

Không cần thận, họa lớn rồi!

Contents

Không cần thận, họa lớn rồi!	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	9
3. Chương 05-06	18
4. Chương 07-08	26
5. Chương 09-10	35
6. Chương 11-12	43
7. Chương 13-14	52
8. Chương 15-16	60
9. Chương 17-18	69
10. Chương 19-20	78
11. Chương 21- 22	85
12. Chương 23-24	92
13. Chương 25-26	100
14. Chương 27-28	107
15. Chương 29-30	117
16. Chương 31-32	125
17. Chương 33-34	133
18. Chương 35-36	142
19. Chương 37-38	153
20. Chương 39-40	161
21. Chương 41-42	171
22. Chương 43-44	179
23. Chương 45-46	191
24. Chương 47-end	201
25. Phiên Ngoại 2	206
26. Phiên Ngoại	211

Không cần thận, họa lớn rồi!

Giới thiệu

Tôi là một cô gái vô cùng chăm chỉ, tiết kiệm: quần áo, tôi mặc đồ PUMIAO (1); di động, tôi xài hàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-can-than-hoa-lon-roi>

1. Chương 01-02

Chương 1: Hứ, thực mẹ nó tam tục!

Thẩm Phong nói, ở cái thời đại bài trừ tam tục (1) này, tôi còn có thể sống thoải mái như vậy quả là một kỳ tích. Lúc Thẩm Phong đứng đỉnh bước đến, kỳ tích là tôi đây, chân đang đi Naike, người mặc đồ PUMIAO, tay cầm điện thoại nhái, chuông điện thoại reo, tôi vừa lắc lư vừa ngân nga theo điệu nhạc thần thánh “Mua bán tình yêu”, decibel cao vút, rống lên còn chả tròn vành rõ tiếng “Đừng quần là do mày cắn đứt, đứt rồi thì cho đứt luôn, giờ mày lại dùng kim khâu tao trở về...” (2)

Naike, PUMIAO: mình nghĩ là hàng nhái của Nike và PUMA đấy ^^

Thẩm Phong nhanh tay cúp máy, nhìn thấy tôi xong lập tức xoay người ra về chẳng hề quen biết.

Tôi bỏ điện thoại vào túi, ung dung đến bên cạnh, khoác một tay lên vai nó. Thẩm Phong tay phải đỡ trán, nét mặt đau thương, “Chu Tiểu Kỳ, tao phải ép mình tin là chính mày cố ý, mới có thể kiểm chế không hủy diệt mày một cách nhân đạo!”

“Bạn Phong thân mến à, phàm là hàng trong nước, chúng ta đều phải ủng hộ, phàm là đồ nước ngoài, chúng ta phải ủng hộ hàng nhái. Tao biết cái loại cả người toàn hàng hiệu, tiếng Anh vượt cấp 8 như mày mãi mãi không hiểu được con người cao quý giàu lòng yêu nước, một lòng vì sự nghiệp phát triển nước nhà như tao.”

Thẩm Phong bắt lực nhún vai, thôi không thềm đấu võ mồm, kéo tay tôi lôi thẳng đến khoa phụ sản.

“Tần Chinh nhà mày đâu?” Lúc đang xếp hàng ở khoa phụ sản, Thẩm Phong hai tay chống nạnh, quắc mắt trừng trừng hỏi.

Tôi làm ra vẻ cô con dâu nhỏ đáng thương, ai oán nói: “Hôm nay anh ấy có hội nghị, không thể đi cùng tao, bạn thân mến, may mà còn có mày...”

Thẩm Phong quay mặt đi, mắng một câu Tam Tự kinh, sau đó mới quay mặt lại nhìn tôi: “Chu Tiểu Kỳ, mày là cố ý có bầu hử.”

Tôi biết ngay là bọn họ đều không tin tôi mà. Tôi thật lòng chỉ nghĩ « Đổ Lôi Tư » là phiên bản đã dịch tên của « Durex » thôi, làm sao biết được hàng nhái mà bán đắt như vậy ? Chỉ có một lần duy nhất sinh ngoại muốn mua hàng thật, kết quả vẫn theo thói quen mà dính chường rồi.

Tôi với Tần Chinh vốn đã định 30 tuổi mới kết hôn sinh con, ai dè vì cái chuyện ngoài ý bé tí tẹo này mà phải đẩy kế hoạch lên trước 5 năm.

« Tần Chinh không bắt mày phá thai, coi như còn có lương tâm. » Thẩm Phong không có thiện cảm với Tần Chinh, tuy rằng nó cũng thừa nhận là một nhân tài kiêu ngạo như Tần Chinh mà lại chọn ở bên tôi, không phải đui mù thì chính là lòng dạ quá tốt, cứu giúp người nghèo khổ rồi. Nó nói như vậy bởi nó không thấy năm đó tôi bỏ bao công sức vất vả khổ sở theo đuổi anh ấy, noi gương Ngu Công dời núi, bám riết không tha rốt cục mới làm tan chảy tòa núi băng kia, chứ dễ dàng gì đâu!

« Phong, Phong mày có thành kiến với anh ấy. » Tôi lắc lắc ngón tay “Anh ấy không phải cái loại coi mạng người như cỏ rác.”

Bác sĩ trong phòng gọi tên tôi, Thẩm Phong đỡ tôi đi vào, bắt lực nói : « Hai đứa chúng mày, tên này còn mù lòa hơn tên kia!”

Bác sĩ kiểm tra một vòng rồi nói không có vấn đề gì, còn nói thêm những chuyện cần chú ý khi thai đã được 3 tháng, kể từ sau khi tốt nghiệp trung học, đây là lần đầu tiên tôi nghe giảng nghiêm túc như vậy, cố gắng nuốt lấy từng lời.

Ra khỏi bệnh viện, tôi mời Thẩm Phong đi Triều Phúc Lâu uống trà chiều, dọc đường, Thẩm Phong cực kỳ cay độc mà dè bửu quan điểm thẩm mỹ của tôi. Lúc này, tôi cũng thôi không buồn giải thích cho nó là hàng nhái đáng yêu biết bao nhiêu.

« Cũng coi như là vì con, mày cũng nên sửa tính đối nết đi ? Tần Chinh nhà mày làm sao mà chịu được cái chuông cuộc gọi đến của mày thế ... » Tận đến lúc người ta đưa đồ ăn tới, nó vẫn còn đang nói.

Tôi cười bỡn cợt : « Tiếng chuông ấy là tao đặt riêng ày.”

Một bàn tay đập thẳng xuống đầu, Thẩm Phong nghiêng răng nghiêng lợi véo mặt tôi “Con nha đầu chết tiệt kia! !”

“Thẩm Phong, Chu Tiểu Kỳ?” Bên cạnh truyền tới một tiếng kêu kinh ngạc, Thẩm Phong lập tức rút tay về, quay đầu sang nhìn, sững sốt :” Vệ Dực?”

Vệ Dực!

Tay tôi run run, khốn khổ quay đầu nhìn người vừa tới.

“Khéo quá, gặp được hai bạn ở đây.” Vệ Dực nhìn qua hình như cũng thay đổi không ít, so với lần trước gặp cậu ta đã già dặn hơn rất nhiều, mỗi cái gờ tay nhắc chân đều thể hiện khí chất doanh nhân thành đạt.

“Đúng vậy khéo quá” Thẩm Phong mỉm cười gật đầu, “Cậu về khi nào vậy?”

Vệ Dực năm thứ hai đã xuất ngoại theo chương trình trao đổi sinh viên, sau khi tốt nghiệp lại tiếp tục làm nghiên cứu sinh, từ lần gần đây nhất gặp cậu ta đã là 5 năm trước, chẳng trách thay đổi nhiều như vậy.

“Vừa mới về chưa lâu, tớ xin được về nước.” Vệ Dực nói xong, nghiêng mặt nhìn sang hướng khác, cười chìa tay ra, nắm tay một người đẹp đang khoan thai bước đến, “giới thiệu một chút, đây là bạn gái tớ, Bạch Vi. Họ là bạn đại học của anh, Thẩm Phong, Chu Tiểu Kỳ.”

Tôi dùng ánh mắt dung tục ngó nghiêng cô ấy một vòng, rút ra kết luận 4 chữ: Thật, thật là “lãnh diễm cao quý” a ...

“Hân hạnh, hân hạnh” Tôi chìa tay ra bắt tay cô ấy một chút, cảm giác không tồi a.

Vệ Dực còn nói: “Chúng tớ còn có việc, phải đi trước, hay là lưu số điện thoại đi, khi khác liên lạc lại.”

Sau khi trao đổi số điện thoại, Vệ Dực liền dẫn bạn gái rời đi.

“Này...” Thẩm Phong kéo kéo tay tôi “Mày có phát hiện ra không, bạn gái Vệ Dực có điểm giống mày?”

“Hả?” Tôi sờ sờ hai má, đau buồn mà nói “Mày đang chửi tao sao?” Tao không thấy mình có vẻ “lãnh diễm cao quý” chút nào...”

Thẩm Phong trừng trừng mắt : “Người ta vừa có tri thức, lại đoan trang lễ phép, cô ấy là hàng thật thì mày chính là hàng nhái đây lỗi nha! Tao không đùa đâu, cô ấy và mày nhìn qua thật có vài phần giống,

chẳng qua mặt mày tròn hơn tí, mắt cùng tròn hơn chút ... Vệ Dực rốt cuộc là vẫn chưa dứt tình được với mày, hay là thẩm mỹ quan mấy năm nay vẫn không đổi a?”

“Câu hỏi này, thật khó trả lời ...” Tôi cứng nhắc nói.

Thẩm Phong chắc cũng không rõ, Chu Tiểu Kỳ tôi có cái mị lực gì khiến hai đại nhân vật của đại học X đều thần hồn điên đảo, một kẻ chịu trời chặt cả đời, một kẻ đau lòng mà lưu lạc tha hương. Xét về diện mạo, tôi tuy cũng là một đóa hoa trong khoa, nhưng chỉ là tròn trịa đáng yêu hơn thôi, chứ so với những đóa hoa vàng, hoa bạc của hội sinh viên vẫn còn kém xa lắm. Xét tài năng ... Thôi đừng nhắc tới nữa, đỡ phải đau lòng.

Khi đó tôi mới vừa vào năm nhất, sau khi trải qua huấn luyện quân sự, tôi cũng đi tìm hiểu tình hình các khoa trong trường một chút, Tần Chinh và Vệ Dực được coi là hai viên minh châu của học viện kinh tế, ngoài ra còn có 7 đóa hoa vàng gì đó, tôi cũng không chú ý lắm, chỉ cảm thấy cái tên Tần Chinh nghe quen quen. Sau anh ta lại đại diện cho sinh viên toàn trường lên bục phát biểu, áo mũ chỉnh tề quyền rũ cả một đồng nữ sinh, tôi lúc này mới bừng tỉnh – cách cả ngàn dặm xa xôi, xa quê lại gặp được bạn cũ!

Tần Chinh đương nhiên không biết tôi, nhưng mà tôi là nghe tên của anh mà lớn. Mỗi lần tôi thi trượt, mẹ lại xoắn tai tôi mà bảo: “Mày xem xem Tần Chinh nhà người ta, là học sinh giỏi nhất tỉnh, giành được học bổng, mày mày mày Mày thế mà trượt ba môn!”

Tôi nghiêng răng, trợn mắt, hai mắt rưng rưng : « Nó là Tần Chinh mà ... »

Tần Chinh là thiên tài mà

Mẹ tôi vô cùng đau đớn ôm ngực dậm chân : « Tần Chinh tại sao lại không phải con tao a ! »

Tôi chỉ dám thì thầm “VẬY mẹ nó cũng không phải mẹ con a”

Anh là một trong 7 thần thoại thời trung học, kẻ đứng giữa đám đông cũng không thém chớp mắt, cùng học ở trường trung học trọng điểm, tôi lên cao trung còn phải đóng học phí, anh lại được người ta bỏ tiền mời đi học. Thi đại học, tôi bỗng dưng phát huy vượt trội, vào được khoa tiếng Anh trường đại học X, vốn tưởng rằng thần thoại như anh chắc phải chọn Thanh Hoa, Bắc Đại đi, không nghĩ là lại chọn khoa kế toán đại học X.

Bởi vì số lượng trúng tuyển có hạn, người cùng quê tôi thi đại học X cũng ít ỏi, lúc vừa thấy đồng hương, hai mắt tôi đã rưng rưng, không biết xấu hổ dính lấy nhận thân, kết quả là bị người ta quăng ột cái nhìn lạnh buốt, để ý ai chứ cũng chẳng thèm để ý đến tôi. Thẩm Phong nói nó mà bị soái ca đối xử như vậy, tuyệt đối đâm đầu chết quách, mà cũng chỉ có loại người như tôi đây, cho dù đi chết, cũng chọn lồng ngực soái ca mà đâm đầu vào.

Cuối cùng Tần Chinh bị tấm lòng thành của tôi làm cảm động mà nhận làm đồng hương, hay là bị cái độ bám dính như kẹo kéo của tôi dọa mà phải nhận, cũng thật khó nói. Chẳng qua ngay từ đầu tôi cũng chẳng mang bụng dạ bất lương gì với anh ta cả, rõ ràng là anh ấy chủ động hôn tôi trước, chẳng biết sao tất cả đều nói là tôi “bá vương ngạnh thượng cung” anh ấy!

Những người này, quá, quá, quá là trông mặt mà bắt hình dong rồi!

Về phần Vệ Dực, tôi lại chẳng để ý đến cậu ta mấy, tận đến một ngày nào đó, cậu ta đột nhiên mời tôi ăn cơm, lại trên bàn cơm mà thông báo với tôi, tôi mới từ từ thò mắt.

Lúc đó, tôi đang ăn lẩu cay, chẳng phải lãng mạn gì mà đỏ mặt; nước mắt, nước mũi rùng rùng, đang thò tay rút một tờ giấy ăn lau nước mũi, tự dưng nghe cậu ta nói « Chu Tiểu Kỳ, cậu có bằng lòng làm bạn gái tớ không ? »

Đồng nước mũi kia suýt chút nữa bị tôi hít sạch về.

Nhưng tôi vẫn còn bình tĩnh lau mũi xong, bình tĩnh nhìn cậu ta, khịt khịt mũi: « Bạn học Vệ, cậu chắc chắn rằng đang nói chuyện với tớ chứ?”

Chiều bài dùng nụ cười tao nhã hiền hòa kia của cậu ta nghe nói có lực sát thương liên hoàn, tôi lại không bị chút sứt mẻ nào, đoán chừng thực lực của tôi có thể chống đỡ lực mạnh liên tiếp gấp hai lần như thế.

« Chắc chắn, khẳng định. » Trong mắt cậu ta chứa đầy ý cười, hình như rất tự tin.

Tôi tiếp tục cầm đũa, động tác nhanh gọn lùa một đồng đồ ăn trên bàn vào bát, chậm rì rì nói : « Tớ có thể trả lời cậu muộn một chút được không?»

Cậu ta hiểu ý gật đầu. « Là muốn cho cậu chút thời gian suy nghĩ à»

« Phải, ít nhất đợi đến lúc tớ ăn xong. » Tôi ăn ngấu ăn nghiêng xong, ợ một cái, mới nói “Tớ cảm thấy, hai chúng ta không hợp nhau lắm.”

Vệ Dực im lặng cúi đầu, nhìn đáy nồi sạch bong, lại từ từ ngẩng đầu nhìn tôi, khóe miệng giật giật “Chu Tiểu Kỳ, cậu có phải sợ là từ chối tớ rồi, tớ sẽ không cho cậu ăn sạch đồng thức ăn này không ...”

Bị nói trắng ra như vậy, mặt tôi nóng lên, ngại ngùng sờ sờ tai : “Vậy ... nồi lẩu này ... thật ra ... tớ ăn cũng không nhiều lắm Cùng lắm thì lần sau tớ mời cậu là được rồi.”

Vệ Dực cười khỏ. « Vẫn là không sánh được với Tần Chính.”

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta, lòng nghĩ thầm liên quan gì đến Tần Chính. Sau đó bắt đầu nhớ lại cảnh tôi gặp Vệ Dực, chỉ nhớ lần đầu tiên là lúc xã đoàn nạp hội viên mới, là tôi tiếp cậu ta, khi đó phải lưu họ tên, tôi bèn hỏi: “Bạn học, bạn họ gì?”

« Họ Vệ »

« Vệ gì ? »

Cậu ta ngập ngừng một chút, hơi bối rối nói: “Bởi vì ... Cha tôi họ Vệ ... »

Thẩm Phong bảo, nói chuyện với tôi rất dễ tự hạ thấp chỉ số thông minh của mình, cho nên hai viên minh châu của học viện kinh tế sau khi gặp tôi đều long đong lặn đạn, thậm chí một kẻ còn phải lưu lạc nơi xứ người.

Tôi vẫn cảm thấy việc Vệ Dực ra đi không liên quan gì tới tôi cả, cái loại yêu đương sống dở chết dở trong tiểu thuyết còn chưa xuất hiện đâu, cậu ta chắc là vì tiền đồ bản thân mà chọn làm sinh viên trao đổi. Nhưng bọn con gái đều đem trách nhiệm khiến Vệ Dực bỏ đi đổ hết lên mình tôi, đối với tôi mà nói thật không công bằng.

Nhìn xem, người ta bây giờ áo gấm vinh quy, còn dẫn theo bạn gái trở về, danh tiếng lẫy lừng đó thôi – việc này chứng minh việc của cậu ta chả liên quan gì đến tôi!

Tôi nói thế cho Thẩm Phong nghe, nó liền cấu tôi một cái “Mày cứ tiếp tục phủ sạch quan hệ đi!”

Buồn bực thật

Tôi vừa ăn cánh gà, vừa oán hận.

Chương 2: Chuyện giường không quyết được, hỏi Thiên

Thẩm Phong đưa tôi về tới tận cổng khu nhà trọ rồi mới rời đi, tôi nhìn sắc trời, có lẽ Tần Chính cũng sắp về, lúc đi ngang qua phòng bảo vệ, tiện tay lấy thư vào báo.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi và Tần Chính liền ở chung, thuê một căn phòng khá tốt, cách chỗ chúng tôi làm cũng gần. Ba buồng một phòng khách, từ đầu là mỗi người ở một phòng, thêm một phòng làm việc nữa; sau thì lơ mơ, lằng nhằng thế nào, một phòng thì trống, lại thêm một cái giường đôi.

Tần Chính làm ở công ty chứng khoán, tiền lương tuy cao, nhưng cường độ công việc rất lớn, tôi làm ở tòa soạn, đi làm thì lượn lờ mò cá, tan tầm thì kiêm chức bà chủ gia đình, tôn chỉ “tiền không cần nhiều, đủ dùng là tốt rồi”, sống cũng rất dễ chịu.

Chuyện đáng tiếc duy nhất là chưa được lĩnh giấy đăng ký kết hôn, với chuyện này Thẩm Phong cũng tỏ vẻ bất mãn, có điều nó cũng nói, đầu năm nay ly hôn cũng dễ, kết hôn hay không cũng chả khác gì, nhất là loại cổ phiếu bluechip như Tần Chính, vừa có tài vừa có tiền, một đám phụ nữ thèm rở dãi, nếu thật có ý muốn đá tôi, cho dù đã kết hôn cũng vô dụng, đến lúc tôi là phụ nữ đã ly hôn, trượt giá thảm hại, mà anh ta lại tặng giá vùn vụt, với tôi mà nói đúng là bị kịch.

Cổ phiếu bluechip: là cổ phiếu của các công ty danh tiếng với các khoản thu nhập ổn định và không bị nợ đọng vượt quá khả năng chi trả. Đặc thù của cổ phiếu loại này được cho là đem lại thu nhập ổn định, lợi nhuận thấp và rủi ro thấp ... và đương nhiên giá thị trường rất cao ;))

AizzThẩm Phong thật quá quá quá quá là thiếu lòng tin ở tôi rồi.

Tôi quẳng đồng đồ ăn gói từ Triều Phúc Lâu vào trong bếp, ném đồng thư của Tần Chinh lên bàn ở phòng khách, rồi đi tắm.

Lúc đi ra, đã nghe thấy có tiếng động trong bếp, biết Tần Chinh đã về.

Cuối hè cực kỳ nóng bức, tôi mặc một chiếc T-shirt dài tới đùi, đi dép lê vào trong bếp. Áo vest của Tần Chinh đang vắt trên ghế, hộp cơm đã sạch trơn, anh đang đọc thư, nhíu mày, môi mím hơi mím lại.

“Sao vậy? Thị trường chứng khoán sụp đổ rồi sao?” Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt này của anh, tôi đều hưng phấn hỏi câu trên, sau đó anh sẽ nhếch nhếch khóe môi, nói: “Làm em thất vọng rồi, không phải thế.”

Nhưng lần này anh lại chẳng phản ứng như vậy, chỉ lặng lẽ gấp thư lại đặt qua một bên, rồi quay đầu nhìn tôi, mặt có chút uể oải, ánh mắt lại vẫn dịu dàng. “Hôm nay đi bệnh viện rồi sao, bác sĩ nói thế nào?”

Tôi đi qua ngồi lên đùi anh, theo thói quen rúc vào trong lòng: “Không sao, chỉ nhắc nhở chút chuyện cần chú ý thôi.”

Cầm Tần Chinh khế cọ lên đầu tôi, “Gần đây anh bận nhiều việc, em phải tự chăm sóc mình đấy. Nếu không thì bỏ việc đi.”

“Không cần đâu, còn sớm mà.” Tôi vòng tay ôm anh, nhớ tới cô chủ nhiệm thời cấp ba, “Cô chủ nhiệm cấp ba của em vẫn ôm bụng bầu chín tháng mà lên lớp đó thôi, suýt chút nữa là sinh luôn trong phòng học rồi.”

Tần Chinh cười khỏ, “Em muốn học theo bà ấy sao?”

“Ở nhà một mình chán lắm, ở tòa soạn còn có người nói chuyện, đánh bài nữa.”

“Được, tùy em.” Tần Chinh hôn lên hai má tôi, nhìn bộ dạng anh mệt mỏi thế này, tôi cũng thôi không quăn quýt lấy anh nữa. “Em chuẩn bị nước tắm rồi, anh đi tắm đi.”

Pha nước ấm tắm có thể xua bớt mệt mỏi, ban đêm anh cũng hơi khó ngủ, tắm nước ấm cũng giúp ngủ ngon hơn.

Tôi đứng lên, anh lấy thư đi về phòng, nghe tiếng cửa phòng tắm đóng lại, tôi mới nhớ ra, bức thư kia hình như do ba tôi gửi đến.

Tôi và Tần Chinh sau khi tốt nghiệp bèn ở lại thành phố X tìm việc. Ba mẹ tôi đã có em trai hiếu kính, nghe chuyện tôi có thể treo à bám lấy ngọn cây lớn như Tần Chinh – họ vô cùng kinh ngạc, nhất định không chịu tin, tận đến lúc sang năm mới, tôi dẫn Tần Chinh về nhà, bọn họ mới coi là tiếp nhận nỗi sự thực này. Cho nên họ nói phụ xương phụ tủy, đi theo Tần Chinh không có sai đâu, Tần Chinh muốn làm gì, tôi đi theo là được.

Lúc mới vào đại học, mẹ tôi nói “Đi theo Đảng”, sau đã đổi thành “Đi theo Tần Chinh.” Tôi nói vậy sức ép lên Tần Chinh lớn biết bao a, anh còn có thể thay thế được vị trí của Đảng trong lòng mẹ tôi kia mà.

Mẹ dúm tôi một cái nói, người có tín ngưỡng, tín ngưỡng của bà là đảng, Tần Chinh chính là tín ngưỡng của tôi.

Tôi vừa đi kêu oan với ba, vừa nghĩ cái thứ tín ngưỡng như thế này tôi cũng có a – nếu như tự kỷ (tự yêu mình) cũng được tính.

Còn về phần người nhà Tần Chinh, thái độ cũng không khác gì ba mẹ tôi. Nếu như tự kỷ cũng là một loại tín ngưỡng, vậy chỉ có anh mới có tư cách có loại tín ngưỡng này.

Người nhà họ đối với cái chuẩn con dâu như tôi đây vậy nhưng cũng coi là vừa lòng, họ vốn đang sợ Tần Chinh dẫn về một cô gái dân tộc miền Nam, nói giọng cả nhà chả ai hiểu; cuối cùng lại dẫn về một đồng hương, hơn nữa tra địa chỉ hóa ra lại cùng một tiểu khu, đi chợ ba ngày thì hai ngày gặp, nhất thời vô cùng vui sướng, cho tôi một cái hồng bao nặng trĩu. Nói như vậy cũng coi như tôi đã vào cửa được một nửa rồi.

Lúc này ba tôi gửi thư là có chuyện gì đây?

Chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn rồi?

Chắc là không phải, nếu có chuyện lớn, gọi điện là được rồi, thời đại nào rồi mà còn đi viết thư cổ lỗ như vậy. Tiếc là lúc ấy không chú ý, Tần Chinh đã đem bức thư kia khóa trong ngăn kéo rồi.

Lúc Tần Chinh ra khỏi phòng tắm, tôi đang chơi game, anh đi đến sau lưng tôi, tay phải phủ lên tay đang cầm chuột của tôi, không nói lời nào đã thoát khỏi game, sa sầm giọng nói: Em còn nói tự biết chăm sóc mình? Bức xạ từ máy tính rất lớn, em là phụ nữ có thai, không thể lại chơi game nữa.”

Tôi run tay, đau lòng a ... Vừa nãy, nông sản vừa chín, còn chưa thu hoạch, chắc sẽ bị người ta trộm hết mất thôi ... (Có ai chơi Nông trại vui vẻ không nhớ :-')

Nhưng mà quyền uy của chủ nhà Tần Chinh đây là thần thánh không thể xâm phạm, tôi chỉ có thể bày ra cái bộ dạng con dâu nhỏ đau thương buồn bã hứ một tiếng, ngoan ngoãn tắt máy tính. Anh lại mở laptop, tan tâm rồi còn phải làm việc.

Làm ngành chứng khoán thật có chút làm người ta đau trứng (?), đây là gần như cả 24h đều không đóng cửa, thị trường chứng khoán Đông bán cầu vừa báo cáo cuối ngày, thị trường chứng khoán Tây bán cầu lại bắt đầu phiên giao dịch, đêm nay châu Âu tuyên bố tin gì mới, sáng sớm hôm sau, thị trường Mỹ vừa mở cửa đã có biến động. Công việc của Tần Chinh tôi cũng không hiểu lắm, có điều tờ báo của chúng tôi cũng có mục tài chính kinh tế, sau khi yêu anh ấy, tôi cũng sẽ để ý một chút, kết luận là – vẫn không hiểu nổi. Sau khi cầm tờ báo về nhà hỏi Tần Chinh, anh ấy khinh khỉnh quay mặt đi, “Đừng nói em không hiểu, chính người viết hình như cũng chẳng biết mình viết cái gì.”

Anh nói tờ báo của chúng tôi kia chỉ có mỗi ngày ra báo là chuẩn xác không sai, tôi cảm thấy thật tổn thương, nhưng lại cãi không được, vì đây đúng là sự thật.

Anh tập trung tinh thần nhìn màn hình chăm chú, màn hình hiển thị một đồng đỏ đỏ xanh xanh, đôi mắt hẹp dài hơi lộ vẻ sắc bén, lạnh lùng; nhưng lông mi lại dài rậm quá đáng, tỏa bóng mờ mờ hai bên sống mũi cao thẳng.

Hồi nhỏ, mẹ tôi thường dạy: “Đẹp trai thì có tác dụng gì, có thể làm cơm ăn sao? Quan trọng nhất là có thể kiếm tiền a, như ba mày ấy.”

Khi đó trong lòng tôi nghĩ: Tôi cảm thấy ba mình thật là đẹp trai nha.

Sau khi biến thành hủ nữ, tôi lại nghĩ: Đàn ông đẹp đúng là vô tích sự.

Sau khi thích Tần Chinh, tôi lại nghĩ: Đàn ông đẹp quả thật có thể làm cơm ăn, ít nhất có thể ăn cơm mềm. (ý là được bao chảnh) Tôi muốn có tiền để bao Tần Chinh. Có điều tôi không có tiền, hơn nữa lại gần như lưu lạc đến tình cảnh được anh ấy bao nuôi.

“Nhìn đủ chưa?” Cánh môi mỏng của Tần Chinh khẽ nhếch, tuy là nhìn màn hình chăm chú, lại dùng khoe mắt liếc tôi một cái. Anh ấy rốt cuộc cũng quen với việc bị tôi nhìn chăm chăm không chớp mắt như vậy.

“Em buồn chán a...” Tay tôi lần mò lên eo anh, ôm chặt: “Anh không cho em đi trộm nông sản a...”

“Em đúng là vô vị.” Anh ấy cực kỳ tàn nhẫn đả kích, “Có thời gian trộm nông sản, không bằng xem sách hướng dẫn bà bầu đi.”

“Còn sớm mà...” Tôi ngáp một cái, “Hôm khác đi mua đi.”

“Em ngủ trước đi, nghe nói phụ nữ có thai đều ham ngủ.” Ngón tay anh lướt nhanh trên bàn phím, lách cách lách cách. Tôi bỗng nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu nhìn chăm anh nói: “Hôm nay em gặp bạn học cũ, anh đoán xem là ai.”

Anh ấy rõ ràng là chả có bụng dạ nào mà đoán già đoán non, trực tiếp hỏi luôn: “Ai?”

Tôi bấu môi, chẳng thú vị gì cả” Vệ Dực”

Tiếng bàn phím bỗng dừng im bật.

Lát sau, lại lách cách. Tần Chinh thản nhiên nói: “Ồ, thế ư.” Sau đó chẳng nói thêm gì nữa.

“Cậu ấy nói cậu ấy về nước làm việc, còn có một cô bạn gái, thật sự là “lãnh diễm cao quý” a.”

Còn cái đoạn mà cô ấy giống tôi, tôi không nói, Tần Chinh đỡ phải đa nghi.

Tôi làm tổ bên người anh ấy, ngửi thấy mùi sữa tắm đàn ông trên người anh, dần dần hơi mệt mỏi, lúc trước muốn hỏi anh ấy chuyện của ba, nghĩ lại vẫn là thôi đi.

Chuyện tôi có thai vẫn còn chưa nói cho ba mẹ, bởi vì lúc đầu lo là Tần Chinh không muốn đứa bé này. Lúc tốt nghiệp đại học, chúng tôi đều mới 23, vẫn là quan hệ nam nữ thuần khiết, tuy rằng ở chung, nhưng vẫn chỉ là giao lưu về mặt tinh thần thôi, nhiều nhất cũng chỉ là anh ấy bị tôi đẩy ngã rồi bị ngấu nghiến dưới mồm sói của tôi, hôn đến thở hổn hển rồi mỗi người tự mình đi tắm nước lạnh.

Sau khi Thẩm Phong biết chuyện, nói việc này rất không bình thường. Thương để đều công bằng với mỗi người, cho nên có khả năng người trông qua có vẻ hoàn mỹ như Tần Chinh, lại có nỗi niềm khó nói, sau đó nó đưa ra một cái phỏng đoán cực kỳ tàn nhẫn; thời gian ấy, mỗi khi nhìn thấy mấy mẫu quảng cáo trên cột điện: “bổ thận tráng dương”, tôi đều kinh ngạc mừng rỡ reo lên: “A, bệnh của Tần Chinh được cứu rồi!” Làm cho cả đồng người mắt tròn mắt dẹt quay sang nhìn.

“Đã yêu nhau được hai năm, bây giờ đang ở chung, vẫn chưa quan hệ, có bình thường không?”

Câu này, tôi hỏi thiên nhai, miêu phác, hỏi bách độ, người ta đến 80% đều bảo không bình thường, 10 % thì thừa cơ trêu chọc, lại còn một lũ phát cuồng ký hiệu – cái loại post ký hiệu này hiểu chết liền! Tóm lại, kết quả trên cho thấy, có khả năng Tần Chinh có bệnh ở chỗ nào đấy.

Thiên nhai: www.tianya.cn/

Bách độ: www.baidu/

Miêu phác: www.mop/

Tianya và baidu thì quá quen thuộc rồi nhỉ, nhưng mop thì lần đầu tiên mình nghe thấy, cơ mà nói chung đều là những diễn đàn trực tuyến lớn ở TQ.

Tôi ôm một bụng đau thương đi tiến hành nghiên cứu bệnh trạng của anh ấy, ngay cả lúc đi làm cũng nghiên cứu, kết quả là bị chủ biên phát hiện. Lúc đầu, bà cực kỳ giận dữ trước sự chây lười của tôi, nhưng sau khi hiểu rõ sự tình lại vô cùng thông cảm. Một bà cô trung tuổi năng lực buôn chuyện là vô hạn, chuyện này nhanh chóng truyền khắp đơn vị, phát huy trí tuệ và sức mạnh của tập thể, tiếp thu ý kiến quần chúng, một nơi gặp khó khăn, tám nơi chi viện, tôi cảm thấy như được sinh ra dưới lá cờ đỏ, đắm chìm trong ơn Đảng ấm áp — chuyện này cuối cùng đến tai Tần Chinh mới coi như xong.

Trong một đêm chẳng lấy gì làm lãng mạn, anh ấy nghiến răng nghiến lợi hôn tôi, tàn bạo giữ lấy tôi, tôi khóc hừng hực, liều mạng nhận sai. Đối với việc danh dự bị tổn thương, anh giữ toàn quyền truy cứu; tôi nghĩ tất cả các khoản nợ đều có thể dùng thân chuộc tội, bị lỗ cũng được, chỉ cần có thể trả chậm theo kỳ là được, một đêm thực sự trả không xong

Hôm sau tôi phải xin nghỉ làm, sau đó thì một tuần liền phải mặc áo dài tay cao cổ.

Thực hành chính là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm sự thật, thấy cái bộ dạng bị ép tới đáng thương của tôi, tất cả lời đồn cứ thế tiêu tan. Vị chủ biên trung niên vốn đang muốn hy vọng dựa vào bi kịch của tôi mà lấy lại thăng bằng, kết quả nhìn thấy người đàn ông của tôi chẳng những tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có tài, có mạo, còn “thập phần có khả năng”, tất cả các chứng bệnh mãn kinh của bà ta đồng thời phát tác, đem tôi tra tấn gần chết.

“Aizz ...”

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, tốt xấu cũng coi như đã hầm chín một nồi cháo kê.

Tần Chinh vốn không phải người trọng dục, nhưng tôi lại khá là tham hoan (=.=), cơ mà kết quả những lần khiêu khích lại không chịu theo kiểm soát của tôi, tôi chỉ có thể đi leo núi mỗi cuối tuần để nâng cao thể lực. Thật không biết người suốt ngày ngồi trong văn phòng làm việc với máy tính như anh ấy lấy đâu ra sức chiến đấu tốt như vậy.

Anh vốn nói, không có đụng vào tôi là vì lo tôi không muốn phát sinh quan hệ trước hôn nhân, mà anh lại không muốn kết hôn trước tuổi 28, sau thì bị tôi dồn ép ghê gớm quá ... Đàn ông muốn có sự nghiệp, tôi có thể hiểu. Lúc mới tốt nghiệp, lương hơn tám ngàn, đến năm thứ ba thu nhập cả năm đã hơn 200 vạn, nhìn có vẻ thuận buồm xuôi gió, nhưng sau đó anh phải trả giá bao nhiêu, tôi đều thấy. Anh không muốn kết hôn sớm như vậy, tôi cũng không ép. Anh nói 30 tuổi mới có con, tôi cũng đồng ý ...

Kết quả là bởi một cái áo mưa rởm, không cẩn thận đã gây tai nạn chết người ...

Lúc vừa biết mình mang thai, tôi nghĩ nát óc không ra, lập tức tỏ rõ là mình không hề ngoại tình. Anh chờ người một lát, ôm tôi vào lòng, cắn răng nói: “Anh biết, em không có gan đó, cũng không có đối tượng.”

Tôi dựa đầu lên vai anh lặng lẽ rơi nước mắt.

Cuối cùng tra ra thủ phạm, anh đem áo mưa trong ngăn kéo vứt hết vào thùng rác, bắt lực rít lên: “Chu Tiểu Kỳ, em nghịch đủ chưa, đến cả áo mưa cũng dám dùng hàng nhái!”

Tôi lau lau nước mắt, yếu ớt nói: “Hay là ... em đi phá thai nhé?”

Anh chờ người một chút, cuối cùng tháo kính, day day mi tâm, thở dài nói: “Anh sao có thể để em phá thai được ...” Nhìn vẻ mặt anh, tôi thông minh sấp lại gần, cọ cọ trong lòng anh, “Vậy anh nói như thế nào mới tốt...”

Anh vòng tay lại, nhẹ nhàng nắm đầu vai tôi nói: “Đợi qua đợt bận bịu này, anh xin nghỉ dài hạn, chúng ta về nhà kết hôn đi.”

Tôi vẫn cảm thấy cái nhìn không tốt của Thẩm Phong đối với Tần Chính là thành kiến.

Người đàn ông tôi chọn một chút tì vết cũng chả có a!

Anh lạnh lùng là đối với người bên ngoài thôi, với tôi nhiệt tình như lửa – nhất là lúc trên giường. Đối với quân địch như gió thu cuốn sạch lá vàng, với người một nhà thì như gió xuân ấm áp, yêu ghét rõ ràng, vô cùng có nguyên tắc.

Thẩm Phong cười nhạt, nói: “Tao chả thấy anh ta đối xử với mày giống gió xuân ấm áp gì cả. gió xuân tháng hai mà như kéo cắt ấy!”

“Aizz ...”

Lúc có người ngoài, anh ấy có hơi lạnh nhạt, tỏ vẻ khó chịu một tí; nhưng tôi nghĩ đó chỉ là vì anh ấy bối rối, buồn bực thôi, chỉ có điều có lúc buồn bực nhiều hơn một tí, có lúc bối rối nhiều hơn một tí.

2. Chương 03-04

Chương 3: Dân dân chúng ta có sức mạnh!

Hôm sau là thứ ba, hôm trước tôi đã xin nghỉ rồi, thứ ba đành phải quay về đi làm thôi. Buổi sáng dậy nấu cháo ăn sáng cùng Tần Chính, sau đó ra khỏi nhà đi làm, lúc chia tay ở ngã tư, anh còn dặn tôi phải cẩn thận một chút – ai nói anh ấy lạnh lùng, sẽ không quan tâm đến người khác nào!

Sống bên anh như vậy cả đời, tôi rất sẵn lòng.

Quay về tòa soạn, hai ba bà cô nhiều chuyện liền xông tới.

“Nghe nói cô có thai?” Hàn Khả nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của tôi, “Thật hay giả vậy?”

Tôi quay về vị trí của mình, ngồi xuống, “Thật, đương nhiên là thật!”

Mấy bà đã có chồng vây quanh tôi hỏi đông hỏi tây, chủ biên vừa đến, lập tức chạy toán loạn, chỉ có Hàn Khả ngồi làm việc cạnh tôi, liếc mắt đưa tình với tôi.

“Chu Tiểu Kỳ, tôi hy vọng cô không lẫn lộn chuyện công với chuyện tư.” Chủ biên kéo kính râm xuống, nhếch cằm nói.

Tôi khúm na khúm núm vâng dạ.

“Chờ một chút, cô tới văn phòng gặp tôi.” Nói xong câu đó, bà liền lả lướt đi luôn.

Dựa vào cái dáng người kia, cái vòng eo kia, mà có thể lả lướt tự nhiên như vậy khó biết chừng nào a, nhưng bà ta làm được, tôi phục sát đất, thế cho nên quên không hỏi bà chờ một chút là chờ bao lâu a...

Ngẫm nghĩ, tôi vẫn nên trực tiếp theo đuôi cho rồi.

“Chu Tiểu Kỳ, tôi nhớ cô học đại học X đúng không?”

“Phải” Trên hồ sơ tôi đã viết rõ ràng đấy thôi.

“Tuần sau, đại học X kỷ niệm 90 năm ngày thành lập trường, cô đi viết tin nhá. Đến lúc đó, nhất định có rất nhiều nhân vật nổi tiếng trình làng, cô nhớ phỏng vấn vài người, nhất định phải nổi tiếng, có tầm ảnh hưởng đấy!” Chủ biên ra lệnh.

“Hiểu ạ, nhận ạ!” Tôi tiếp tục khúm na khúm núm, làm phận con cháu.

Bà thấy thái độ của ta cũng hài lòng, gật đầu cho tôi đi ra.

Vừa ra khỏi cửa, tôi liền sụp xuống luôn.

Kỷ niệm ngày thành lập trường a... Thật là tổn thương tự tôn mà, người đi dự đều là nhân vật tinh anh nổi tiếng, chắc chỉ có tôi là phận tôm tép phải đi phỏng vấn người ta thôi. Có điều cái thứ tự tôn này, bị tổn thương nhiều cũng thành quen rồi, cái hồi mà tôi còn theo đuổi Tần Chinh, tự tôn đã nát bấy, mà vẫn kiên cường bất khuất, càng thất bại càng hăng ...

“Thế nào rồi, chủ biên mắng sao?” Hàn Khả nghiêng người sang tọc mạch.

“Không, sai tôi đi đại học X viết tin.” Tôi chán đến chết, tiếp tục mò cá.

“Ôi chao, chuyện tốt nha! Đến lúc đó, nhất định có rất nhiều nhân vật tinh anh nổi tiếng, kim cương Vương lão ngũ (1)!” Hai tay Hàn Khả nắm chặt vào nhau, vẻ mặt khao khát, lại liếc tôi một cái, lạnh nhạt nói: “Cô đã có một người rồi, bụng lại đã to thế kia rồi, chắc chắn là không ham hồ nữa đúng không?”

“Ăn nhiều nuốt không trôi.” Tôi vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói, “Muốn một lòng một dạ, chỉ có 4 chữ, kiên trì đến cùng à á a...”

Hàn Khả với tay bịt miệng tôi lại, “Ăn đồ của cô đi, rống lên làm cái gì!”

Tôi ai oán trừng mắt liếc cô ta một cái, năm đó, tôi cũng là trùm mic nhá, chỉ cần cướp được mic, không còn ai dám tranh với tôi – đều chạy bay chạy biến hết ...

Lúc ăn cơm trưa, tôi gọi điện cho Thẩm Phong, sau khi tốt nghiệp, nó cùng mấy người mở ra một cơ sở đào tạo tiếng Anh, bây giờ đã đi vào quỹ đạo, cũng kiếm được khối tiền, lại cũng không cần việc gì cũng đích thân đi làm, thật là nhàn nhã.

“Phong Phong, kỷ niệm ngày thành lập trường, mày sẽ đi chứ?”

“Uh, nhận được thiệp mời rồi.” Nghe tiếng động bên kia, Thẩm Phong chắc là đang ở phòng tập thể thao.

Aizz Tôi còn chưa được nhận thiệp mời a ...

“Cuối tuần sau, chúng ta cùng đi đi.”

Thẩm Phong ừ một tiếng, lại hỏi: “Vị kia nhà mày không đi sao? Anh ta chắc cũng nhận được thiệp mời rồi chứ.”

“Phải, nhưng anh ấy chắc chắn không đi đâu, gần đây anh ấy rất bận, rất bận a ...” Tôi than thở.

“Thế mày đi làm gì?” Thẩm Phong hoài nghi hỏi.

“Tòa soạn bảo tao đi viết tin, tao muốn nói nếu thật không được liền phỏng vấn mày luôn.”

Thẩm Phong cười nhạo một tiếng: “Thôi đi, không bằng phỏng vấn vị kia nhà mày, gần quan được lộc còn gì. Anh ta thế nhưng có tên trong bảng những nhà phân tích tài chính hàng đầu, tuổi trẻ đầy hứa hẹn đấy.”

“Anh ấy chắc chắn sẽ không đồng ý ...” Nghĩ thôi cũng biết, anh ấy ghét nhất là loại chuyện này.

“Tao cũng đoán vậy, cái bản mặt như quân bài tú lơ khơ kia Vậy sáng chủ nhật tao đến đón mày.”

Thẩm Phong nói năng và hành động xưa nay như sấm rền gió cuốn, là một cô gái vô cùng mạnh mẽ. Tôi lại không được như thế, Thẩm Phong nói tôi mềm rũ ra, nhường một bước tiến một bước, khiến người ta hận không thể giầy vò một trận.

Tôi lại nhờ Thẩm Phong điều tra danh sách bạn học được mời tới đại học X lần này, với nó mà nói chỉ dễ như trở bàn tay, nó đồng ý, nói sau khi tan tầm tới đón tôi rồi thuận đường đưa luôn.

Cúp điện thoại, Hàn Khả mò lên người tôi, đỏ mắt nói: “Thật hâm mộ cô nha...”

“Hâm mộ tôi cái gì?” Tôi ngờ vực quay sang nhìn cô ta.

“Tốt nghiệp đại học X a, tuy rằng tôi rất nghi ngờ làm sao mà cô thi đỗ được vào đấy. Có điều sẽ có nhiều bạn bè ở đại học X, quan hệ càng rộng.”

Quan hệ ... Tôi cũng không nghĩ nhiều đến thế, có điều các mối quan hệ của tôi cũng không phải tốt lắm, quen biết rất nhiều

nhưng thân thiết thực sự lại ít ỏi chẳng có mấy.

“Nói đi cũng phải nói lại ..” Hàn Khả khinh khỉnh nhìn điện thoại của tôi, “Chồng cô lắm tiền như vậy, cô sao còn dùng cái điện thoại rởm này? Thay cái khác đi, nhìn thôi cũng thấy đau trứng.”

Tôi thở dài, đau buồn giải thích: “Cô không biết, tính năng điện thoại nhái rất mạnh mẽ, hình dáng bắt mắt, cô chỉ cần bỏ ra số

tiền để mua một chiếc vé máy bay là có thể mua được một cái di động tương đương IPHONE 4, vừa có thể gọi điện thoại, vừa chơi game, lúc nguy cấp còn có thể làm gạch phòng thân ...”

“Chu Tiểu Kỳ, cô vẫn nên tiếp tục ăn cơm đi.” Hàn Khả mặt vô cảm, xoay người rời đi.

Vì sao tôi vừa mới mở miệng lại có người bảo tôi ăn cơm đi ...

Tần Chính mỗi lần nhìn thấy điện thoại của tôi cũng bày ra cái vẻ mặt đau trứng (2) này – thực ra, tôi cũng không biết nếu thực sự đau trứng thì sẽ có vẻ mặt ra sao, có điều cứ giả dụ là như thế đi. Anh ấy cũng lựa lời khuyên tôi đổi di động, tôi chỉ có thể lựa lời tỏ vẻ mình vốn rất dung tục, nên thích điện thoại nhái tính năng mạnh mẽ, giá tiền mạnh mẽ, hình dáng mạnh mẽ, rồi còn bổ sung thêm một câu: giống như anh, cái gì cũng mạnh mẽ. Anh im lặng một lát, cuối cùng vẫn nói hai chữ kia: “Tùy em.”

Văn hóa đồ nhái bác đại tinh thâm, tôi cao siêu quá, ít người hiểu, họ vốn không thể lĩnh hội được, tôi cũng không miễn cưỡng. Không ai biết, tôi đã ngạc nhiên, phấn khích đến thế nào lúc nhìn thấy logo thương hiệu PUMA bị đổi thành hình con lợn con đang bay ngang trời, đáng người mượn mà, đường cong uyển chuyển, bốn chân chẳng bị gò bó, từng chút từng chút làm rung động trái tim tôi. Sau đó, lại có PUMIAO phiên bản mèo chú 3D, lại càng đột phá hơn. (3)

Dâm dâm chúng ta có trí tuệ, dâm dâm chúng ta có sức mạnh a!

Cảm khái xong, tan tầm, đi về.

Thẩm Phong lái xe đến trước cửa tòa soạn đón tôi, trước đó tôi có nói với Tần Chính sẽ cùng Thẩm Phong ăn cơm bên ngoài, để anh ấy tự ra ngoài giải quyết.

“Phong Phong a, thực ra tao thấy mày nên tìm lấy một thằng đàn ông đi.” Tôi vừa thất dâm an toàn vừa nói.

Nó nhún chân ga, cười nhạo nói: “Mày vừa mang thai đã tưởng là mình từng trải rồi sao?”

“Không phải ... Đây chẳng phải là ít nhất có thể tìm một tên đưa mày đi ăn cơm sao.” Tôi thiện chí nói.

“Bây giờ, tao đây một người ung dung thoải mái. Thích tìm đàn ông thì tìm, thích tìm phụ nữ thì tìm.”
Thẩm Phong vòng tay lái, “Tối nay ăn đồ Nhật được không?”

“Mày mời, mày quyết định.” Tôi nhắm mắt, dựa lưng vào ghế, thở dài, “Xe này của mày ngồi thật sướng a.”

“Sao có thể so với tên đàn ông của mày.”

“Người đàn ông của tao không nhiều tiền như mày.”

Thẩm Phong hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Chu Tiểu Kỳ, mày chắc chắn không biết tình hình tài chính nhà chúng mày ra sao đúng không?”

Tôi mở to mắt nhìn nó, hai mắt tỏa sáng: “Chẳng lẽ mày biết?”

“Tin vĩa hè cộng với suy đoán đầy lý tính của tao, Tần Chinh làm việc trong thị trường ngoại hối và thị trường chứng khoán kiếm về ít nhất 8 con số.”

Tôi cố sức xòe ngón tay ra đếm: Một, mười, một trăm, một ngàn, 10 ngàn, trăm ngàn, một triệu, 10 triệu ...

Tôi nuốt ực nước miếng: “Tao nghĩ anh ấy kiếm về chỉ tầm 200 vạn thôi ..”

“Đấy chỉ là thu nhập chính thôi. Một đứa bạn tao cũng mua bán cổ phiếu, ngoại hối; biết ngón ngành. Nghe nói, hồi trước Tần

Chinh bán khổng (4) một số lượng lớn dollar Úc, bảng Anh, Euro, mua một lời một trăm, mua đi bán lại lời ít nhất mấy trăm vạn.

Sau đó, lại vào lúc thị trường đi xuống mà làm ngược lại, bây giờ dollar Mỹ yếu như vậy, tỉ giá dollar Úc đổi dollar Mỹ lúc thấp nhất là 0.6100, bây giờ đã sắp là 1.1 rồi, mày nói anh ta lời bao nhiêu? Đúng là lạng lẽ mà phát tài a...” Nó nói xong khinh bỉ liếc tôi một cái, “Chỉ có loại ngốc nghếch như mày mới có thể cái gì cũng không biết.”

Tôi nước mắt đầm đìa quay ra nhìn cửa sổ: “Anh ấy không nói cho tao biết nha ...”

“Chắc là thấy nói ày cũng vô ích, có tiền nhiều như vậy, mày vẫn dùng đi động nhái như thường. Tần Chinh có khả năng quan sát cực độc, thứ duy nhất nhìn nhầm chính là mày, thẩm mỹ quan của mày cực thấp mà thứ duy nhất chọn đúng lại là anh ta. Oan nghiệt!”

Tôi cảm thấy Thẩm Phong nói chuyện quá độc địa, thật khiến người ta tổn thương, vì thế quyết định giữ im lặng.

Lúc ở nhà hàng, tôi có quét mắt qua danh sách khách mời vài lần, quả nhiên có mấy cái tên như sấm đánh bên tai, còn có mấy vị mà tên họ còn được treo trên các tòa nhà trong trường nữa.

Tôi lại nhớ tới trường cấp ba của chúng tôi, ba tòa nhà dạy học tên tôi đều bị dính lên, sau tên lại còn được treo trên một cái sân vận động nữa, nơi duy nhất không bị gắn tên nghe nói là 80 vạn cái nắp bồn cầu nhà vệ sinh công cộng kia. Ba năm cấp ba kia, 80 vạn trở thành danh từ chỉ riêng toilet. Thầy giáo dạy lịch sử của chúng tôi có nói vài lần: diện tích trường học có hạn, mà lắp chồng lên nhau là không thể, cứ tiếp tục cố gắng, sau này trở về có thể cho “80 vạn” một cái tên xứng đáng.

Cho nên về sau, bạn học muốn đi toilet sẽ nói: “Này, hết tiết cùng đi “Chu Tiểu Kỳ” đi...”

Thà chết cho xong, thật mẹ nó thô bỉ vô hạn.

Trên danh sách ngoài những cái tên như sấm đánh bên tai, còn có mấy cái nhìn vô cùng quen mắt.

“Vệ Dục cũng đi à.” Tôi dừng một chút, “Cậu ấy bây giờ đang làm gì?”

“Việc này tao không rõ, có muốn gọi điện hỏi chút không? Nếu như đủ tai to mắt lớn, phỏng vấn cậu ta đơn giản hơn nhiều so với người khác.” Thẩm Phong gọi đồ ăn, lấy di động ra làm bộ muốn gọi, tôi ngăn nó lại, nói: “Thôi đi, thôi đi, không cần phiền phức như vậy, đến lúc gặp rồi nói sau.”

Thẩm Phong liếc xéo tôi, cười hừ hừ nói: “Chu Tiểu Kỳ, mày thật để ý à?”

“Để ý cái gì?” Tôi chớp chớp mắt.

Thẩm Phong cười mà không nói: “Ăn thôi, ăn thôi.”

Tôi không thật thích đồ ăn Nhật, mà yêu tha thiết cái loại lẩu cay đến chết người kia, ăn đến nước mắt nước mũi ròng ròng mới thôi, nhưng cái loại đàn bà như Thẩm Phong rõ ràng không thể hiểu nổi tình cảm như của đàn ông này giống tôi, luôn thích làm mấy cái điệu bộ như tiểu tư sản, đối với ý thích này của tôi luôn tỏ vẻ khinh bỉ cùng khinh bỉ.

Tần Chinh lại không kén chọn đồ ăn như vậy, ở nhà đều là tôi nấu gì anh ăn nấy, tay nghề của tôi cũng không phải tốt lắm, nhưng cũng không quá kém, lúc đầu nấu hỏng vài lần, anh ném thử một miếng, cũng không cố ép dạ dày mình làm gì, lặng lẽ nhổ ra, lau lau miệng. Sau thì tôi đã thành công đưa từ thức ăn của lợn trắng cấp thành thức ăn của người, anh ấy cũng nể mặt tôi mà nuốt xuống.

Có điều tôi vẫn thích lôi anh đi ăn lẩu cay, người ở vùng chúng tôi làm sao có thể không ăn được cay chứ! Anh có thể ăn cay, lại còn ăn một cách tao nhã, đầu mày chau lại, hít hà, trán lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt trắng nõn hơi phỉếm hồng, đôi môi mỏng nhạt màu hơi ửng ửng đầy dụ hoặc, thật là xinh đẹp thanh tú.

Năm thứ nhất đại học, anh bị tôi lôi kéo cùng lắm mới chỉ xem là đồng hương, bây giờ nghĩ lại, rất có khả năng là anh ấy tự mình đa tình rồi, cũng có thể là phương thức thể hiện tình cảm của tôi dễ làm người ta hiểu lầm. Hồi đó, bên ngoài trường mở một quán lẩu cay chính tông, tôi nhiệt tình mời Tần Chinh đi ăn cùng, lần đầu tiên là vào thứ 2 anh nói phải lên lớp, lần thứ hai vào thứ bảy anh nói có hoạt động đoàn thể, lần thứ ba vào chủ nhật, cuối cùng anh không thể chịu đựng nổi nữa đành phải đồng ý ... Lưu Bị ba lần bái phỏng lều tranh cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tôi bỏ vào bát mỗi người ba thìa bột ớt đầy ụ, cả bát đỏ au như đám lửa đang cháy, ánh lên sắc mặt anh thật là đẹp mắt. Tôi còn hơi chột dạ hỏi: “Không phải cậu không ăn được cay chứ ...” Khóe mắt anh giật giật, thần nhiên nói: “Không sao.”

Sau đó, tôi ăn khí thế ngất trời, đầm đìa nước mắt; anh thì hai gò má phớt hồng, khóe mắt ửng đỏ. Tôi bị sắc đẹp của anh hút hồn đến ngây ngẩn, ăn cũng chẳng biết mùi vị gì nữa; anh phát hiện ra tôi đang nhìn chăm chăm, nhíu lông mày, khàn giọng hỏi: “Nhìn gì?”

Tôi nhìn chăm chăm vào đôi môi mỏng xinh đẹp, ngây ngốc nói: “Tớ bỗng dưng phát hiện nhìn cậu cũng rất ngon mắt.”

Anh nghe xong, tay run lên, im lặng cúi đầu, vờ không nghe thấy. Lúc ấy tôi khăng khăng nghĩ là anh xấu hổ, nói cho Thẩm Phong nghe, Thẩm Phong cho rằng nó hoàn toàn có thể lý giải trạng thái “không nói gì” của Tần Chinh.

“Đám trắng trợn như vậy, chòng ghẹo Tần Chinh như đúng rồi, chắc là cả đại học X cũng chỉ có mình mày thôi.” Thẩm Phong rất là kính nể liếc tôi một cái, “Chu Tiểu Kỳ, mày đúng là một bông hoa lạ (5).”

Tận đến rất nhiều năm sau, khi tôi đã tung hoành ngang dọc khắp Thiên Nhai rồi, mới biết được “Bông hoa lạ” thực ra chẳng phải lời khen ngợi gì hay ho ...

=====

Chú giải tí cho vui ^^

(1) Mình mới đọc một bài giải thích từ kim cương vương lão ngũ trên zhidao.baidu :

Vương lão ngũ là một tục ngữ dân gian của TQ, chỉ đàn ông chưa vợ, xuất xứ thì chưa được khảo cứu, nhưng có lẽ bắt nguồn từ câu :”Vương lão ngũ, mệnh thật khổ, quần bị rách không ai khâu.”

Quần của Vương lão ngũ ngày xưa có lẽ dính nhiều bùn đất, các cô gái không muốn bẩn tay nên tránh còn không kịp, ngày nay cũng có nhiều “Vương lão ngũ” nhưng mà là ở đẳng cấp “Kim cương”, nhiều cô gái ham hư vinh đuổi theo còn không kịp, cho nên câu này bây giờ phải sửa lại là “Vương lão ngũ, mệnh thật tốt, quần rách bị người ta tranh nhau khâu.”Nhưng mà quần của kim cương vương lão ngũ đích thực thì

vĩnh viễn không bao giờ rách, không phải là họ không cho các cô gái cơ hội thể hiện, mà là bọn họ quá nhiều tiền, không thiếu quần, mà lại quá nổi tiếng, lại còn rất đẹp trai nữa.

Bla bla một hồi, chẳng qua mình thấy cách giải thích này thú vị nên trích thôi :P

Theo lời bạn Murasakihik thì Kim cương vương lão ngũ phải đạt đủ 5 tiêu chuẩn: nhiều tiền, đẹp trai, thành đạt, có thực lực nhưng không nổ ;))

(2) Đau trứng: “ ” ý nghĩa bao gồm:

- Nam giới bị đá vào giữa hai chân là biết! =))
- Hình dung những hành động vô cùng vô duyên, hoặc nhấn mạnh cảm giác nhật nhèo vô vị
- Trạng thái khó xử, theo kiểu gặp phải sự vật trái với logic thông thường.

(Nguồn: tiengtrung.org)

(3) Có hình minh họa do chính tác giả post đây ạ:

Ôi, nhà thiết kế của PUMA khóc thét mất :-ss

(4) Bán khống (short-selling): thuật ngữ này mình thấy xuất hiện bên chứng khoán nhiều hơn là ở thị trường ngoại hối.

Bán khống là giao dịch trong đó nhà đầu tư đặt lệnh bán chứng khoán khi không có chứng khoán trong tài khoản. Khi thực hiện giao dịch này, nhà đầu tư mong đợi giá sẽ giảm trong tương lai, khi đó họ sẽ mua được chứng khoán với giá thấp hơn và trả cho công ty chứng khoán. Hiểu một cách đơn giản, bán khống là nhà đầu tư mượn cổ phiếu của người khác để bán đi, sau đó phải mua để trả lại, nếu giá cổ phiếu giảm, họ sẽ thu được lợi nhuận từ khoản chênh lệch lúc bán và lúc mua. Việc làm này đem lại lợi nhuận lớn, kèm với rủi ro rất cao, nếu không có khả năng dự đoán, dự báo, căn thời gian chính xác, thì dễ bị tổn thất lớn nếu giá ck tăng, thay vì giảm. Tương tự đối với thị trường ngoại hối, chỉ khác đối tượng ở đây là ngoại tệ thôi.

Nói chung, tùy từng quốc gia và tùy từng thời điểm, nhà nước sẽ có chính sách phù hợp để điều chỉnh thị trường, có thể cho phép hay không cho phép hoạt động bán khống này. Như ở VN, theo mình biết, năm 2007 cho phép bán khống ck, đến năm 2009 lại cấm hành vi này, thị trường ngoại hối ở mình còn kiểm soát chặt chẽ hơn, nên có lẽ bán khống ngoại tệ càng không được cho phép. Nhưng mà mới đây, mình có đọc 1 bài báo cho biết chính phủ TQ cho phép bán khống đồng dollar Mỹ, cho nên có lẽ hành vi này của bạn Tần Chinh không bị coi là phạm pháp đâu.^^

(5) Bông hoa lạ (kỳ ba): nghĩa gốc của từ này vốn là để khen cô gái xinh đẹp, thoát tục hoặc tài năng kiệt xuất, cơ mà ngày nay netizen TQ còn sử dụng với nghĩa móc máy, chỉ những người ấu trĩ, thiếu muối và tự cao tự đại.

Có ai thắc mắc, vì sao tên bạn Kỳ được treo trên phòng học với sân vận động không? Chương 4: Nụ hôn đầu nhiệm đầy sắc, dục

Tôi với Thẩm Phong ăn đồ Nhật xong lại dạo qua hiệu sách Hiểu Phong một chuyến, mua mấy quyển sách phụ nữ có thai cần xem. Tôi đặc biệt hỏi người hướng dẫn: “Có sách cho chồng mang bầu không?”

Khóe miệng người hướng dẫn giật giật: “Chồng mang bầu?”

“Chính là chồng của phụ nữ có bầu.” Tôi giải thích như thế.

Thẩm Phong đẩy tôi đi, “Mày cho là vị kia nhà mày có thời gian mà xem loại sách đó sao? Chu Tiểu Kỳ, mày phải học cách tự chăm sóc lấy mình đi.”

Có những giây phút như vậy, lòng tôi thấy chua xót. Lời này, lúc tôi lên đại học, mẹ đã nói với tôi; Tần Chinh hình như cũng đã nói rồi, bây giờ Thẩm Phong cũng nói y như thế, thế giới to lớn như này ... không có người sẵn lòng chăm sóc tôi sao?

Mang theo túi sách về đến nhà đã hơn 9h, đèn trong nhà vẫn chưa bật, Tần Chinh còn chưa về. Tôi cất mọi thứ xong xuôi mới gọi điện thoại cho anh.

“Alo?” Điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lùng mà hơi trầm thấp của anh, tôi nghe một cái là biết anh uống rượu, giọng đã có vẻ ngà ngà say.

“Anh còn chưa về nhà a, khi nào mới về?”

“Hôm nay có đồng nghiệp mới tới, tổ chức ăn cơm bên ngoài, anh về muộn một chút, em cứ ngủ trước đi.” Tần Chinh vừa dứt lời, bên đầu còn có người lớn giọng chen vào, “Tần Chinh, bà xã giục về rồi hử!” Nói xong cười oang oang.

Tôi vội nói: “Em không thúc giục gì anh đâu, anh đừng uống nhiều quá, cứ như vậy nhé.”

Anh đáp lời, cúp điện thoại.

Đàn ông xã giao bên ngoài, phụ nữ cần cho họ chút thể diện. Mẹ tôi trước mặt người ngoài cho ba tôi đến 12 phần mặt mũi, ai ai cũng hâm mộ ba tôi có người vợ văn minh, tiến bộ; có điều khi về nhà thì cái gọi là “nam chủ ngoại, nữ chủ nội” hoàn toàn được chứng minh, tiến một bước qua cửa nhà rồi, mẹ tôi chính là nữ vương, ba tôi phải vâng lời răm rắp.

Đàn ông thành công chinh phục thiên hạ, phụ nữ thành công chinh phục đàn ông. Mẹ tôi nói như thế.

Tôi tắm rửa xong lên giường nằm, lấy mấy quyển sách vừa mua làm sách đọc trước khi ngủ, hiệu quả thôi miên của mấy thứ này khỏi phải bàn, còn chưa có lật sang mặt thứ hai, hai mí mắt tôi đã đánh nhau rồi. Tắt đèn lớn, chỉ mở đèn ngủ nhỏ đầu giường, tôi xem đồng hồ cũng sắp tới 11h, Tần Chinh vẫn chưa về.

Lúc Tần Chinh trở về, tôi đã mơ được một giấc. Mơ thấy tôi sinh con trai, bởi vì đáng yêu quá mà bị người ta bắt cóc, tôi ôm con chạy trốn, bị cả nước lùng bắt. Tôi cảm phần tốt cùng, cái tay bé xíu của con trai ôm chặt cổ tôi, tôi nhảy từ trên tầng 16 xuống, dang cánh bay lượn trên không, con bỗng nói với tôi: “Mẹ, mẹ thật giống siêu trộm Kid nha!” (Vâng, chính là Kid trong Conan đấy ạ)

Sau đó tôi cười sặc sụa mà tỉnh...

“Mơ thấy cái gì mà cười vui vẻ như vậy?” Mặt tôi bị anh ấn ấn, ngón tay kia truyền đến cảm giác lạnh lạnh, lưu luyến trên mặt tôi.

Tôi ngửi được mùi rượu, mở to mắt đón lấy con người đen lách của Tần Chinh, trong mắt lấp lánh. Anh không bật đèn lớn, vẫn chỉ có một ngọn đèn ở đầu giường, cởi áo khoác, chỉ mặc sơ mi trắng, cà vạt bị tuột ra, mở ba nút áo, lộ ra xương quai xanh mê người, trên mặt vì đã ngà ngà say mà hơi phiếm hồng.

Tôi nuốt nước miếng, nói: “Em mơ thấy mình ôm con chạy trốn ...”

Anh cười khê, nâng tay day thái dương, “Cả ngày chỉ nghĩ lung tung.”

Anh đã hơi ngà ngà say, nếu không bình thường sẽ không cười mê hoặc đến như vậy ...

“Anh đi tắm đi, để em pha trà giải rượu.” Tôi định ngồi dậy, lại bị anh đè xuống, hai tay giữ chặt đầu vai tôi, khuôn mặt tuần tú lộ vẻ ngà ngà say kia từ từ tới gần, bốn mắt nhìn nhau, cả người tôi cứng ngắc.

“Chu Tiểu Kỳ...” Anh tì vào trán tôi, hơi thở nóng hổi, giọng như thì thầm, hơi khàn đục, như là móng mèo cào nhẹ nhẹ vào lòng người ta, tôi nghe được bỗng thấy phờ phợt, khóe miệng cong lên, hớn hử đáp lời: “Em đây.”

“Anh biết.” Anh cúi đầu, ấn nhẹ lên môi tôi. Người lạnh lùng đến gần như cay nghiệt giống anh, mà lại có đôi môi ấm áp lạ thường. Tôi không chịu nổi bị sắc đẹp quyến rũ, hôn lại anh.

Là lưỡi của một kẻ sành ăn, nó có khả năng phân biệt cực tốt. Tôi thở không ra hơi nghĩ: Nụ hôn này có vị rượu vang này, có vị bia này, khỉ thật, còn có vị trà Vương Lão Cát (1) nữa chứ!

Anh cắn cắn đầu lưỡi tôi, giọng bực bội nói: “Tập trung”

Tôi: “...”

Tay tôi đặt trên lưng anh, suýt chút nữa đã cởi xong áo sơ mi của anh rồi, anh lại lặng lẽ dừng lại, rời khỏi môi tôi, khàn giọng nói: “Em ngủ đi, anh đi tắm.”

Đàn ông không chịu trách nhiệm a ...

Tôi rúc vào trong chăn, nước mắt đầm đìa mà cắn cắn. Khiêu khích người ta như thế rồi lại chuồn đi tắm...

Trong phòng tắm truyền đến tiếng xối nước ào ào, tôi bị cái hôn nóng bỏng kia kích thích, cơn buồn ngủ bay sạch, nghĩ lại nụ hôn đầu tiên của mình, so với bây giờ còn kích thích hơn.

Đầu năm thứ ba đại học, chúng tôi chuyển từ phân hiệu về trụ sở chính của đại học X. Khi đó Vệ Dực đã xuất ngoại, toàn thế giới đều biết Chu Tiểu Kỳ tôi sau khi đá Vệ Dực lại điên cuồng theo đuổi Tần Chinh. Tôi thành kẻ thù chung của đám nữ sinh, còn Tần Chinh anh lại thành người bị hại. Hôm Halloween, theo lệ cũ, các viện phân thành từng đôi từng đôi, hóa trang diễu hành cũng có. Thẩm Phong sắm vai nữ phù thủy, tôi bị Thẩm Phong hóa trang thành Thần Chết, cả người đen tuyền, tay cầm lưỡi hái, mặt mũi hung ác.

Loại hoạt động vừa vô bổ vừa náo nhiệt như thế này Tần Chinh chưa bao giờ tham gia, nhưng năm đó tôi lại nhìn thấy Tần Chinh, cả người giả dạng Ma cà rồng; tôi cực kỳ hứng thú chạy đến trước mặt anh, anh liếc tôi một cái, không nói lời nào xoay người đi mất. Tôi tình ý phát hiện ra anh đã uống rượu, thấy anh hơi khác thường, sợ là anh bị cái gì nhập vào người rồi, vội vàng đuổi theo. Hồ trong trường chúng tôi có một truyền thuyết, mỗi năm đều chìm chết một người, năm ấy còn chưa đủ chỉ tiêu, nên ai ai đều có nguy cơ.

Tôi đi theo một đường, tận đến chỗ yên tĩnh không người anh mới dừng chân quay lại nhìn tôi, đèn đường ánh lên vẻ mặt kỳ quái của anh. “Chu Tiểu Kỳ, sao cậu vẫn đi theo tớ?”

“Cậu vẫn ổn chứ...” Tôi nuốt nước miếng nhìn anh, lòng nghĩ chắc anh thật đã bị quỷ ám rồi, tôi phải làm thế nào mới đuổi được quỷ đây.

Tần Chinh nhìn tôi bối rối một lúc, lại xoay người tiếp tục đi về phía trước. Tôi nôn nóng, vượt lên hai bước giữ anh lại: “Cậu rốt cuộc muốn đi đâu?”

Anh giẫy tay ra, sa sầm giọng nói: “Liên quan gì đến cậu?”

“Đồng hương, cậu nói câu này thật thiếu suy nghĩ!” Tôi lại cố sống cố chết níu anh lại, “Cậu còn trẻ, còn tuổi xuân phơi phới, đừng nghĩ quẩn!”

Anh quay đầu liếc tôi một cái, “Nghĩ quẩn?” Lập tức cười lạnh, “Nghĩ thông rồi thì làm sao?”

Thiên tài cũng có phiên muộn của thiên tài a! Tôi vô sỉ tự thấy thỏa mãn một chút, lại khuyên bảo anh, “Nghĩ thông rồi, tớ mời cậu đi ăn lẩu cay.”

Từ lúc anh quen tôi, trên khuôn mặt anh tuần kia chưa bao giờ xuất hiện vẻ co giật không hợp chút nào với cái khí chất núi băng như vậy.

“Chu Tiểu Kỳ...” Anh như là khê thở dài một hơi, không nói nữa.

Anh ngồi lên cỏ, tôi cũng nơm nớp lo sợ ngồi xuống bên cạnh, tỉ mỉ đánh giá hóa trang của anh, mới phát hiện không phải là Ma cà rồng, chỉ là cả người mặc tây trang màu đen mà thôi. Sắc mặt anh tái nhợt, môi lại đỏ bừng, dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt tuần tú, nhìn qua quả thật có vài phần giống diễn viên trong “Phóng vấn Ma cà rồng”. (Là Brad Pitt với Tom Cruise đấy ạ :X)

Tần Chinh nhắm mắt lại, dựa lưng vào thân cây, hơi ngẩng đầu, mi tâm nhíu chặt, lúc lâu sau mới từ từ giãn ra, khẽ gọi một tiếng: “Chu Tiểu Kỳ...”

Tôi vội sấp lại gần, ngồi chồm hổm bên cạnh anh: “Tớ đây.”

Anh đột nhiên mở to mắt, vươn tay nắm lấy eo tôi, trong đôi con ngươi đen lấy trong suốt mà thâm trầm lóe ra chút cảm xúc khác thường, từ từ tới gần, từ từ dịu lại, trong giọng nói dẫn theo chút mê hoặc.

“Cậu thích tớ phải không?”

Tôi ngây ngốc nhìn anh, là đồng hương, đương nhiên là thích rồi, cho nên cũng không nghĩ nhiều, liền gật gật đầu.

Môi mỏng anh khê nhếch, tay phải giữ gáy tôi, ngẩng đầu ngậm chặt môi tôi. Tôi dường như nghe được trong đầu nổ vang một tiếng, hơi thở nóng rực của anh chiếm giữ toàn bộ các giác quan của tôi, cái tay ấn trên gáy đẩy tôi tới gần, tay kia thì dao động trên lưng.

“Tần ..” “Tần Chinh, tớ cảm thấy hình như có chút không thích hợp — lời này tôi không thể nói hết, anh xoay người đặt tôi nằm trên cổ, lại khiến cái hôn kia sâu hơn nữa.

Ma cà rồng cường hôn thần chết, thực nặng gu a! =))

Cuối cùng, khả năng suy xét của tôi mất sạch, môi lưỡi bị hôn đến phát tê, hai má anh nóng bừng dán bên cổ tôi, hơi thở nóng rực phả vào sau tai, tôi nghe anh lặng lẽ thở hổn hển, tay chân tê dại. Lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là thích thực sự.

Anh phủ trên người tôi, đè lên tôi chả biết thương hương tiếc ngọc tí nào, tôi khó thở, đẩy đẩy anh. “Đồng hương ... Cậu đè tớ đau rồi!”

Anh cười khở một tiếng, trở mình, nằm nghiêng ôm lấy tôi, cầm dựa vào vai tôi, nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Chu Tiểu Kỳ, em thắng rồi.”

“Gi?” Tôi mờ mịt nhìn anh.

Cái tay vòng trên lưng tôi hơi buộc chặt, khiến tôi càng dựa sát vào ngực anh hơn. “Chúng mình ở bên nhau nhé.”

Anh nói cứ như là ban ân huệ cho tôi vậy ...

Tôi ngẩn ngơ nhớ tới hồi năm thứ hai đại học, lúc tôi cùng anh ăn cơm đã tức giận mà nói: “Bọn họ đều bảo tớ theo đuổi cậu!”

Anh thản nhiên uhm một tiếng, cũng chẳng tỏ vẻ gì, sau nghĩ lại, sợ là trong lòng anh cũng nghĩ như vậy rồi, còn tưởng là tôi vừa phóng khoáng còn ra vẻ rụt rè.

Cho nên khi anh dùng cái loại thái độ rủ lòng thương, cứu tế người nghèo như này mà nói với tôi “Chúng mình ở bên nhau nhé”, tôi thật muốn nói một câu “Tớ chỉ coi cậu là đồng hương thôi, giữa con trai với con gái không thể có tình bạn thuần khiết sao?”

Tôi há miệng thở hổn hển, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, khóe mắt ửng hồng, con ngươi đen láy, mũi cao thẳng, còn có đáy mắt như ẩn chứa tình cảm dịu dàng, tôi bị sắc xông lên tim rồi, tim đập thành thịch, nảy thất điên bát đảo, lắp bắp nói “Hả ... Vậy, vậy được thôi...”

Hôm sau, khi anh nắm tay tôi bước vào nhà ăn, không khí trong canteen ngưng đọng mất ba giây, sau đó đồng loạt phát ra tiếng tâm hồn các thiếu nữ bị vỡ vụn.

Liều chết theo đuổi, bám riết không tha, vứt hết thể diện trở thành chiêu bài của tôi, cho dù từ đầu tôi chẳng ôm cảm tình bất thường gì với anh cả, nhưng nhiều người nói, tôi cũng bắt đầu nghi ngờ bản thân. Lời nói dối lặp lại một nghìn lần sẽ thành chân lý, sau rồi, tôi cũng bắt đầu thực sự nghĩ rằng, kỳ thật năm 2 năm đầu đại học kia, tôi thực sự là đã theo đuổi Tần Chinh, chứ không phải đơn thuần là thể hiện tình đồng hương chi cả.

Có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tâm cấy liễu liễu mọc xanh a ...

Cạnh mình hơi hơi trầm xuống, mùi sữa tắm lẫn đi mùi rượu, tôi quen thói lại lẩn một vòng, chui vào trong lòng anh.

Đồng hương cứ như thế mà biến thành ba của con mình a ...

Hình như, cũng không tôi.

=====

(1) Trà Vương Lão Cát: là một loại trà thảo dược như Dr Thanh của mình ấy ^^

đóng lon như coke ấy nhỉ :-?

(2) Phỏng vấn Ma cà rồng (Interview with the Vampire): một bộ phim chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên, sản xuất năm 1994 với sự tham gia của nhiều diễn viên nổi tiếng như Brad Pitt, Tom Cruise, Antonio Banderas và Kirsten Dunst.

Hì hì, vì edit đoạn này mà tò mò down phim về xem, hự hự, rating R nhá :-ss

Về nội dung thì không đánh giá cao, nhưng hiếm có phim nào nhiều đại tài tử hội tụ như này, không xem cũng phí :P

Cực kỳ ấn tượng với diễn xuất của Kirsten Dunst (củ đáng tội toàn đọc là Kristen), còn nhỏ mà diễn xuất đã có nét ma mị rất tự nhiên.

Bonus ảnh của hai anh ma cà rồng đẹp trai, cho dễ liên tưởng khuôn mặt của bạn Tần Chinh lúc đấy nhá ;))

Share this:

3. Chương 05-06

Chương 5: Chúa công gặp nạn, mau tới cứu giá

Hôm kỷ niệm thành lập trường, tôi còn nghiêm túc đề nghị Thẩm Phong: “Hôm nay có rất nhiều đàn ông độc thân hoàng kim, kim cương Vương lão ngũ tới dự, mày xem mà chọn một người đi.”

Thẩm Phong hừ lạnh một tiếng: “Tao có thể tự kiếm tiền, cần kim cương Vương lão ngũ làm cái gì. Đây chỉ là đối tượng nhòm ngó của bọn con gái thiếu bản lĩnh thôi!”

Được rồi, tao không có bản lĩnh ...

“Vậy mày muốn người như thế nào?” Tôi vừa loay hoay nghịch máy ảnh vừa hỏi.

Thẩm Phong chống cằm nói: “Đàn ông, còn sống.”

Cái loại người với đàn ông mà xoi mói đủ đường như này, cuối cùng thường tìm phải một tên hoàn toàn không hợp tiêu chuẩn mà phó mặc cả đời. Mấy người nói tùy ý, tùy duyên, kết quả là chọn tới chọn lui chọn thành gái ế.

Ngày kỷ niệm thành lập trường vô cùng náo nhiệt, Thẩm Phong dẫn tôi lách qua đám người qua lại như thoi, nhân tiện hộ tống luôn. “Mày đã nghĩ ra phỏng vấn ai chưa?”

“A?” Tôi ngây người, ngẫm nghĩ, đáp, “Căn cứ vào gu của chủ biên chỗ tao, tao cảm thấy nên phỏng vấn người tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có tài có mạo là tốt nhất.”

Chủ biên chỗ chúng tôi luôn đem mục tài chính kinh tế nhào nháo thành mục giải trí, đưa mục giải trí thành tuần san giải trí, gu thường thức cực kỳ thô bỉ, khó mà sánh được với tôi.

Tôi cẩn thận nghiên cứu danh sách, mục tiêu chủ yếu là những trí thức thành công trên dưới 30 tuổi. Những người này phần lớn lương một năm cả trăm vạn, địa vị xã hội khá cao, có danh tiếng nhất định nhưng cũng không phải quá xa xôi khó tiếp cận, cũng không quá cách biệt về thế hệ, phần đông là bình dị dễ gần, chiều lòng em gái khóa dưới một chút chắc cũng không thành vấn đề.

Tôi bùi ngùi nói: “Tao thật muốn phỏng vấn Hàn thiếu một chút.”

Thẩm Phong phản ứng theo tiềm thức: “Hàn Hàn?”

(Hàn Hàn sinh 23 tháng 9 năm 1982, là vận động viên lái xe đua chuyên nghiệp người Trung Quốc, tác giả và ca sĩ có đĩa hát bán chạy nhất, và đồng thời là một trong những blogger nổi tiếng nhất của Trung Quốc.

Anh cũng tham gia vào sản xuất âm nhạc. Tạp chí Time trong bảng xếp hạng hàng năm người có ảnh hưởng nhất, tạm thời trong tháng 4 năm 2010 đã thấy Hàn Hàn thứ tám. Nguồn: Wikipedia)

“Xí! Mày thật thô bỉ! Tao là nói Hàn Tự, con trai hiệu trưởng Hàn, người kế tục xí nghiệp Hàn thị. Còn chưa đến 30 tuổi, gia tài đã đến chục tỉ, khôi ngô tuấn tú, quan trọng nhất là vẫn chưa kết hôn. Là Lý Gia Thành của thành phố X chúng ta a ...Nếu như có thể phỏng vấn anh ta thì tao phát tài rồi, lượng tiêu thụ nhất định đạt kỷ lục.” Tôi sung sướng tưởng tượng.

(Lý Gia Thành: Ông được coi là nhà đầu tư có tầm ảnh hưởng lớn nhất Châu Á. Vào ngày 6 tháng 3 năm 2007, tạp chí Forbes đã xếp ông vào vị trí thứ chín trong danh sách những người giàu nhất thế giới, với tài sản khoảng 23 tỉ USD. Nguồn: Wikipedia)

“Thôi đi.” Thẩm Phong không chút nể nang chọc phá ảo tưởng của tôi, “Người ta còn khó tiếp cận hơn cả Tần Chỉnh nhà mày, thà mày phỏng vấn tên kia.”

“Tên nào?” Tôi nghi ngờ hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Vệ Dực!” Thẩm Phong lên tiếng chào hỏi, tôi trợn mắt nhìn, quay đầu nhìn người đang bước tới, trưng ra một khuôn mặt tươi cười lấp lánh như ánh mặt trời, “Vệ Dực à, khéo quá, khéo quá.”

Vệ Dực cười hiền, khiến người ta như được tắm trong gió xuân. “Tớ còn đang tưởng là các cậu không đến nữa kia.” Nói xong nhìn thoáng qua máy chụp ảnh trong tay tôi, cười nói, “Cậu còn mang cả máy chụp ảnh đến đây?”

Tôi xoa xoa máy ảnh, cười nói: “Tờ được tòa soạn phái tới, đến viết tin thôi.”

Thẩm Phong tiếp lời: “Vừa rồi còn nhắc đến cậu đấy.”

“Nhắc tớ chuyện gì?” Vệ Dực hoài nghi nhú mày.

“Nó muốn phỏng vấn thanh niên đẹp trai tài giỏi, tớ bảo phỏng vấn cậu là thích hợp nhất.” Thẩm Phong cười mồm mỉm nói,

“Cậu cũng thật không tồi nha. Chưa đến 30 tuổi đã là tổng quản lý khu vực Trung Quốc của công ty truyền thông Vạn Thành rồi.”

Cái gì!

Lúc trước Thẩm Phong thế mà không thèm nói cho tôi biết!

Kim quy tể a kim quy tể!

Kim quy: con rùa vàng, tể: con rể

Từ này ngày xưa để chỉ thân vương hoặc quan tam phẩm trở nên. Về sau thì lại để chỉ con rể có thân phận cao quý, nhưng mà càng về sau thì cái hàm ý “quý” dần dần yếu đi, mà thay vào đó “phú” lại có chiều hướng gia tăng. Bây giờ, miễn là người có tiền có tài có tiền đồ đều có thể là kim quy tể. Nguồn: baidu

Hai mắt tôi đột nhiên tỏa sáng, long lanh lấp lánh nhìn chằm chằm Vệ Dực. “Tớ có thể phỏng vấn cậu không?”

Vệ Dực cười khổ, sờ sờ mũi, “Thẩm Phong quá lời rồi ... Trong mấy đứa bạn học, tớ cũng chỉ sần sần thể thôi.”

Mắt tôi tiếp tục tỏa sáng: “Còn ai lợi hại hơn sao?”

Vệ Dực cười: “Buổi tối tụ tập bạn học, cậu sẽ biết thôi.”

Thẩm Phong vỗ tay, cười nói: “Được đấy, hình như lâu lắm rồi không họp lớp. Hồi trước học viện ngoại ngữ bọn tớ với khoa kinh tế các cậu có hoạt động kết nghĩa, hay là lại một lần nữa đi. Buổi tối, mỗi bên tự gọi người đến, sang khách sạn cạnh trường kia họp bạn học đi.”

“Được, tớ mới gặp mấy người quen. Các cậu gọi mấy cô hoa khôi của học viện ngoại ngữ tới, bọn nó nhất định sẽ có mặt.” Vệ Dực nói đùa.

Lần phỏng vấn này, có cơ rồi!

Danh bạ di động của Thẩm Phong có dung lượng lớn, lập tức nhấn tin hàng loạt gửi ấy chục người, sau một lát thì lần lượt nhận được hồi âm.

Hai người chúng tôi dạo bốn phía quanh hội trường đại hội, tôi chụp một ít ảnh, lại phỏng vấn vài người tò mò vây lại xem, nhân tiện nghe mấy vị trí thức thành đạt phát biểu cảm nghĩ.

“Có mười đứa tới tham gia kỷ niệm thành lập trường, chắc chắn là 6h sẽ tập trung ở khách sạn. Còn 4-5 đứa ở ngay gần đây, buổi tối cũng có thể qua.” Thẩm Phong nhấn tin lại cho Vệ Dục, lại bổ sung: “Có người nhà, dẫn theo cũng không sao.”

Người nhà a...

Tôi đang vuốt cằm trầm tư, Thẩm Phong bèn vỗ vỗ vai tôi, “Mày gọi Tần Chính nhà mày tới đi?”

Tôi hơi do dự ...

Hôm nay là chủ nhật, Tần Chính không phải đi làm, có điều thứ bảy chủ nhật nào anh cũng đều ở nhà nghỉ ngơi bổ sung năng lượng, nếu không thì đi tập thể hình, con người này không thích những nơi náo nhiệt ...

“Gọi đi!” Thẩm Phong trợn mắt liếc tôi, “Lề mà lề mề!”

Gọi thì gọi!

Điện thoại vừa thông, giọng nói bên kia có chút trầm thấp lười nhác, “Tiểu Kỳ?”

Tôi nuốt nước miếng: “Tần Chính, giờ anh đang làm gì đấy...”

Nghe được tiếng lật trang, “Ồ nhà đọc sách.”

“Uhm ... Buổi tối em có buổi họp lớp, giữa học viện kinh tế và ngoại ngữ, rất nhiều người tới nha ...”

“Vậy sao? Vậy em chơi vui nhé.” Anh tùy ý đáp một câu, “Đừng về quá muộn.”

Xem ra, anh hoàn toàn không thèm để ý...

Tôi cúp điện thoại, ai oán nhìn về phía Thẩm Phong, Thẩm Phong xong tới cúi nhéo khuôn mặt tròn trịa, mềm mại của tôi, nghiêng răng nói: “Cái đồ vô tích sự!”

Cuối cùng vẫn không thể gọi Tần Chính tới, không biết bọn Vệ Dục bên kia có gọi điện cho anh hay không, theo lý mà nói chắc là có, có điều xem ra cũng không mấy khả quan.

Sáu giờ tối, chúng tôi có mặt ở cửa khách sạn. Phòng là do Vệ Dục gọi điện đặt trước, ở tầng 3, người đến qua loa thể nhưng có tới hơn 30 người, mọi người mới đầu còn có chút lạ lẫm, dè dặt, nhưng sau hai chén rượu vào ruột là xả hết, đều bắt đầu lôi chuyện cũ năm đó ra buôn lại.

Cái cậu ngồi cùng bàn a, người anh em ngủ giường trên a ..

Thẩm Phong là nữ trung hào kiệt, tùm tùm cùng đám con trai bên học viện kinh tế, tôi thì ngược lại, bị một đám con gái học viện ngoại ngữ “đánh hội đồng” ...

Một cô bạn nhìn vô cùng quen nói: “Chu Tiểu Kỳ, nghe nói cậu làm việc ở tòa soạn báo?”

“Phải” Tôi mỉm cười nói, “Tin tức của cậu thật nhanh nhạy.”

“Vệ Dục nói, cậu phải đi phỏng vấn à? Trong khóa chúng ta, xuất sắc nhất chính là hai viên minh châu của học viện kinh tế đấy.”

“Vệ Dục và Tần Chính ...” Bên kia người cũng hòa theo, một tên con trai lên giọng nói, “Đúng rồi, năm đó Chu Tiểu Kỳ cậu còn điên cuồng theo đuổi Tần Chính. Thời gian đấy, Tần Chính nghe thấy ba chữ “Chu Tiểu Kỳ” đều bày ra vẻ mặt sống không bằng chết.”

Tôi ha ha cười gượng, nghĩ rằng bây giờ anh ấy đã là dục, tiên, dục, tử rồi, làm sao? cậu ghen tị ư?

Dục tiên dục tử: ặc, nghĩa từ này hơi bị tế nhị một tí, ngại quá, cơ mà bạn cũng đầu 2 rồi, ngây thơ ko nổi nữa :-

Eng : over your sexual desire :”>

Giải nghĩa: Lúc cao hứng tới cực điểm (giới chuyên môn hay gọi là lên đỉnh đấy), có thể xảy ra chuyện đáng tiếc. Suy rộng ra là chỉ cảm nhận của cả hai bên trong lúc hoan ái, khi cảm thấy khoái lạc đến cực điểm thì giống như sắp thăng thiên/ngắm đến nơi vậy @@

Nguồn: baike.baidu /view/1399933.htm

Ý bạn Kỳ ở đây có lẽ là chỉ hai bạn khá là hòa hợp trong chuyện chăn gối. ;))

Tên kia lại nói tiếp: “Bạn Chu Tiểu Kỳ, dũng khí đáng khen, nghị lực đáng kính, bây giờ các cậu thế nào rồi? Lâu rồi không liên lạc với Tần Chinh, vừa rồi gọi điện cho cậu ta, thế mà cậu ta vẫn nói không đến.”

Tôi còn chưa kịp trả lời, một cô gái khác đã tiếp lời: “ Người ta nói lớp 12 và năm cuối đại học là ngưỡng cửa, rất nhiều đôi đều không thể vượt qua. Nghe nói Tần Chinh bây giờ có tên trong bảng những nhà phân tích tài chính nổi tiếng cả nước, thu nhập hàng năm vô cùng khả quan.” Nói xong còn liếc tôi một cái, có chút khinh thường, “Hồi trước là viên minh châu, còn bây giờ là hoa trên đỉnh núi.”

: chỉ năm cuối cấp 3 và năm thứ 4 đại học khó vượt qua, rất nhiều đôi chia tay.

Ồ ... Tần Chinh nhà tôi, giống như một đóa hoa ư? Tôi muốn phun ...

Tôi buồn nôn thật ...

Tôi nôn ra nước chua, Thẩm Phong quay sang lo lắng nhìn tôi.

Phản ứng khi mang thai chỉ là bình thường, tôi ngẩng đầu cười cười với nó.

Tôi khinh bỉ con mụ kia, tôi cả người toàn đồ rơm thì sao, cần phải coi thường đến thế sao? Thẩm mỹ quan có phải hơi dung tục không!

Việc tôi có phản ứng cũng chả có ai thêm để ý, bọn họ chắc đoán là tôi uống nhiều bị ợ thôi, Vệ Dục này giờ vẫn ngồi đùa giỡn với lũ con trai, lúc này bỗng nhiên nhận điện thoại, đứng dậy cười nói: “Tớ đi đón một người bạn qua đây, không phiền mọi người chứ.”

“Bạn gì?” Lũ con trai ồn ào.

“Bạn gái, được chưa.” Vệ Dục bất đắc dĩ cười cười.

Lập tức có người huýt sáo, phía nữ sinh bên này vẻ mặt có phần phức tạp. Vệ Dục rời đi rồi, lập tức lại có người lôi chuyện cũ ra buồn. Năm đó, rất nhiều người biết sau khi Vệ Dục tổ tình thất bại với tôi liền rời tổ quốc tha hương, giờ người ta áo gấm vinh quy, còn dẫn theo bạn gái đến, theo lời của mấy cô nàng này mà nói – rõ ràng là để khiến tôi khó xử!

Người ta phong cảnh vô hạn, còn tôi cả người toàn đồ rơm thật thê thảm nghèo túng a...

Tôi xưa nay đâu có giống mấy kẻ lấy bụng dạ hẹp hòi của mình mà đo lòng người khác, cho nên tôi tin Vệ Dục là anh em tốt!

“Phong Phong, không còn sớm nữa, tao phỏng vấn xong là phải về rồi. Mai còn phải đi làm nữa.” Tôi thì thầm với Thẩm Phong.

Thẩm Phong gật gật đầu, “Mày ban ngày cũng phỏng vấn vài người rồi, đợi tí nữa Vệ Dục quay lại, hợp tác một tí, chưa tới 10 phút là xong.”

Vệ Dục rất nhanh đã đón được bạn gái về, chính là Bạch Vi – người hôm đó tôi gặp ở Triều Phúc Lâu. Cô ấy hôm nay ăn mặc khá tùy ý, quần jeans bó để lộ dáng chân thon dài thẳng tắp, áo cánh dơi màu vàng nhạt, đẹp dịu dàng mà không mất vẻ tự nhiên. Người đẹp người đẹp a ...

Bọn con trai trêu chọc vài câu, lũ con gái thì cười toe cười toét nói chuyện cùng cô ấy, bởi lúc trước đã từng gặp tôi với Thẩm Phong, cho nên có vẻ gần gũi với hai chúng tôi hơn một chút.

“Bạn với Vệ Dục quen nhau như thế nào? Là bạn học à?” Một người hỏi.

Bạch Vi mỉm cười đáp: “Phải” Đầu học ở Wharton, có mấy môn giống nhau nên chạm mặt, sau lại gặp nhau ở hội người Hoa nên trao đổi số điện thoại, mới coi là quen.”

The University of Pennsylvania Wharton School: Là trường quản trị kinh doanh cấp đại học đầu tiên tại Hoa Kỳ cũng như trên thế giới, cho đến nay Wharton vẫn được xem là trường dẫn đầu toàn cầu trong nhiều chuyên ngành đặc biệt là về tài chính. Wharton nổi tiếng là nơi thu hút nhiều nhà tuyển dụng trên Wall Street và đào tạo ra những chuyên gia hàng đầu tiêu biểu như Donald Trump và Warren Buffett. Hàng năm, cuộc cạnh tranh tuyển sinh vào Wharton là cực kỳ khốc liệt với tỉ lệ chọi thậm chí còn cao hơn Harvard, Princeton, Stanford và MIT.

Hai người này đứng cạnh nhau là một đôi đẹp như tạc.

Đám người kia xúm lại hết lời khen ngợi Bạch Vi, để mặc tôi ngồi dím dỏ một xó, chẳng thèm nể mặt. Tôi xưa nay da mặt vốn dày, không thèm quan tâm, nhìn giờ, rượu quá ba tuần, cũng đã sắp 9h. Đám bạn học này thật vô vị, chẳng trách Tần Chinh không đến.

“Vệ Dực!” Tôi gọi một tiếng, giờ máy ảnh lên, “Tớ sắp phải về rồi, bây giờ phỏng vấn nhé.”

Vệ Dực cười, đứng dậy, nói: “Được, ra bên ngoài đi, chỗ này ồn quá.”

Đám con trai kia đã có vài kẻ say, Thẩm Phong ép rượu người khác, chính mình cũng không tránh được đã uống không ít, tôi đang định đi ra ngoài, có cô còn thiện ý nhắc nhở Bạch Vi cũng cùng ra ngoài đi, cứ như tôi với Vệ Dực có thể làm cái chuyện mờ ám gì không bằng.

Trong lòng tôi thở dài; tục, quá tục, máu chó, quá máu chó!

Bạch Vi còn đang mù mờ chả hiểu chuyện chi đã bị người ta đẩy đứng dậy, cười cười với tôi, tôi đang muốn đáp lại vài câu, bỗng di động đổ chuông.

“Ông xã” hai chữ lóe lên.

“Alo?” Tôi ôm di động nói chuyện.

“Ở chỗ nào?” Giọng Tần Chinh truyền đến.

“Cái gì ở chỗ nào?” Tôi sững sốt.

Tần Chinh nói: “Anh đang ở tầng 1 khách sạn, bọn em ở chỗ nào?”

“Gi?” Tôi giật mình, được cưng chiều mà sợ hãi a! “Bọn em đang trên tầng 3, phòng 311. Anh đến làm gì?”

“Đón em về.” Bên kia truyền tới một tiếng “ting”, Tần Chinh nói, “Vào thang máy rồi, em thu dọn đồ đi, anh sắp tới rồi.” Nói xong cúp điện thoại.

Tôi ngây người nhìn di động, tận đến lúc có người gọi tôi hai tiếng, mới phục hồi tinh thần.

“Ai vậy?” Có kẻ tò mò, “Bạn trai à?”

Tôi ề a hai tiếng, nói: “Phải”

Vệ Dực quay đầu nhìn tôi, ánh mắt chứa ý cười.

Lại một tiếng “ting”, cửa thang máy mở ra, tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, tôi quay đầu nhìn thoáng ra bên ngoài, không khỏi thè lưỡi.

Người đàn ông của tôi mặc áo sơ mi trắng thật là đã đẹp lại càng đẹp a!

Lúc Tần Chinh xuất hiện ở cửa, trong phòng nhất thời yên lặng một giây. Sau đó, lập tức có cô lên tiếng chào hỏi, giọng nói vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc: “Tần Chinh, bọn tớ còn tưởng cậu không tới.”

Tần Chinh thản nhiên cười mỉm, trước mặt người ngoài anh luôn bày ra cái nụ cười “đón tiếp” như vậy. Nói xong đi đến trước mặt tôi, giờ tay xoa xoa hai má tôi vốn đã đang nóng lên rồi, “Muộn thế này rồi còn không về, mai còn phải đi làm nữa đấy.”

Trong phòng lại yên lặng 3 giây.

Tôi ho khan hai tiếng, rủ mí mắt, nói: “Đang định đi.”

Bàn tay anh lạnh lạnh đã nắm sẵn cổ tay tôi, nói: “Vây đi thôi.”

Thật, thật là con người không coi ai ra gì ...

Vẫn là Vệ Dực lên tiếng trước, bước lên hai bước, cười nói: “Tần Chinh, lâu rồi không gặp.”

Tần Chinh ngẩng đầu nhìn cậu ta, nhếch khóe môi, vỗ nhẹ lên cái tay cậu ta đang giờ ra. “Phải, quá lâu rồi.”

Lại có cô lên tiếng giữ lại: “Nếu đã đến rồi thì ngồi lại một chút, khó có cơ hội bạn học gặp nhau được một lần.”

Tần Chinh cũng không thèm nhìn xem ai nói, thản nhiên cười nói: “Không được. Tiểu Kỳ đang có thai, uống rượu thức đêm không thích hợp.”

Trong phòng lại yên lặng 3 giây.

Tần Chinh hình như không cảm nhận được bầu không khí kỳ quái, cuối cùng nói một câu tạm biệt, liền kéo tôi rời khỏi đó. Chương 6: Đôi vợ chồng già

Lên xe rồi, tôi mới nhớ ra hai chuyện quan trọng.

Một là, tôi đã bỏ quên Thẩm Phong ở đây rồi!

Hai là, việc phỏng vấn tôi cũng quên luôn rồi!

Tôi đau lòng oán giận cào tay Tần Chinh, “Đi đời rồi!”

Anh liếc tôi một cái, tiếp tục khởi động xe.

“Em còn phải phỏng vấn Vệ Dực nữa...” Tôi tru tréo, “Mai phải giao bản thảo rồi, đều bị anh làm hỏng hết! Lại còn Thẩm Phong ...”

“Thẩm Phong chẳng có gì đáng lo cả. Còn cái phỏng vấn kia của em, viết như thế nào cũng được.” Tần Chinh thản nhiên nói.

“Vây em phỏng vấn anh nhá!” Tôi nghiêng răng nhìn anh.

“Cũng được.”

Tôi ngậy ngấn cả người, “Anh nói thật?”

Tần Chinh gạt đầu.

Tôi phấn khích nhào lên hôn chụt anh một cái, hại anh trượt tay, đầu xe chút nữa quệt luôn vào thân cây. Anh vừa đẩy tôi ra, bắt lực máng một câu: “Bừa bãi!”

Tôi không thèm để ý còn bày ra bộ mặt hí hửng cợt nhả, anh bắt lực liếc tôi một cái, thở dài lắc lắc đầu.

Về nhà rồi, tôi cũng theo hình thức mà phỏng vấn anh, hỏi vài vấn đề thông thường, lại hỏi mấy câu có tính cá nhân một tí, mi tâm thanh tú của anh nhú lại, môi mỏng khẽ nhếch, hỏi một câu làm tôi sặc: “Tòa soạn chỗ em bao giờ thì đóng cửa?”

Tôi hừ hừ hai tiếng, vờ không nghe thấy.

Đợi tôi sắp xếp lại tất cả ảnh chụp và bản thảo phỏng vấn xong, anh lại đẩy tôi đi tắm, nói: “Bản thảo để anh viết cho, em đi ngủ sớm một chút.”

Lúc đầu tôi còn nghi ngờ, đợi đến lúc tắm rửa xong đi ra, nghe anh lách cách gõ máy tính, lại thò đầu vào xem một tí, nhất thời phục sát đất luôn, cũng thực sự hiểu tại sao anh nói câu kia – tòa soạn chỗ em bao giờ đóng cửa.

Anh là một người nghiệp dư như vậy, viết bản thảo còn chuyên nghiệp hơn tôi ... Được rồi, trình độ anh còn cao hơn kẻ chuẩn chuyên nghiệp vài cấp. Nhưng mà có vẻ vô sỉ là, anh bỏ hết tất cả những câu mang tính cá nhân tôi vừa hỏi.

Thấy tôi thập thà thập thò, anh nhếch mắt lên nhìn, khước miệng hơi mỉm cười: “Sao lại có vẻ cảm phần thế kia?”

Tôi khụt khịt mũi, ra vẻ u u sầu sầu nói: “Tướng công, chàng đa tài đa nghệ, thiếp rất tự ti.” :-s

Khước mắt anh giật giật, cúi đầu tiếp tục gõ chữ.

“Nhân tiện anh dự đoán chút về thị trường chứng khoán đi, đề cử hai mã cổ phiếu xem nào.” Tôi khẩn khoản đề nghị. Anh tùy ý đáp lại, còn nói: “Thật ra phân tích tài chính kinh tế phần lớn đều là lừa người thôi. Lối phân tích của Trung Quốc, là điển hình cho kiểu đi tìm nguyên nhân cho sự tăng hoặc giảm.”

Nói đến đây, tôi giật mình, nhớ tới một chuyện khá nghiêm túc. Tôi ghé sát vào người anh, chăm chú nhìn đường nét khuôn mặt gần như hoàn mỹ, hỏi: “Tần Chinh ... Em hỏi anh một chuyện. Thu nhập hàng năm của anh bây giờ là bao nhiêu?”

Động tác tay anh ngừng lại một chút, cúi đầu nhìn tôi, mắt hiện lên chút hứng thú. “Sao lại bỗng dưng nhớ ra mà hỏi chuyện này thế?”

“Thẩm Phong nói anh có rất nhiều tiền ...” Tôi ngập ngừng nói, “Em cái gì cũng không biết ...”

“Em đối với tiền không có khái niệm, nói em cũng không hiểu.” Anh rất tự nhiên đáp lời, giọng điệu giống y như Thẩm Phong vậy. “Em đã hỏi, anh cũng không giấu. Thu nhập chính là 2-3 trăm vạn một năm; thu nhập ở thị trường chứng khoán, ngoại hối và nhà đất thì không bằng tiền mặt, rất khó ước tính chính xác, nhưng giá trị bây giờ có lẽ vào khoảng 1700 vạn.”

“Thế à.” Tôi gật gật đầu, chui vào trong chăn chuẩn bị đi ngủ.

Một tháng tiền lương của tôi là hơn 3000, hai năm nay anh ấy kiếm tiền, có lẽ tương đương với việc tôi chỉ đi làm, không ăn không uống trong 470 năm, cũng chính là cày từ năm 1540 đến năm 2010.

Năm 1540, là triều Thanh hay vẫn là triều Minh nhỉ?

Tôi biết rất nhiều người chơi cổ phiếu đến mức nhảy lầu, những mà người kiếm được nhiều tiền cũng có, có lẽ Tần Chinh là một trong số ít những người kiếm được tiền. Thẩm Phong nói ánh mắt anh cực độc, thứ duy nhất nhìn nhầm là tôi, lời này cũng hơi hơi có lý.

Tần Chinh gõ xong bản thảo, lưu lại, tắt máy tính, lại tắt đèn, bấy giờ mới nằm xuống đi ngủ.

Tôi cuộn mình vào lòng anh, vòng tay ôm tấm lưng thanh mảnh mà chẳng hề gầy yếu, nhẹ giọng hỏi: “Tần Chinh à, anh thật sự là triệu phú nha”

Tần Chinh cười thầm một tiếng: “Em thấy thế ư?”

Tôi gật gật đầu, cảm dụi đi dụi lại trên ngực anh. “Tính như vậy, một năm anh làm việc cật lực thu về 10 triệu, ôi chao ... Tiền lương của em chỉ có 3000..” Nghĩ đến đây, tôi lại thấy cảm phần, thù hận giai cấp cứ thế mà bốc lên. “Đã đảo nhà tư bản!”

“Nhà tư bản ... Anh còn chưa đến đẳng cấp ấy.” Tần Chinh hình như có chút ngậm ngùi, khe khẽ thở dài nói, “Còn chưa đủ.”

Nhiều tiền như vậy còn chưa đủ?

Tần Chinh thật tham lam a!

Tôi còn nghiêm túc nói với anh: “Em là cô gái cực kỳ cần cù, tiết kiệm; quần áo mặc PUMIAO, di động dùng hàng nhái, mỹ gói ăn Khang soái bác; từ đầu đến chân đều tận tâm tận lực cho sự phát triển ngành công nghiệp hàng nhái non trẻ của nước nhà, anh thật sự không cần kiếm nhiều tiền lắm đâu, em rất dễ nuôi mà.”

Tay đang ôm tôi bỗng dưng vòng chặt, trở mình phủ trên người tôi, mặt chôn bên gáy tôi thở phì phò, cười nhẹ. “Anh cam tâm tình nguyện dâng nhiều tiền nuôi em, em không cần khiến bản thân thiệt thòi như vậy.”

Thực ra, tôi đâu có thấy thiệt thòi gì đâu, tôi rất thích điện thoại nhái, rất thích PUMIAO, tuy rằng mì Khang soái bác kia ăn không ngon bằng Khang sư phụ, nhưng cũng lâu rồi tôi không còn ăn mì ăn liền nữa. Từ khi ở bên Tần Chinh, tôi chăm sóc cái dạ dày của anh, cũng nhân tiện để ý dạ dày của mình luôn.

Nhắc lại một chút, vì hồi trước trong văn án mình có chú thích nhầm: Mỳ bạn Kỳ ăn là mì Khang soái bác [] là hàng nhái của nhãn hàng Khang sư phụ [] nhé (hai cái tên này chỉ khác nhau mỗi chữ (sư) – (soái) mà thôi, chữ sư bỏ nét gạch ngang trên đầu sẽ thành chữ soái).

“Chu Tiểu Kỳ...” “Chu Tiểu Kỳ...” Tần Chinh thì thầm tên tôi giọng nhẹ như gọi hồn, môi lưỡi nóng rực, ẩm ướt lướt nhẹ trên gáy tôi, tôi như đang dập dềnh giữa biển khơi chẳng trông thấy bờ, lại nhớ vết xe đổ hôm trước, tôi sợ anh khiêu khích xong lại không chịu trách nhiệm mà dứt ra luôn, cắn răng đẩy mặt anh ra, trong đêm tối mờ mịt trợn mắt trừng anh oán giận. “Tần Chinh, anh làm gì thế?”

Anh cắn vành tai tôi nói: “Em”

Mặt tôi lập tức nóng lên, tất cả phản kháng đều nhũn hết xuống.

Khụ khụ ... Đều là vợ chồng già cả rồi, lại còn ... @@

“Bác sĩ nói không thể làm, dễ sinh non ...” Hơn nữa, mai tôi còn phải đi làm.

Anh cắn cắn lên xương quai xanh của tôi, giọng khàn đục: “Yên tâm, anh có chừng mực, không tiến vào.”

Hai má tôi nóng lên, vừa cung phụng anh vừa ngẫm nghĩ, mình đã nói câu nào khiêu khích anh nhỉ? Nhưng rất nhanh đã bị tước mất khả năng suy xét, anh ghét nhất là tôi làm việc gì cũng không tập trung, chuyện đáng khen duy nhất là yêu anh toàn tâm toàn ý.

Lúc còn học đại học, về diện mạo tốt xấu gì tôi cũng là một đóa hoa trong khoa, cũng có vài người theo đuổi, nhưng mà đều bị lu mờ dưới hào quang của Tần Chinh và Vệ Dục rồi. Sau, lại vì tôi điên cuồng “theo đuổi” Tần Chinh, dọa mấy anh ong bướm vo ve chạy mất sạch, khiến cho kiếp sống 4 năm đại học của tôi chỉ có mỗi mình Tần Chinh thôi. Tần Chinh nói, em còn không hài lòng cái gì nữa, anh không phải cũng chỉ có mình em thôi sao?

Tuy rằng người theo đuổi anh còn nhiều gấp bội, nhưng mà cái loại điên cuồng bám dính, tấn công dồn dập như “cỗ máy chiến đấu” giống tôi này chỉ có một thôi, chứ còn loại trái tim pha lê mong manh của mấy cô nữ sinh khác đều bị anh làm vỡ tan tành. Tim tôi lại chẳng phải pha lê, chỉ là kim cương thôi.

Vì lo lắng cho cơ thể của tôi, Tần Chinh dịu dàng hơn trước nhiều, 10 ngón tay mảnh khảnh mà mạnh mẽ đốt lửa từng chỗ từng chỗ trên người tôi, tôi ôm cổ anh hừ nhẹ, cuộn mình dưới người anh, cảm thấy dịu dàng như thế này so với mãnh liệt càng mất sức, càng dày vò hơn.

Sau cơn kích tình, tôi gối lên vòm ngực lấm tấm mồ hôi của anh mà ngủ, loáng thoáng như nghe anh nói: “Muốn lấy em, cũng đâu có dễ dàng...”

Hôm sau, lúc tôi đem bản thảo giao cho chủ biên, bà hạ giọng kính, vô cùng ngạc nhiên, nghi hoặc đánh giá tôi một lúc lâu, sau đó miễn cưỡng nói: “Viết không tồi.”

Tôi nhẹ thở phào một hơi.

“Tần Chinh này là ... của cô...” Bà áp a áp ứng hỏi, tôi cũng không cần giấu giếm điểm điểm, nói thẳng: “Là bạn trai tôi.”

Chủ biên lại bày ra vẻ mặt phức tạp, sau đó nói bằng cái giọng chua như dấm: “Nếu là bạn trai cô, thêm một tấm ảnh chắc không thành vấn đề nhỉ.”

“Việc này ...” Tôi ngần ngừ, “Tôi phải hỏi anh ấy đã.”

Chủ biên nói một cách thâm thúy: “Đồng chí Tiểu Chu, lợi ích tập thể cao cả hơn hết thảy, chỉ là một tấm ảnh, cô chắc không đến nỗi không làm được chứ?”

“Việc này ...” Tôi khó xử nói, “Tôi sẽ cố gắng.”

Ra khỏi văn phòng, trong lòng tôi nghĩ, tờ báo của chúng tôi đang hướng tới mục tiêu trở thành tuần san giải trí mà cuồng cuồng chạy như điên rồi. Thô bỉ, thực mệ nó thô bỉ!

Vì chủ biên thúc giục, tôi ngay lập tức gọi điện thoại cho Tần Chính, nhưng di động anh lại tắt máy, chủ biên lại giục lần nữa, còn nói cho tôi nghỉ mấy tiếng, để tôi trực tiếp tới công ty anh hỏi luôn ...

Tôi thấp thỏm không yên bằng qua mấy tòa nhà đến trước cửa công ty anh, nghĩ xem tí nữa phải mở miệng như thế nào mới ổn.

Đúng là giờ tan tầm, dòng người trên đường nườm nượp, nhà hàng cũng chật ních khách, tôi nghĩ hay là tìm anh ấy ăn cơm trưa trước, vừa ăn cơm vừa bàn chuyện có vẻ dễ thành công hơn. Tới lúc ăn cơm, máu đều tập trung hết vào dạ dày rồi, năng lực suy xét giảm, có vẻ dễ lừa hơn.

Tôi lên chỗ anh làm việc, vì đã tới một lần, bảo vệ nhận ra tôi, nhiệt tình đón tiếp.

“Cô Chu đến tìm cậu Tần sao.” Chú bảo vệ khệnh khạng bước ra.

Tôi mỉm cười nói: “Vâng, anh ấy hết giờ làm rồi chứ ạ.”

“Cậu ấy ra ngoài ăn cơm rồi, còn chưa về.” Chú bảo vệ sờ sờ cằm, chỉ hướng cho tôi, “Hình như đi sang tiệm cơm Tây đối diện kia kìa.”

“Cám ơn chú ạ. Hôm nay, cháu gọi điện thoại cho anh ấy đều không được.” Tôi liên tục nói cảm ơn.

“Hôm nay có một vị khách đến náo loạn, có lẽ di động bị rơi vỡ rồi.”

Tôi vội hỏi: “Anh ấy có làm sao không ạ?”

Chú bảo vệ cười ha hả nói: “Không sao, không sao, là rắc rối của người khác, cậu ấy chỉ là không may đi ngang qua thôi.”

Đầu năm nay, đi ngang qua thôi cũng không an toàn.

Tôi thở phào, ra cửa, băng qua đường đi tới tiệm cơm Tây kia.

Đi được nửa đường, bỗng nhìn thấy cửa tiệm ăn mở ra, Tần Chính hơi nhú mào bước ra, bên cạnh là một người khác – Bạch Vi?

“Tin tin —” (Cũng đến bó tay với mình, edit đến đây lại ko nhớ tiếng còi xe nó như thế nào nữa :-<)>

Chủ xe ầm còi, tôi vội tránh ra, ngẩng đầu lên thì hai người kia đã đi được một đoạn.

Tôi hoài nghi nhìn hai cái bóng kia đi vào tòa nhà làm việc. Lúc trước cũng chưa từng thấy Bạch Vi, Bạch Vi là gần đây mới về nước với Vệ Dục, mấy hôm trước, Tần Chính nói có đồng nghiệp mới tới công ty, chẳng lẽ chính là Bạch Vi?

Vậy tại sao hôm trước ở khách sạn lại không chào hỏi nhau?

Tần Chính luôn không coi ai ra gì, cũng có thể hiểu, còn Bạch Vi thì sao ...

Lúc ấy, tôi không chú ý nhìn vẻ mặt của cô ấy, nhưng bây giờ nghĩ lại – sao lại có vẻ không thích hợp lắm nhỉ?

4. Chương 07-08

Chương 7: Chu Tiểu Kỳ – chuyên nghề làm con cháu

Phòng ngừa phát sinh tình huống máu chó thô bỉ, lại khiến bản thân suy đoán vớ vẩn, linh tinh; trực tiếp giáp mặt hỏi rõ ràng vẫn hơn!

Tôi đi theo bọn họ về nơi làm việc, ngay lúc nhìn thấy hai người sắp vào thang máy, vội vàng gọi một tiếng: “Tần Chinh!”

Hai người cùng dừng bước quay đầu nhìn tôi, Tần Chinh một tay chống lên cửa thang máy, nhìn thấy tôi nhướn mày có vẻ ngạc nhiên. Tôi tiến lên hai bước tới gần thang máy, cười nói: “Vừa định tới tìm anh cùng ăn cơm trưa.”

Anh lại nhíu mày, “Em giờ vẫn chưa ăn trưa sao?”

Nhanh lên một chút, bụng tôi quả thật hơi đói rồi, xoa xoa dạ dày, cười nói: “Vừa nhìn thấy hai người đi từ tiệm cơm Tây ra, anh ăn rồi à?”

Tần Chinh liếc Bạch Vi một cái, đáp: “Được rồi, anh đưa em đi.”

Lúc này cửa thang máy mở ra, Bạch Vi mỉm cười nói: “Vây tớ lên trước, lần sau nói chuyện tiếp.”

Thái độ cô ấy lại rất tự nhiên thoải mái, vẻ mặt Tần Chinh cũng thản nhiên, cửa thang máy khép lại.

“Hóa ra cô ấy là đồng nghiệp mới của anh à, hôm qua cô ấy cũng ở khách sạn, sao anh lại không chào hỏi người ta một tiếng?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Tần Chinh kéo tay tôi ra khỏi thang máy, chẳng có phản ứng đặc biệt gì, chỉ thản nhiên nói: “Không để ý lắm, hôm qua cũng đông người.”

Tôi nghĩ một chút thấy cũng phải, anh không phải loại người sẽ để ý đến người khác, với anh mà nói một chuỗi con số còn bắt mắt, có sức hấp dẫn hơn cả một đồng người.

Vào nhà ăn, Tần Chinh gọi đồ ăn giúp tôi, lại đưa tôi uống một bát canh đặc để lót dạ dày trước đã.

“Vây anh cũng biết cô ấy là bạn gái Vệ Dực chứ.” Tôi nói, “Hai người quen nhau từ trước à?”

Tần Chinh bấy giờ mới coi là nghiêm túc, hai tay đan vào nhau để trên bàn, chăm chú nhìn tôi, môi mỏng khẽ mím, “Có phải lại nghĩ lung tung rồi không?”

“Em chính vì sợ bản thân suy nghĩ lung tung nên mới đi hỏi anh. Em tự đoán, chưa chắc đã đúng, anh nói cho em biết, cũng không đến mức là phải nói dối đúng không.” Tôi thản nhiên đáp trả, cười nói, “Sao em lại cảm thấy là hai người quen biết từ trước nhỉ?”

Đáy mắt Tần Chinh hiện lên ý cười, cong khéo môi, “Phải, có quen. Bạch Vi là bạn học trung học với anh, sau khi tốt nghiệp thì sang Mỹ.”

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Chả trách! Trước đến giờ anh chưa bao giờ ăn cơm với cô gái khác, hóa ra cũng là đồng hương!”

“Đồng hương ...” Tần Chinh cười khẽ, rất tự nhiên rút một tờ giấy ăn lau khéo miệng giúp tôi, lại mỉm cười nói: “Không phải ai cũng vô tâm vô tính như em.”

Phải, là tôi vô tâm vô tính, anh dùng đủ mọi cách từ nói bóng nói gió cho đến nói thẳng mà tôi vẫn mặt dày bám dính lấy anh.

Hỏi thứ nhất

Anh nói: “Tớ rất bận.”

Tôi nói: “Không gấp, mai thì thế nào?”

Anh nói: “Mai cũng không rảnh.”

Tôi nói: “Vây cuối tuần nhé! Cuối tuần chắc là được chứ nhỉ?”

Anh nói: “Có hoạt động đoàn thể.”

Tôi nói: “Vây bao giờ thì hết bận? Tớ lúc nào cũng rảnh, lúc nào cậu hết bận đều được.”

Hỏi thứ 2:

Anh nói: “Tớ không thích ăn cay.”

Tôi nói: “Vậy thì không bỏ tương ớt vào là được.”

Anh nói. “Tớ không thích ăn cơm bên ngoài.”

Tôi nói: “Chúng ta ăn trong trường cũng được, có điều trong trường không có lẩu cay hương vị chính hiệu.”

Anh nói. “Tớ cũng không thích ăn lẩu cay.”

Tôi nói: “Tớ không kén ăn, cậu thích gì tớ ăn cái đấy là được!”

Hồi thứ 3:

Anh nói. “Tớ không muốn ra ngoài ăn cơm với cậu.”

Tôi nói: “Vậy tớ gói lại mang tới phòng ngủ các cậu nhé?”

Anh nói. “Cậu có thể đừng quán lầy tớ nữa không?”

Tôi nói: “Kìa? Đồng hương, tớ đâu có quán lầy cậu đâu?”

Anh nói. “Tớ muốn một mình yên tĩnh một lát...”

Tôi nói: “Được thôi, vậy tớ đi trước.”

Tôi nói là làm, nói đi là đi, thu xếp xong hành lý bèn tham gia một hoạt động dã ngoại, một tuần cũng không quay về trường. Kết quả, vừa quay về trường, tới cửa ký túc đã bị anh tóm được.

Sắc mặt anh xanh mét, nắm chặt cổ tay tôi, lạnh giọng hỏi: “Cậu đi đâu về?”

Tôi hơi ngỡ ngàng, thành thật trả lời: “Tớ đi tham gia một hoạt động dã ngoại.” Bỗng dưng nhớ ra là một tuần rồi chưa được gặp anh, tất cả nhớ nhung đều trào dậy, mừng rỡ kéo tay anh nói đông nói tây, sắc mặt anh càng khó coi, vung tay, xoay người đi mất.

Lòng dạ đàn ông thật là kim đáy biển a. Lúc ấy tôi nhìn bóng lưng anh mà ngậm ngùi, sau mới nghe nói, tôi mất tích được 2 ngày, anh nhẹ thở phào một hơi, đến ngày thứ ba, anh bắt đầu lơ đãng, thấp thỏm. Đến ngày thứ tư thì âm thầm hỏi thăm tin tức về tôi, sau khi biết tôi bốc hơi khỏi thế giới, anh như phát điên lên ra ngoài tìm kiếm.

Thẩm Phong nói, anh lúc ấy là sợ tôi nghĩ quẩn tìm đến cái chết, khiến anh phải gánh tội trên lưng. Nhưng mà nghĩ cẩn thận ra, chưa chắc đã không thể chứng minh một điều. Một điều mà mẹ tôi đã nhiều lần nghiệm chứng – đàn ông chính là thiếu tự trọng. Bạn đối tốt với anh ta, anh ta không thèm để mất, đợi đến khi bạn xoay người rời đi rồi, anh ta mới hối hận không kịp.

Đáng tiếc đợi đến khi tôi hiểu được đạo lý này, đã là rất lâu. rất lâu sau này rồi. Rất lâu, rất lâu trước đây, tôi ngay cả việc anh không thèm để mất cũng không nhận ra được.

Không nhận ra, chí ít cũng không cảm thấy bị tổn thương, đây chính là niềm hạnh phúc của sinh vật đơn bào.

“Tần Chính à ...” Tôi cân nhắc một hồi, từ từ mở miệng, “Em có thể nhờ anh một việc không?”

Tần Chính bỗng cảnh giác liếc tôi một cái, “Việc gì?”

Đã bảo là, ăn cơm làm cho khả năng suy xét chậm lại, nhưng bây giờ người ăn cơm là tôi, không phải anh ...

“Cái bản thảo kia, muốn bổ sung thêm một tấm ảnh chụp của người được phỏng vấn, em đến hỏi ý kiến anh.” Tôi nhìn anh đầy mong đợi, “Không thành vấn đề chứ?”

“Không được.” Tần Chính không thèm nghĩ ngợi đáp luôn, tôi buồn tủi nhìn anh, nói: “Em đau lòng rồi.” Thấy anh không có phản ứng, lại nói tiếp: “Phụ nữ có thai không thể đau lòng.”

Anh nhắm mắt nghĩ ngợi, không nhìn tôi, cũng không nói lời nào.

Tôi cắn môi, rơm rớm. “Con mẹ số khổ, còn chưa sinh ra đã bị ba coi thường rồi...”

Khóe miệng anh giật giật, tôi bèn gào lên: “Chẳng qua chỉ là một tấm ảnh mà thôi ... hu hu hu...”

Tần Chinh hít sâu một hơi, từ từ mở to mắt nhìn tôi, khoan thai nói: “Chu Tiểu Kỳ, em đây là đang ... lợi dụng thiên tử ra lệnh cho chư hầu sao (*)?”

Tôi vỗ tay ngạc nhiên: “Lời của tướng công quả nhiên là chuẩn!”

Tần Chinh day day mi tâm, bó tay rồi, chỉ có thể nhả ra hai chữ, đồng nghĩa với “chuẩn tẩu” đó là “Tùy em”.

Bản thảo kia rốt cuộc cũng có một cái kết tốt đẹp.

Tôi chọn một tấm ảnh lúc Tần Chinh đang làm việc, quả nhiên là lúc đàn ông trông hấp dẫn nhất, tuy rằng chỉ là ảnh chụp cạnh mặt, nhưng đàn ông đẹp hay không, mấu chốt phải xem góc cạnh khuôn mặt, mũi cao thẳng, cằm hơi lộ vẻ lạnh lùng, cặp kính không vành làm bớt đi chút sắc sảo, lại tăng thêm ba phần phong độ của kẻ trí thức.

Hàn Khả nói: “Cô không lo là bức ảnh này sẽ dẫn dụ ong bướm sao?”

Tôi có chút phân vân, cuối cùng nói: “Nhưng mà ... đây đã là bức ảnh bình thường, bình thường nhất rồi.”

Hàn Khả chịu không nổi, khinh khỉnh trở mặt, “Cô cũng nên khiêm tốn chút đi!”

Lời này của tôi cũng không phải là nói dối, bởi vì ảnh của Tần Chinh thực sự rất ít, chụp một mình lại càng ít, có vài bức là do tôi dùng cái máy ảnh nhái tính năng mạnh mẽ của mình chụp mấy cảnh thường ngày, riêng tư như vậy làm sao đưa lên báo được. Muốn trách chỉ có thể trách Tần Chinh xoay 360 độ đều không có góc chết, mọi lúc mọi nơi đều đẹp trai ngời ngời.

Sau khi bài báo được phát hành, lượng tiêu thụ quả nhiên như mong muốn lập một kỷ lục mới trong lịch sử, chủ biên cười đến toé toét, lúc họp còn lần đầu tiên nhắc tên khen ngợi tôi, sau đó tỏ vẻ mọi người nên tiếp tục cố gắng, đạt tới một tầm ới.

Rõ ràng, bà ta cảm thấy tất cả các trang báo đều nên đưa tin giải trí, đổi thành tờ E! luôn. Tôi cũng không có nhiều đàn ông để mà cống hiến như vậy.

E!: www.eonline/

Chủ biên lại không biết có được tin tức từ nơi nào, kéo tôi lại nói: “Tiểu Chu Chu à, nghe nói cô và giám đốc khu vực Trung Quốc của truyền thông Vạn Thành là bạn học à!”

Tôi ngạc nhiên nhìn bà chăm chú – chủ biên, bà thật nên làm chó săn đi!

Chủ biên dường như rất là hả hê vì sự anh minh của mình, nâng gọng kính, bày ra nét cười có chút gian xảo. “Đồng chí Tiểu Chu, đây là nhiệm vụ tổ chức giao cho cô, tuần sau đi làm một bài phỏng vấn Vệ Dục, chất lượng nhất định không thể thua lần trước.”

Phỏng vấn Vệ Dục không khó, khó là chất lượng không thể thua lần trước, tôi nghi ngờ sâu sắc, không biết lần này Tần Chinh còn sẵn lòng viết hộ tôi nữa không.

Nhưng mà làm nghề con cháu, tôi rất là có đạo đức nghề nghiệp, kính cẩn lễ phép nói: “Vâng, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Chỉ vì 3000 đồng ... Chỉ vì 3000 đồng ... Tôi làm con cháu cũng có để đâu!

Người đàn ông của tôi có hơn chục triệu, tôi thế mà chỉ vì 3000 đã phải làm con cháu!

Tôi gọi điện thoại cho Thẩm Phong khóc lóc kể lể, bị nó xạc ột trận. “Thế mới nói mày không tự trọng! Có nhiều tiền như vậy, ở nhà để người ta nuôi thì có gì không tốt?”

Tôi thở dài: “Ở nhà một mình chán lắm, mày cũng không phải không muốn cho người ta nuôi sao.”

“Đó là bởi vì không có ai sẵn lòng nuôi tao! Mày tốt số còn không biết quý trọng!” Thẩm Phong hừ lạnh, “Nghe chị mày một lần đi, bỏ cái việc chẳng ăn nhập tí nào kia đi, trước kia là biên tập, bây giờ muốn đổi nghề làm chó săn sao? Đến chỗ tao làm việc vừa nhàn nhả lại có tiền, cũng coi như cùng ngành nghề.”

Nó nói nghe cũng rất hấp dẫn, tôi cũng không phải chưa từng nghĩ đến, nhưng mà làm việc ở tòa soạn thật sự là thanh thoi, cả ngày cần hạt dưa nhai nhả buồn chuyện, thật là rất hợp với tôi. Nếu không phải gần đây, chủ biên lên cơn động kinh, cuộc sống của tôi vẫn rất dễ chịu.

“Thôi đi, mày đừng chọc gậy bánh xe nữa, tao sẽ không đi đâu.”

“Hừ! Với mày mà tao phải chọc gậy bánh xe à? Tao đây là đang giúp đỡ người nghèo nha!” Thẩm Phong lại cực kỳ tàn nhẫn đả kích tôi. Cái gọi là bạn bè thực sự, chính là nói năng không thêm e dè gì cả, dù hơi khó nghe nhưng cũng không khiến bạn bị tổn thương.

Cũng không biết là do nó công kích chưa đủ mạnh, hay là sức phòng ngự của tôi quá tốt.

“Tao nói ày một chuyện nhá..” Tôi nhớ tới chuyện lần trước gặp Bạch Vi, bèn nói lại cho Thẩm Phong nghe. Thẩm Phong nghe xong im lặng một lát, sau nói: “Tao nhổ vào!”

Tôi giận dữ nói: “Trong bụng tao còn một đứa vẫn chưa thành niên đây này, mày nói chuyện có thể đừng dùng mấy từ thô tục như vậy không hả!”

Thẩm Phong nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải đang nói chuyện điện thoại chắc nó sẽ phi tới đây cắn véo mặt tôi rồi.

“Ờ ảm! Trực giác phụ nữ mách bảo tao, chuyện này nhất định có chuyện mờ ám!” Thẩm Phong chắc chắn, “Chồng mày với Bạch Vi có chuyện mờ ám!”

Tôi sờ sờ cằm, bình tĩnh nói: “Ban đầu tao cũng hơi nghi ngờ, nên tao đi hỏi anh ấy, anh ấy đều đáp thẳng thắn. Chẳng qua chỉ là bạn học cấp 3 thôi.”

Thẩm Phong cực kỳ khinh bỉ: “Mày ấy, thiếu nhạy bén. Anh ta nói cái gì mày cũng tin? Mày muốn uống lên rượu mày có nói cho anh ta không? Anh ta muốn ngoại tình còn có thể thành thật với mày sao?”

“Phong Phong, mày có thành kiến với Tần Chính. Về mặt anh ấy tự nhiên, không có vẻ nói dối.”

“Anh ta là cao thủ cấp 9, mày là đứa nghiệp dư, mày bị bán có khi còn kiếm tiền về cho anh ta nữa!” Thẩm Phong thở dài,

“Con người đó quá thông minh, còn mày chỉ là con bé ngốc!”

Thành kiến của Thẩm Phong với Tần Chính đâu phải chuyện ngày một ngày hai. Tôi vẫn tưởng, người như Tần Chính, không có người phụ nữ nào có thể chán ghét, nhưng Thẩm Phong lại là ngoại lệ. Nói chán ghét thậm chí còn nhẹ, ngay từ đầu đã là chẳng có cảm giác gì với Tần Chính, chỉ coi anh như tấm phông nền của đại học X. Sau khi tôi gần gũi với Tần Chính, cả ngày cứ lải nhải bên tai nó, nó có lẽ cũng thấy phiền, liền nảy sinh tâm lý chán ghét. Đợi đến khi tôi với Tần Chính ở bên nhau, bên ngoài dù nó chẳng thể hiện vẻ bất mãn gì, nhưng trong bụng vẫn ngờ vực đủ điều.

Tôi bèn nói: “Phong Phong à, mày đây là vì quá yêu quý tao mà ghen tị, hay là quá khinh thường tao mà không tin tưởng tình cảm giữa hai chúng tao?”

Nó dút tôi một cái, hét một tiếng: “Cút!”

Lúc tôi đến ở cùng với Tần Chính, nó lại tặng tôi một câu: “Chu Tiểu Kỳ, nếu mày muốn chết thì cứ từ từ mà chịu chết đi!”

Thế chất tôi vốn là cường thụ, dụ thụ, tiểu bạch thụ đấy, thế thì sao? Tần Chính dù có là cường công, phúc hắc công, quỷ súc công, không phải vẫn bị tôi đẩy ngã ra đấy sao?

Được rồi, là chúng tôi đẩy ngã lẫn nhau, thay nhau lên trên. (Àch, từ này gốc đam mỹ, thay nhau làm công ạ .==)

Hự hự, bạn Kỳ vốn là hủ nữ, bạn dùng thuật ngữ thế này đúng là làm khó tớ rồi, tìm hiểu một tí mà được mở mang tầm mắt @@. Mấy cái này có lẽ cũng nhiều người biết rồi, nhưng đã mất công tìm hiểu nên giải thích 1 tí ^^

Nói đơn giản, công là người ở trên, thụ là người ở dưới.

Cường công: tàn bạo, mạnh mẽ, ngang ngược.

Cường thụ: cũng mạnh mẽ, ngang bướng, khó thu phục

Dụ thụ: đa tình, chủ động quyến rũ công để cùng XXOO :-ss

Tiểu bạch thụ: người gốc gác, đơn thuần, dễ bị công ức hiếp

Phúc hắc công: thông minh, khôn lanh, không bao giờ chịu thua thiệt, bụng dạ khó lường

Quý súc công (Kichiku): e hèm, trong tiếng Nhật, nghĩa là kẻ tàn khốc vô tình, giống như ma quỷ súc sinh, công tàn nhẫn làm tổn thương thân thể, ngược đãi tinh thần đối phương.

Tổng hợp từ nhiều nguồn :D

Cơ mà ở đây bạn Kỳ, và bạn TC đều là straight, cho nên cứ hiểu bình thường nhá ;)

(*) Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu: Chỗ này phải cảm ơn bạn Kurt, đây cũng là sơ suất của mình, lúc edit chỉ tra từ điển mỗi chữ hiệp “ ” mà không tra cả cụm.

:

Hiệp: Hiệp chế – dùng thế lực bắt ép, khống chế.

Thiên tử: xa xưa quan niệm quân quyền là được thần ban cho, do vậy gọi đế vương là thiên tử.

Chư hầu: Theo chế độ phong kiến phân quyền cát cứ (tồn tại ở cả Châu Âu và TQ cổ đại), vua ban đất phong hầu, trong phạm vi đất phong thì mỗi vị “vua nhỏ” (hay lãnh chúa) có quyền cai quản riêng biệt, quyền lực này là cha truyền con nối, tuy nhiên theo lễ thì vẫn phải phục tùng mệnh lệnh của “vua lớn”, vẫn phải định kỳ cống nạp và phải có nghĩa vụ xuất quân theo lệnh “vua lớn”. (Nguồn baidu)

Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu: Không chế hoàng đế, dùng danh nghĩa của hoàng đế mà phát hiệu lệnh cho các nước chư hầu.

Còn trong truyện, như bạn Kurt nói là dựa vào đứa con mà ép buộc cha nó ;)) Chương 8: Mơ mơ hồ hồ lại một màn xuân

Thẩm Phong thở dài nói: Nếu nói tôi hoàn toàn tin tưởng Tần Chính, không bằng nói tôi hoàn toàn tin tưởng bản thân mình.

Trước khi đi vào tòa nhà đồ sộ của truyền thông Vạn Thành, tôi đặc biệt sửa sang lại trang phục của mình một chút.

Bộ đồ công sở, tóc ngắn gọn gàng, giày cao 5 phân, rất tốt, rất tốt, nhìn có vẻ rất có sức sống, không dung tục cũng không lạnh lùng, sắc sảo.

Vì lúc trước đã hẹn trước rồi, thư ký bèn trực tiếp dẫn tôi vào văn phòng giám đốc. Ở cái nơi phồn hoa đất đỏ này, một người độc chiếm một văn phòng mấy chục m2, thật là xa xỉ a!

“Sau khi chia tay lần trước, tớ vẫn muốn gọi điện thoại cho cậu, sau lại thấy số báo vẫn ra đúng hạn, chắc là Tần Chính giúp cậu, nên tớ cũng không nhiều chuyện nữa. Lần trước thật xin lỗi.” Vệ Dực lịch sự nhã nhặn, tươi cười dịu dàng.

Qua lại với người như vậy, tôi cũng không thể tùy tiện, có điều cẩn thận mà nói, tôi cũng chưa có lần nào có thể coi là qua lại hằn hoi với cậu ta cả.

“Đâu có, đâu có, lần trước là do tớ đi vội quá. Lần này lại phỏng vấn cậu tiếp, hy vọng là không phiền cậu chứ.” Tôi banh mặt cố tươi cười nói chuyện, không biết có phải rõ ràng quá hay không, cậu ấy bỗng dừng nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp. “Không phải câu nệ như vậy, đều là bạn học cũ với nhau.”

Thực ra tôi rất muốn nói một câu nói thật: Hai ta đâu có quen thân gì đâu.

Có điều cậu ấy tỏ vẻ như thân thiết với tôi lắm ấy, tôi cũng ngại, khách sáo quá không hay.

Tôi rất chuyên nghiệp hỏi cậu ấy mấy vấn đề cũng rất chuyên nghiệp, nhìn có vẻ qua loa, hời hợt, nhưng là tôi tốn một đồng thời gian đi tra cứu tư liệu đấy. Không tra thì không biết, sức ảnh hưởng của truyền thông Vạn Thành còn lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi. Xa thì chưa nói, nhưng trong phạm vi thành phố X, cậu ấy gần như một tay bao trọn toàn bộ mạng lưới truyền thông thành phố, hơn nữa hình như còn có quan hệ cực kỳ mờ ám với mấy vị quan lớn ở địa phương. Loại quan hệ này cái báo bé tí như chúng tôi không dám viết, nó là bí mật mà người trong nghề này hiểu rõ trong lòng.

Cho nên nhìn người không thể chỉ dựa vào tướng mạo, Vệ Dực này nhìn qua có vẻ nhả nhặn lịch sự, chưa biết chừng lại làm không ít chuyện mờ ám. Nhà tư bản, đây mới đích thực là nhà tư bản mỗi lỗ chân lông đều chứa máu tươi và rác rưởi lều phều!

Phỏng vấn xong, vừa lúc tan tầm. Thư ký Vệ Dực tiến vào báo cáo, Vệ Dực cho cô ấy tan làm trước, rồi sau đó quay đầu nói với tôi: “Hai lần gặp trước đầu vội quá, hôm nay tớ mời cậu ăn cơm nhé.”

Tôi ha ha cười nói: “Cậu chấp nhận để tớ phỏng vấn, nên là tớ mời cậu mới phải.”

Cậu ta thế mà không từ chối! Cậu ta thế mà không từ chối!

Tôi nhìn nhăm cậu ta rồi! Tôi cứ tưởng đàn ông đi Porsche đều có chút tinh tế, dễ dàng hiểu ý người khác, tôi cuối cùng cũng biết mình sai rồi, cậu ta chẳng những mặt dày nhận lời mời vờ vịt của tôi, còn không thêm khách khí mà lái xe đến cái khách sạn mà vừa nhìn thấy đã biết là đất chết người.

Tôi ngẩn ngơ nhìn thấy một đàn tiền giấy cứ thế bay về phương Nam, lúc thì xếp thành hình chữ S, lúc lại xếp thành hình chữ B. =))

Mấy tờ tiền mặt trong ví tôi kia chắc là không thể đủ, may mà Tần Chính còn bắt tôi mang theo thẻ tín dụng của anh nữa.

Tầng cao nhất của khách sạn này là nhà ăn theo kiểu quay tròn, đối diện cảnh đêm đèn đuốc sáng rực, không khí cực tốt, đồ ăn cũng rất ngon, có điều trang trí nhiều quá, thứ thực sự có thể nuốt vào bụng lại chả có mấy. Lần sau phải để Tần Chính mời tôi đến mới được, dù sao thứ anh có cũng là tiền.

“Không nghĩ được là các cậu cuối cùng vẫn ở bên nhau.” Vệ Dực đột nhiên cảm thán một câu, tôi nghe thấy chả lấy gì làm vui vẻ cả. Tuy rằng lúc cậu ta bỏ đi tôi cũng không thể nghĩ tới chuyện về sau sẽ có kết cục này, nhưng rốt cuộc thì cũng đã xảy ra rồi, sao cậu ta không thể nói câu dễ nghe hơn tí, kiểu như là “Tớ sớm đã biết đôi trai tài gái sắc các cậu cuối cùng cũng sẽ nên duyên mà”.

Mặt tôi bày ra nụ cười: “Đây là duyên phận”

Cậu ta cười cười, “Lần trước nghe nói cậu mang thai, tớ còn hơi giật mình. Các cậu kết hôn bao giờ vậy, sao chẳng ai biết?”

Không biết là vì chúng tôi căn bản còn chưa kết hôn.

“Khụ khụ ... Tần Chính gần đây hơi bận, qua đợt bận này sẽ chính thức tổ chức hôn lễ, đến lúc đấy nhất định sẽ mời các bạn học cũ.” Tôi cười tùm tùm trả lời. Nếu như không phải cậu ta quá thần nhiên, tôi sẽ nghi ngờ cậu ta không yêu được tôi mà sinh hận, cố ý làm nhục tôi. Loại việc này, người đi Porsche hẳn là không thèm làm chứ nhỉ?

“Đúng rồi, cậu và Bạch Vi bao giờ thì tính chuyện kết hôn?” Tôi quẳng đề tài câu chuyện sang phía cậu ta.

Cậu ta cúi đầu, tay phải cầm ly rượu, nhẹ nhàng lắc lắc rượu vang, khẽ cười nói: “Vẫn còn trẻ, không vội.”

Tôi thuận miệng đáp: “Sao có thể không vội, phụ nữ quá 25 thì ngày một xuống sắc, cậu mà không cầu hôn nhanh, không cẩn thận thành cơm thiêu gạo thối rồi.”

Nụ cười cậu ta cứng lại, môi giật giật, nhưng cũng không nói câu nào phản bác.

“Đúng rồi, Bạch Vi còn là đồng hương của tớ nữa chứ!” Tôi giật mình nhớ ra chuyện này, “Thật sự nhìn không ra, cô ấy nói chẳng có chút giọng địa phương nào, nhìn cũng chẳng có mấy nét đặc trưng.”

“Cô ấy tốt nghiệp cấp 3 xong đã sang Mỹ rồi, cho nên không bị nhiễm giọng địa phương.” Thái độ Vệ Dực khá tự nhiên, “Lúc trước tớ còn muốn giới thiệu để hai người làm quen, nhưng mà hai lần đều quên mất. Cô ấy cũng là bạn học cấp 3 của Tần Chinh nữa.”

“Đúng thế, Tần Chinh cũng nói cho tớ biết.”

Vệ Dực hơi ngạc nhiên, vẻ mặt kỳ quái, “Cậu ta nói cho cậu rồi?”

“Phải” Tôi gật gật đầu, gầy gầy mấy món trên đĩa. Ai mà biết ăn cơm Tây cũng thật vất vả — dùng dao nĩa quả nhiên thật mệt. “Chả trách lần trước thấy họ ăn cơm cùng nhau. Chúng ta xa xứ, khó gặp được đồng hương, khó nên rừng rừng nước mắt a...”

Vệ Dực kinh ngạc nhìn tôi, khóe miệng từ từ cong lên một nụ cười dịu dàng, ấm áp. “Đồng hương à ... Nếu như không phải vì hai chữ này, năm đó cậu sẽ tiếp nhận tớ chứ?”

“Gì cơ?” Tôi bị dọa đến sợ, ngẩng đầu tròn tròn mắt nhìn cậu ta. Sặc, đừng đùa người ta như vậy, trai đã có vợ, gái có chồng cả rồi, trong bụng tôi nữa là người thứ 3 rồi, vốn đang ăn cơm rất yên tâm, thoải mái; bị câu này của cậu ta làm rối lên, suýt nữa đã thấy áy náy!

Vệ Dực nhẹ giọng lắng sang chuyện khác, cứ như lúc trước chưa từng nói câu kia. “Cậu có thai mà vẫn làm việc ở tòa soạn, có quá vất vả không?”

“Không sao, tớ cũng đang định bỏ việc.” Thấy vẻ mặt cậu ta vẫn bình thường, lại thấy thả lỏng một chút, “Tớ nói với người trong nhà rồi, tháng sau sẽ về nhà dưỡng thai.”

Vệ Dực cười nói: “Vậy lúc trước cậu còn bảo mở tiệc cưới sẽ mời bạn học? Chẳng lẽ không tổ chức ở thành phố X sao?”

“Tớ cũng chưa rõ, dù sao thì vẫn tổ chức.” Tôi khẽ cắn dĩa, ngẫm nghĩ, dựa vào cái tính phô trương của ba mẹ tôi, ít nhất sẽ tổ chức tiệc rượu linh đình ở quê, về phần ở thành phố X, cũng mời vài bạn học, đồng nghiệp, đều là thanh niên, đơn giản một chút là được rồi. Dù sao Tần Chinh cũng không thích náo nhiệt.

Ăn cũng đã lững dạ rồi, Vệ Dực gọi người lại thanh toán, tôi ruột đau như cắt mà đưa thẻ tín dụng ra. Vốn Tần Chinh bảo tôi chẳng có khái niệm gì về tiền bạc cả, bây giờ tôi mới biết, người thực sự không có khái niệm về tiền là Vệ Dực. Bữa tối này cậu ta ăn mất hơn nửa tháng tiền lương của tôi rồi!

Gió đêm cuối hè lành lạnh, tôi run rẩy vào trong xe, Vệ Dực mở radio, giai điệu nhẹ nhàng từ từ bay bổng trong không gian, hai người chúng tôi đều không nói gì cả.

“Chu Tiểu Kỳ...” Vệ Dực bỗng lên tiếng, “Nếu có người giấu cậu, lừa cậu, cậu còn có thể lại tin họ, yêu họ không?”

Tôi ngáp một cái, “Theo góc độ triết học mà nói, vấn đề cụ thể mới có thể phân tích cụ thể, cậu nói quá không rõ ràng, tớ không thể cho cậu một câu trả lời chính xác, thuyết phục được.”

Vệ Dực khẽ cười, “Cậu đúng là chẳng thay đổi chút nào cả. Mọi người đều thay đổi, chỉ có cậu ...”

“Lời này cũng na ná như lời mẹ tớ hay nói. “Mọi người đều tiến bộ, chỉ có mày giậm chân tại chỗ!” Tôi bắt chước giọng lúc tức lồng tức lộn của mẹ tôi, chọc Vệ Dực phì cười, “Em trai tớ nói một câu rất có lý, có vài người sinh ra đã mang dáng vẻ như vậy rồi, giống như mẹ tớ, có lẽ sinh ra đã giống như bà thím (*) rồi; lại giống như tớ, có lẽ đến lúc chết vẫn là tính tình như này thôi, nếu đã là heo thì có dắt đi dắt lại cũng không biến thành Thiên Bồng nguyên soái được đâu. Cho nên cậu cũng không cần phải hạ thấp tớ...”

(*) Nguyên văn là obasan: phiên âm từ tiếng Nhật, chỉ cô, bác.

Vệ Dực nhẹ giọng nói: “Không phải tớ hạ thấp cậu.”

Tôi ợ một cái, hơi hơi buồn ngủ, “Được rồi, tùy cậu. Tớ ngủ một giấc trước đã, đến rồi thì gọi tớ.”

Dọc một đường, tiếng hát cứ quanh quẩn bên tai, Vệ Dực hình như có nói gì đó, có điều tôi nghe không rõ, tận đến khi một cơn khí lạnh xộc đến, tôi mới từ từ tỉnh dậy.

“Đã phiên cậu đưa cô ấy về.” Giọng Tần Chinh còn lạnh hơn cả gió đêm.

Không biết xe đã tới cổng từ khi nào, Tần Chinh mặc âu phục, hình như là đang định ra ngoài, hoặc là vừa từ ngoài về. Cửa xe bị mở ra, Tần Chinh vừa nắm cánh tay tôi, tay kia thì chống trên cửa xe, lúc này thấy tôi tỉnh lại, anh cúi đầu nhìn tôi, trong con người đen láy hình như có áp suất thấp đang lớn vồn.

“Về đến nhà rồi, còn không chịu ra ư.” Giọng Tần Chinh rất nhẹ, tôi vẫn còn ngái ngủ, uhm một tiếng, ra khỏi xe. Vệ Dực ngồi trên ghế lái, vẫy vẫy tay với chúng tôi, mỉm cười nói: “Đưa về an toàn rồi nhé, lần sau gặp lại.”

Tần Chinh gạt đầu, không đợi xe rời đi đã kéo tay tôi xoay người lên lầu.

Tôi lảo đảo hai bước, nhìn lưng anh nghi hoặc hỏi: “Tần Chinh, muộn thế này anh còn muốn ra ngoài sao?”

Anh không trả lời tôi, tôi thấy cảm anh cau có, môi hơi mím, nhìn có vẻ như là anh đang rất giận.

Ai chọc tức anh?

Chẳng lẽ là tôi?

Một ngày tự kiểm điểm mình 3 lần (*) – tôi có chọc giận anh đâu, tôi có chọc giận anh đâu, tôi có chọc giận anh đâu?

(*) Ngô nhật tam tỉnh ngô thân: câu này vốn của Tăng Tử – một học trò xuất sắc của Khổng Tử: Mỗi ngày ta tự kiểm điểm bản thân ba việc: Làm việc gì cho ai có hết lòng hay không, giao ước điều gì với bạn bè có thất tín hay không, thầy dạy ta những gì, ta có chăm chú nghiên cứu cho nhuần nhuyễn hay không?

“Tần Chinh, anh đang giận em sao?” Vấn đề cao siêu như vậy, vẫn nên quẳng cho anh ấy là tốt nhất.

Cửa cách một cái mở ra, lại rầm một cái đóng vào.

Tôi bật đèn phòng khách, anh không nói câu nào đi về phòng ngủ, tôi vội vàng theo đuôi, xem ra chắc là lỗi của tôi rồi.

Gia quý nhà chúng tôi không nhiều, chỉ có 2 điều:

Điều thứ nhất, Tần Chinh vĩnh viễn không phạm sai lầm.

Điều thứ hai, nếu Tần Chinh sai, mời xem lại điều 1.

Nếu không phải Tần Chinh sai, vậy nhất định là lỗi của tôi rồi.

Sắc mặt anh âm u, tôi khúm núm nịnh nọt, dính lấy anh, “Tần Chinh, anh đang giận em phải không. Sao anh lại giận chứ? Giận cái gì nào? Anh nói đi, anh không nói làm sao em biết được? Anh muốn em nhận sai thì anh phải nói chứ. Anh cũng biết là con người em hơi chậm chạp mà, anh không nói em thật không đoán nổi đâu, nên anh nói đi...”

Lời còn chưa dứt, đã bị anh chặn miệng.

Đôi môi lạnh lạnh dính chặt lấy môi tôi, hơi thở dồn dập vì tức giận, miệng tôi đang nhếch lên còn chưa kịp khép lại, đã bị anh tiến đánh thẳng một mạch.

Theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, có thể dựa vào ôm hôn lăn lộn trên giường mà giải quyết vấn đề thì đều chẳng phải chuyện to tát gì. Tôi yên tâm, thả lỏng, lựa ý mà hòa theo nụ hôn của anh, vòng tay ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy, tóc người này còn mềm mại ngoài tưởng tượng, khiến tôi không nhận được mà lừa cả 10 ngón tay vào trong làn tóc.

Hơi thở anh cuối cùng cũng ổn định trở lại, qua trận cuồng phong bão táp, lại thành ra mưa thuận gió hòa, anh cẩn nhẹ lên cánh môi tôi, lưu luyến môi tôi, khàn giọng hỏi: “Sao không nhận điện thoại?”

“Hả?” Tôi còn đang trôi nổi giữa không trung, còn chưa kịp phản ứng lại.

Anh khẽ nhéo mặt tôi một cái, hỏi lại: “Sao không nhận điện thoại?”

Tôi nhe răng trợn mắt, cúi đầu cắn ngón tay anh, “Em không nghe thấy”. Bấy giờ mới giật mình nhớ ra, lúc trước vì sợ lúc phỏng vấn bị làm phiền, nên tôi tắt di động, về sau lại quên khởi động lại. Tôi vội vàng lấy di động ra, nói với anh hết thấy mọi chuyện về vụ phỏng vấn Vệ Dực.

Tần Chinh nói: “Anh nhận được tin nhắn thông báo chi tiêu của em, gọi điện thoại cho em lại không có ai nhận, anh còn tưởng em bị cướp.”

“Có cũng là giật tiền, sẽ không cướp sắc!” Tôi cười tủm tỉm trấn an anh, nhìn thấy người lạnh lùng như anh vì tôi mà lo lắng, trong lòng cũng thấy nhộn nhạo cả lên, cả người tê tê.

Kết quả anh nói: “Đêm nay tối trời, khó nói.”

Dáng tươi cười của tôi nhất thời cùng mờ, thấy ý cười lấp lánh trong mắt anh là biết mình vừa bị anh chơi khăm rồi. Vì thế hừ lạnh, nhướn mày, “Giữa ban ngày ban mặt không phải anh vẫn cướp sắc người ta như thường sao?”

Anh ôm tôi vào lòng, cầm tay lên phát tâm tôi, cười thầm một tiếng nói: “Anh không vào địa ngục, ai vào địa ngục.” Tôi còn đang muốn ngắc đầu cãi lại, lại nghe anh nói, “Lần sau đừng một mình ra ngoài ăn cơm với Vệ Dục.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

” Đừng hỏi vì sao, nghe lời là được.”

Gia quy Tần gia, Tần Chinh mãi mãi không phạm sai lầm. Nghe lời là được ...

Biết Tần Chinh muện như vậy còn vội vàng vàng ra ngoài tìm tôi, tôi rất áy náy, vì thế trước khi đi ngủ lại có một màn vuốt ve an ủi, lúc sắp vào giấc ngủ, đột nhiên nhớ tới câu nói kỳ lạ kia của Vệ Dục.

“Vệ Dục hôm nay có hỏi em, nếu có người giấu em lừa gạt em, ta còn có thể lại tin họ, yêu họ hay không.”

Tay anh đang ôm tôi bỗng cứng lại, “Em trả lời thế nào?”

“Vấn đề cụ thể mới có thể phân tích cụ thể được.” Buồn ngủ không chịu nổi, tôi nhắm mắt lại, cuối cùng còn nói một câu, “Em tin người yêu em sẽ không lừa dối em.”

5. Chương 09-10

Chương 9: Tâm lý mày không sáng sủa lên tí được sao!

“Em, tin, người, yêu, em, sẽ, không, lừa, dối, em.” Thẩm Phong lặp lại từng chữ từng chữ, sau đó phun ra một chữ phát biểu quan điểm: “Hừ!”

Tôi sờ sờ mũi, ha ha cười ngây ngô. “Không đúng à?”

Thẩm Phong lấy đầu ngón tay dí dí đầu tôi, nói: “Chu Tiểu Kỳ, tao giờ mới biết mày là con người thâm hiểm đến vậy cơ đấy!”

Tôi vô tội chìa tay nhún vai: “Nào có, người ta là đủ tiêu chuẩn “năm nói hay, bốn đẹp, ba yêu nhiệt tình”, một lòng vì đảng vì dân, với người thân thì như gió xuân ấm áp, với kẻ địch thì lấy ơn trả oán, mày nói như vậy, cẩn thận tao kiện mày tội phỉ báng nha!”

[Ngũ giăng, tứ mỹ, tam nhiệt ái. Ngũ giăng: ăn nói văn minh, lễ phép, lịch sự, có trật tự, có đạo đức. Tứ mỹ: tâm hồn đẹp, lời ăn tiếng nói dễ nghe, việc làm tốt, điều kiện tốt. Tam nhiệt ái: nhiệt tình yêu Đảng cộng sản, yêu tổ quốc, yêu xã hội chủ nghĩa - ặc ặc. Nguồn: baidu]

Thẩm Phong hơi híp mắt nhìn tôi, hừ hừ cười lạnh: “Bây giờ tao bỗng nhiên cảm thấy Tần Chinh cũng không dễ sống a. Dựa theo câu kia của mày, người yêu mày sẽ không lừa mày, vậy người lừa mày chính là không yêu mày, mày đây chính là ngốc một cái tạo áp lực cho Tần Chinh a? Như này, nếu anh ta dám lừa mày nửa câu, một chữ thôi, là đã đeo cái tội “không yêu” kia rồi, trong bụng mày còn có đứa bé, đến lúc đấy anh ta không phải tùy mày xử sao!”

Tôi thở dài nói: “Phong Phong, mày nói sai rồi. Giữa vợ chồng, vốn nên thẳng thắn với nhau, tao cũng chưa bao giờ lừa anh ấy!”

“Đây là vì mày không lừa nổi anh ta...” Thẩm Phong vô lương tâm vạch trần sự thật, “Huống chi cái loại người như mày trong lòng có chuyện gì đều viết hết lên mặt, đơn giản như 4 phép toán trong phạm vi từ 0 đến 10, không chứa phép giao hoán, phân phối hay kết hợp nào cả; anh ta là người chơi cổ phiếu, chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấu mày từ trong ra ngoài rồi!”

Tôi len lén lau mồ hôi, khiêm tốn nhận phê bình.

“Tần Chinh lại không như vậy, dựa vào đầu óc của mày, có lẽ dù anh ta ở bên ngoài trăng gió thỏa thuê, mày cũng chẳng nhận ra nổi, anh ta lại có khuôn mặt thần nhiên trời cho làm ưu thế, sẽ chẳng bao giờ mày may có lấy tí biểu cảm chột dạ, áy náy nào; bốn chữ “trang nghiêm đạo mạo” sinh ra là để miêu tả anh ta, cho nên quan hệ giữa chúng mày là không ngang hàng, không bình đẳng.” Thẩm Phong nhéo nhéo hai má tôi, cười tủm tỉm nói: “May mắn là mày cũng hiểu cái thân mày, biết là khả năng bịa chuyện không thể hơn anh ta được, cho nên bì với anh ta về độ thành khẩn, điểm này thì anh ta tuyệt đối không sánh được với mày. Trời muốn đổ mưa, thiếu nữ muốn lấy chồng, ông xã muốn đi tòm tem, nếu thật đã xảy ra rồi, mày cần cũng không nổi, nhưng tuyệt đối giữ lấy ưu thế về đạo đức a! Anh ta sẽ hoàn toàn biến thành một tên cặn bã! Chu Tiểu Kỳ, không hổ là chị em tốt của tao, không đến nỗi hoàn toàn ngốc ngếch!”

Tôi ngó người 1 lát, ngửa mặt lên trời thở dài: “Phong Phong, tâm lý mày không sáng sủa lên tí được sao!

Nó hất hất mái tóc xoắn bày ra vẻ quyến rũ ngời ngời, liếc tôi một cái, cười nói: “Mày mắc nợ gì mặt trời sao?”

Ôi chao ... tôi vẫn nên cúi đầu uống trà thôi ... Theo cách nó nói, tôi không nên bì với nó về độ ăn nói cay nghiệt, chứ còn so về đoạn trang nhã nhận thì tôi thắng chắc rồi.

Văn hào Lỗ Tấn từng nói, “tôi không bao giờ đem những ác ý tồi tệ đổ lên đầu người Trung Quốc cả”. Phong Phong nhà tôi, thật không có tinh thần Ngũ Tứ gì cả!

Muốn biết thêm về phong trào Ngũ Tứ có thể click vào đây

“Chu Tiểu Kỳ, đừng có trốn!” Thẩm Phong nhào đến giày xéo hai má tôi, vỗ béo được ra tí thịt nào cũng chỉ sướng tay nó thôi. “Đồng nghiệp của chồng lại cũng là bạn học cấp 3, bây giờ mày lại về nhà, không sợ vị hôn phu thay lòng đổi dạ sao?”

Tôi hất tay nó ra, trừng mắt nó, càu nhàu: “Tao muốn tin tưởng Tần Chinh, mày lại mắng tao có mắt như mù. Được thôi, nếu Tần Chinh không trọn đạo làm chồng, là một kẻ cặn bã, chứng minh mắt nhìn người của mày sáng suốt, vậy cũng tốt, đỡ được 1 khoản tiền kết hôn, lại giảm được khoản phí li hôn. Tự tao nuôi con trưởng thành là được!”

“Chẳng cái đại nào giống cái đại nào!” Thẩm Phong thở dài một hơi, “Mày thì có thể tiết kiệm được bao nhiêu tiền? Mày sinh con xong rồi thì sao? Mày có biết nuôi một đứa trẻ tới khi trưởng thành tốn bao nhiêu tiền không? Chỉ dùng toàn tờ 100 đồng xếp lại cũng phải cao bằng Diêu Minh rồi đấy! Phá thai đi, chắc chắn là anh ta phải bồi thường, muốn sinh con, lại càng phải bắt anh ta bỏ tiền nuôi dưỡng! Anh ta làm chuyện có lỗi với mày, mày sao có thể để yên cho gia đình anh ta được, phải cắt đứt dòng giống nhà anh ta, cho dù có ở cùng con ả nào rồi, cũng không thể để nó chiếm được 1 đồng 1 cắc nào, tốt nhất là bỏ thuốc cho anh ta tuyệt tử tuyệt tôn luôn, đừng để anh ta có thêm đứa con nào nữa!”

Diêu Minh: (tiếng Hoa: ；sinh ngày 12 tháng 9, 1980) là một cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đã giải nghệ, khoảng thời gian cuối trong sự nghiệp, anh chơi cho đội tuyển Houston Rockets của National Basketball Association (NBA). Ở mùa giải cuối, anh là cầu thủ có chiều cao cao nhất chơi cho NBA, 2.29 m (Nguồn wikipedia)

Kiếp trước, Tần Chinh nhất định là đã xối tung cả phần mộ tổ tiên nhà Thẩm Phong lên rồi ... Người chứng mắt khi thấy tôi và Tần Chinh ở bên nhau không ít, nhưng phản ứng dữ dội nhất là Thẩm Phong. Nhìn nó nói đây về cảm phần thể kia, cứ như người đàn ông của tôi đã ăn vụng bên ngoài thật rồi ấy — nó rõ cuộc là hận Tần Chinh, hay vẫn là yêu tôi a ...

Tôi không biết làm sao bèn an ủi nó: “Phong Phong, làm người phải tích cực lạc quan lên một tí, đừng nghĩ mọi chuyện theo hướng xấu nhất như thế, nhờ đâu người tình bên ngoài của Tần Chinh là đàn ông thì sao?” :-s

Thẩm Phong ngẩn người, úp mặt thở dài một tiếng, bất lực nói: “Chu Tiểu Kỳ, bà đây thật lòng tính toán hộ mày, cô nàng Bạch Vi kia, tao thật cảm thấy mờ ám! Đừng tưởng cô ta lịch sự, hiểu biết; bộ dạng trí thức vô hại từ đầu đến chân; đầu năm nay, hai chữ “người xấu” đâu có viết trên mặt! Hãy nghĩ đến vụ “Chartered nữ” (*) mà xem! Trừ mày ra, người đàn ông của mày trước giờ đã một mình ăn cơm với người phụ nữ nào chưa?”

“Đó là vì chúng tao đều là đồng hương!” Tôi nói một cách chắc chắn.

Thẩm Phong không còn gì để nói, đứng lên, xoa xoa đầu tôi nói: “Vậy tốt nhất là mày hãy cầu khẩn cho cô đồng hương kia không đâm mày một nhát từ sau lưng đi.”

Tôi biết Thẩm Phong đang nghĩ gì, nó cảm thấy lúc đầu Tần Chinh đối xử với tôi khác mọi người chỉ đơn giản là vì da mặt tôi dày, lại nhiệt tình như lửa, anh ấy khó lòng mà từ chối tình cảm nồng hậu, nên cứ như thế từng tí từng tí bị tôi hạ gục. Theo như lời Thẩm Phong, da người khác dày lắm thì cũng chỉ có thể chống đạn, da tôi thì ngăn được cả phóng xạ nữa kìa ... (Theo như tớ biết chất có khả năng chống phóng xạ tốt nhất là chì ;))

Ăn xong cơm trưa, Thẩm Phong lái xe đưa tôi về tòa soạn. Tôi thắt dây an toàn, chân thành sâu sắc nói với nó: “Phong Phong, tao cảm thấy mày có thành kiến với Tần Chinh, là vì muốn tìm một chỗ bắt mẫn để phát tác, cho nên nhìn thấy con gián thành đôi thành cặp mày cũng muốn đập chết cho bỏ ghét! Tuần sau tao về nhà, hay mày cùng về với tao đi, tao chiêu đãi mày, tiện thể giới thiệu ày vài người đàn ông tốt.”

Thẩm Phong đầu tiên là giáng cho tôi một quyền “sao bay đầy trời”, sau đó mới hất tóc ra vẻ lạnh lùng, quynh rũ nói: “Để tao về xem lại lịch trình công tác phát.”

Lúc này lại đến phiên tôi trợn trắng mắt.

“Tao sắp xếp công việc xong, hai tuần sau là có thể tự mình nghỉ phép dài hạn, đến lúc đấy bay đến tìm mày.” Cất di động lại, Thẩm Phong còn rất hài lòng nói, “Tao còn chưa về quê mày bao giờ. Nơi địa linh nhân kiệt như vậy, có thể sản sinh ra người như Tần Chinh, lại còn có thể xuất ra cái thứ như mày!”

Tôi cười hì hì, với cái chiêu bài đả kích của Thẩm Phong luyện mãi cũng quen rồi.

Con người tôi đây ... bởi vì hoàn cảnh gia đình hơi hơi đặc thù, lúc trước vẫn chẳng thể có nổi một người bạn thật lòng. Lên đại học, lại vì Tần Chinh và Vệ Dục mà trở thành kẻ thù chung của đám nữ sinh, cho nên bạn bè vẫn vô cùng ít ỏi. Chỉ có Thẩm Phong, đối xử với tôi là thật lòng nhất! Bạn tốt không chê ít, một người bạn chân thành là đủ rồi!

Thẩm Phong đưa tôi về tận nơi rồi mới đi, vừa vào văn phòng, Hàn Khả đã bĩu môi nhìn tôi. “Diệt Tuyệt tìm cô.”

Nói thế là bởi, cứ khi nào sắc mặt chủ biên cực kỳ khó coi, Hàn Khả sẽ gọi bà ta là Diệt Tuyệt.

Chắc là ai cũng biết Diệt Tuyệt sư thái trong Ý Thiên Đồ Long ký rồi nhỉ, diệt tuyệt có nghĩa là giết sạch ;))

Tim tôi nảy lên một cái, làm con cháu đã lâu, cảm xúc còn chưa điều chỉnh lại được, nhìn thấy chủ biên vẫn khúm na khúm núm như nhìn thấy lão gia, nhị đại gia vậy.

Tôi gõ cửa văn phòng chủ biên, cười lấy lòng hỏi: “Chủ biên tìm tôi có việc gì?”

Bà ta hạ giọng kính, một đôi mắt ti hí âm u nhìn tôi một lúc, bỗng nhiên mặt biến sắc, lại hòa nhã cười với tôi một cái.

“Chu Tiểu Kỳ, tại sao lại đột ngột từ chức vậy?”

Tuyệt không đột ngột, bụng tôi đã hơi nhô lên rồi, đã sớm nói trước là sẽ về nhà dưỡng thai, thư từ chức là buổi sáng mới đưa cho bà, chẳng qua là lúc đấy bà không ở đây thôi.

“Tôi giờ đang mang bầu, không để làm việc lâu với máy tính, cho nên chỉ có thể từ chức thôi.”

“Chuyện này thì có gì đáng lo, sau này cô phụ trách phỏng vấn là được!” Chủ biên tự dưng biến thành người ăn nói thật dễ nghe.

“Aizz ...” Tôi hiểu rồi, bà coi trọng tôi!

Từ sau hai kỳ phỏng vấn Tần Chinh và Vệ Dực, lượng tiêu thụ tờ báo của chúng tôi tăng vọt, chủ biên hai mắt lấp lánh như phát hiện được mỏ vàng, phát huy cao độ tinh thần chó săn, tìm kiếm thanh niên ưu tú trong phạm vi toàn thành phố, chuẩn bị mở chuyên mục Vương lão ngũ. Mà hai đương sự kia cũng biến thành người bị hại, bị đủ các loại thư tín quấy rầy khổ không nói hết. Tần Chinh nói, công ty anh ấy gần đây số người vào làm tăng vọt, chú bảo vệ cũng tỏ vẻ, dạo này hay có mấy kẻ không rõ danh tính lớn vồn quanh công ty.

Hộp thư của tòa soạn chúng tôi cũng tràn ngập các loại tin nhắn ve vãn, cùng với đó là một đám hỏi cổ phiếu, nguyên nhân là bởi, trong bài phỏng vấn trước Tần Chinh đã đáp ứng yêu cầu của tôi, dự báo một chút về thị trường cổ phiếu, đề cử hai mã cổ phiếu, kết quả là nói trúng phóc, hai cổ phiếu kia cứ thế mà tăng vọt, cứ như là cả đời bám chặt trên bảng mã cổ phiếu tăng giá luôn ấy.

Tôi tự hào nói với Thẩm Phong: “Người đàn ông của tao thật có khả năng a!”

Thẩm Phong cười nhạo, nói: “Có khả năng hay không chỉ có mình mày biết.”

Với lời này của nó tôi cũng chẳng có hành động nào đáp trả chính thức hay không chính thức cả, hứng thú của chủ biên với Tần Chinh rõ ràng đã qua rồi, bây giờ là bà nhìn trúng tôi – bà ta bỗng nhiên phát hiện, tôi mới là mỏ vàng của bà! Ngay cả Tần Chinh, Vệ Dực mà cũng tóm được, còn cái gì không thể? Trên dưới mấy khóa sinh viên đại học X chúng tôi, một bộ phận lớn tung hoành ngang dọc khắp các ngành các nghề. Tiền không cần nhiều, đủ sung túc là được rồi; chức vị không cần cao, đủ vang dội là tốt rồi. Chỉ cần là tuần kiệt, có tài có mao, có thể tạo điều kiện cho các cô nàng vô tri tự sướng, như vậy lượng tiêu thụ được bảo đảm rồi.

Sống tới 25 năm, lần đầu tiên trong đời được người ta khăng định giá trị, đáng tiếc lại quá ngắn ngủi, tôi còn chưa kịp tử tế thưởng thức cái loại cảm giác tự hào này, lại chỉ có thể không biết làm cách nào ngoài từ chức.

Chủ biên dây dưa lôi kéo, tôi tỏ thái độ kiên quyết, bà rút cuộc đau lòng đứt ruột buông tay, còn trả cho tôi ba tháng tiền lương làm tiền thưởng, chuyện này làm tôi cảm thấy thực ra bà ta cũng không già cổ đến vậy, nhìn qua tuyệt không giống người 39 tuổi, chắc chỉ mới 38 thôi!

Trong buổi chia tay, Hàn Khả than ngắn thở dài, hỏi tôi: “Cô sinh con xong liệu còn quay lại không?”

“Khó nói trước, đây là chuyện của 8 tháng sau kia mà, không nói chắc được.” Tôi vỗ vỗ vai, an ủi cô ta, “Đau lòng ảnh hưởng đến thân thể, cô cũng không cần quá nhớ nhung tôi mà làm gì.”

Cô ta thở dài, “Trong khoảng thời gian ngắn, chúng tôi không gom đủ người chơi mặt chược, chỉ có thể đấu địa chủ rồi ...”(landlords: chơi bài tứ lơ khơ)

Tôi: “...”

Vẫn là câu nói kia của Tần Chinh: Tòa soạn các cô bao giờ thì đóng cửa?

=====

“Chartered nữ” : Tra đả nữ ()

Tra đả vốn là phiên âm từ charter

Ở đây là liên quan tới 1 vụ khá âm ỉ trên mạng TQ 2010 (truyện này được viết năm 2010 nhé)

Cụm từ này xuất phát từ 1 vụ trao đổi thư từ trên mạng mà sau này trở thành một từ phổ biến trên baikenet

Một cô cán bộ cấp cao của một ngân hàng (credit suisse) đã gửi thư cho tất cả bạn bè đồng nghiệp tố cáo hành vi phản bội của chồng và nhân tình, tiểu tam và chồng cô ta lại chia nhau viết thư hồi âm, muốn cô

này ngừng dây dưa để ly hôn. Vốn là một vụ tranh đấu với tiểu tam – việc máu chó rất thường gặp nhưng quan trọng ở đây là vì 3 vị nhân vật chính này đều là cán bộ tài chính cao cấp, thư đến thư đi đều viết bằng tiếng Anh (sự việc này diễn ra ở TQ, nv chính cũng là người TQ luôn nhé), dùng các kiểu ngữ pháp tao nhã để mà làm công cụ chiến đấu trong tam giác tình yêu, khiến cộng đồng mạng được mở rộng tầm mắt, cũng đặt tên cho sự kiện này là “cô cán bộ Credit Suisse đấu lại tiểu tam” (Thụy Tín nữ đấu tiểu tam)

Khái quát:

Người vợ là quản lý cấp cao của Credit suisse, ông chồng là chủ của Standard Chartered Bank, còn cô nhân tình là nhân viên. Ông chủ và nhân viên có gian tình, bà vợ viết thư bằng tiếng Anh gửi cho tiểu tam, cũng cc cho tất cả mọi người trong công ty.

Sau khi đã được mở rộng tầm mắt, mấy netizen ngứa tay còn dịch ra phiên bản Nam Kinh, bản Bắc Kinh, bản Thượng Hải đăng lên diễn đàn, có người còn lấy những bức thư tiếng Anh này làm ví dụ giảng giải ngữ pháp tiếng Anh cấp 4 hay cấp 6. :))

Trên mạng gọi đây là “Thụy tín nữ đấu tiểu tam”, Nữ nhân vật chính vì đồn là làm trong Credit suisse nên được gọi là “Thụy Tín nữ”, lấy tên trong các bức thư là Lily, tiểu tam nghe nói làm ở Standard Chartered bank nên được gọi là “Tra đả nữ” (Chartered nữ), trong thư lấy tên là Diane, nam chính một mực lấy tên là Yale, đồn là cũng làm tại Standard Chartered bank.

Bạn nào muốn được đại khai nhãn giới thì có thể click vào đây:

Thư tiểu tam pk bà vợ

Thư bà vợ viết cho tiểu tam

Chương này chú thích thôi cũng một Chương 10: Dế nhũi PK rùa biển.

Lần này về nhà, ba mẹ nói không cần mang thứ gì về hết, người về là tốt rồi, nhưng tôi vẫn tính chuẩn bị chút quà đơn giản, sau khi từ chức, thừa thời gian lên đường mua sắm.

Vì đang là giờ làm việc, không chỉ Tần Chinh phải đi làm, Thẩm Phong vì hẹn về thăm quê tôi nên cũng phải tăng ca, tôi ngẫm nghĩ, quyết định vẫn nên một mình dạo phố, đợi mua đủ các thứ rồi thì gọi Tần Chinh tới đón.

“Chu Tiểu Kỳ?” Đang dạo trên tầng hai siêu thị bỗngưng nghe thấy có người gọi tên mình, tôi quay đầu lại nhìn bốn phía một lúc, cuối cùng cũng nhận ra người gọi tôi là ai.

Bạch Vi.

Từ sau hôm gặp cô ấy ăn cơm cùng Tần Chinh, tôi cũng không gặp lại lần nào nữa. Tóc cô ấy đã tỉa bớt một chút, nhìn qua có vẻ sắc sảo linh hoạt; cô ấy vẫy vẫy tay với tôi, động tác kia nhìn thật Tây, thật quyến rũ; tôi cũng học theo vẫy vẫy tay, nhìn qua gương thử đồ của cửa hàng bên cạnh mà nói — có vẻ giống mèo cầu tài.

Quả nhiên người ta là rùa biển, tôi là dế nhũi... oa oa oa oa ...

“Khéo quá!” Bạch Vi mỉm cười bước tới, nhìn lướt qua cái túi trong tay tôi, “Sao lại một mình đi mua đồ thế này?”

“Mai tôi phải về nhà rồi, nên ra ngoài mua tí quà mang về, đều là chút đặc sản.” Tôi cười cười, “Hôm nay cô không phải đi làm sao?”

Bạch Vi lắc lắc đầu cười nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi, đã hẹn bạn rồi, cho nên xin phép nghỉ, vừa mới đi đặt quần áo ở hiệu may, giờ đang chuẩn bị ăn cơm trưa.”

Tôi nháy mắt trêu chọc: “Hẹn Vệ Dục phải không?”

Bạch Vi ung dung nói: “Phải”

Việc này chắc Thẩm Phong nhìn lầm rồi đi. Vệ Dực – tên công tử tam tài kia, kim quy tế tốt như thế, cùng với Bạch Vi là một đôi trai tài gái sắc, Bạch Vi làm sao có thể có chuyện mờ ám gì với Tần Chính được!

“Không biết là sinh nhật cô, tôi không chuẩn bị quà, hay là để tôi mời cô ăn cơm trưa nhé!” Tôi nhiệt tình đề nghị.

Bạch Vi cũng không xấu hổ, cười nói được, để tôi chọn một tiệm cơm Tây.

“Ngại quá, bây giờ tôi có bầu hơn ba tháng rồi, không thể ăn cay.” Tôi cười cười với cô ấy, “Nghe Tần Chính bảo hai người là bạn học cấp 3, vậy chúng ta cũng là đồng hương rồi, cô chắc là ăn cay được chứ.”

“Được” Ánh mắt Bạch Vi hơi cong lên, cười nói, “Tôi cũng là người không cay thì không thích, nhưng sau khi qua Mỹ rồi thì cũng rất ít khi được ăn vị cay chính tông nữa, dần dần cũng quen.”

“Người ở vùng chúng ta làm sao có thể không ăn cay được!” Tôi lắc lắc đầu, “Ớt nguyên quả cũng trực tiếp làm đồ ăn vật!”

Bạch Vi mỉm cười nói: “Cũng không nhìn ra là cô thích ăn ớt như vậy. Thực ra, người vùng đó cũng không phải ai cũng có thể ăn cay, tôi nhớ Tần Chính một chút cũng không đụng đến. Hồi trước, mỗi lần họp lớp đều chiều ý cậu ấy, gọi mấy món hoàn toàn không có ớt, bây giờ chắc cô cũng phải chiều theo ý cậu ấy nhỉ.”

“Ôi chao ...” Tôi chớp chớp mắt, “Anh ấy thật không ăn được cay sao? Hồi năm nhất đại học, anh ấy còn cùng tôi đi ăn lẩu cay nữa kìa. Hơn nữa, tôi xào rau đều cho ớt, anh ấy cũng không nói gì a...”

Tôi chiều anh ấy? Chẳng lẽ trước giờ anh ấy vẫn chiều theo ý tôi?

Bạch Vi nhú mày, nụ cười trên khóe môi có chút ý tứ sâu xa. “Thế sao? Xem ra người thật sự là rất dễ thay đổi, nhất là khẩu vị, ăn thử vài lần cũng có thể thay đổi. Giống như tôi đi Mỹ, khẩu vị cũng thay đổi rồi.”

“Tôi cảm thấy chắc cả đời này cũng không cai nổi vị cay mất.” Tôi bó tay nhún vai.

“Không thử làm sao mà biết được?” Bạch Vi liếc qua cái bụng đã hơi nhô lên của tôi, thực ra tôi mặc đồ rộng thùng thình, không lộ lắm. “Cô bây giờ mang thai mà không thể ăn cay, có lẽ kiên trì đến 10 tháng rồi, cũng sẽ quên đi cảm giác đó thôi.”

“Đôi lúc bỏ được hay không bỏ được đều chỉ là vì thiếu động lực khiến cô kiên trì, hoặc là thiếu áp lực ép cô từ bỏ mà thôi.” Bạch Vi nói những lời sâu sắc, thậm chí này cứ như người từng trải vậy, tôi chỉ có thể yếu ớt đáp trả một câu: “Tôi cảm thấy ... để tốt ỉn, nếu cần thiết thì cũng phải bỏ thôi ...”

Quả nhiên là mấy vị tinh anh IQ cao thật dễ biến thành mấy kẻ anh hùng mắc bệnh tâm thần, chẳng qua chỉ là chuyện ăn ớt thôi sao, cần phải phức tạp như vậy làm gì?

Bạch Vi cười cho qua, cũng không dây dưa nhiều, lại nói với tôi về chuyện gia đình.

“Cô vốn học ở trường trung học nào vậy?”

“Ngũ Trung.” Tôi cảm thấy có hứng thú với chuyện này, cuối cùng cũng vui vẻ tán gẫu với cô ấy, “Cô và Tần Chính đều học ở Thất Trung nhỉ, là bạn cùng lớp ư?”

“Phải, sau khi phân ban thì cùng lớp. Hóa ra cô học Ngũ Trung, chả trách lúc trước chưa từng nghe thấy tên cô.”

Tôi trải tay ra thở dài nói: “Cho dù tôi học Thất Trung, cô cũng sẽ không nghe thấy tên tôi đâu. Cô và Tần Chính, đều là nhân vật phong vân trong trường học, tôi lại chỉ là một hạt cát chẳng đáng để mắt trong đám quần chúng mà thôi.”

Bạch Vi ha ha cười: “Cô quá khoa trương rồi, Tần Chính thì đúng là quá kiệt xuất, còn tôi cũng chỉ là quần chúng mà thôi. Cô cũng được nghe đại danh của cậu ấy nhỉ.”

“Ôi chao, đương nhiên, anh là vị thần của các kỳ thi, đám chúng sinh chúng tôi trước mỗi lần thi giữa kỳ, cuối kỳ đều phải bái anh ấy. Bái Tần Chính, không bị trượt!” Hai tay tôi kết hình chữ thập, thành kính nhắc lại hai câu đó, sau đó lại nản lòng nói, “Không linh, vẫn trượt rất nhiều lần ...”

Nghe nói giấy khen ở nhà Tần Chinh đều dùng làm giấy nháp, huy chương ở nhà Tần Chinh đều dùng để chèn góc bàn, nhưng đó đều là chuyện bình thường, huy chương, giấy khen thì đám người ở trường nào cũng có, nhưng sự kiện thực sự chứng minh anh là siêu thần hạng nhất, là dựa vào thành tích gần như hoàn hảo trong cuộc thi toán cấp tỉnh mà đội vòng nguyệt quế bỏ xa người xếp thứ hai hai mươi mấy điểm.

Tần Chinh thật giống như một huyền thoại.

Sau khi ở chung với anh tôi cuối cùng cũng biết, huyền thoại bỏ xa người xếp thứ hai 20 mấy điểm, cũng có thất tình lục dục, đến khi trời tối, đêm trăng tròn, cũng sẽ biến thành cảm thú – đôi khi trăng không tròn, trời chưa tối cũng đã biến thành cảm thú rồi.

Nghe tôi miêu tả Tần Chinh sinh động như vậy, Bạch Vi che miệng cười không ngớt. “Cô có bao nhiêu là yêu bao nhiêu là hận cậu ấy a! Ở bên cậu ấy, áp lực không lớn sao?”

“Rất lớn.” Tôi đau xót nói, “Anh ấy hơi nghiêm sạch sẽ, tôi vốn rất lười thôi, đều là bị anh ấy buộc phải cải tà quy chính.”

Bạch Vi ngẩn người, “Ý tôi là ... cô không cảm thấy cậu ấy quá xuất sắc, nên bị áp lực lớn sao?”

Tôi cũng ngẩn người, “Anh ấy xuất sắc, sao tôi lại phải thấy áp lực nhỉ?”

Bạch Vi như muốn giải thích cặn kẽ kiểu 1 cộng 1 bằng 2 vậy, lại nói thêm: “Bởi vì ... nếu như một bên quá xuất sắc, thì bên còn lại chỉ ít cũng nên đuổi kịp bước tiến của người kia, như vậy mới không làm vướng chân nhau, quan hệ vợ chồng, địa vị trong gia đình mới có thể ngang hàng được ...”

Tôi cảm thấy Vệ Dực thật quá bất hạnh, gặp phải một vị anh hùng thần kinh như vậy, cả đời đều phải chạy đua marathon với vợ, cậu ta sống mệt mỏi biết bao a!

Đương nhiên những lời như này tôi không dám nói với bà chị Bạch Vi đây, nhưng rõ ràng là chúng tôi không chung một bầu trời rồi, nếu như để cho cô ấy biết suy nghĩ thực sự của tôi, có khi cô ấy còn mắng tôi làm thụt lùi chủ nghĩa nữ quyền, đào bới chân tường xã hội chủ nghĩa.

Vì thế tôi hề hề nói: “Cô nói rất có lý, nhưng mà gia đình cụ thể, cụ thể phân tích mới là phương pháp luận của triết học, tôi và Tần Chinh như vậy rất tốt, anh tốt mà tôi cũng tốt.”

Khóe miệng Bạch Vi giật giật một chút, cười gượng hai tiếng: “Vậy sao?”

Tôi cảm thấy bản thân mắc chứng sợ hãi các vị tinh anh, Tần Chinh nhà chúng tôi còn có vẻ bình dị dễ gần, chưa bao giờ nói những lời trôi nổi trên mây trên gió chẳng thấy bến bờ như vậy, từ khi theo tôi rồi, anh nói chuyện cũng ngày một thô鄙, càng ngày càng có vẻ bình dân.

Sau khi chia tay Bạch Vi, lại đi dạo trong siêu thị một lát, căn giờ xấp xỉ rồi mới gọi điện báo Tần Chinh đến đón tôi, mang theo túi lớn túi nhỏ về nhà.

Buổi tối, Tần Chinh nhú mày nhìn tôi sắp xếp vali hành lý, nói: “Chu Tiểu Kỳ, em đây là về nhà, hay là chuyển nhà vậy?”

“Em đi lần này cũng không biết bao lâu, bảo là chuyển nhà cũng chẳng quá lời đâu ...” Tôi thở dài thật dài, xoay người dụi dụi vào hõm vai anh, “Yên tâm, em sẽ chữa lại mấy thứ cho anh ngắm vật lại nhớ người.”

Anh véo véo mặt tôi, cười thầm một tiếng, nói: “Nhớ phải gọi điện thoại mỗi ngày, không được chơi máy tính thường xuyên, không được ngủ muộn, không được ăn cay.”

“Được, em biết rồi, Đảng và nhân dân đang giám sát!” Tôi đẩy tay anh ra, lại kiểm tra lại hành lý lần cuối, anh ở bên cạnh nói: “Lên máy bay rồi phải tự cẩn thận một chút, xuống máy bay thì gọi điện ngay cho anh.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, “Tần Chinh, anh trở thành người lải nhải như vậy từ lúc nào thế?”

Tần Chinh day day mi tâm, thở dài, “Chắc là từ sau khi rơi vào tay em.”

Tôi đây nên đắc ý hay nên áy náy đây?

Sau khi kiểm tra hành lý xong, tắm xong đã hơn 11h. Vé máy bay ghi là 3h chiều, anh cũng đã xin phép nghỉ đưa tôi ra sân bay, bởi vì cũng không gấp, cũng không cần dậy quá sớm, anh dựa trên giường xem tạp chí, để mặc tôi treu ghẹo anh, chỉ thản nhiên quăng ra một câu: “một vừa hai phải thôi.”

Cũng coi như đã yêu nhau nhiều năm thế rồi, mà anh còn không hiểu tôi đây nào có biết thế nào là một vừa hai phải đâu. Tuy là đã qua giai đoạn nguy hiểm là ba tháng đầu mang thai, nhưng anh vẫn còn lo lắng cho cơ thể của tôi nên không có đụng vào tôi. Mà tôi đây lợi dụng thiên tử hiệu lệnh chứ hầu, cho dù có treu chọc anh ra sao đi nữa, anh đều chỉ có thể bó tay mặc tôi muốn làm gì thì làm.

Cái lợi lộc này, chỉ có trong 10 tháng thôi a! Đây chính là cái gọi là có hoa thơm hái được thì tội gì không hái ...

Đóa hoa kia cuối cùng bị hái đến nỗi giận, gấp sách lại, bỏ kính xuống, bắt đắc dĩ thở dài: “Chơi đã chưa ...”

Anh cận thị có 2-3 độ, chỉ lúc làm việc mới đeo kính, tăng thêm vài phần ung dung, phong độ của kẻ trí thức, lúc bình thường không đeo kính, nhìn người nhìn vật sẽ hơi mờ, bởi vậy bất giác đôi mắt sâu thẳm kia sẽ nhú lại, nhìn đối phương chăm chú, lúc đó ngẩng anh lại có loại mê hoặc khiến tim người ta đập thình thịch. May mà bình thường anh ở công ty đều đeo kính, không đến mức làm các đồng nghiệp nữ hiểu lầm lại khiến tâm hồn thiếu nữ đắm chìm không thoát ra được.

Thực ra, dù không hiểu lắm, tâm hồn cũng dễ dàng chìm đắm đi ...

Tôi nhìn chăm chăm con người gần như màu trà của anh, nghiêm nghị nói: “Lúc em không ở nhà, anh sẽ không đi ăn vụng chứ?”

Đuôi lông mày bên trái của anh hơi nhú lại, bình tĩnh đáp: “Không đâu.”

Tôi khê thở phào. “Vậy thì tốt...”

Tay anh đưa lên xoa xoa đầu tôi, như cười như không nhìn tôi. “Anh nói gì em cũng tin sao?”

“Cho tới bây giờ, anh vẫn chưa vô lương tâm đi lừa em lần nào.” Tôi cười hì hì nói, “giữa vợ chồng, quan trọng nhất là lòng tin a ...”

Anh nhìn như rất hài lòng khê gật đầu, cuối câu tôi lại chuyển giọng, “Nhưng mà... có cách phòng ngừa cần thiết cũng rất là quan trọng! Phòng cháy, phòng trộm, phòng tiểu tam, nếu em không làm chút gì, em sợ anh sẽ cho rằng em không quan tâm đến anh, không để anh ở trong tim mình, tuy rằng ngoài mặt anh không nói, nhưng em cảm thấy cứ để như vậy anh sẽ cảm thấy bị bỏ rơi, thật mất mát đúng không?” Anh há miệng muốn nói, lại bị tôi chém đinh chặt sắt cắt lời, “Anh không cần phủ nhận! Em biết đàn ông các anh thích sĩ diện, cho nên đều là miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo! Em hiểu ý là được rồi chứ gì!”

Tôi – người vợ biết lo chu toàn đại cuộc – nặng nề vỗ vỗ vai anh. “Cho nên đừng có lau đi nhá...”

Tần Chinh sững người, lập tức phản ứng lại, cúi đầu nhìn về nơi tôi vừa mới “chơi” qua – khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú nhất thời nhăn nhó vắn vẹo, nghiêng rằng gọi tên tôi vừa nồng nàn vừa ngân nga: “Chu — Tiểu — Kỳ!”

Tôi rúm người lại, sờ sờ bụng anh — uhm, tấm lưng dẻo dai, săn chắc, không yếu ớt, mà cũng không quá cứng rắn. “Hay là anh thích em ký tên bằng thể chữ khác?” Tôi cực kỳ dân chủ mà trưng cầu ý kiến anh, lại nghĩ tới một việc, thật là buồn bã mà sờ sờ cằm. “Nhưng mà em vừa dùng loại bút mà trong thời gian ngắn mực sẽ không phai được ...”

Bên trên vùng tam giác bí ẩn gợi cảm, tôi ký xuống đại danh của mình một cách lộng lẫy, lên cơn cuồng đánh dấu chủ quyền một tí!

Tần Chinh đã rơi vào trạng thái cảm lạnh được một lúc lâu rồi, trong bụng tôi có thiên tử, không sợ anh dám mạnh động một xác hai mạng, cho nên yên tâm đến gần vỗ vỗ vai anh an ủi, nói: “Thật ra, chỉ cần không đi bơi, không qua đêm với cô nào, cũng sẽ không bị người ngoài nhìn thấy. Anh xem vợ anh quan tâm anh biết bao, biết anh sẽ nhớ em, liền ký cái tên cho anh thấy tên nhớ người, hơn nữa cũng chỉ anh mới có thể nhìn thấy, người khác nhìn cũng không thấy nha!” Tôi ghé sát bên tai anh khê cười nói: “Chỉ thuộc về mình anh thôi!”

Anh đột nhiên xoay đầu, ngậm chặt đôi môi còn chưa kịp khép lại của tôi, tay phải ôm sau lưng tôi, kéo vào trong lòng, tay trái luồn vào trong vạt áo, vuốt ve trên lưng tôi, lớp chai tay thô ráp làm tôi khẽ run rẩy.

Cơ thể tôi, anh còn hiểu rõ hơn.

Môi anh nấn ná trên cổ tôi, thở hổn hển cắn lên xương quai xanh, “Tối 11 anh về gặp em, còn những hơn một tháng ...”

“Uhm ...” Tôi cảm nhận được tay anh đang nhẹ nhẹ vuốt ve trên bụng, lại trượt tới mặt trong đùi.

Tôi cong ngón chân, cắn lên vai anh, thở hổn hển cười nói: “Hi hi, súng bắn không đi, đạn ở lại!”

Tần Chinh dừng một chút, sau đó vừa bực vừa buồn cười vỗ vỗ hông tôi: “Đến bao giờ mới có thể đứng đắn một chút! Đừng dạy hư con!”

Tôi ôm bờ vai anh lẩm bẩm, nghĩ chắc là Thẩm Phong dạy tôi ...

Lăn qua lộn lại đến hơn 1h, anh mới ôm tôi vào trong lòng cùng vào giấc ngủ. Trước lúc lơ mơ vào giấc tôi mới nhớ ra chuyện ban ngày gặp Bạch Vi mà chưa nói cho anh, nhưng mà hình như cũng chẳng có gì đáng nói ...

Aizz, lâu lắm rồi không vận động, mệt quá đi mất, hôm khác nói cũng thế, mà nói hay không thì cũng thế.

Tuy rằng tôi vẫn cảm thấy, lời Bạch Vi hình như là có hàm ý khác, chỉ là tôi nghe không hiểu rốt cuộc là nói cái gì, nhưng theo trực giác của sinh vật đơn bào như tôi mà nói: Bị tường lửa ngăn lại, quá nửa là chẳng có gì hay ho.

Trước mắt, tôi vẫn chưa có phần mềm diệt virus, cho nên không đại khiêu chiến với virus làm gì.

Có tường lửa là tốt rồi.

=====

Hình mèo cầu tài nhé ;))

Làm chương này mà phát điên với cái cụm “ ”, trong cv để là “phát rò mã khắc”, cái từ mã khắc () này tra Lạc Việt thì ra là đồng Mác (tiền Đức), tra thêm tí nữa thì ra là “Mark”, mình cứ nghĩ là tên ai đó, đi search google ra cả CEO facebook, rồi còn biết thêm một ông Mark Obama gì đó là anh em cùng cha khác mẹ với Tổng thống Obama ... lần mò chán chê, cuối cùng đi đến kết luận ...”mã khắc” này chỉ là phiên âm từ tiếng Anh của chữ “mark” – cái chữ vừa là động từ vừa là danh từ ấy ạ, phát hiện ra điều này rồi đúng là chỉ muốn tìm ngay một khối đậu phụ thôi.

Hồi trước, chương 2 cũng đã từng gặp cụm này, nhưng khi đó vì mình nghĩ bạn Kỳ cực kỳ yêu mến xã hội chủ nghĩa ;)), nên assume đây là phát cuồng chủ nghĩa Marx, aizz, nghĩ lại thấy mình liên tưởng không đâu, mark này với marx đấy chẳng liên quan gì đến nhau cả. Làm chương sau lại cứ phải đính chính lại chương trước thế này, xấu hổ quá ! :”>

Còn một chuyện nữa phải thông báo là: mình sắp phải thi, lại cũng muốn nhanh chóng làm xong Quả nhân có bệnh, cho nên cho đến 23/8 không biết có thời gian để edit thêm chương nào truyện này nữa không. Thành thực xin lỗi!

6. Chương 11-12

Chương 11: Hôn nhân là đầu tư, đàn ông là cổ phiếu

Xét trên vấn đề kết đôi nam nữ, hoa nhài cắm bãi phân trâu gọi là bù trừ ưu thế, trai tài gái sắc gọi là lãng phí tài nguyên.

Xét về mặt di truyền học mà nói, gái tài trai sắc mới gọi là phối hợp tài nguyên một cách tối ưu, sự kết hợp giữa tôi và Tần Chinh bị thằng em tôi gọi là tài nguyên đặt nhầm chỗ.

“Theo di truyền học mà nói, xác suất khá lớn là đứa con sẽ được di truyền tính cách và vẻ ngoài của cha, chiều cao và chỉ số thông minh của mẹ. Cháu trai tôi về sau nếu có chỉ số thông minh của bà, vẻ ngoài của chồng bà, thì chắc chắn là một thằng mặt trắng ăn cơm mềm rồi (trai bao) . Nếu như là cháu gái ...” Chu Duy Cẩn – thằng em ruột không phúc hậu liếc xéo tôi một cái , “Thế giới này cũng không có nhiều tình anh đầu bị cửa kẹp đến vậy đi. Chuyện này thật là càng nghĩ càng thấy bị kịch.”

Truyền thống trọng nam khinh nữ nhà tôi thì chỉ nhìn vào cái tên thôi cũng đã rõ mồn một rồi. Tên tôi, Chu Tiểu Kỳ, cực kỳ phổ biến, trên đường gọi Tiểu Kỳ, mười con nhóc thì cũng phải có đến ba đứa quay đầu lại. Chu Duy Cẩn thì lại khác, tên nó nghe rất có vẻ như kiểu tên nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình loại 2, hoặc nam thứ trong tiểu thuyết loại một. Tôi vẫn thật hâm mộ tên Chu Duy Cẩn, trừ lúc bị phạt phải viết tên ra.

Chu Duy Cẩn nhỏ hơn tôi 3 tuổi, ba tuổi là cái hổ. Lúc nó tốt nghiệp tiểu học thì tôi tốt nghiệp cấp 2, nó tốt nghiệp cấp 2 tôi lại đã tốt nghiệp cấp 3, 6 năm trung học cũng chẳng đụng chạm đến nhau. Lúc nó đang tuổi trưởng thành lại thiếu chị cả tôi đây dẫn dắt theo con đường đúng đắn, cứ thế mà đâm đầu phát triển theo hướng trai trẻ bất lương. Tôi vẫn nhớ rõ hồi nó học lớp hai, tôi lớp năm, nó để quả đầu bé gái, tôi xén tóc kiểu con trai, nghe nói nhìn qua không giống chị em, có vẻ giống anh em hơn. Lúc tan học, tôi đi qua lớp đón nó, cái lũ học sinh chẳng có ai quản kia lại reo lên: “Em Chu à, anh mày tới đón kìa!”

Một câu nói này thôi cũng đã đắc tội hai người. Khi đó Chu Duy Cẩn còn nhỏ dễ ngượng, bị chúng nó trêu ghẹo chỉ biết vừa khóc vừa trốn, tôi đã là một đứa lớp 5 già đời, làm sao có thể để vài đứa oắt con bắt nạt được. Là một đôi viên ưu tú của đội thiếu niên tiên phong, mềm nắn rắn buông là truyền thống cao quý, cây lớn bắt nạt bé là phẩm chất tốt đẹp, là một đội viên có nguyên tắc, tôi xưa nay đánh lũ oắt con này đều bằng tay không thôi!

Tôi thực là hoài niệm cảnh Chu Duy Cẩn trốn sau lưng tôi run lấy bẫy a, đáng tiếc chẳng biết từ lúc nào nó đột nhiên gia nhập bang môn tà đạo, sửa thành quả đầu đình, đánh người như bổ dưa hấu. Hồi cấp hai tôi bị người ta bắt nạt, nó mang theo một đám anh em trực tiếp xông thẳng vào trường chúng tôi, vây lũ con gái kia vào trong góc, biểu diễn côn nhị khúc và dùng ngực đập đá.

Lúc ấy đến phiên tôi trốn sau lưng nó run lấy bẫy, cuối cùng cũng nhận ra thằng em trai nhỏ nhà tôi đã thành đàn ông thực thụ rồi. Lúc tốt nghiệp, tôi đưa Tần Chinh về gặp phụ huynh, nó mới lên năm nhất đại học, già dặn cứ như là bị trường đại học làm tăng thêm 4 tuổi, ra vẻ thâm trầm bắt tay Tần Chinh, lơ mơ còn có chút thái độ thù địch.

Đương nhiên, tôi cũng sẽ không tự mình đa tình nghĩ đến kiểu tình tiết em yêu chị linh tinh gì đấy, cảm giác của Chu Duy Cẩn đối với Tần Chinh cũng giống như quảng đại sinh viên đồng bào của nó thôi, đây là một loại thù hận giai cấp bản năng, thù hận của đám sinh viên cá biệt dưới đáy giành cho những nhân vật ưu tú, mẫu mực trong trường. Về điểm này thì nó không bằng được tôi đây – bụng dạ rộng rãi, chỉ có như tôi đây biến thái độ thù địch thành hòa nhã, mới có thể thâm nhập vào nội bộ kẻ địch, hóa thù thành bạn, xây dựng một xã hội hài hòa.

Đối với cách nói của tôi, Chu Duy Cẩn cười nhạt: “Là bà bị anh ta “thâm nhập nội bộ” thì có!”

Tôi cảm thấy Chu Duy Cẩn thật bị đại học làm hỏng rồi, cứ mở miệng là loáng thoáng nghe được tiếng “Yamete”. (1)

Nghe nói tuổi xuân cũng có kỳ hạn bảo hành, tuổi xuân của Chu Duy Cẩn kia cũng giống như nhật báo nhân dân qua đêm là thành giấy vụn rồi.

Nhà chúng tôi ở ngoại thành, cách sân bay hơn nửa giờ chạy xe. Chu Duy Cẩn lái xe vào gara, tôi căn lúc Tần Chinh tan tâm mới gọi điện cho anh, qua điện thoại nghe anh có vẻ như đang rất bận, tôi nói hai câu liền cúp điện thoại.

Chu Duy Cẩn giúp tôi vác hành lý vào, lạnh lùng liếc tôi một cái nói: “Đại Kỳ, bà thật là một cái bánh bao.”

Bởi vì nó không thèm gọi tôi là chị, tôi lại không cho nó gọi là Tiểu Kỳ, vì thế nhân nhượng một chút gọi là Đại Kỳ. Đối với sự lên án này của nó, tôi cười mỉa quen rồi. Nó lại lạnh giọng thêm một câu: “Bánh bao thật hấp chớ.”

Chu Tiểu Kỳ đáp cho Tần Chinh, có đi mà không có về ...

Mẹ đưa ba đi bệnh viện làm kiểm tra, hai vị cứ nửa năm đều theo lệ đi kiểm tra một lần, chuyện ba sợ nhất là người còn chưa chết, tiền đã tiêu hết sạch rồi, cho nên liều mạng kiểm tiền. Chuyện mẹ tôi sợ nhất lại là người đã chết mà tiền còn chưa tiêu hết, cho nên liều mạng tiêu. Theo cách nói của Chu Duy Cẩn mà nói, đây cũng gọi là bù đắp ưu thế, kết hợp tài nguyên tối ưu, lại còn có cống hiến thật lớn cho GDP.

Lúc cửa phòng khách mở ra, tôi đang ngồi xếp bằng trên sofa vừa ăn mì vừa xem TV, nâng mí mắt nhìn hai vị phụ huynh, tôi nhếch miệng gờ tay, nói: “Hi!”

Mẹ tôi ba bước gộp lại còn hai xông tới cầu nhéo mặt tôi một trận: “Con gái gả đi rồi như chậu nước đổ đi, giờ mới biết đường về nhà!”

Tôi đẩy cái tay bà đang giầy vò hai má tôi ra, nói: “Chậu nước này là mẹ vợ và đổ đi đấy chứ ...”

Lúc đầu tôi và Tần Chinh mới chỉ dừng ở giai đoạn sơ cấp thuần khiết của chủ nghĩa bán đường, nói dễ nghe một chút thì là mỗi người đều giữ lại mình chút riêng tư và một khoảng không gian nhất định, nói khó nghe chút chính là anh ấy vậy thì tôi đến, xua thì tôi đi. Khi đó cảm giác của tôi với anh cũng chỉ dừng ở giai đoạn “thể nào cũng được”, suy cho cùng là do Thẩm Phong kiên trì cho tôi uống thuốc tỉnh táo lại, nhưng mẹ tôi ác hơn, bà tặng tôi keo siêu bám dính.

“Đàn ông giống như cổ phiếu, nhất là cái loại như Tần Chinh này, thứ thích hợp đã rơi vào tay rồi, phải nắm giữ dài hạn! Bây giờ việc mày phải làm là không ngừng mua vào, tận đến khi thành đại cổ đông thì thôi!”

“Một người bị mắc kẹt trong mỏ dầu, đến khi Đài Loan được giải phóng rồi mà người còn chưa được giải phóng như mẹ hình như không có tư cách nói chuyện cổ phiếu với con ...” Tôi uể oải đáp lại bà một câu.

Kết quả là bị bà khóc lóc léo réo trách tội bất hiếu, tôi đầu đầu nhận thua, sau đến khi hai gia đình gặp mặt, bà đã nghiêm nhiên coi như người một nhà, thiếu chút nữa là ép chúng tôi đi đăng ký kết hôn – có lẽ bây giờ bà cũng hơi hối hận rồi.

“Ba mẹ không thể nuôi mày cả đời, thằng bé Tần Chinh này, tao thấy đáng tin cậy.”

Đến giờ ăn cơm rồi, mẹ còn đang vừa khen Tần Chinh tốt, vừa hỏi Tần Chinh dạo này đang làm gì. Tôi thành thật báo cáo mấy câu, Chu Duy Cẩn cau mày nói xen vào: “Trước tiên còn không về nhà đăng ký thì sao coi là đáng tin cậy được.”

Tôi thanh minh giúp anh một câu: “Anh ấy bây giờ còn chưa thoát thân được, tháng 10 về rồi. Chỉ còn có một tháng thôi.”

Mẹ tôi cũng nói tốt cho Tần Chinh hai câu. Quả nhiên là mẹ vợ luôn khá khoan dung với con rể, bà tôn sùng phần tử trí thức mà ba người nhà chúng tôi đều không phải này. Nhà tôi bằng cấp cao nhất là tôi, tốt nghiệp đại học. Thứ nhì là Chu Duy Cẩn, đang học đại học. Ba tôi xếp thứ ba, tốt nghiệp cấp 2. Mẹ tôi, tiểu học cũng chưa tốt nghiệp ... Ba mẹ Tần Chinh đều là giáo sư đại học, thuộc dòng dõi thư hương, phần tử trí thức cao cấp. Mẹ tôi vốn dựa vào bù trừ ưu thế tính kế gả tôi cho Tần Chinh, nhưng mà Chu Duy Cẩn lại dựa vào lí luận xác suất di truyền đả kích mẹ tôi, tỏ vẻ chị em nhà tôi đều là được thừa hưởng chỉ số thông minh của mẹ.

Mẹ tôi vung tay lên, hào khí ngút trời: “Cho dù di truyền từ mẹ mày thì làm sao? Có thể gài bẫy người khác cũng là một loại bản lĩnh!”

Nguyên vọng đời này của bà là sinh được một đứa con thuộc phần tử trí thức xem ra không có khả năng thành hiện thực, nay tốt xấu coi như còn có một vị con rể. Bà tự cho là dù nhận mặt chữ không tốt lắm, nhưng mắt nhìn người cũng không tệ, khẳng khái cho rằng Tần Chinh là cái cây đáng treo cổ cả đời.

Tôi cảm thấy đợi Thẩm Phong đến rồi, hai người có thể đánh chết một ...

Tối trước khi đi ngủ, Tần Chinh gọi điện tới, khi đó tôi đã chui vào trong chăn rồi.

“Lão Tần a...” Tôi bỗng có cảm giác tang thương (thương hải tang điền) , “Một ngày không gặp như cách ba thu ...”

Từ sau khi tốt nghiệp, chúng tôi cũng rất ít khi cách xa lâu như vậy, thói quen thật đáng sợ a. Tần Chinh không phải người nói nhiều, cái hồi kia ở đại học đã coi như cuồng nhiệt lắm rồi (Cái hồi Ma cà rồng cường hôn Thần Chết ấy ;)), anh cũng rất ít khi gửi tin nhắn hay gọi điện cho tôi, bình thường chỉ là hai người cùng tới thư viện; anh có tiết, tôi không có thì tôi theo anh tới lớp; tôi có tiết mà anh không thì anh chờ tôi ở thư viện, tình cảnh cứ giống như thời cấp 3, học sinh ưu tú kèm cặp học sinh chậm tiến vậy. Sau khi tốt nghiệp lại ở chung, ngẩng đầu không thấy cúi đầu là gặp, so với việc nói chuyện, anh hình như càng thích ôm tôi nhắm mắt nghỉ ngơi hơn.

“Hôm nay ngồi máy bay lâu như vậy, còn không mệt sao?” Giọng Tần Chinh buổi tối nghe có vẻ trầm thấp dịu dàng, rất là thoải mái, tôi có thể tưởng tượng ra anh đang cầm điện thoại nói chuyện, ánh mắt vẫn dính vào màn hình laptop.

“Không sao, không sao.” Tôi chuyển mình, điều chỉnh đèn đầu giường tối đi một chút, trong không gian như vậy nghe anh nói càng nhận nhận. “Tần Chinh à, anh chắc chắc anh họ Tần chứ? Anh xác định anh không phải con mẹ em thất lạc nhiều năm ư? Nói không chừng ở bệnh viện bị bé nhầm rồi, sao bà có vẻ khá là thương anh a?”

Tần Chinh nói một câu, nhất thời khiến cục cưng bé bỏng của tôi khê động vừa đau vừa tê.

Anh nói. “Anh thương em, là được rồi.”

Đồng chí Tần Chinh, một đảng viên tác phong đứng đắn, sau khi bị nữ lưu manh đội lốt lương thiện tôi đây dẫn dắt, đã từ từ mục nát, sa đọa. Thật có lỗi a! Tôi đây có tính là đang đục khoét góc tường chủ nghĩa xã hội không nhỉ?

Thế thì để hành vi đục khoét chân tường này mãnh liệt thêm tí đi!

=====

(1) Nguyên văn là “Nhã miệt điệp”, từ này có mấy cách giải thích:

Thứ 1: là một loại bướm, ngày 1/1/2009 mới được phát hiện ở địa khu cao nguyên Thanh Tạng, toàn thế giới có 14000 loài bướm, Nhã Miệt Điệp là loại quý hiếm nhất, hy hữu một loài, hiện tại mới chỉ có 2 lần phát hiện được ở khu vực cao nguyên Thanh Tạng. Nhã Miệt Điệp do một đoàn leo núi người Nhật Bản tìm thấy trên núi Cống Ca trên cao nguyên Thanh Tạng. Tại sao nó lại gọi là Nhã Miệt Điệp? Nghe nói là bởi vì lúc mới phát hiện, có người muốn bỏ nó cho gà ăn, người Nhật Bản bên cạnh vì muốn bảo vệ động vật quý hiếm, hô to “Đừng” “Đừng” ... sau đó dân bản xứ liền gọi nó là Nhã Miệt Điệp.

Thứ 2: đọc bên trên cũng biết “Nhã Miệt Điệp” là trong tiếng Nhật có nghĩa là “Đừng”. (Yamete)

Thứ 3: Vốn là tiếng hét của nữ chính trong phim AV Nhật Bản, “Nhã Miệt Điệp” cũng không phải tên loài động vật, mà là phiên âm từ tiếng Nhật (Nhã Miệt Điệp [yă - miê - dié] – yamete) . Từ giả Trung văn này lưu truyền rộng rãi như vậy là có công đóng góp lớn của phim AV Nhật Bản . =))

Nguồn: baike.baidu

Cái này chắc không cần nói sâu hơn nữa nhỉ ;))

Chắc chắn, tưởng edit hiện đại dễ hơn tí, ai dè một đồng tiếng lóng, với cả phiên âm từ tiếng nước ngoài như này ... mình muốn cạch luôn :-ss Chương 12: Nhà chúng tôi đây ...

Nghiệt duyên giữa tôi và Tần Chinh, thực ra bắt đầu từ rất nhiều, rất nhiều năm trước. Uhm ... sau này tôi giấu lại một cách khách quan, chuyện đó có lẽ vì ngay từ đầu anh đâu thềm để ý đến tôi.

Trước khi nhớ lại đoạn nghiệt duyên này, tôi cần phải đi đón Thẩm Phong đã. Đầu tháng chín, đúng đợt khai giảng của học sinh, trung tâm đào tạo Anh ngữ của Thẩm Phong cũng vắng vẻ đi nhiều, nó cũng nhân cơ hội xách túi tới tìm tôi nghỉ phép.

Đại học của Chu Duy Cẩn còn hai ngày nữa mới khai giảng, bởi vì nó học ở đại học Tam Lưu chẳng qua cách nhà có một giờ chạy xe, cho nên giờ vẫn còn ỳ xác ở nhà, hôm Thẩm Phong đến, nó còn ăn vận đến là bánh chọe nói giúp tôi đi đón bạn học. Tôi nghi ngờ đưa mắt quét nó từ đầu tới chân rồi lại từ chân lên đầu rửa tội vài lần, giật mình bỗng cảm thấy ngậm ngùi ” Em trai nhà ta mới lớn, thiếu niên nào không tơ tưởng yêu đương” ...

Thẩm Phong xách một túi quần áo để thay đổi là cứ thế đến ở nhà tôi thôi, Chu Duy Cẩn thu lại sát khí đại ca giang hồ của nó, sau khi đeo thêm cái kính mắt cũng là một bộ dạng trí thức bất lương. Sau khi cười chào hỏi Thẩm Phong xong, nó nhận lấy hành lý rồi đi lên trước. Thẩm Phong ghé sát vào tai tôi thấp giọng hỏi: “Em mày?”

Tôi gật đầu nói: “Ừ, Chu Duy Cẩn, hỏi tao học năm nhất nó cũng từng đưa tao tới trường, bọn mày gặp nhau rồi đấy.”

Thẩm Phong chặc chặc lấy làm kinh ngạc. “ Thật là trai tới 18 là thay đổi ...”

Năm nhất đại học ấy, Chu Duy Cẩn vừa vào lớp 10, thân hình cao vút lên như nắm đội đất sau mưa, thật xanh tươi non mềm, tôi thấy còn yêu. Hai chị em chúng tôi, nó lớn lên giống mẹ nhả nhặn tuần tú, tôi lớn lên giống ba mày rậm mắt to, hồi bé hay bị người ta nhận lầm giới tính, nó cảm tức, buồn bực liền cắt luôn quả đầu đinh. Đến mấy năm Slam Dunk làm mưa làm gió, nó lại bắt đầu đổi quả đầu Sakuragi, Miyagi, Sendoh ... Năm nhất đại học ấy, nó lại vừa đổi đúng quả đầu Miuradai

Có lẽ đã có người quên Miuradai là kiểu đầu gì, chính là một cầu thủ bị Sakuragi đánh bóng đập phải trán đập xuống đất không dậy nổi, còn khiến Sakuragi phạm phải một quy tắc lớn — nói một cách đơn giản, chính là kiểu đầu trọc bóng loáng.

Đến giờ thì Chu Duy Cẩn không thêm để ý đến đầu óc tóc tai nữa, nó nói đàn ông thực thụ là từ trong thể hiện ra ngoài, cho nên đầu tóc cứ để nó tự do mọc, bây giờ tóc ngắn đen nhánh mềm mượt, phối hợp với chiếc cằm nhọn trên khuôn mặt người chết kia, lại còn đôi mắt cáo hình tam giác ngược, nhìn thật giống nhân vật trong phim hoạt hình cứ xuất hiện một cái là khiến đám người thét chói tai – Kaede Rukawa.

Từ đầu bóng loáng của hòa thượng biến thành Kaede Rukawa, chẳng trách Thẩm Phong nói con trai 18 thay đổi nhiều.

Mình chưa đọc Slam Dunk, mấy cái tên này lại toàn bằng chữ Tàu, mò mãi mới ra được phiên âm, bạn nào đọc truyện rồi thì check lại tên nhân vật hộ mình nhé :P

Cái đứa 18 thành thiếu niên kia ở trước mặt người ngoài cũng thật biết cách diễn, tuy không nhiều lời lắm, mà vô cùng lễ phép. Nó ngồi phía trước lái xe, để tôi và Thẩm Phong ngồi ghế sau riu ra riu rít.

“Phong Phong.” Tôi nắm tay nó, khốn khổ nói: “Mày phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Gì?” Thẩm Phong ngẩn người.

“Nhà chúng tao ... ờm ... khá là khoa trương.” Tôi cân nhắc dùng một từ khá là uyển chuyển.

Khi tôi nói câu này, Chu Duy Cẩn liếc tôi một cái qua kính chiếu hậu.

Thẩm Phong không để ý, xua xua tay, cười nói: “Có gì khoa trương? Chẳng lẽ nhà mày là còn là đầm rồng hang hổ?”

Nó không thêm để ý tới lời tôi, là bởi hôm nay cái xe mà Chu Duy Cẩn lái tới là xe tự nó dùng tiền làm công để mua, nó yêu cái xe này như báu vật, còn hơn nhiều so với cái xe trong gara mà ba tôi mua tặng nhân lễ trưởng thành.

Tôi nói với Thẩm Phong: “Nhà chúng tao ... có phong cách nhai nhái.”

Thẩm Phong cười gật đầu, chớp chớp mắt tinh nghịch liếc tôi: “Tao biết.”

Aizz Biết vì sao tôi thích hàng nhái như thế này không? là bởi vì có di truyền ...

Xe lượn vài vòng cuối cùng cũng về đến nhà, cửa hoa viên từ từ mở ra, một người luôn bình tĩnh biết tự kiềm chế như Thẩm Phong mà bây giờ miệng cũng há to không khép lại được, mở to hai mắt nhìn, cứng ngắc quay đầu lại nhìn tôi, hỏi từng chữ một: “Nhà, mày?”

Tôi gật gật đầu.

Nó khép miệng lại, bình tĩnh hỏi: “Ba mày là quản gia ở đây hả?”

Không trách nó đoán như vậy, bạn bè lần đầu tới nhà tôi, đều hỏi như thế.

Ba cậu là quản gia chỗ này à? Ba cậu là lái xe ở đây à? Ba cậu là đầu bếp ở đây sao? Cậu là do mẹ kế nuôi đúng không ...

Có mấy đứa bạn học ngậm ngùi nói: “Chu Tiểu Kỳ, cửa ở nhà cậu còn nhiều hơn gạch ở nhà tớ ...”

Tôi cũng không rõ, tại sao nhà chúng tôi chỉ có bốn người, lại phải ở cái nhà lớn như thế, hơn 90% là trống trơn, cách một khoảng thời gian lại phải mời công ty dọn vệ sinh tới quét tước một lần, tất cả đều chỉ là vì mẹ tôi nhất thời ầm đầu, muốn một phiên bản nhái của Nhà Trắng.

Tôi nói nếu bà là Trần A Kiều, ba tôi chính là Hán Vũ Đế, đây gần như một tòa kim ốc cho bà rồi, nhưng ông cũng không được như Hán Vũ Đế có nhiều vợ lớn, vợ bé, vợ nam, vợ nữ như vậy ...

Vào thời điểm cải cách mở ra vận hội khắp từ Bắc tới Nam, ba tôi – người mới văn vẻ trình độ văn hóa cấp II bèn trước xuống vùng biển kinh doanh, sau việc buôn bán càng làm càng lớn, bắt đầu mở rộng làm ăn sang nước ngoài. Hai vợ chồng sang Mỹ một chuyến, được đại khai nhân giới, chụp một đồng ảnh, trở về, mẹ tôi liền nảy sinh ý nghĩ kỳ lạ là muốn tạc một pho tượng giống nữ thần tự do, chẳng qua người mẫu đổi thành chính bà. Sau khi thêm hiệu ứng cho ra ảnh kết quả rồi, bà cảm thấy thật là ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố, quá bôi bác con người, cho nên đổi ý làm ra một phiên bản nhái của Nhà Trắng. Trước năm 90, còn chưa có khái niệm hàng nhái, người biết về Nhà Trắng, nhìn tận mắt Nhà Trắng cũng không nhiều, tôi lại học trường nội trú, nhiều năm đều ở trong ký túc xá, đối với nhà mình chỉ có duy nhất một ấn tượng đó là tiếng vang rất lớn, đi từ cửa trước tới cửa sau cũng có thể mệt đến xỉu luôn. Có một lần chơi trốn tìm với Chu Duy Cẩn, kết quả là vì nhà quá rộng, tôi bị lạc đường ngay trong chính nhà mình, chuyện này còn bị đem ra giễu cợt nhiều năm về sau ...

Đến nay thì tôi đã lớn hơn rất nhiều rồi, nhìn căn nhà này, cũng không cảm thấy khổng lồ như trong quá khứ nữa.

Thẩm Phong vẫn là người có tố chất tâm lý vững vàng, chấn động lúc ban đầu qua đi, rất nhanh đã khôi phục bình thường, người giúp việc xách hành lý của nó vào trong phòng, nó đi bên cạnh tôi, bước chân rõ ràng là dài hơn chút so với bình thường.

“Này, ba mẹ tao rất là nhiệt tình hiếu khách ...” Tôi kéo kéo tay áo nó, “Mày không cần căng thẳng như vậy.”

Thẩm Phong kỳ quái liếc mắt nhìn tôi một cái, “Chu Tiểu Kỳ, mày sinh trong hoàn cảnh như này mà còn có thể có bộ dạng “ngũ giảng, tứ mỹ” như vậy, thật chẳng dễ dàng ... Nếu là tao, sớm đã sa đọa rồi.” Nó ghé sát đến bên tai tôi thấp giọng hỏi: “Nói thật cho tao biết, ba mày có phải Lý Cương (1) hay không?”

Nhắc lại một chút về “Ngũ giảng, tứ mỹ”: Ngũ giảng: ăn nói văn minh, lễ phép, lịch sự, có trật tự, có đạo đức. Tứ mỹ: tâm hồn đẹp, lời ăn tiếng nói dễ nghe, việc làm tốt, điều kiện tốt.

Sau khi phun vào cái vệt mặt máu chó của nó, tôi bình tĩnh nói: “Ba mày mới là Lý Cương, cả nhà mày mới là Lý Cương.”

“Thật không phải tham quan?” Không thể nào, trong mắt nó còn xuất hiện thù hận giai cấp rồi!

Tôi xì nó một hơi: “Ba mày mới là tham quan! Cả nhà mày là tham quan! Có ai tham quan mà rêu rao cả thành phố như vậy, muốn tới an dưỡng sau song sắt nhà tù chắc! Ba tao là ...” Tôi dừng một chút, nét mặt nghiêm nghị mở miệng, “Nhà giàu mới nổi ...”

“À há?” Thẩm Phong ngây ngốc.

Tôi cúi đầu nhìn ngón tay, yếu ớt nói: “Chính là sinh dưới lá cờ đỏ, trưởng thành trong ngọn gió xuân của cải cách, đắm chìm trong ơn Đảng, trở thành người giàu trước trong cả đám người ...” Tôi chỉ trời thể, “Tổ tiên ba đời tuyệt đối là “căn chính miêu hồng” (2), thuộc thành phần bản nông và trung nông, tất cả những thứ có được ngày hôm nay đều không rời được sự bồi dưỡng, cất nhắc của Đảng, mẹ tao nói luôn nhớ ơn Đảng từng giây từng phút một, tùy thời mà biểu hiện tấm lòng trung với Đảng, cứ đi theo Đảng, nhất định có thịt ăn!”

Thẩm Phong giật giật khóe miệng, nói: “Nhìn cái vẻ giản dị quê mùa của mày, không ai có thể nghi ngờ thành phần nhà mày. Từ sau khi Tần Chinh được kết nạp Đảng xong, ánh mắt mày nhìn anh ta cũng thay đổi, mày theo Đảng theo thật triệt để a ...”

Gia quy nhà tôi và Tần Chinh chính là cải biên từ danh ngôn của mẹ tôi: “Đi theo Đảng, nhất định không sai. Cho dù có sai, mày cũng nhất định phải tranh nhận sai trước!”

Tần Chinh thành Đảng của tôi, tôn chỉ của anh là toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân là tôi đây, làm đầy tớ cho nhân dân là tôi đây – ít nhất ban ngày trước mặt người khác là như vậy, buổi tối là anh đem tôi giày vò tới chết, nhân dân là tôi đây chỉ biết lặng lẽ rơi lệ, thút thít khóc ...

Ba mẹ “căn chính miêu hồng”, trung quân ái quốc, nhiệt tình hiếu khách của tôi đang nhiệt tình tiếp đãi vị khách Thẩm Phong ở phòng khách lớn, hai bên cùng tiến hành nghiên cứu thảo luận về vấn đề tôi không cẩn thận để lớn bụng này, cuối cùng đi đến một kết luận là tháng 10 này phải cử hành hôn lễ mở tiệc lớn đãi khách. Mẹ tôi tỏ vẻ, Tần Chinh từ trước đến giờ vẫn nên là con rể Chu gia, bây giờ phân biệt chỉ là tạm thời thôi, bà vẫn khẳng khái giữ vững nguyên tắc Tần – Chu hai nhà kết hợp không thể lay chuyển được, đối với chuyện này tuyệt không thỏa hiệp. Thẩm Phong bộc lộ sự tán thưởng cao độ trước lời lẽ của mẹ tôi, cho rằng sự kết hợp như vậy có lợi cho sự phát triển của hai nhà, bù trừ ưu thế, kết hợp thế mạnh, cống hiến lớn ục tiêu xây dựng xã hội hài hòa.

Về cơ bản, mất 10 phút cho các vị lãnh đạo bận rộn trao đổi tin tức.

Buổi nói chuyện với Thẩm Phong khiến mẹ tôi mặt mày hớn hởi, chỉ hận gặp nhau đã muộn, không thể kết thành cặp chiến hữu hợp tác chiến lược, tôi vội vàng kéo nó đi, về phòng đóng cửa lại, đau lòng nhức ọc nói: “Phong Phong, tao nhìn lầm mày rồi, trước mặt tao thì mày mắng Tần Chinh, vừa quay đầu đã lao vào vòng tay mẹ tao được rồi...”

Thẩm Phong vừa vào phòng đã cười đến gập bụng không thẳng người nổi, kiệt sức thở hổn hển nói: “Chu Tiểu Kỳ, mẹ mày buồn cười thật! Hai người quả nhiên là mẹ con!”

Tôi không nói gì nhìn trần nhà nửa ngày, thở dài một hơi: “Thất bại trong việc dưỡng thai mạnh như hổ, mày nói có phải là ...”

“Không không không!” Thẩm Phong lắc đầu lia lịa, “Ba mẹ mày là nhà giàu mới nổi đáng yêu nhất mà tao từng gặp!”

Nhà giàu mới nổi, căn cứ vào giải thích của từ điển, là chỉ người nhanh chóng tích lũy được của cải trong một khoảng thời gian ngắn, nếp sống vật chất đạt được bước nhảy vọt lớn, nếp sống tinh thần lại không theo kịp, loại người này ngoài tiền ra thì chả có cái gì cả.

Định nghĩa này cũng không coi là có gì sai, chẳng qua là hàm ẩn một tầng nghĩa xấu. Mẹ tôi là người chú trọng diện mạo công trình, mà ba tôi lại là người để ý nội thất công trình, sau vài ngày tôi dẫn Thẩm Phong đi thăm thú thành phố, nó đã cảm nhận sâu sắc được điều này.

Tôi chỉ vào cổng trường Thất Trung vừa nói với Thẩm Phong: “Trường cũ của Tần Chinh đấy!”

Trước cổng trường còn dán bảng vàng thành tích thi đại học, thủ khoa vài vị, mấy vị hơn 600 điểm, tỉ lệ đỗ bao nhiêu ...

Thẩm Phong nhìn lướt qua, dừng lại một chút, vuốt cằm nói: “Tên này nhìn thật quen mắt ...”

Tôi nhìn theo ánh mắt nó — Chu Dịch.

Tôi ngại ngần sờ sờ đầu: “Đấy là tên ba tao, mày đã từng xem qua trong hồ sơ rồi.”

Học bổng Chu Dịch, hạng nhất bao nhiêu người, hạng nhì bao nhiêu người ...

Thẩm Phong đã bị chấn động một lần rồi, lần này cũng rất lãnh đạm, mặt không chút thay đổi lại chỉ cống tòa nhà dạy học đối diện nói: “Sân vận động Chu Dịch, cũng là mang tên ba mày hả?”

Ông nhiệt tình yêu mến giáo dục và công ích, ồm, tốt nhất là có thể mang một cái tên.

Chẳng qua cái sân vận động này cũng chẳng phải vì công ích, mà là vì thằng em tôi. Chu Duy Cẩn thi lên cấp III thi trượt một môn, để cho nó vào được trường trọng điểm, ba tôi liền quyên luôn một cái sân vận động, chuyện này tuy không nói toạc ra, nhưng vẫn có vài người biết.

Tần Chinh nhất định biết. Cho nên từ đầu ánh mắt anh ấy nhìn tôi, như nhìn 1 cục phân chuột, có lẽ cũng nghĩ là ba tôi lại cho đại học X một tòa nhà rồi đi, nếu không dựa vào thành tích bình thường của tôi làm sao cho thể thi vào đại học X. Tôi bảo anh rằng vận may cũng là một loại thực lực, nhưng loại người thực lực bùng nổ như anh tuyệt đối không thể đồng cảm nổi.

Dù sao ... quỹ học bổng ba tôi mở ra, sáu năm liên tục anh cầm học bổng hạng nhất, mà tôi ngay cả cái đuôi cũng với không tới.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tần Chinh, chính là ở lễ trao học bổng.

Ý nghĩa của học bổng kỳ thi lên cấp III và thi vào đại học là khác nhau, cho nên tháng 7 năm ấy, học bổng kỳ thi vào cấp III là do ba tôi đích thân trao thưởng, mà tôi là con gái ông, lại chỉ có thể nấp ở phía cánh gà để xem.

Năm ấy, Tần Chinh là thủ khoa thi vào cấp III, tổng điểm gần như hoàn hảo, thiếu niên mảnh khảnh mặc chiếc áo sơ mi trắng trong mắt tôi như đỉnh núi cao 8848m vậy, là hạc trong bầy gà, anh chính là Everest của tôi. Khi đó Tần Chinh sạch sẽ, nhã nhặn, tóc gọn gàng không một sợi rối, mặt mũi tuấn tú, môi mỏng mà nhạt màu, mặt không chút thay đổi nhận giấy khen từ tay ba tôi, thần thái xuất chúng thẳng không kiêu, bại không nản, lúc đứng trên bục lĩnh thưởng đại diện cho học sinh phát biểu, giọng nói trong trẻo cũng khiến người ta cảm thấy nâng cao tinh thần. Ngay từ đầu tôi để ý anh không có mang theo tờ viết sẵn bản diễn thuyết, không khỏi khâm phục trí nhớ siêu phàm của anh, nhưng rất nhanh sau đã biết sao anh không mang theo, bởi vì anh chỉ nói chưa đến 10 câu, trong đó còn bao gồm “Kính thưa XX, XX...” Và “Bài phát biểu của em đến đây kết thúc.”

Mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần, anh đã đi xuống khỏi bục.

Khi đó mẹ tôi đứng bên cạnh tôi, nhìn bóng Tần Chinh liên tục gạt gù, buồn lòng vô hạn: “Vì sao Tần Chinh không phải con tao a ...”

“Ba mẹ nó cũng không phải ba mẹ con a ...” Khi ấy, trong lòng tôi muốn đáp lại bà một câu như vậy, rất nhiều năm sau cũng muốn đáp lại bà một câu như thế, thực sự không thể nào ngờ có một ngày Tần Chinh có thể thật biến thành con trai bà một nửa, ba mẹ Tần Chinh cũng thành ba mẹ tôi ...

Sau khi kết thúc lễ trao thưởng còn có tiệc tối, tất cả học sinh được học bổng và lãnh đạo nhà trường đều tham gia, tối đó Tần Chinh thế mà cũng đi, nhưng mà nửa đường nhìn thấy cái bảng lịch trình 3 vòng, đầu mày nhú lại, giáo viên chủ nhiệm được xếp ngồi bên anh cứ thế dính lấy ghế đằng đằng suốt 3h liền.

Mẹ đẩy tôi đi mời Tần Chinh nước trái cây, nói là để dính được tí linh khí đem về, việc này thật có hơi ép buộc, nhưng tôi cũng chỉ có thể cầm đầu mà đi tới. Tối hôm đó, người tới mời anh rượu, mời nước trái cây không đếm xuể, tôi cũng không tự giới thiệu, anh cũng không hỏi, chắc là tưởng tôi là một trong số những học sinh được học bổng, thấy tôi muốn mời anh, anh lập tức từ chối, gương mặt liếc qua mặt tôi một cái, dừng lại một chút, lại nâng chén lên, cùng tôi cụng chén, nhấp một ngụm.

Sau ngẫm lại, có thể là vẻ mặt tôi lúc đó quá đáng thương, lòng trắc ẩn của anh trỗi dậy, nên mới đáp lại lời mời của tôi. Ba năm sau thi vào đại học, anh vẫn là thủ khoa như trước, vẫn là đại diện cho sinh viên, nhưng không phải đi lĩnh thưởng, cũng không tham gia tiệc tối, tôi nấp sau màn nhìn anh năm năm, mời nước trái cây anh năm năm ...

Lúc này, Thẩm Phong đột nhiên cắt lời tôi: “Đợi chút! Chu Tiểu Kỳ, không phải đi! Lớp 9, lớp 10, lớp 11, lớp 12 ... Đây không phải là 4 năm sao?”

Tôi bẻ bẻ năm ngón tay, lặng lẽ lau mồ hôi bên thái dương: “Đủ rồi, mày không cần phải vạch trần sự thực môn toán vào đại học của tao chỉ được 91 điểm đâu!”

Tôi ho khan hai tiếng, dừng cảm nhận sai, sửa chữa sai lầm đã chôn giấu trong lòng tôi rất nhiều năm.

“Cho nên, đến tận bây giờ, tao vẫn chưa hỏi anh ấy vì sao năm thứ tư lại thất hẹn với ba tao (3) nữa!”

Chuyện này thì không sai đi...

=====

(1) Lý Cương: tìm được thông tin khá thú vị như sau:

Vụ tai nạn Lý Cương hay vụ “Ba tao là Lý Cương” (tiếng Trung:“ ”) là một sự kiện phát sinh từ tai nạn giao thông xảy ra vào tối 16 tháng 10 năm 2010, tại khuôn viên trườngĐại học Hà Bắc, thuộc thành phố Bảo Định, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc, khi một chiếc ô tô Volkswagen Magotan màu đen húc phải hai sinh viên tại 1 ngõ hẹp.Tai nạn khiến cho cô Trần Hiểu Phụng (), 20 tuổi, sinh viên từ Thạch Gia Trang bị thương nặng rồi chết tại bệnh viện, nạn nhân còn lại là Trương Kinh Kinh, 19 tuổi, bị gãy chân trái. Người lái xe trong tình trạng xỉn rượu là Lý Khởi Minh, ngay sau khi gây tai nạn đã trốn thoát khỏi hiện trường để chở bạn gái mình về khu ký túc xá nữ. Sau đó Lý bị các nhân viên bảo vệ ở trường bắt giữ, nhưng anh ta phản ứng và nói: “Cứ kiện đi nếu dám. Ba tao là Lý Cương”.

Vụ việc gây nên làn sóng phản nộ trên các diễn đàn liên mạng của Trung Quốc. Người ta tìm hiểu và biết được Lý Cương là Giám đốc Công An của thành phố Bảo Định . Bốn ngày sau vụ việc, một cuộc thi làm thơ online với đề tài “Ba tao là Lý Cương” đã được tổ chức bởi Piggy Feet Beta, một blogger nổi tiếng ở Trung Quốc. Cuộc thi đã nhận được hơn 6000 bài tham gia, và cụm từ “Ba tao là Lý Cương” đã trở thành câu khẩu hiệu phổ biến trên các diễn đàn internet Trung Quốc. Câu nói cũng được đưa vào các bài hát, trở thành câu cửa miệng có tính châm biếm trên mạng.

Các quan chức Đảng Cộng Sản Trung Quốc, ban đầu đã nỗ lực ngăn chặn sự lan truyền vụ việc. Nhưng ngược lại, nỗ lực của họ càng làm cho làn sóng phản đối dâng cao. Trong một cuộc phỏng vấn với đài truyền hình trung ương Trung Quốc vào ngày 21 tháng 10, Lý Cương đã khóc lóc xin lỗi. Ngày tiếp theo, đến lượt Lí Khởi Minh lên tiếng xin lỗi . Nhưng các gia đình nạn nhân của vụ việc đã không chấp thuận. Anh trai cả của Trần Hiểu Phụng cho rằng lời xin lỗi chỉ có ý nghĩa chính trị. Tờ Nhân dân Nhật báo, trong một bài xã luận xuất bản vào ngày 26 tháng 10, đã kêu gọi các cơ quan chức năng vào cuộc làm rõ vụ việc.

Ngày 29 tháng 10, tờ Nam Hoa Tảo Báo và một số nguồn khác đã tiết lộ về một chỉ thị từ Ban tuyên truyền trung ương, vào ngày 28 tháng 10, yêu cầu “không được làm nghiêm trọng tính chất của vụ tai nạn giao thông ở đại học Hà Bắc”. Sau đó vị luật sư đại diện cho các thân nhân của Trần Hiểu Phong, đã đột ngột hủy bỏ hợp đồng, sau khi công ty luật của họ đã nhận được 1 cảnh báo đến từ văn phòng tư pháp Bắc Kinh. Cùng ngày, giám đốc cảnh sát của thành phố Bảo Định đã cùng một số nhân viên đến nhà các thân nhân bị nạn, để đề xuất giải quyết êm ái vụ việc bằng cách bồi thường.

Ngày 4 tháng 11, ban tuyên truyền trung ương Trung Quốc đã ra lệnh cấm đài truyền hình Phượng Hoàng phát sóng tiết mục phỏng vấn anh trai cô Trần Hiểu Phụng, trong đó anh ta đã chỉ trích chính phủ.

Từ ngày 9 tháng 11, các thảo luận về vụ việc này trên internet đã phải dừng lại. Nhưng các sinh viên địa phương và các nhà hoạt động nhân quyền, như Ngải Vị Vị vẫn tiếp tục lên tiếng.

Tháng 1 năm 2011, tòa án xử Lí Khởi Minh 6 năm tù giam và yêu cầu bồi thường cho thân nhân của Trần Hiểu Phụng số tiền tương đương 69.900 USD. Lí cũng phải trả 13.800 USD cho người bị thương còn lại.

Nguồn: wikipedia.

(2) Căn hồng miêu chính:

Nói “căn hồng” là để chỉ gia đình có xuất thân tốt, như công nhân, bần nông và trung nông, con em liệt sĩ, quân nhân;cho rằng con em xuất thân trong gia đình như vậy nhất định sẽ tốt, nhất định theo cách mạng. Còn “miêu chính” là chỉ người sinh dưới thời Trung Quốc đổi mới, sinh dưới lá cờ đỏ, không bị ảnh hưởng của tư tưởng cũ. Dưới thời cách mạng văn hóa, những thuật ngữ chính trị này được dùng rất phổ biến, có

bao nhiêu người bị quy kết là “xuất thân không tốt”. Bây giờ “căn hồng miêu chính” bị coi là một thuyết pháp sai lầm không còn lưu hành nữa.

Không rõ ở đây tác giả viết là “căn chính miêu hồng” là cố ý hay nhầm lẫn nữa :-?

(3) Nguyên văn câu này là “tại sao anh ấy lại thả chim bồ câu của ba tao đi” ... mình đọc đến đây mà đờ người, chả hiểu mô tê gì cả. Google mới biết “Thả chim bồ câu: ý chỉ thất hẹn.”

Tại sao lại là chim bồ câu mà không phải chim sẻ hay tinh tinh, đó là vì bồ câu là chim đưa thư, bạn thả bồ câu của bạn đi, nếu không có trở ngại gì lớn thì nó sẽ giao thư tới tay người nhận, sau đó lại mang hồi âm về cho bạn; nếu có trở ngại ví dụ như là bồ câu của bạn bị dụ mất, bị thịt mất hoặc là bị người khác bắt về nuôi, không cho bay nữa ... quan trọng là bồ câu không về được nữa, vốn là chuyện 10 phần chắc 9 như để bồ câu đưa thư cuối cùng cũng chẳng còn gì.

-> Đây là cách giải thích mình thấy nhiều nhất trên zhidaobaidu, mặc dù cũng chưa thấy thuyết phục lắm, nhưng cứ tạm cho là vậy.

Đừng dùng slang nữa mà :(((((((

7. Chương 13-14

Chương 13: Chút chuyện năm đó

Thẩm Phong chọc chọc gáy tôi, không dám tin nói: “Không tưởng tượng được nghiệt duyên giữa mày với anh ta sâu đến vậy.” Sau đó lại cúi đầu chống má trầm tư, “Tao bỗng dưng cảm thấy Tần Chính rất đáng thương ...”

Tôi rướn người lên hỏi: “Vì sao?”

Nó liếc ngang tôi một cái. “Nhận học bổng của ba mày 6 năm. Mày có từng nghe qua một câu, bắt người tay ngắn, cần người miệng mềm chưa. Tao cuối cùng cũng hiểu được tại sao anh ta phải liều chết kiếm tiền, gia tài như công chúa của mày đây, anh ta có cưới Xích Thổ cũng đuổi không kịp! Đàn ông thích sĩ diện, anh ta làm sao có thể không khoác một lớp áo mạ vàng, tỏa sáng lấp lánh đến cưới mày về chứ? Nếu không, dựa vào tướng mạo của anh ta kia, bao nhiêu người sẽ nói là anh ta được bao nuôi a! Miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ a Chu Tiểu Kỳ!”

Tôi hít một hơi khí lạnh.

“Mỗi tháng tao kiếm được vốn vẹn 3000 NDT, lấy đâu ra tiền bao cái loại tinh anh như anh ấy! Hơn nữa ba tao nói, tao xuất giá cũng chả có của hồi môn đâu!”

Thẩm Phong đỡ trán: “Vậy anh ta lại càng phải cố gắng gấp bội ...”

Tôi cảm thấy suy nghĩ của bọn họ không cùng một góc độ với tôi. Thứ nhất, tôi không có của hồi môn, cho nên Tần Chính cũng chả có cơm mềm mà ăn (được bao). Thứ hai, tôi tiêu tiền rất tiết kiệm, chỉ cần ngân hàng trung ương không lại bơm thêm mấy nghìn tỉ NDT thúc đẩy lạm phát, tôi cảm thấy với đồng tài sản của Tần Chính trước mắt đã đủ cho chúng tôi sống mấy đời.

Ở quê tôi, ra khỏi cửa mua đồ ăn không cần trả tiền, chỉ cần nói một câu: “Ba cháu là Chu Dịch.” Mười người thì đến chín người sẽ vô cùng kính cẩn, bởi vì các trên mặt các công trình kiến trúc của thành phố A chúng tôi, 10 cái thì đến 8,9 tòa là mang tên ba tôi; làm chuyện tốt như làm công ích, quyên tiền mà không báo cho ba tôi tham gia, ông sẽ trở mặt ngay. Nhưng ông cũng không thanh cao đến vậy, không như đồng chí Lưu Phong làm việc tốt không lưu danh, chỉ viết trong nhật ký; ba tôi thật sự dung tục, xét thấy chỉ có trình độ văn hóa cấp II, ông bình thường không viết nhật ký, chỉ thích lưu danh, cái chữ mạ vàng to ục ịch treo khắp thành phố A, giữa trưa mặt trời chiếu vào, ánh vàng lóng lánh làm người ta không thể nhìn gần ...

Đến thành phố X, ra khỏi cửa nếu muốn mua đồ ăn không phải trả tiền, chỉ cần nói một câu: “Ba tao là Chu Dịch.” Người ta chỉ có thể ngậm ngùi để đồ ăn bị cướp đi, mắng một câu: “Khỉ, đứa ngốc này từ đâu tới vậy!”

Tôi phì cười nói: “Thẩm Phong, tao cảm thấy suy nghĩ của mày là không có căn cứ.”

Thẩm Phong liếc tôi xem thường: “Khỉ, đứa ngốc này từ đâu tới vậy!”

Tôi nghe rằng trộn mắt với nó, thở dài nói: “Bọn họ đều chẳng cùng chí hướng với ta, có nói thêm nữa thì cũng được gì? Hoặc chiếc xe nhỏ, hoặc con thuyền đơn ... ông chủ, cho thêm một suất gà chiên muối.”

Thẩm Phong bắt lực mút 1 ngụm trà sữa: “Chu Tiểu Kỳ, thật muốn biết đầu óc mày cấu tạo thế nào, tư duy nhảy còn xa hơn cả Lưu Tường, đối đề tài cũng không thèm đối dấu ngắt câu, quẹo đường cũng không thèm báo trước một tiếng, mày mà làm kiến trúc sư chắc Trung Quốc cũng không cần kế hoạch hóa gia đình nữa ...”

Lưu Tường là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004 và lập kỷ lục thế giới 12,88 giây ở cùng cự ly vào năm 2005. Nếu search google thì sẽ thấy 1 loạt bài về cú ngã của anh này ở Olympic năm nay.

Lúc ấy chúng tôi đang ngồi trong một quán trà sữa mở điều hòa, đúng là quang cảnh lúc 3 rưỡi chiều, học sinh đều đã vào học, quán trà sữa bắt đầu kinh doanh lại, nhưng mà lúc đó trong quán chỉ có hai vị khách là tôi và Thẩm Phong.

Quán trà sữa như này thì cơ bản là xung quanh trường học nào cũng có vài cái, có thể tên là “Ưu Khách”, “Nhai Khách”, “Khoái Khách”, cũng có thể tên là “Khoái Lạc Bôi”, “Hoan Lạc Bôi”, “Khoái Lập Bôi”, “Khoái Tam Bôi”, còn có thể tên là “Bồ Kinh Tiểu Trạm”, “Bồ Bồ Tiểu Trạm”, “Bồ Đào Tiểu Trạm”, tóm lại, đều có hiệu quả kỳ diệu như nhau, khiến bạn không thể phân biệt được đâu là hàng nhái, các thứ bán ra cũng na ná như nhau, đều là các loại trà sữa và đồ chiên rán.

Sự phát triển mạnh mẽ của quán trà sữa chính là ứng nghiệm một câu của Mao chủ tịch, “Một đốm lửa nhỏ có thể thiêu rụi cả cánh đồng” (giây giây phút phút đều tưởng niệm Mao chủ tịch!). Tôi vẫn nhớ thời tôi học cấp III, quán trà sữa còn rất ít, trang hoàng đồ gì cũng thật sang trọng quý phái, cho người ta cái ảo giác như là một loại xa xỉ phẩm, một thứ mang hương vị quý tộc như của chủ nghĩa tư bản. Sau người ta mở càng ngày càng nhiều, bọn họ cũng không sĩ diện nữa, trang trí cũng gần gũi với quảng đại quần chúng nhân dân, thực hành nghiêm chỉnh đường lối để đồ Tây phục vụ dân Trung Quốc, đi theo con đường xã hội chủ nghĩa đặc sắc của Trung Quốc mà mọc lên như nấm.

Quán trà sữa này có vẻ cũng được nhiều năm rồi, trên một mặt tường đóng một tấm ván gỗ, trên đó dính đầy các loại sticky note, trên mặt sticky note viết đủ các thể chữ, đủ các loại FZL (1)...

Tôi chọn lấy 1 tờ trong đó xem, viết như sau.

Ý À, mỈn OK ThiK kẬu, Hi vỌg KậU kó tHể tHẩi đc tỈn KủM kỦa Mìn, mỰt nGửi tIn nHàn mỈn kẬu. (2)

(Ấy à, mình rất thích cậu, hy vọng cậu có thể thấy được tình cảm của mình, một người tên Nhân mến cậu)

“Đây là mật mã chuyên dụng của CIA ư ...” Khóe mắt tôi giật giật.

Thẩm Phong nói: “Đây là mật mã chuyên dụng của đám FZL, không cần nhọc nhằn xấu hổ vì cảm thấy mình mù chữ, vì trước giờ mày đều thế.”

Tôi yếu điệu vịn vào tường: “Thẩm Phong, mày không làm nhọc tao thì sẽ chết người ư, phụ nữ có thai cần được xã hội quan tâm nhá ...”

Thật ra, tôi vốn rất lo lắng Thẩm Phong sẽ giống những người khác nhìn tôi bằng con mắt khác, bây giờ nó vẫn xỉ vả tôi như trước, tôi đột nhiên thấy thật vui vẻ ...

Chẳng lẽ tôi thuộc loại thể chất M trong truyền thuyết?

M = masochism, đọc ngôn tình nhiều chắc cũng biết là gì rồi nhĩ ;)), không thì google thẳng tiến nhé, mình cũng ngại giải thích từ này :>

Lúc ông chủ mang trà sữa và gà chiên muối ra, Thẩm Phong đều cướp mất, quay đầu lại nói với ông chủ: “Một cốc nước khoáng không đá.” Lại hung dữ trừng tôi: “Tự biết mình là phụ nữ có thai thì cũng đừng ăn bữa bải chứ!”

Thảo luận vấn đề nhân quyền với Thẩm Phong tuyệt đối là tự rước lấy nhục, tôi thôi không thêm giằng co nữa.

Ông chủ đổi cốc nước mang lên, nhìn tôi thêm một chút, cười tươi như hoa nói: “Cháu tốt nghiệp Thất Trung phải không?”

Giọng Thẩm Phong không giống, cho nên ông loại trừ luôn, tôi nhiễm giọng địa phương khó sửa, ông nghe một cái là đoán ra.

Tôi tùm tùm cười nói dối: “Vâng ạ, vâng ạ, cháu bây giờ tốt nghiệp đại học rồi.”

Thẩm Phong để thêm một câu: “Cũng sắp làm mẹ rồi.”

Ông chủ rất ngạc nhiên liếc qua bụng tôi một cái, “Nhìn không ra a! Chú tưởng cháu mới chỉ vừa tốt nghiệp, còn đang nghĩ xem đại học các cháu sao còn chưa khai giảng.”

Thẩm Phong uống một ngụm, giương mắt nhìn tôi, cười nói: “Chú à, nó nhìn qua giống như học sinh cấp III nhỉ.”

Chú bán trà sữa cũng là người có tâm hồn tươi trẻ và lực tương tác mạnh mẽ, có thể hòa mình cùng đám học sinh, hơn nữa lại có vẻ hồn nhiên, tuyệt đối không nghĩ ra những ý tưởng xiên xẹo trong lời này của Thẩm Phong, ông có lẽ chỉ là đơn giản thấy tôi có vẻ trẻ con, cho nên gật đầu nói phải. Nhưng hiểu rõ Thẩm Phong là loại người gì rồi nên tôi biết, những lời này của nó vừa là ngầm khen tôi cũng lại là xỉa tôi – nhìn như xử nữ có vẻ còn chưa học xong đại học – mà bụng đã lớn thế kia rồi.

“Cháu tốt nghiệp đại học nào thế?” Ông chú nhiệt tình bắt chuyện.

“Đại học X ạ.” Tôi thành thật trả lời.

Ông chú bấm đốt ngón tay, nói một tiếng: “Ôi chao! Cháu không những cùng khóa với Tần Chính mà còn học cùng đại học a!”

Thẩm Phong và tôi cùng lúc dừng ăn, liếc nhau một cái.

Ông chú hưng phấn như phát hiện ra đại lục mới vậy, “Khóa ấy của các cháu thi thật là tốt! Mấy khóa sau đều chẳng ra sao cả. Nhưng có hơi đáng tiếc a, Tần Chính vốn đã cầm chắc học bổng toàn phần tới học ở HongKong, sau lại không đi nữa, chọn đại học X.”

“Chú, chú làm sao mà biết ạ?” Chuyện này tôi cũng từng nghĩ qua, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy nên thôi đi, tôi xưa nay không dùng lòng dạ hiểm ác để đo lường người khác, hiệu ứng Matthew là không công bằng, một học sinh có lý tưởng có khát vọng đền ơn trả nghĩa thì nên chọn con đường đúng đắn, chứ không phải chọn giàu sang!

Hiệu ứng Matthew: hiểu đơn giản là đã giàu lại càng giàu, đã nghèo lại càng nghèo. Tìm hiểu sâu hơn có thể google “Matthew effect” (sociology)

“Chuyện này rất nhiều người đều biết a!” Ông chú ngồi xuống bên cạnh chúng tôi, bắt đầu buôn chuyện, “Chẳng qua cũng chỉ biết khi cậu ấy đền ơn trả nghĩa đã đổi nguyện vọng 1 thành đại học X. Năm ấy cậu ấy là thủ khoa, lại đã qua vòng phỏng vấn vào đại học HongKong, tất cả đại học, tất cả chuyên ngành đều mặc cậu ấy chọn, ai dè cuối cùng cậu ấy lại đột nhiên chọn đại học X. Nghe nói hiệu trưởng và chủ nhiệm lớp đều đi tìm cậu ta nói chuyện, nhưng không gặp được. Kết quả là bằng vàng năm ấy, trúng Thanh Hoa, Bắc Đại ít đi một người. Đúng rồi, chú còn giữ bằng vàng năm ấy nữa!”

Ông chú nói xong liền phấn khích chạy tới gian trữ đồ phía sau quán, còn lớn tiếng quay đầu lại nói: “Chờ chú tí!”

Thẩm Phong kéo kéo tay áo tôi: “Chu Tiểu Kỳ, vị kia nhà mày thật kỳ quái ... Không phải là đại học X có thứ tà linh gì vậy gọi anh ta chứ ...”

Tôi trừng mắt nhìn: “Mày đang nói tao ư?”

Thẩm Phong cười nhạo một tiếng: “Mày bớt tự kỷ đi. Bao vẫn nhớ rõ như in năm đó mày muốn lôi kéo làm bạn với người ta như thế nào, lại bị người ta lạnh nhạt đả kích ra sao, thế mà lại còn càng bại càng hăng. Anh ta làm sao có thể vì mày mà tới đại học X, anh ta nếu sớm biết mày ở đại học X nói không chừng sẽ không tới đâu.”

Sự thật luôn quá tàn nhẫn, làm người cần gì phải quá nghiêm túc làm gì.

Tự mình đa tình không dư hận, có công mài sắt có ngày thành kim khâu hoa. — tác phẩm mới ra của Chu Tiểu Kỳ ăn quà nói xiên.

Ông chú lấy từ trong kho ra một cái hòm nhỏ, tôi và Thẩm Phong tò mò tới gần, trên mặt không có bụi bặm gì, rõ ràng là ông chú thường xuyên lôi ra nhớ lại chuyện năm đó.

Một xấp giấy màu đỏ, là bằng vàng mấy năm qua, trên cùng là các loại số liệu thống kê, bên dưới là ảnh chụp chung của các học sinh ưu tú.

“Chính là tờ này!” Ông chú hoan hoan hỉ hỉ mở ra, “Năm ấy, học sinh ưu tú thật là nhiều a, thành tích quá tốt, bằng vàng cũng làm đến hai tờ, từ trước tới nay, từ trước tới nay đều chưa từng có nha!” Ông chú hình như còn tự hào hơn cả học sinh Thất Trung nữa a ...

Tôi nhìn lướt qua các con số trên đó, nhìn thấy tên Tần Chính xếp hạng nhất.

Toán: 150

Văn: 148

Anh 150

Khoa học tổng quát: 300

Thành tích rực rỡ như vậy, chỉ có thể nhìn thấy trong tiểu thuyết a ...

Thẩm Phong cũng trợn mắt há hốc mồm, lâu sau mới phun một câu: “Kết quả điều tra cho thấy người thi được thành tích như vậy quá nửa là tâm lý biến thái.”

Ông chú nghe xong câu này bèn bắt mãn liếc xéo Thẩm Phong một cái, rõ ràng là Thẩm Phong đã sỉ nhục đến vị anh hùng trong mắt, trong tim ông rồi. Thẩm Phong không thèm để ý đến sự khinh miệt của ông chú, nói khê với tôi: “Tần Chính chỉ thiếu hai điểm là hoàn hảo rồi, rõ ràng mày chính là hai điểm khiến cho anh ta trở thành hoàn hảo kia.”

Tôi hít sâu một hơi, gậy ông đập lưng ông — bình tĩnh không thèm để ý đến sự khinh miệt của nó ...

Trên bằng vàng quả nhiên cũng có Bạch Vi, thành tích không thể so với Tần Chính, nhưng mà cũng hơn người, cũng vượt qua cả đám người, trong danh sách 50 người điểm cao nhất tỉnh, học ở Bắc Đại chắc không thành vấn đề đi, có điều vẫn xuất ngoại. Chuyện đáng vui mừng là xuất khẩu rồi lại chuyển về tiêu thụ trong nước, cô ấy vẫn trở về đền đáp quê hương. Nghĩ đến chuyện này, hảo cảm với cô ấy lại tăng thêm một chút.

Trong ảnh chụp chung, cô ấy cách Tần Chính cả một đám người nữa. Tần Chính lúc đó so với hồi lớp 9 cũng không khác nhiều, trắng trẻo tuấn tú, mang theo chút lạnh lùng xa cách kiểu người sống chơ lại gần, mặc đồng phục của trường như vậy mà cũng không ngăn nổi khí chất của anh. Khi đó đám học sinh trung học chúng tôi đều có một câu nói lưu hành rộng rãi: “Đồng phục là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm soái ca, mỹ nữ.”

Rõ ràng, Tần Chính và Bạch Vi đều vượt qua được loại kiểm nghiệm này.

Ông chú có lẽ cũng phát hiện ra ánh mắt tôi, ho khan hai tiếng, chỉ về phía ảnh chụp chung: “Bạch Vi cũng coi như không tới, có điều vẫn kém Tần Chính rất xa. Nhưng mà là con gái mà, cần gì phải mạnh mẽ như vậy, bạn trai thành tài là được rồi, cháu nói phải không? Nghe nói sau khi nó không qua vòng phỏng vấn của đại học HongKong, cuối cùng đã chọn ra nước ngoài học. Khi đó hai đứa là kim đồng ngọc nữ của Thất Trung, đôi tình nhân chuẩn mực, người yêu sớm nhiều như vậy, thầy giáo bắt được đều nói một câu, có bản

lĩnh thì cứ như Bàn Chinh Bạch Vi đi, đến lúc đấy muốn yêu như thế nào là tự do của các em! Đúng rồi, cháu cũng thi vào đại học X, sao trong ảnh chụp hình như không có cháu nhỉ? Lúc ấy cháu còn chưa tới sao? Cháu tên là gì a?”

“A?” Tôi ngây người một lúc, quay đầu liếc mắt với Thẩm Phong một cái.

Sắc mặt Thẩm Phong không tốt lắm, cầm cốc trà sữa lên hút sâu một hơi, nói một câu thật là nhập gia tùy tục.

“Ba nó là Chu Dịch.”

=====

(1) FZL: (non-mainstream) vốn là khái niệm trừu tượng, chỉ những gì mà một bộ phận thiểu số người đi theo, ngược lại với những gì được coi là xu hướng chính, chủ đạo; theo nghĩa hẹp và phổ biến trong giới trẻ bây giờ thì khái niệm này để chỉ một hiện tượng chủ yếu lan truyền qua mạng của giới trẻ, thường được viết tắt là FZL.

Để biết thêm thông tin chi tiết, xin vui lòng click vào đây

(2) Chế được câu này hơi tốn neuron :-s, trong bản gốc nó viết bằng thứ ngôn ngữ mà cứ tưởng tượng như 9x, 10x của mình viết tiếng Việt xì tin như nào thì 9x, 10x TQ viết tiếng Tàu cũng theo cách xì tin như thế; mà trình độ của tớ chỉ ở mức nhận mặt được 50 chữ Tàu để lại thôi, câu này phải lên HDT thỉnh giáo cao thủ, biết nghĩa rồi lại tham khảo thêm bài viết về ngôn ngữ chat của Mr Dâu Tây để modify nó cho khó đọc 1 chút, xì tin một chút. Tớ hết tuổi teen cũng được 2 năm rồi, không theo kịp thời đại nó khổ thế đấy.

Chương 14: Tin vịt không qua nổi bệnh trĩ

Ra khỏi quán trà sữa, Thẩm Phong nói:

“Chu Tiểu Kỳ, mày phải bình tĩnh.”

Tôi sờ sờ mặt, “Bà chị à, mày thấy tao có chỗ nào không bình tĩnh?”

Thẩm Phong im lặng một lát, nói: “Mày bình tĩnh đến nỗi giống như là không bình tĩnh vậy.”

Tôi cười ha ha, vỗ nó một cái. “Được rồi, mày chắc không xem là thật chứ!”

Thẩm Phong mờ mịt nhìn tôi, tôi vừa bẻ ngón tay vừa giải thích cho nó: “Tin vịt không qua nổi bệnh trĩ.”

“Ranh con, thần kinh mày còn thô hơn cả cột điện, tao cảm thấy so với lo lắng, nghĩ ngợi linh tinh không bằng ngày mai xuất phát mua vé máy bay ...” Thẩm Phong không nói tiếp, thở dài, “Tần Chinh lừa mày như thế, mày vẫn chịu được sao?”

“Hơ? Phong Phong, mày không phải là tin lời ông chú kia là thật chứ?” Tôi kinh ngạc nhìn nó, “Mày không giống người cả tin như vậy a?”

“Ít nhất, quan hệ giữa Tần Chinh và Bạch Vi không có đơn giản như lời anh ta nói.” Thẩm Phong đau đầu day thái dương, “Tao vốn định khuyên mày bình tĩnh lại, trấn an mày, để mày nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp tí, làm sao mà kết quả lại thành mày đang thuyết phục tao vậy ...”

Tôi ngăn một chiếc taxi lại, nhét Thẩm Phong vào trong xe, nói địa chỉ.

“Chu Tiểu Kỳ, mày mà không thành Phật thì thật là trời không có mắt ...” Thẩm Phong bắt lực dựa người vào kính cửa sổ.

Tôi cười hì hì, “Loại chuyện này, tao gặp nhiều rồi, tin vịt không thể tin hoàn toàn được. Ông chủ quán trà sữa bên ngoài trường Ngũ Trung bọn tao còn đồn tao được đại gia bao kìa.”

Thẩm Phong mở to hai mắt nhìn, không dám tin nói: “Vậy phải giàu đến chừng nào mới bao nổi cái loại như mày a ...”

“Aizz, chính là vì ba tao lái Hummer đến đón lúc tan học, kết quả là bị đồn ra thành như vậy ...” Tôi qua quýt cho xong chuyện, “Tóm lại mấy lời đồn thổi hồi trung học, cũng không thể tin hết được. Ai mà không có chứ, hồi trẻ ai mà chẳng có mấy vụ đồn thổi bạn trai, bạn gái chứ, mày chắc chắn cũng có!”

Từ tiểu học cho tới cấp 3, mấy chuyện ghép đôi bữa bãi là vô số, thậm chí còn có thể từ đó mà thành đôi thật, tuy rằng hai bên đương sự chẳng hề có mờ ám gì, người ngoài vẫn cứ đồn thổi họ là một cặp, có lẽ là vì nhìn thật xứng lứa vừa đôi.

Tôi cảm thấy Tần Chinh cũng chỉ là người bị hại của những lời đồn đãi buồn chuyện này thôi.

“Lời đồn tuy là không thể tin hết, nhưng cũng không thể không tin.” Thẩm Phong còn xoắn hơn cả tôi, “Sao mày không tìm vị kia nhà mày hỏi cho rõ một chút?”

Tôi hơi ngạc nhiên nhìn nó chằm chằm: “Nghe nói phụ nữ có thai đều đa nghi, miễn cảm bộp chớp, Phong Phong, rốt cuộc là mày mang thai hay là tao a?”

Nó còn không nghiêm túc cốc đầu tôi, nói: “Cút!”

Tôi xoa xoa đầu, cười nói: “Được rồi, buổi tối tao sẽ gọi điện hỏi rõ, như vậy mày yên tâm rồi chứ gì. Chẳng qua, trước khi làm chuyện đó, tao phải đi gặp bố mẹ chồng tương lai trước đã.”

Ba mẹ Tần Chinh đều là giáo sư đại học, lúc trước nghỉ phép đi thăm thú non nước cùng đoàn du lịch, hai ngày trước mới về. Hai bên đã hẹn trước tối nay tới nhà họ ăn cơm, ba mẹ tôi vì thể hiện tấm lòng coi trọng với gia đình thông gia tương lai, còn cả tôn trọng phần tử trí thức, để tôi tới trước nửa giờ chào hỏi.

Trước khi đi, tôi trình trọng giao phó Thẩm Phong cho Chu Duy Cẩn, “Bà chị này hơi xấu tính tí, tự mày nên cẩn thận một chút ...”

Nhà Tần Chinh ở trong một tiểu khu thuộc phạm vi trường đại học, gần đó là Ngũ Trung – trường cũ của tôi. Lúc ấy vì tiện đến chăm sóc tôi, ba tôi mua thêm một căn hộ trong tiểu khu, mẹ tôi thỉnh thoảng qua đây ở cùng tôi. Đối với bà mà nói, thú vui lớn nhất là mỗi ngày được buồn chuyện với phần tử trí thức, hay đi chợ cò kè mặc cả với các cô, các thím; bà quen với ba mẹ Tần Chinh chính bằng cách đó, Chẳng qua bà nhiệt tình xối lỏi, mà phần tử trí thức thì lại hơi thanh cao dè dặt, cho nên cũng không hợp ý nhau, cũng không tính là thân thiết, tận đến khi tôi và Tần Chinh ở bên nhau, lúc hai gia đình gặp mặt, mới bừng tỉnh – hóa ra là người quen cũ.

Lúc vào tới thang máy rồi, mẹ tôi vẫn còn dặn dò tôi, tí nữa phải nên như thế nào, làm như thế nào mới không thất lễ, cứ như lần đầu tới nhà thăm hỏi vậy ...

Cửa thang máy “ting” một tiếng mở ra, tôi đang muốn đi ra, ngẩng đầu vừa nhìn, nhất thời sững sốt.

Dáng vẻ người này nhìn thật là quen.

“Vệ Dục?” Tôi chớp chớp mắt, người vẫn không biến mất, “Vệ Dục?” Tôi ngạc nhiên kêu lên một tiếng, “Cậu sao lại ở đây?”

Sắc mặt Vệ Dục không dễ nhìn, nhìn thấy tôi cũng có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã giấu đi cảm xúc, nhẹ nhẹ gạt đầu, miễn cưỡng cười nói: “Thật khéo a Chu Tiểu Kỳ, tớ đến thăm hỏi một vị trưởng bối.”

Tầng này chỉ có hai hộ gia đình, trưởng bối mà cậu ta tới thăm hỏi chẳng lẽ là ba mẹ Tần Chinh?

“Tiểu Kỳ, cậu đây là?” Mẹ tôi nghi hoặc nhìn Vệ Dục.

“Ba mẹ, đây là bạn học đại học với con, Vệ Dục.” Tôi giới thiệu hai bên, Vệ Dục thoải mái chào hỏi ba mẹ tôi, xong lại quay đầu nói với tôi: “Tớ còn có việc, đi trước một bước, hôm khác nói chuyện tiếp nhé.”

Tôi ngẩn ngơ gạt đầu cười cười, tận đến khi cửa thang máy đóng lại, tôi mới mờ mịt hồi phục tinh thần.

“Cậu thanh niên đó nhìn qua cũng không tồi a.” Mẹ tôi nói, “Nhìn có vẻ giống giống Tần Chinh, không biết có phải họ hàng của Tần gia không. Tiểu Kỳ, con có biết hay không?”

“A? Giống ư?” Tôi nghi hoặc nghĩ lại dáng vẻ Vệ Dục, thật là không cảm thấy hai người giống nhau. Con mắt nhìn người của mấy người già này thật là rất kỳ quặc, tôi nghi ngờ cái mà bọn họ bảo giống chính là cái gáy giống nhau. “Con chưa từng nghe Tần Chinh bảo Vệ Dục là họ hàng với anh ấy.”

“Vậy sao.” Mẹ già cũng là thật đơn thuần đã tin rồi, “Có lẽ tinh anh lớn lên đều giống nhau đi.”

Đối với câu này, tôi chỉ biết đáp lại bằng sự im lặng.

Không biết có phải do ảo giác của tôi không, không khí nhà họ Tần cũng có chút kỳ quái. Về mặt ba Tần xấu hổ, nét cười của mẹ Tần thật cứng ngắc, đến người thần kinh thô như tôi cũng cảm nhận được, chuyện này chứng minh tình huống nhất định rất nghiêm trọng. May mắn là có người thần kinh còn thô hơn là mẹ già nhà tôi, làm bầu không khí náo nhiệt, nên bàn cơm mới không quá mức lạnh lẽo.

“Bà thông gia, các vị nói chuyện kết hôn này nên làm thế nào mới tốt?” Mẹ già hăng hái hỏi.

“Chuyện này chúng tôi cũng không rõ lắm, ông bà cảm thấy thế nào?” Mẹ Tần mỉm cười hỏi lại.

“Đương nhiên là càng náo nhiệt càng tốt!” Mẹ già lấy tinh thần Olympic ra để làm tiệc cưới cho tôi, tôi cảm thấy áp lực quá lớn, dưới bàn len lén kéo áo bà, ý bảo bà có chừng mực. Bà rõ là không nhận được tín hiệu của tôi, gương nanh múa vuốt bày ra tổng kế hoạch của bà. “Đầu tiên cho xe sang dọn đường, bày tiệc ba ngày ba đêm, pháo mừng phải bắn chín chín tám một phát, quan khách phải mời đủ cả ...”

Tôi bất lực rên rỉ, “Mẹ, con cảm thấy lãnh đạo nói rất đúng, muốn xây dựng khuôn mẫu xã hội tiết kiệm, thì không thể phô trương lãng phí ...”

Mẹ già kéo áo về, khinh bỉ liếc tôi một cái: “Con thì biết cái gì, mẹ gọi cái này là đẩy mạnh tiêu thụ hàng trong nước!”

Bà làm như vậy, áp lực lên ba mẹ Tần có lẽ còn lớn hơn cả tôi. Tần Chính nói gì mà cười tôi không để, đến giờ phút này tôi cuối cùng cũng hiểu ...

Tôi lấy cơ thân thể không thoải mái, vội vã chuẩn đi. Mẹ Tần đưa tôi vào trong phòng Tần Chính, để trưởng bối bọn họ tự thương lượng chi tiết việc cưới xin. Tôi nằm trên giường Tần Chính, nghe được giọng mẹ tôi bàn chuyện trên trời dưới bể truyền từ bên ngoài vào, bất lực, bất lực ...

Đây là lần thứ hai tôi đến nhà Tần Chính, cũng là lần thứ hai vào phòng Tần Chính. Phòng anh rõ ràng là thường xuyên được quét dọn, tuy rằng đã lâu không có người ở, nhưng vẫn rất sạch sẽ. Giá sách của anh và của tôi thật khác biệt, trên giá của tôi là đủ loại truyện tranh, tiểu thuyết, cái loại có nội hàm nhất cũng chỉ là sách giáo khoa môn chính trị cấp III, giá sách của anh vừa nhìn thấy đã khiến người ta cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, loại không có nội hàm nhất cũng sâu sắc hơn sách giáo khoa chính trị cấp III.

Lúc đến lần trước, tôi còn vờ vịt cầm một quyển dở ra xem, đọc chưa đến trang thứ ba, mí mắt đã bắt đầu đánh nhau. Giữa tôi và Tần Chính khác biệt quá lớn a, lực sát thương của những môn như tài chính kế toán với tôi thật là quá kinh khủng. Hồi năm ba đại học, tôi thường xuyên theo Tần Chính tới lớp môn chuyên ngành của anh, lên lớp chưa đầy 3 phút tôi đã bắt đầu ngủ gật. Bàn Chính mấy lần khuyên tôi về ký túc xá mà ngủ, tôi vì muốn tỏ vẻ “Vợ chồng vốn như chim trong cùng một khu rừng”, thà chết chứ không chịu khuất phục mà ngủ như chết bên cạnh anh.

Nhưng mà lại có một ông thầy cực kỳ biến thái, lên lớp là không cho sinh viên nằm bò lên bàn mà ngủ, tôi bắt đầu dĩ đành lui xuống bàn cuối lớp, xếp một hàng ghế, đầu gối lên đùi Tần Chính, ngủ chảy nước miếng rùng rùng, để lại một bãi nước dãi vô cùng mờ ám ở một nơi vô cùng mờ ám. Sau khi tan học, tôi vừa lau nước miếng, vừa lau quần cho anh, nói năng lộn xộn mà nhận lỗi: “Tần Chính, em, em biết sai rồi! Lần sau em sẽ không ngủ gật nữa, nếu có ngủ cũng sẽ không chảy nước miếng nữa, nếu chảy nước miếng cũng không lưu lại ở chỗ này nữa, em giúp anh lau khô nhá!”

Anh đen mặt giữ tay tôi lại, thở dài nói: “Thôi đi...”

Tôi sợ hãi nhìn anh: “Vậy làm sao giờ?”

Anh nghiêng răng: “Để gió thổi khô.”

Vì thế, chúng tôi biến phòng học thành phòng tự học, ngồi thật lâu thật lâu ...

Có thể nói, lòng dạ Tần Chính, là bị tôi từng chút từng chút như vậy kéo mở ra, anh thường xoa đầu tôi nói: “Chuyện này còn chịu được, thì còn chuyện gì không thể chịu đựng ...”

Như cái dạng tôi đây anh còn có thể nhịn được, còn có chuyện gì là không chịu được nữa.

Ngủ trên giường anh, bỗng thấy nhớ anh vô cùng a ...

Tôi vừa lần mò trong phòng anh, vừa gọi điện cho anh.

Đúng vào giờ cơm chiều, anh hấn là cũng đã về tới nhà, điện thoại reo ba hồi là anh đã nhận.

“Tần Chinh, đoán xem giờ em đang ở đâu?”

“Trong phòng anh.” Tần Chinh lập tức trả lời.

Tôi bị dọa đến rùng mình, quay trái ngó phải, “Làm sao anh biết?”

“Em bây giờ có phải đang hết nhìn đông lại nhìn tây không?” Tần Chinh cười nhẹ một tiếng:

Tôi nuốt ực nước miếng, “Được rồi, anh đoán đúng rồi ... Em nói cho anh là tối nay sẽ tới nhà anh ăn cơm khi nào a?”

“Em chưa nói, mẹ anh nói. Sao em lại chạy trốn vào trong phòng anh thế?”

“Anh thông minh như vậy, đoán tiếp đi.” Tôi vừa lần mò giá sách anh, vừa trêu chọc anh.

“Ồm ... Em không ngăn nổi hỏa lực của mẹ vợ đúng không?”

Hai chữ “mẹ vợ” của Tần Chinh nháy mắt làm tôi lại đầy máu sống lại, còn khiến người ta rợn rợn hơn cả 81 phát pháo hoa chúc mừng a ...

“Đúng thế. Tần Chinh, chúng ta là con người thế hệ mới, hấn là nên xây dựng khuôn mẫu xã hội tiết kiệm, không nên phô trương lãng phí, anh nói đúng không? Tiền nhiều khó kiếm a, tiền lương của em mới hơn 3000 ...”

“Tính giác ngộ của em càng ngày càng cao, đáng khen ngợi. Có điều chuyện như kết hôn này, cả đời chỉ có một lần, vui là được rồi.” Bên kia truyền tới “ting” một tiếng, hình như là tiếng lò vi sóng.

Mấy lời Tần Chinh nói trong lúc lơ đãng lại luôn có thể dễ dàng dỗ dành cho tôi vui lên.

Tôi cười tủm tỉm nói: “Em sợ anh chịu áp lực lớn a. Không có em ở nhà, anh chỉ có thể ăn đồ nấu bằng lò vi sóng, lại nhớ cô vợ hiền này đi.”

“Uhm, nhớ rồi. Thật là tự do nhân nhĩ.” Một câu khiến tôi vui, một câu lại làm tôi lo a ...

“Tần Chinh ... nét mực phai màu chưa?” Tôi cười không có hảo ý. “Phai màu thì phải nhớ tự tô lên nghe chưa.”

Tần Chinh khẽ thở dài: “Em quả nhiên là rảnh quá ha ... mấy ngày nay không chạy loạn khắp nơi chứ?”

“Không có ...” Tôi kéo dài âm cuối, “Chỉ là đưa Thẩm Phong đi thăm thú thành phố A, chiều này còn tới Thất Trung. Bần Chinh, anh đã từng ăn uống ở quán trà sữa ngoài trường ấy ư? Ông chủ ở đấy là fan trung thành của anh đấy!”

“Không có ẩn tượng.”

“Chú ấy còn nói, anh và Bạch Vi là đôi kim đồng ngọc nữ, là quan xứng của Thất Trung.”

“Quan xứng là cái gì?” Tần Chinh nghi hoặc hỏi một câu.

“Chính là cặp đôi được quần chúng công nhận rộng rãi ... Tần Chinh, hồi cấp III anh và Bạch Vi từng qua lại sao?” Tôi hỏi thật cẩn thận.

“Chu Tiểu Kỳ...” Giọng Tần Chinh hơi trầm xuống, “Sách viết thật đúng, phụ nữ có thai thích suy nghĩ linh tinh.”

Tôi lặng lẽ rơi lệ. “Nói vậy, rõ ràng là Thẩm Phong suy nghĩ linh tinh, em đối với Tần đại nhân ngài mở miệng là tin ngay. Anh xem loại sách lậu gì thế!”

“Sách em mua về đấy.” Tần Chinh dừng một chút, “Hình như chính em cũng chưa đọc qua nhỉ?”

“Đấy không phải chuyện quan trọng ...” Tôi ngăn lại đề tài, “Quan trọng là em tuyệt đối tin tưởng vào sự trong sạch của anh được chưa?”

“Rất tốt. Anh không thân với Bạch Vi, người khác nói thế nào kệ họ. Em tuy rằng ngây ngô khờ dại, nhưng hình như cũng không phải loại dễ lừa như vậy đi?”

“Đây là đương nhiên!” Tôi đắc ý ưỡn ngực, “Tần tổng tư lệnh, cuối cùng em báo cho ngài một sự kiện!”

Tần Chinh khẽ cười ra tiếng, “Uhm, nói đi.”

“Em vừa mới gặp Vệ Dục ở trước cửa nhà anh!”

Bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu, tới tận khi tôi tưởng là mình không cần thận cúp điện thoại rồi, mới truyền tới giọng lạnh như băng của Tần Chinh.

“Cậu ta tới làm cái gì?”

=====

(*) Câu này vốn là “ ” nghĩa là lời nói không có căn cứ mà truyền tới tai người có đầu óc suy xét thì sẽ không thể lưu truyền tiếp nữa, ý là lời đồn không qua nổi suy nghĩ, phân tích. (cre: zhidaobaidu)

Nhưng mà qua miệng bạn Kỳ, nó thành “ ”, bởi “ ” (trí) và “ ” (trĩ) có cách phát âm giống nhau. Để ý thì thấy tác giả rất thích chơi đồng âm

8. Chương 15-16

Chương 15: Hà phương dâm khiêu thả từ hành (*)

Câu hỏi này thật lại làm khó tôi.

“Không rõ a ... Có điều về mặt bác trai bác gái có vẻ là lạ. Tần Chinh, anh cũng không nói cho em biết quan hệ giữa anh và Vệ Dục cũng không phải bình thường nhá!” Tôi nhớ lại về mặt lúc này của ba người, thấp thỏm hỏi một câu, “Nhà anh nợ tiền nhà cậu ta sao?”

Trong đầu tôi nghĩ, chắc là ba Tần mua lục hợp thái (*), tìm tới nhà Vệ Dục vay nặng lãi một khoản tiền lớn, kết quả là bị Vệ Dục tìm tới cửa, cho nên về mặt ba Tần xấu hổ, nụ cười của mẹ Tần cứng ngắc ... Như vậy hình như cũng tìm được lý do cho việc Tần Chinh cố gắng kiếm tiền, lại còn quan hệ không tốt giữa Tần Chinh và Vệ Dục, với cả nguyên nhân tại sao Tần Chinh không muốn tôi và Vệ Dục quá thân thiết ...

(*) một hình thức cờ bạc.

Tần Chinh im lặng một lát, khẽ thở dài, “Tiểu Kỳ, đừng suy nghĩ lung tung nhiều như thế, chuyện này không liên quan tới em, cứ chịu khó ở nhà đi, anh sắp về rồi.”

Tôi rầu rĩ đáp lời: “Uhm”

“Còn nữa, nhớ kỹ, không được qua lại với Vệ Dục!” Giọng Tần Chinh nghe có vẻ vô cùng nghiêm túc, tôi phải thể hiện thái độ quyết tâm vững chí, còn nghiêm túc hơn cả khi tuyên thệ gia nhập đội thiếu niên tiên phong nữa.

Có điều nói đi thì cũng nói lại, tôi với Vệ Dục không thân, qua lại với cậu ta làm cái gì? Lần trước, trên xe cậu ta nói mấy lời đó có lẽ là vô tâm thôi, dù sao tôi không những là gái đã có chồng mà bụng còn lớn thế này rồi. Ai lại cảm thấy có hứng thú với một phụ nữ đã lớn bụng lại không phải là mang con của mình?

Tôi chỉ có thể nói, Tần Chinh là vì tự thấy tôi tốt, coi tôi như một cái bánh thơm ngon, cứ tưởng người khác ai cũng thèm rỏ dãi tôi giống như anh – thở dài, làm người quả nhiên không thể quá xuất sắc!

Nhìn thấy mấy người lớn bên ngoài nói chuyện cũng sắp xong rồi, tôi căn đúng thời gian hỏi Tần Chinh một vấn đề cuối cùng: “Tần Chinh, anh có để ý chuyện sinh con trai hay con gái không?”

Tần Chinh sững người một chút, “Em để ý à?”

“Bây giờ đang kế hoạch hóa gia đình mà, anh lại là con một, ba mẹ anh có yêu cầu nhất định phải sinh con trai ...” Giọng tôi càng ngày càng nhỏ. Không phải tôi suy nghĩ nhiều, mà là đã gặp nhiều rồi, mấy bạn gái mang thai vừa đến tháng thứ 3 một cái là đi siêu âm, kết quả là con gái liền trực tiếp phá thai luôn. Nếu như nhà Tần Chinh cũng đòi hỏi như vậy ...

Tần Chinh cười cười, “Chuyện như thế này làm sao có thể đòi hỏi được? Con trai con gái đều như nhau, ba mẹ anh không phải người phong kiến như vậy.”

Lời này cuối cùng cũng khiến tôi thở phào một hơi, may mắn cuộc đời Chu Tiểu Kỳ tôi sẽ không bởi thế mà biến thành phiên bản của người mẹ trong Đường Sơn đại địa chấn – bà mẹ trọng nam khinh nữ vứt bỏ đứa con gái gần chết của mình; trong ngực lại thấy ấm áp lan tỏa ...

Buổi tối tôi vốn không định theo ba mẹ về Nhà Trắng, Chu Duy Cẩn không biết đã đưa Thẩm Phong thăm thú nơi nào về, trực tiếp đưa nó về tiểu khu, tôi với Thẩm Phong, hai người cùng nghỉ lại ở căn phòng trong tiểu khu.

Thẩm Phong thở dài nói: “Thứ dân hèn mọn như tao đây, ở cái Nhà Trắng nguy nga lộng lẫy nhà mày kia thật là áp lực, vẫn là ở nhà dân là có cảm giác quen thuộc thôi ...”

Tôi và nó nằm song song ở trên giường, bỗng nhiên thấy hoài niệm thời ở ký túc xá trong đại học, bốn người một phòng, bên trên là giường, bên dưới là bàn học và tủ quần áo, mỗi bên hai cái giường, ở giữa là lối đi. Vừa qua học kỳ đầu năm nhất, tôi và Thẩm Phong cùng đạt tới trình độ lão làng, từ thuở đầu là thỉnh thoảng mới trốn học cho tới sau là thỉnh thoảng mới không trốn học, mỗi ngày thi nhau xem ai thức dậy muộn hơn, ước chừng khoảng 12h trưa là hé mắt ra một tí nhìn sang phía đối diện, trước sau kiên trì địch bất động ta bất động, nghe nói tỏa ra đại khí phách như ngủ một mạch đến ngày tận thế, trời hoang đất tàn. Oanh liệt nhất là một lần ngủ thẳng căng tới tận 7h tối, hai đứa đối diện nỗi ngực dán vào lưng dúi nhau tới canteen ăn cơm, kết quả là canteen dọn bàn, chỉ có thể đi ra ngoài trường kiếm ăn, ăn một hơi ba cái bánh rán Sơn Đông, một nồi lớn lẩu cay, sau đó kênh bụng dúi nhau về ký túc xá.

Tôi vẫn cho rằng, loại như chúng tôi đây sống như một đồng bần nhão, chết rồi thì cũng chỉ là bần tiện dân mà thôi, đại diện cho phẩm chất tiêu biểu của quảng đại quần chúng.

“Phong Phong bé nhỏ, hôm nay tao gặp Vệ Dục.”

“Thế à.” Bộ dạng Thẩm Phong cực kỳ mệt mỏi, nhắm mắt lại uể oải đáp lại tôi một câu, lúc lâu sau, mở to mắt, nghi hoặc kêu một tiếng, “A?”

“Gặp cậu ta ở nhà Tần Chinh. Mày có vẻ nhanh nhạy các loại buôn chuyện trong trường, có biết quan hệ giữa Vệ Dục và Tần Chinh không?” Tần Chinh bảo tôi đừng suy nghĩ linh tinh, tôi sẽ không suy nghĩ linh tinh, Đảng đã nói rồi, mạnh dạn suy đoán, cẩn thận chứng thực, tôi đã suy đoán xong rồi, bây giờ là giai đoạn chứng thực.

Thẩm Phong từ trên giường xoay người ngồi dậy, cúi đầu suy nghĩ chốc lát, cau mày nói: “Chưa từng nghe nói ... Vệ Dục cũng không cùng một tỉnh với bọn mày. Tao vốn chỉ nghe thấy quan hệ giữa hai người không được tốt, mối quan hệ với những người xung quanh của Vệ Dục tốt hơn Tần Chinh, chủ yếu là vì tính cách cậu ta khá hiền hòa, xử sự khéo léo; Tần Chinh khiến người ta có cảm giác thanh cao cây tài khinh người, hai người này chướng mắt nhau, mà hết lần này tới lần khác bị phân tới ở cùng một phòng. Nếu mà xem xét nghiêm túc, tranh chấp lớn nhất giữa hai người đó chính là mày.” Thẩm Phong liếc xéo tôi, nhìn ngang liếc dọc một hồi mới nói, “Tuy rằng cái thứ để tranh chấp này nhìn qua chẳng có tí sức thuyết phục nào. Đúng rồi, khi đó Tần Chinh biết gia thế của mày rồi đi?”

“Biết.” Cho nên vẻ mặt anh mới chán ghét như thế, cái vẻ đó không phải chỉ là như nhìn một cục phân chuột làm hỏng nồi cháo mà quả thực giống như là nhìn thấy cả một nồi phân chuột...

“Biết mà anh ta còn lạnh nhạt với mày như vậy á?” Thẩm Phong sững sốt, “Anh ta vẫn thật thanh cao a? Vậy Vệ Dục biết không?”

“Chắc là không biết ...” Cậu ta là người tỉnh ngoài, chả có lý gì mà cũng biết đại danh của ba tôi như sấm đánh bên tai, mặc dù có nghe rồi, cũng không nhiều khả năng biết Chu Dịch có con gái tên là Chu Tiểu Kỳ, dù có biết Chu Tiểu Kỳ, chắc là cũng không tưởng tượng được tôi chính là Chu Tiểu Kỳ đó đi.

“Tao còn tưởng là, Vệ Dực vì biết mày là con gái nhà giàu, cho nên theo đuổi muốn tóm được mày, lừa tài lừa sắc để đỡ phải phần đầu thêm 20 năm.”

“Thô bỉ, quá thô bỉ!” Tôi khinh bỉ liếc nó một cái, “Tiền có thể so với tất cả sao? Mày có hiểu được cái gì gọi là tình yêu không?”

“Tình yêu giống như ma quỷ ấy, người nói về nó thì nhiều, người gặp được thì ít.” Thẩm Phong không biết trộm được danh ngôn của vị ẩm ương nào.

“Bạn thân mến à, chúc mày sớm ngày gặp quỷ nhá!”

Tôi chúc nó ngủ ngon bằng câu này.

Sóng điện não của hai đứa chúng tôi mãi mãi không cùng một kênh được, tôi nói đầu óc nó là bị tiêm nhiễm các thể loại chuyện máu chó của “cổ sự hội”, “tri âm” (*) mà thành, nó nói đầu óc tôi tràn ngập các câu chuyện êm ái của cổ tích Grimm, cổ tích Andersen ...

(*) có lẽ là hai web này:

www.zhiyin.cn/

www.storychina.cn/

Tôi vẫn cảm thấy vẻ mặt ba mẹ Tần Chinh nhìn qua thật giống như không trả được nợ bị người ta đe dọa hắt nước sơn. Vẻ mặt như này rất quen thuộc, hồi tôi còn bé đã từng thấy trên mặt ba tôi, đến sau thì là người khác ...

Nhưng ngẫm lại thái độ của Tần Chinh với Vệ Dực, nếu như Vệ Dực là chủ nợ của Tần gia, vậy thì người mượn tiền như Tần Chinh đây cũng quá là khệnh khạng rồi!

Aizz

Có lẽ Tần Chinh và Thẩm Phong nói đúng: Chu Tiểu Kỳ, mày không thích hợp với việc suy xét. Tuy rằng trực giác của mày thường là đúng, nhưng kết quả suy xét thường là sai.

Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý, trên cả chân lý đã được kiểm nghiệm.

Tuy rằng Tần Chinh lại thêm một lần dẫn tôi không được qua lại với Vệ Dực, nhưng mà bạn học cũ gặp nạn, tôi dù sao cũng không đến mức thấy chết mà không cứu.

Đó là vài ngày sau, tôi nhận được một tin nhắn mà cả hình thức lẫn nội dung đều rất giống tin nhắn lừa đảo — tố tụng trúng người ở giữa đường Hòa Bình, bây giờ đang ở cục XX, phiên cậu mang theo 5000 tới hòa giải.

Ngoại trừ kí tên là Vệ Dực ra.

Lúc ấy tôi đưa cho Thẩm Phong xem, phản ứng của Thẩm Phong là: “Aha? Tên lừa đảo này cũng tên là Vệ Dực ư?”

Thẩm Phong nói như vậy là có nguyên nhân, dựa vào thu nhập của Vệ Dực, không đến mức không thể chi ra 5000 NDT đi. Có điều nếu như là kẻ lừa đảo, cũng tuyệt đối không dám để tôi tới cục cảnh sát.

Cuối cùng Thẩm Phong đi cùng với tôi. Thực ra tôi không sợ, tôi bên trên có người, Lưu đại gia làm 30 năm trong phân cục XX kia và tôi khá thân quen.

Lúc tới phân cục, Vệ Dực cao quý kia đang mệt mỏi tựa lưng trên ghế hút thuốc, bên cạnh là bà bác vừa dặt tay một đứa bé vừa gào khóc đến nỗi trần nhà cũng sắp lật tung lên rồi, đứa bé thì đang liếm kẹo que, bà bác khàn giọng nói: “Các vị lúc ấy không nhìn thấy à! Anh ta chạy xe nhanh cỡ nào, nếu không phải con tôi tránh kịp, thì sớm đã mất mạng rồi, còn có thể tới đây ăn kẹo que sao? Ôi chao, mày đừng cố ăn nữa, khóc hai tiếng xem nào!”

“Oa oa oa oa ...” Đứa bé rất là hợp thời gào lên hai tiếng.

Vệ Dực rủ mí mắt, vẻ mặt muốn chết.

Thẩm Phong thần phục không thôi trước kỹ xảo biểu diễn đến là chuyên nghiệp của hai mẹ con nghiệp dư này, chẳng qua nét mặt của khán giả chẳng có vẻ gì là bị thuyết phục, tình huống như này gặp nhiều rồi, còn không thú vị bằng xem giả ngã.

“Vệ Dục!” Tôi đi đến trước mặt cậu ta gọi một tiếng, cậu ta mới phát hiện ra, dụi thuốc lá, cố nặn ra vẻ mặt tươi cười. Cậu ta có vẻ như ngủ không đủ, cằm râu mọc lởm chởm, quầng mắt thâm đen, mắt đỏ au, bộ dạng như sắp đổ gục tới nơi.

“Người bị cậu đụng phải?” Tôi chỉ chỉ vào hai mẹ con nhà kia.

Cậu ta nhắm mắt lại, ủ rũ gật đầu, “Tớ ở thành phố A không còn người bạn nào khác, chỉ có thể phiền cậu thôi.”

“Không sao, không sao, dễ giải quyết ấy mà.” Tôi liếc mắt đánh giá cậu ta một cái, “Cậu không phải là còn bị cướp giật nữa đấy chứ?”

Cậu ta thở dài, nét mặt không biết là khóc hay cười, tôi nghĩ có lẽ là dở khóc dở cười hoặc là cười khổ: “Thành phố A ấy à ... thật là kỳ diệu ...”

Thẩm Phong không phúc hậu cười phụt một tiếng, lập tức quay mặt đi làm bộ nhìn nơi khác.

Cái loại tư sản chuyên cướp bóc của giai cấp vô sản như Vệ Dục đây, có ngày bị giai cấp vô sản cướp bóc lại là đáng đời!

Có điều nói một câu thiếu khoa học, bát tự của Vệ Dục và thành phố A không hợp. Cái nơi như giữa đường Hòa Bình, lính mới không dám đi, người nơi khác không dám tới, vì kẻ giả bị đụng xe còn nhiều hơn kẻ vờ ngã; nhiều kẻ vô cùng chuyên nghiệp, còn như hai kẻ nghiệp dư này còn là hiếm thấy, cũng chỉ có thể lừa bịp tổng tiền cái loại công tử bột như Vệ Dục đây thôi. Ai bảo mấy thứ gắn trên người cậu ta tùy ý thôi nhìn qua cũng tính ra giá trị năm con số. Việc này rõ ràng chứng minh, bộ dạng có tài có thể là một loại hài kịch, bộ dạng có tiền thì quá nửa là bi kịch. Một kẻ lúc trước bị người ta móc ví, lúc sau lại bị giả đụng xe ăn vạ, đây là thảm kịch nhân gian đến cỡ nào a!

Hai mẹ con kia nhìn thấy chúng tôi ở bên này, lập tức mở miệng đòi tiền, chỉ vào đứa con nghe nói bị đụng đến hồng đầu óc nói muốn 3000 đồng tiền hòa giải.

Thẩm Phong nhìn đứa trẻ miệng đầy dốt dãi cười ngây ngô, lại nhìn bà bác đánh đá, hùng hổ kia, nhú mày nói “Bà có chứng cứ gì chứng minh con bà là bị anh ta đụng phải đến hồng não, mà không phải đầu óc vốn đã hồng từ trước rồi?”

Giọng bà bác kia lại còn lớn hơn. “Được! Chúng ta tới bệnh viện kiểm tra! Tới lúc đó, có phí tổn gì các người phải trả! Các người nói xem còn có lý trời hay không a, đâm phải người ta rồi còn đòi chứng cứ!”

Nhìn nét mặt kia của Vệ Dục, nếu có sợi dây thừng, cậu ta nếu không tự treo cổ mình, thì chính là treo cổ bà bác đối diện. Cậu ta ủ rũ khoát tay nói: “Đưa cho bà ta đi ...”

Tôi đưa 5000 cho Vệ Dục, bà bác kia vừa thấy tiền một cái là mắt dính chặt, đầu lưỡi nhát thời thụt lại, “Đợi, đợi chút! Ba, ba ngàn đồng là tiền chữa bệnh, còn có, có phí tổn thất tinh thần, phí nghỉ làm, phí đó, phí đó ...”

Tôi cười cười. “Bác gái, bạn cháu là người tỉnh ngoài, nhưng cháu là người địa phương. Tính tình cậu ấy tốt, chứ tính cháu thì chẳng tốt chút nào. Người trong giới các bác nói kẻ chân trần không sợ người đi giày, kẻ không cần mặt mũi sợ kẻ không muốn sống nữa, nhưng mà cháu nói cho bác, người trong cục cảnh sát này cháu quen thân đến nữa, bạn cháu coi như tiền đi trừ họa, chứ cháu thì muốn tổng cổ ôn thần, bác nếu thật muốn xài công phu sư tử ngoạm, thì để bạn cháu đi trước, cháu chơi cùng bác! Bác xem cháu vỗ tay một cái có bao nhiêu người hưởng ứng! Bác nếu thật không muốn sống, thì để cháu giúp bác! Khuất phục trước kẻ ác không phải tính cách của cháu, cháu chưa náo loạn giang hồ nhiều năm rồi, bác đừng ép cháu ra tay a!”

Tôi vỗ vỗ tay, lập tức có bảy người buông bài poker, di động, máy chơi game, tiểu thuyết trong tay xuống, đứng dậy.

Bà bác kia vừa nhìn thấy, lập tức dờ người.

Thẩm Phong và Vệ Dực đều quay đầu đến trốn mắt nhìn tôi, vẻ mặt rất là khiếp hãi.

“Vây ... Vây 3000.” Bà bác nói xong liền vươn tay muốn giật tiền, tôi lại rút lại tiền từ trong tay Vệ Dực, cười tủm tỉm nói, “Bây giờ thì không phải giá đấy nữa!”

Tôi từ từ rút ra ba tờ 100, đưa lại cho bà ta. “300 đồng, bác trả lại cho cháu 50 đồng. 250 đồng, coi như là phí diễn xuất của bác.”

Thẩm Phong co vai lại.

Lưu đại gia trong cục trực tiếp lấy ra 250 đồng từ ván bài đang đánh dở trên bàn. “Tiểu Kỳ, có lẽ bà ta không có tiền lẻ, lấy ở đây đi.”

Khóe mắt và khóe miệng Vệ Dực cùng giật giật.

Cuối cùng bà bác kia dẫn con cầm 250 đồng chạy té khói.

Cho nên nói so với lớn tiếng mà vô dụng, càng nhiều người sức mạnh càng lớn, đoàn kết chính là sức mạnh.

Tôi cùng chào hỏi mấy người bạn trong cục cảnh sát, lấy 15 tờ trong xấp 5000 đưa ọi người mua trà nước, cười nói vài câu liền dẫn Vệ Dực đi khỏi.

May mà cậu ta không phải điều khiển xe sau khi uống rượu, nếu không sẽ không dễ giải quyết như vậy.

“Chu Tiểu Kỳ... Kỳ xảo biểu diễn của mày còn lão luyện hơn bà bác kia nữa ...” Thẩm Phong thán phục vỗ vỗ vai tôi, “có thể lực mạnh như vậy, lúc đầu sao còn để Vệ Dực coi 3000 kia như rác làm gì?”

“chuyện này mày không biết phép tắc rồi, bà bác kia muốn phí diễn xuất, bạn bè tao làm diễn viên quần chúng chả nhẽ không cần a? phép tắc trong giới là một phần, để bọn họ nhúng tay cũng không tốt lắm. Dù sao Vệ Dực nhiều tiền như vậy, tao coi như cướp của người giàu chia cho người nghèo.” Tôi trước sau vẫn coi Vệ Dực là kẻ cho vay nặng lãi. Những người này thật ra cũng biết ba tôi là Chu Dịch, chẳng qua “ba tôi là Chu Dịch” xem ra còn không bằng “trong tay tôi có nhân dân tệ”, cho dù bọn họ bằng lòng làm diễn viên khách mời vì tình nghĩa, tôi cũng ngại để cho bọn họ làm không công. Bấy người vừa đứng lên trong đó là mất 1500, lại vừa đưa 250 nữa, thật không rẻ nha!

Thẩm Phong phụt một tiếng, “Ồ hèn”

Tôi đưa chỗ tiền còn lại cho Vệ Dực, xe cậu ta đỗ ở bên ngoài, nhìn qua không có vấn đề gì. “Hay là cậu tìm một khách sạn nghỉ một giấc trước đã? Tỉnh táo lại chút rồi tỉnh tiếp.”

Tôi đoán cả đời Vệ Dực cũng chưa từng khổ khổ như vậy.

Vệ Dực gật gật đầu, cười cười với tôi. “Mấy hôm sau sẽ gọi cho cậu, tiền khi khác tớ sẽ trả.”

“Không vội không vội, hòa thượng chạy được chứ miếu không chạy được.” Tôi cười tủm tỉm nói. Lúc này tôi cũng ngại hỏi cậu ta sao không tìm ba Tần giúp đỡ.

=====

“Hà phương ngâm khiêu thả từ hành” () là một câu thơ trong bài Định phong ba của Tô Thức, có nghĩa là vừa ngâm nga vừa cất bước (lên hỏi trên HĐT, may mắn được ss Schan dịch giúp, chân thành cảm ơn ss :D)

Có thể đọc cả bài thơ và phần dịch tại đây

Nhưng (ngâm) và (dâm) đồng âm, cho nên bạn tác giả lại chế ra câu: -> Hà phương dâm khiêu thả từ hành, hiểu câu này như thế nào tùy theo suy luận của mỗi người thôi .

Chương 16: Chu Tiểu Kỳ, em thắng!

Trên đường về nhà, Thẩm Phong cứ nhìn chăm chăm tôi, cũng may da mặt tôi đủ dày, cũng nhờ vào sức dẻo dai được tôi luyện do ở cùng phòng với nó suốt 4 năm, địch bất động, ta bất động ... về nhà rồi mới động.

“Chu Tiểu Kỳ, trước giờ tao vẫn nghĩ một chuyện, mày là hai thật hay giả hai (ngu thật hay vờ ngu) ” Thẩm Phong vuốt vuốt cái lông mày đang nhú lại nhìn tôi chăm chú.

“Mày quá coi thường tao rồi.” Tôi nghiêm túc nói, “Mày còn thiếu của tao 248 đơn vị!”

Câu bạn Phong nói là : , và bên dưới bạn Kỳ bảo là : , đây là do 2 hay 250 đều là tiếng lóng chỉ người ngốc ngếch, dần dợn. Xoắn hết cả não mới tra ra và hiểu được được ý nghĩa của đoạn hội thoại này

“Herbert Trudeau nói, tự giễu là cảnh giới hài hước cao nhất, tao vẫn đinh ninh rằng năng lực tự đả kích và tự tìm đả kích của mày đủ để khiến người đang sống sờ sờ cười đến nổi lăn ra chết.” Thẩm Phong nắm cằm tôi quay trái quay phải nhìn, “Tao chỉ đang nhớ lại, Tần Chinh – đóa hoa trên đỉnh núi kia đã bị mày bẻ xuống như thế nào, hóa ra là đóng giả heo để ăn thịt hổ, xuống tay ác độc tàn phá đời hoa.”

Tên ông này là , mình search google cũng không ra được cái tên chính xác hay profile rõ ràng, nếu ai biết người nói câu này, hay tên chính xác phiên âm từ đồng chữ kia, thì bổ sung giúp mình với, plz!

Nghe lời này mà thấy đau lòng, Thẩm Phong và tôi đều là sinh ra và lớn lên dưới ngọn cờ đỏ, mà nó lại vẫn thiếu một trái tim ấm áp, khỏe mạnh. Là tri kỷ thân thiết nhất của tôi, người khác không biết thì thôi, kể cả nó cũng không tin là ngay từ đầu tôi tuyệt không ôm bụng dạ muốn độc chiếm Tần Chinh, mà tôi cảm thấy ngay cả nó cũng không tin, vậy Tần Chinh chắc chắn lại càng không tin.

Cho nên lần đầu hôn tôi, Tần Chinh nói: “Chu Tiểu Kỳ, em thắng rồi.”

Lúc ấy tôi bị sắc làm mê muội, không kịp ngẫm nghĩ từ tế hàm nghĩa trong lời ấy, sau qua một hồi phân tích cẩn thận và suy xét lý trí, cảm thấy ý của anh chắc là: Chu Tiểu Kỳ, em cuối cùng đã chiếm được trái tim của bản công tử ta rồi.

Lời này nghe sao, giống như là tôi cưỡng gian anh vậy, mà sự thật rõ là ngược lại ...

Tôi từng tỏ thái độ rất rõ ràng với anh: “Tần Chinh, em cảm thấy chắc là anh phải lòng em trước.”

Anh vừa nhìn bảng báo cáo vừa đáp lại tôi một câu chả nghiêm túc tí nào: “Ồm.”

Tôi ôm lấy anh từ sau lưng, bắt măn vì câu trả lời qua quýt của anh, cắn cắn vành tai nói: “Mọi người cũng không ai tin, đều nói là em kết anh từ cái nhìn đầu tiên, cố sống cố chết theo đuổi, anh bị em cưỡng gian, bức lương dân làm chồng, vì con mà ép cưới. Có phải anh cũng nghĩ thế không.”

Anh nhẹ nhàng đẩy mặt tôi ra, xoa xoa vành tai ửng đỏ vì bị tôi cắn, quay đầu lại nhìn tôi, hạ mắt kính, trong đôi mắt đen láy ánh lên chút ý cười bất đắc dĩ: “Không phải anh đã nói rồi sao, anh đồng ý với quan điểm của em.”

“Anh nói lúc nào?” Tôi ngây người.

“Vừa xong”

“Cái tiếng “ồm” qua quýt kia ý hả?” Tôi dùng trán húc húc vào vai anh, “Tần Chinh, anh chắc chắn là đang trả lời em, chắc chắn là nghe rõ lời em nói chứ?”

Anh đưa tay xoa xoa hai má tôi, cười dịu dàng, “Nghe rõ rồi, là anh phải lòng trước.”

Tôi ngẩng phắt đầu, vô cùng kinh hãi lại cực kỳ sung sướng nhìn chằm chằm anh. “Anh thừa nhận rồi nhá!”

“Chưa từng phủ nhận.”

Người đàn ông này bên ngoài bị người ta coi là hoa trên đỉnh Everest, không khí loãng, chỗ nào cũng khiến người ta thấy lạnh như băng, nhưng ở trước mặt tôi lại như hoa nở xuân về, khiến cho tâm tình người ta rạo rục ...

Tôi nuốt nước miếng, nói: “Vậy hồi trước lúc anh cưỡng hôn em, tại sao lại nói, “Chu Tiểu Kỳ, em thắng?””

Sóng mắt Tần Chinh khê động, như là nghĩ ngợi một chút, mới hiểu ra tôi đang nói gì, rồi mới khê cười một tiếng, cũng không có ý sửa lại cái chữ “cưỡng hôn” kia. “Không sai. Không phải có câu nói, người thua cuộc, luôn là người yêu trước sao.”

Câu ấy, bấy giờ tôi mới hiểu.

Nếu như nói về gậy đàn nhị, Tần Chinh chắc chắn là danh thủ quốc gia, còn tôi chắc chắn là con trâu mặt đời dẫn kia. Một câu của anh ý tại ngôn ngoại, tôi nghe rồi vài năm cũng không hiểu, còn phải để anh giải thích tỉ mỉ cho tôi nghe. Nhưng mà tôi làm sao mà dự đoán được đàn ông chân chính như anh mà lại có thể đàn hát “18 điệu sờ” được cơ chứ ...

Thập bát mô: mình đọc xong bài này mà đỏ mặt tía tai, dạng này mình liệt vào dâm thơ :>, bạn nào có hứng thú có thể vào đây để đọc 18 điệu sờ

Tôi rất muốn giải thích tỉ mỉ lại cho Thẩm Phong, không biết làm sao mà lúc trước nó kiên quyết cho là là Tần Chinh bẫy tôi, bây giờ chuyển đi một chút, tiếp tục kiên quyết cho là tôi bẫy Tần Chinh.

Nó đây là quá coi trọng tôi a, vẫn quá coi trọng tôi a ...

Thực ra, những người khác không hiểu Tần Chinh, tôi cũng chẳng giận chút nào, kể cả Thẩm Phong cũng vậy, người bình thường làm sao biết được Tần Chinh – con người mặc vest, đi giày da, bộ dạng nghiêm cẩn lạnh lùng tỏa mùi cấm dục như thế lại ẩn giấu một trái tim rạo rực tới vậy. Người khác đều cảm thấy anh yêu tôi chưa đủ, đó là vì bọn họ không được nhìn thấy lúc anh tốt với tôi, mỗi lần vào mạng dâm dâm nhìn thấy những chủ đề khiến người ta khó chịu, lệ rơi đầy mặt như kiểu “gặp được người đàn ông như vậy, cô hãy lấy anh ấy đi ...” Tôi đều nhìn không được muốn lời Tần Chinh tới nhà thờ.

Mạng dâm dâm: theo ngu ý của mình thì nó là renren bị tác giả đọc lái đi thôi.

Dù có như thế, nhưng chuyện áo mưa rơm này, thật không phải tôi cố ý mua mà!

Thẩm Phong nói: “Mày với Tần Chinh nói gì nghe vậy, chuyện với Vệ Dục lần này, có cần viết một bản tấu chương thông báo chút không?”

Đây là đội một chậu nước lạnh ư.

“Mày thấy cần thiết ư?” Tôi hỏi ý kiến bạn thân tí.

Thẩm Phong bắt chéo hai tay, “Mày là hổ già, tự mày quyết định.”

Tôi nếu là hổ, thì cũng chỉ là hổ nhái trong bức ảnh hổ Hoa Nam của Chu Chính Long thôi!

Đây là vụ một nông dân tên Chu Chính Long ở TQ làm giả một bức ảnh hổ Hoa Nam (loài hổ cực hiếm của nước này) lừa dối công luận để được lĩnh tiền thưởng.

Tôi do dự, cảm thấy việc này sớm muộn gì Tần Chinh cũng biết, tôi nên thẳng thắn để được khoan hồng vẫn hơn, dù sao chữ lý vẫn ở bên phía tôi.

Nhưng mà gọi điện vài lần, bên kia đều không có người nhận, lúc đầu tôi nghĩ anh đang tăng ca, chờ đến sau giờ ăn cơm tối mới gọi lại vài lần, kết quả là vẫn không có người nhận.

Tôi nhú mày nhìn di động, gọi điện thoại không có người nhận, mà lại còn tắt máy. Việc như thế này vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Chẳng lẽ ...

Di động của anh bị móc mất?

Thật là khủng hoảng kinh tế a, ở đây thì Vệ Dục vừa bị người ta móc ví, anh ở đó lại bị móc di động.

“Gọi tới công ty anh ta hỏi thử xem.” Thẩm Phong nói:

Tôi nhìn thời gian, nói: “Đã 10h tối rồi, công ty chắc chắn chả còn ai.”

“Nếu tăng ca sẽ có. Hay là mày gọi cho đồng nghiệp của anh ta thử xem.” Thẩm Phong vừa nói xong, lại tự nhú mày, “Cô Bạch Vi kia, cũng là đồng nghiệp của anh ta nhỉ.”

Số của Bạch Vi, tôi thật ra có lưu, lần trước gặp cô ấy ở siêu thị đã trao đổi số điện thoại.

Đồng nghiệp của Tần Chinh tôi cũng không thân lắm, Bạch Vi coi như là quen hơn một chút, tôi nghe lời Thẩm Phong gọi điện cho Bạch Vi.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy ...”

Tôi bỏ di động xuống, trợn mắt nhìn về phía Thẩm Phong. “Cũng tắt máy.”

Khủng hoảng kinh tế, không đến mức khiến trật tự trị an tồi đến mức này rồi đi ...

“Lại gọi cho đồng nghiệp khác của anh ta xem, không đến nỗi cả công ty bọn họ rủ nhau tắt máy đi!” Nét mặt Thẩm Phong nghiêm lại.

Tôi tìm trong danh bạ một lúc lâu, mới tìm thấy một cái tên có chút ấn tượng, gọi đi rồi rất nhanh đã có người nhận.

“Xin chào, mình là bạn gái Tần Chinh, mình xin hỏi một chút, Tần Chinh hôm nay có đi làm không?”

“Tần Chinh? Không, hôm qua cậu ấy xin nghỉ rồi, hình như là nghỉ ba ngày.”

Chuyện này, Tần Chinh lại không nói cho tôi biết.

Thẩm Phong ở bên cạnh nháy mắt với tôi, thấy tôi không phản ứng gì, bèn giật di động qua tự mình hỏi. “Vậy Bạch Vi thì sao?”

Vì mở loa ngoài nên tôi nghe được rất rõ.

“Bạch Vi à, cũng xin nghỉ rồi.”

Thẩm Phong liếc tôi một cái cực nhanh, lại hỏi: “Có nói là xin nghỉ vì việc gì hay không?”

“Việc này không rõ, đi rất vội, các case trong tay đều gác lại.”

Tính cách Tần Chinh hơi quái gở, không phải người giỏi giao tiếp với người khác, người xung quanh biết anh cũng không nhiều, người có thể hỏi được có lẽ cũng chẳng còn ai.

Thẩm Phong cúp máy, quay đầu hỏi tôi: “Hay là mượn chút nữa máy lại gọi vào số cố định xem? Thế nào anh ta cũng phải về nhà ngủ chứ.”

Tôi ậm ừ một tiếng, có chút không yên lòng.

Bình thường toàn là trên dưới 11h đã đi ngủ, đêm nay hơn 12h vẫn còn trợn trừng mắt. Tôi trở mình sang nhìn Thẩm Phong, “Phong Phong, máy nói xem bây giờ tao gọi anh ấy đã về chưa?”

Thẩm Phong lấy di động đưa cho tôi. “Gọi thì biết.”

Tôi nhận lấy di động, vuốt đi vuốt lại mấy lần, do dự một chút, vẫn gọi đi.

“Tút — tut — tut —“

Thẩm Phong nhìn tôi chằm chằm, tận đến khi tiếng mạch đập cũng biến thành tiếng “tút tut tut tut” dồn dập.

“Di động thì sao?” Thẩm Phong nó, “Lại gọi vào số di động xem.”

Tôi thử lại một lần, vẫn là tắt máy.

“Phong Phong, máy nói xem anh ấy sao lại nghỉ phép nhỉ?” Tôi giương mắt nhìn nó.

Lúc trước có đọc một mẩu truyện cười. Người đàn ông khuya rồi còn chưa về, người phụ nữ lo lắng hỏi mẹ mình, hỏi anh ta chắc sẽ không ngoại tình đi. Bà mẹ nói, ngược ạ, đừng nghĩ tới chuyện xấu như vậy, có lẽ là bị xe tông thôi.

“Anh ta là tự xin phép, chắc là không có chuyện gì ngoài ý muốn, có thể là có chuyện gấp gì trong công việc. Nghe nói là đi gấp, chắc là khi đi quên không mang sạc, di động hết pin nên tắt thôi. Máy đừng lo vội.” Thẩm Phong vỗ vỗ vai an ủi tôi.

Tôi biết bây giờ thì nguy rồi ...

Con người như Thẩm Phong này, lúc bạn vui vẻ nó sẽ hắt ột gáo nước lạnh, nhưng lúc bạn ngã sấp xuống sẽ đỡ bạn đứng dậy, bây giờ dáng vẻ của nó là đang muốn đỡ tôi dậy, chẳng nhẽ giờ là tôi đang ngã úp sấp rồi sao?

“Bây giờ cũng khá muộn rồi, sáng mai dậy rồi gọi điện thoại cho ba mẹ anh ta hỏi một chút, có lẽ họ biết chuyện gì thì sao.” Thẩm Phong lấy lại điện thoại của tôi, “Bây giờ khuya rồi, ngủ đi đã, phụ nữ có thai không thể thức đêm.”

Tôi uhm một tiếng, lại trở mình nhìn trần nhà.

Lát sau, lại trở mình nhìn Thẩm Phong.

“Vậy mà nói xem, tại sao Bạch Vi cũng xin nghỉ nhỉ?”

Thẩm Phong không thèm nghĩ ngợi nói: “Có lẽ nhà có người chết, vội về chịu tang.”

“Phụt ...” Bỗng dưng, tôi bị chọc cười rồi.

Thế này thì làm sao tôi có thể không thích cô gái yêu ghét rõ ràng này chứ ...

Tôi nghe xong Thẩm Phong, ngủ cũng chẳng thấy yên ổn chút nào, vốn định sáng hôm sau sẽ gọi điện thoại cho ba mẹ Tần Chinh, kết quả là trường học khai giảng, bọn họ phải đi dự tọa đàm, không liên lạc được.

“Chẳng có chuyện gì là tốt cả.” Tôi chán nản ném điện thoại, “Lâu rồi không đi cúng bái.”

Thẩm Phong đứng ở cửa sổ bên cạnh gọi điện thoại, tôi quay đầu lại nhìn, nghe nó nói chuyện.

“Phải, là địa chỉ này, giúp tớ kiểm tra xem có người không, rồi đi khi nào, đi đâu, đi cùng ai. Mau chóng cho tớ một câu trả lời thuyết phục nhé.”

Nhìn Thẩm Phong cúp máy, tôi mới hỏi: “Mày gọi cho ai?”

“Một người bạn, tao bảo cậu ta tới nhà mày xem xem, hỏi thăm tung tích Tần Chinh. Ít nhất thì bảo vệ tầng dưới nhà bọn mày cũng biết anh ta ra khỏi nhà khi nào.” Thẩm Phong vỗ vỗ đầu tôi, “May lo cũng vô dụng, khẩn bái cũng vô dụng, đi ăn lót dạ có vẻ thực tế hơn.”

“Chị em à, vẫn là mày tốt ...” Tôi thở dài, chẳng có bụng dạ nào mà phản đối, hai người bèn đi xuống dưới lầu ăn cháo.

Tôi nói với ba mẹ là ở trong nội thành đi bệnh viện kiểm tra tiện hơn, nên không quay về Nhà Trắng nữa. Hai người cũng không phản đối, nhưng nghe nói mẹ già nhà tôi đang chuẩn bị thu xếp hành lý tới quây rầy tôi và Thẩm Phong, bà và Thẩm Phong làm bạn vong niên.

Vừa ăn sáng xong chuẩn bị trả tiền, di động đột nhiên reo, tay tôi run lên, chưa kịp nhìn tên trên màn hình đã nhận.

“Alo?”

“Chu Tiểu Kỳ hả?”

“Phải, là tôi!” Trong nháy mắt ấy, tim tôi đập mạnh, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh hay xuất hiện trong phim truyền hình – Cô XX à? Bạn cô bị xe đụng phải nhập viện, chúng tôi nhìn thấy số cô trong di động của anh ấy, mời cô mau tới bệnh viện XX ...

Đầu bên kia điện thoại im lặng một chút, “Chu Tiểu Kỳ ... Tớ Vệ Dực đây.”

Tim tôi lại chùng xuống, thở phào một hơi lại có chút mất mát. “Uhm, chuyện gì thế?”

“Cậu sao vậy? Giọng nghe là lạ, có chuyện gì à?”

“Không sao, không sao. Mà cậu ấy, gọi điện cho tớ có việc gì?” Tôi ha ha cười gượng.

“Trả nợ.” Vệ Dực cũng cười một tiếng, “Nhân tiện mời cậu ăn sáng.”

Tôi nhìn giờ, “giờ này rồi, cậu mời cơm trưa đi.” Sáng sớm gọi mấy cuộc điện thoại mà cũng sắp 10h rồi.

“Được, vậy thì cơm trưa. Tớ không quen thuộc thành phố A lắm, cậu chọn chỗ nhé.”

Là một phụ nữ truyền thống tam tòng tứ đức, phu xướng phụ tùy, bạn bè gặp nạn thì phải giúp, nhưng lời Tần Chinh cũng phải nghe theo, tôi chỉ có thể khéo léo từ chối thịnh tình của cậu ta, “Không cần đâu, việc dễ ấy mà, huống hồ bây giờ cậu vẫn đang dùng tiền của tớ.”

Vệ Dực cười thầm một tiếng: “Không phải tớ nói trả nợ ư? Giải quyết xong vấn đề về tiền rồi, chỉ có chứng minh thư với thẻ tín dụng là hơi phiền phức thôi, lần trước cậu cũng mời tớ rồi, lần này là đáp lễ.”

“Chuyện này thật không cần ...” Tôi hơi oải.

Thẩm Phong trả tiền xong quay về, hỏi tôi: “Ai vậy?”

Tôi che điện thoại nói: “Vệ Dực!”

Thẩm Phong nhú mi, lập tức giật mình, nói: “Hỏi cậu ta về Bạch Vi.”

Tôi giật mình tỉnh ngộ, đang muốn hỏi, chợt nghe Vệ Dực nói: “Tớ vừa nghe giới thiệu, khách sạn Kim Mã nghe nói không tồi, 12h gặp trước cửa nhé, tớ đang ở ngân hàng, còn có việc, trước cứ quyết định như vậy đi.”

Sau đó cúp máy ...

Tôi dần mặt ngắc đầu nhìn Thẩm Phong.

Thẩm Phong hai tay chống nạnh, thở dài. “Cậu ta nói sao?”

“Cậu ta bảo 12h mời tao ăn cơm trưa ở Kim Mã.” Đây là cái khách sạn mà đồ ăn như làm từ vàng thật ấy, có người sẵn lòng mời, tôi đương nhiên là hoan hỉ mà tới rồi, nhưng mà đây là lúc không bình thường, người mời cũng không bình thường nốt ...

“Đi, tao đi với mày.” Thẩm Phong nói xong nhú mày, “Vệ Dực này thật là phiền phức.”

Tôi sợ hãi hỏi một câu: “Phong Phong, mày nói xem có phải cậu ta còn chưa dứt tình với tao không?”

Thẩm Phong liếc tôi xem thường: “Phải, cậu ta là đồ biến thái, thêm vợ người khác, thêm cả phụ nữ có thai!”

9. Chương 17-18

Chương 17: Kể gốc nhiều tiền đây, mau tới!

Đối với Vệ Dực, cảm giác của tôi trước giờ vẫn rất đơn thuần.

Ba tôi là người lăn lộn trên thương trường, gặp cáo còn nhiều hơn gặp người, ông có nói với tôi, có một số người có vẻ không dễ chung sống, không dễ tiếp cận, nhưng một khi đã ở bên nhau rồi thì rất thật lòng, có một số kẻ nhìn có vẻ hiền hòa, khéo léo, bạn bè tuy nhiều, nhưng mà muốn bày tỏ tình cảm chân thành với anh ta thì thật không dễ.

Ở đại học X, Vệ Dực và Tần Chính vốn đã là hai loại người vừa giống lại vừa hoàn toàn khác nhau. So với Tần Chính, Vệ Dực lại càng giống người bình thường, thành tích dù tốt, nhưng không đến mức khác người như vậy, phát triển toàn diện, thích hoạt động đoàn thể, quan hệ với người khác cũng tốt – ngoại trừ Tần Chính. Cho nên tuy rằng thành tích và đánh giá của Tần Chính đều hơn hẳn Vệ Dực, nhưng chuyện xã giao thì không bằng cậu ta. Thậm chí là đối với nữ sinh, người theo đuổi Vệ Dực cũng nhiều hơn Tần Chính. Cũng bởi nguyên nhân này mới khiến hai người được xưng tụng là song bích của học viện kinh tế, hai viên minh châu.

Người như Vệ Dực tôi đã gặp rất nhiều, cũng không có cảm giác đặc biệt gì với cậu ta, cảm thấy cậu ta đối với ai cũng tốt, nhưng luôn bày ra vẻ xã giao thôi, ba tôi nói người như vậy thật dễ dàng lừa gạt lòng người, nhưng tình cảm thật của bản thân lại không để lộ. Giao dịch không có lời như vậy, tôi dễ dàng loại bỏ. Cho nên khi đối diện với loại người này, tôi vẫn là kính nhi viễn chi (tôn kính nhưng không dám tới gần).

Bây giờ vẫn vậy

Nhưng mà lần này cậu ta chu đáo hơi quá.

11h55 tôi và Thẩm Phong tới Kim Mã, cậu ta đến muộn hơn chúng tôi một chút, lúc nhìn thấy Thẩm Phong hơi ngạc nhiên, lập tức cười lên tiếng chào hỏi, không nói thêm gì bèn dẫn chúng tôi lên lầu.

Cậu ta chọn phòng, lại để tôi gọi món. Đến đây rồi, cũng ngại ngùng, tôi đưa thực đơn cho Thẩm Phong để nó gọi, nổi thù hận giàu sang của nó cũng quá sâu sắc, tất cả những món gọi ra đều là giá 4 con số.

Hôm nay Vệ Dực quần áo gọn gàng, tinh thần sáng láng, lại là công tử phong độ nho nhã, nghe Thẩm Phong gọi một bàn đồ ăn mặt cũng không đổi sắc, tôi cảm thấy thế nào cũng phải hơn 5 chữ số.

“Hôm qua thật phiền cậu ... các cậu ...” Vệ Dực mỉm cười nói, “Không tưởng được là trị an thành phố A kém như vậy.”

Tôi không nhịn được phụt ra: “Dáng vẻ của cậu khá là mời gọi trộm cướp.”

Vệ Dực run run, sờ sờ mặt. “Là sao?”

Thẩm Phong không thèm khách sáo nói hộ tôi: “Kể gốc nhiều tiền đây, mau tới.”

Tôi cúi đầu, cắn môi nhịn cười, tay kéo kéo Thẩm Phong.

Nó đá lại tôi một cái, cười như hoa nói với Vệ Dực: “Cậu cũng coi là rất thông minh, biết tìm tới Tiểu Kỳ. Phải rồi, cậu làm sao biết được Tiểu Kỳ ở thành phố A?”

“Cậu ấy với Tần Chinh là đồng hương.”

Thẩm Phong tỏ vẻ ngạc nhiên: “Cậu cũng biết quê Tần Chinh là thành phố A sao?”

Vệ Dực quay đầu nhìn Thẩm Phong, cười đầy ẩn ý. “Đại danh Tần Chinh vang như sấm, thành phố A địa linh nhân kiệt, sao có thể không biết được?”

“Phải rồi, mấy hôm trước tớ còn gặp cậu ở nhà Tần Chinh.” Tôi thấy đề tài dẫn tới đây cũng ngấp nghé rồi, giờ mới mở miệng. “Cậu và Tần Chinh hóa ra có thân quen sao?”

“Không coi là thân, có gặp vài lần, không quen.” Vệ Dực thản nhiên cười nói.

Tôi nói: “Tớ còn tưởng là hai người là người thân nữa.”

Vệ Dực nở nụ cười: “Làm sao trèo cao được tới chứ.”

Tôi thấy lời này là lạ, có chút không phải. Vừa lúc mang đồ ăn lên cắt ngang cuộc nói chuyện, tôi nháy mắt với Thẩm Phong, hỏi nó có nên mở miệng hỏi chuyện Bạch Vi không.

Thẩm Phong trừng mắt liếc tôi một cái, quay đầu nhìn Vệ Dực, giả cười nói: “Cậu vừa rồi là tớ hỏi thừa rồi, thật ra Bạch Vi cũng là người thành phố A, cậu làm sao có thể không biết được chứ.”

Nói như thế, tôi cảm thấy càng lạ ...

Vừa rồi Thẩm Phong hỏi Vệ Dực, sao mà biết tôi là người thành phố A.

Vệ Dực trả lời, tôi và Tần Chinh là đồng hương.

Dựa vào quan hệ thân sơ mà nói, không phải nên trả lời là vì tôi với Bạch Vi là đồng hương sao?

Thế nào mà Bạch Vi lại bị đẩy tới cuối cùng?

Cảm giác hình như không chỉ Tần Chinh có địch ý với Vệ Dực, Vệ Dực với Tần Chinh cũng chẳng thân mật chút nào. Thẩm Phong và Vệ Dực giương thương múa kiếm lời qua tiếng lại sắc bén, tôi nghĩ đến đau cả đầu, quyết định — ăn cơm trước!

Quả nhiên tôi không thích hợp suy xét.

“Vệ Dực, hai hôm nay cậu có liên lạc với Bạch Vi không?” Thẩm Phong rót cuộc cũng hỏi tới vấn đề chính.

Vệ Dực nhấp ngụm rượu, nhếch khóe miệng: “Có, sao vậy? Cậu có việc tìm cô ấy à?”

“Không có gì, hôm qua nghe bảo cô ấy không đi làm, nên nhân tiện hỏi thăm một chút. Sao mà cậu chẳng quan tâm tới bạn gái mình gì thế?” Thẩm Phong mỉm cười, đây là lời bao biện — tôi tỏ vẻ vô cùng tán thưởng trước sự dối trá đến là thành thật của nó.

Vệ Dục đang định trả lời, di động liên vang lên, nhìn xuống màn hình điện thoại, nở nụ cười có lỗi với chúng tôi rồi bước ra bên ngoài nhận điện thoại.

Thẩm Phong oán hận nói: “Tên Vệ Dục này, vẫn là lúc cậu ta thê thảm túng quẫn còn thấy dễ ưa.”

“Việc này có thể giải thích, mà có lòng thương cảm, lại có lòng hận thù giàu sang?” Tôi chẳng có hứng thú gì nhìn đám thức ăn trên bàn, cảm thấy ánh vàng lấp lánh đầy bàn. “Chính mà cũng là một vị phú bà.”

“Tao chưa từng cảm thấy mình là phú bà, hơn nữa hoàn cảnh gia đình cũng không so nổi với gia đình mà.”

“Nhưng sao vẫn cảm thấy mà thật lòng yêu quý tao nhỉ?”

“Nhà mà có tiền là chuyện nhà mà, mà nhìn có vẻ khiến tao động lòng thương cảm, thế là đủ rồi.” Cái vẻ khinh bỉ không chút che giấu này của nó cũng khiến tôi thật bất lực a ...

Vệ Dục nhận xong điện thoại bước vào, nói: “Ngại quá, để các cậu đợi lâu rồi.”

Thẩm Phong tiếp tục thử: “Nói chuyện lâu như vậy, là Bạch Vi gọi tới ư?”

Vệ Dục liếc nó một cái, “Không phải, một khách hàng.”

Lúc này, cửa đột nhiên mở ra, một giọng nói lạnh băng truyền từ xa lại. “Sao tôi lại không biết, tôi từ lúc nào đã thành khách hàng của cậu?”

Tôi và Thẩm Phong sửng sốt, reo lên: “Tần Chinh?”

Tần Chinh quay đầu liếc tôi một cái, hình như cũng hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ trong tích tắc, rất nhanh đã nói: “Tiểu Kỳ, lại đây.”

Nhiều năm tập thành thói quen khiến tôi lập tức đứng dậy, đi tới bên cạnh Tần Chinh, cầm tay anh hỏi: “Sao anh lại đột ngột trở về? Di động lại tắt máy, em gọi thế nào cũng không được.”

Tần Chinh nắm chặt tay tôi, không trả lời câu hỏi của tôi mà nhìn chăm chăm Vệ Dục, vẻ mặt lạnh băng.

Vệ Dục cũng khoan thai đứng dậy, hai tay đút túi, nhìn thẳng lại anh, như cười như không.

Bầu không khí giữa hai người thật kỳ quái, vô cùng kỳ quái, tôi lại chẳng nhìn ra manh mối gì. Thẩm Phong bình chân như vại cứ thế ngồi xuống, khoan thai dùng bữa, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc mắt một cái, đối với sự bình tĩnh và tầm lòng quý trọng lương thực của nó, tôi cũng phải tán thưởng.

Tay tôi bị Tần Chinh nắm hơi đau, tránh ra một chút, anh lại hình như không phát hiện ra, ngón tay của bàn tay đang nắm tôi kia hơi trắng bệch, giống như đang cố gắng kiềm nén cái gì.

“Vệ Dục, những lời vừa nói tôi sẽ không nói lần thứ hai, tự giải quyết cho tốt.” Tần Chinh lạnh giọng nói, lập tức kéo tay tôi rời khỏi đó, tôi đột nhiên nhớ ra một việc, dùng chân nói: “Đợi chút!”

Tần Chinh quay đầu nhìn tôi, tôi quay đầu nhìn Vệ Dục, nói: “5000 đồng, cậu còn chưa trả tớ.”

Nụ cười của Vệ Dục nhất thời cứng đờ ở khóe miệng.

Tôi cầm lấy 5000 đồng đi theo Tần Chinh ra khỏi khách sạn, Thẩm Phong tỏ vẻ lãng phí thức ăn sẽ bị trời đánh, cố ở lại đợi đồ ăn mang lên hết đã, nét bối rối của Vệ Dục trong nháy mắt lại tăng thêm theo cấp lũy thừa.

Tần Chinh nắm chặt tay tôi, lặng lẽ gọi taxi, nói địa chỉ Tần gia.

Tôi cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt, lại ngẩng đầu nhìn cạnh mặt anh. Tần Chinh cup mắt xuống, chắc là cảm giác được cái nhìn chăm chú của tôi, nghiêng đầu nhìn tôi.

“Sao lại về đột ngột thế nào, không phải nói quốc khánh mới về sao?”

“Có chút việc nên về sớm một chút.” Tần Chinh nhếch khóe môi, nở một nụ cười yếu ớt trấn an tôi, “Quyết định vội vã, chưa kịp nói cho em, sáng hôm nay vừa xuống máy bay.”

Tôi xòe ngón tay mình ra, đếm đếm, nói: “Em gọi cho anh tổng cộng 12 lần.”

Tần Chinh lại nắm lại ngón tay tôi, mười ngón đan vào nhau, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay tôi, dịu dàng nói: “Lần này anh không đúng, để em lo lắng rồi.”

Tôi cuối cùng cũng cảm nhận được nỗi bất đắc dĩ của Tần Chinh ngày xưa, một người lúc phạm lỗi nếu như nhận lỗi quá nhanh, ngược lại sẽ khiến cả bụng tức của người kia không phun ra nỗi cũng nuốt không trôi, cứ như triệu chứng của bệnh viêm họng mãn tính vậy ...

“Cho nên anh về là đến tìm Vệ Dục?” Tôi hỏi thật cẩn thận.

Ánh mắt Tần Chinh lóe sáng một chút, nói: “Cũng không hoàn toàn.”

Giữa vợ chồng, thẳng thắn thành khẩn và lòng tin quan trọng, hay là riêng tư và không gian quan trọng hơn, đó là một vấn đề. Tôi còn thật sự suy xét một hồi, cảm thấy trước mắt quan hệ của chúng tôi vẫn đang dừng ở giai đoạn sơ cấp hữu thực vô danh, tuy rằng sức sản xuất đã sắp vượt qua Anh đuổi kịp Mỹ, nhưng về chế độ xã hội lại không ngang hàng, muốn hủy bỏ chế độ bất bình đẳng và bóc lột, vẫn chỉ có thể dựa vào sự tự giác. Rõ ràng ở phương diện này, tính giác ngộ của Tần Chinh còn chưa cao bằng giai cấp vô sản như tôi đây.

“Vệ Dục bị người ta cướp ví, lại bị người giả dựng xe ăn vạ, tìm em xin giúp đỡ, em mượn 5000 đồng cho cậu ta, hôm nay cậu ta trả tiền.” Tôi ủ rũ thành khẩn báo cáo để được nường tay.

“Anh biết.” Tần Chinh xoa xoa đầu tôi, mỉm cười nói. “Trước theo anh về nhà đã.”

Đây là nhà anh không phải nhà tôi.

Nhà Tần Chinh không có ai ở nhà, hai người lớn cả ngày đều ở trường, Tần Chinh để tôi ở trong phòng anh nghỉ ngơi, tự mình thì vào nhà tắm tắm gội.

Bấy giờ tôi mới phát hiện, lần này về anh chẳng mang chút hành lý nào, quả nhiên là vội quyết định trở về.

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước ào ào, tôi nghĩ chắc anh cũng chưa kịp ăn cơm, bèn vào phòng bếp tìm chút nguyên liệu dùng được nấu cho anh chút mì.

Lúc chờ nước sôi, tôi cực kỳ thương nhớ cả bàn yến tiệc thịnh soạn ở khách sạn Kim Mã kia, Vệ Dục xem ra chẳng thể nuốt trôi, Thẩm Phong ăn từ đầu đến cuối, bạn nói nếu Vệ Dục có chút lương tâm đưa tiền thức ăn kia cho tôi làm tiền lãi thì tốt rồi, còn giờ thì chỉ Thẩm Phong vợ bỏ, ngấm lại thật khó chịu, cố nhịn xuống gọi điện cho Thẩm Phong bảo nó không ăn hết thì gói mang về ...

“Lúc đầu là mỳ cần rách, rách rồi thì cho rách luôn ...”

Tiếng nhạc chuông cài đặt riêng cho Thẩm Phong khiến tôi giật mình một cái, tôi run run nhận điện thoại. “Phong Phong bé bỏng ...”

“Chu Tiểu Kỳ, bà đây đã giúp mỳ gói đồ ăn thừa lại, lại còn gọi thêm 3 món mỳ thích nhất, thừa lúc còn nóng, mỳ với gian phu nhà mỳ ở chỗ nào, tao đưa đến cho, tiền xe mỳ trả.”

Áy da mẹ ruột a ...

Chị em này của tôi với tôi thật là cùng một mặt hàng, lòng mề tương thông đến nhân thân đều phải phần nộ! Tôi rưng rưng nước mắt nói: “Tao ở nhà Tần Chinh, đang nấu nước mì, mỳ mau mang tới đây, tiền xe để tao bao, mỳ đi xe bus, số 18 tới tiểu khu nhà chúng ta, nhà Tần Chinh ở tòa A3 nhà 419.”

“Chu Tiểu Kỳ, mỳ quá bủn xỉn! Đồ ăn giá trị hơn một vạn mà mỳ bảo tao đi xe bus mang tới!” Thẩm Phong hung dữ lý sự.

Tôi hít một hơi khí lạnh. “Thẩm Phong, giai cấp vô sản như mỳ một khi đã đắc thế, bóc lột nhà tư bản còn dửng dưng hơn cả ma cà rồng hút máu người ta! Hơn 1 vạn, mỳ ra tay cũng thật ác độc, thế mà mỳ cũng nuốt trôi được ... Mỳ có biết cái tính trả đũa vì thù hận giai cấp này là chương ngại vật lớn nhất chặn đường tiến bộ của lịch sử nhân loại không hả!”

“Cút! Bà đây là thúc đẩy tiêu thụ hàng trong nước!” Thẩm Phong đã hoàn toàn bị mẹ tôi tẩy não, kiên quyết cho rằng tất cả lãng phí đều là chi phí, tất cả chi phí đều là thúc đẩy sức tiêu thụ của nền kinh tế quốc dân, vì thế tận lực tận sức để cống hiến cho sự phát triển của nền kinh tế. Khác nhau là mẹ tôi phẩm chất cao thượng tiêu tiền của mình, còn Thẩm Phong là kẻ vô lương tâm vung tiền của người khác.

Tôi tắt bếp, bỏ luôn món mì bình dân, chuẩn bị chờ đợi bữa tiệc 1 vạn ba, nghĩ đến vụ cho Vệ Dực vay 5000 này là vụ làm ăn có lời nhất của tôi, vay nặng lãi cũng chả có được món lãi kéké xù như vậy. Khoản thu nhập thêm ấy cũng có thể tạm thời an ủi tâm hồn bé bỏng của tôi vì Tần Chinh mà gầy mòn, héo hon.

Cái này gọi là “tiểu phú do kiệm, đại phú do thiên, cự phú do quýt tiền” (*), tôi thế nhưng còn kiên quyết bao Thẩm Phong hai đồng vé xe bus, chuyện này chứng minh tôi là một người có lương tri, cũng chứng minh tôi vẫn dừng ở giai đoạn thứ nhất “tiểu phú từ kiệm” mà thôi, cách cự phú còn một đoạn rất dài, rất dài.

(*) giàu nhỏ do tiết kiệm, giàu lớn là trời cho, quýt tiền mới thành tỷ phú.

Dựa vào tình bạn năm năm giữa tôi và Thẩm Phong, mức độ thù hận giàu sang của nó nhất định không nhẹ hơn tôi, lúc trước khi tôi và Tần Chinh ở bên nhau, nó còn miễn cưỡng coi tôi như đồng chí cùng một chiến tuyến, sau khi tôi ở bên Tần Chinh, Tần Chinh lại dần dần có của cải để tích lũy, nó từ chỗ không coi tôi là người một nhà dần dần đến không thèm coi tôi là người nữa. Dùng cách nói của nó, Tần Chinh là của tôi, bóc lột tôi cũng là bóc lột Tần Chinh, bóc lột Tần Chinh cũng chính là đào tường chủ nghĩa tư bản, đào tường chủ nghĩa tư bản cũng chính là góp được 1 viên gạch cho sự nghiệp của chủ nghĩa xã hội khoa học, lợi trước kéo lợi sau, cuối cùng là cả xã hội cùng phồn vinh – tôi cảm thấy Thẩm Phong có thể coi tất cả hành vi của mình thăng lên thành vì chủ nghĩa yêu nước, đây cũng thật là một thứ bản lĩnh kinh người.

Không phải chỉ là đục lỗ thôi sao ...

Tần Chinh đang sấy tóc trong nhà tắm, tiếng chuông cửa và tiếng chuông điện thoại cùng reo lên, tôi vừa nắm lấy di động vừa đi mở cửa.

Trong cái tích tắc kia, tôi ấn nút nghe mới phát hiện ra là tin nhắn ...

Thẩm Phong xuất hiện lộng lẫy, tay trái tay phải đều xách một túi to, mỗi túi lại có 5 hộp đồ ăn, chia đều mà nói mỗi hộp giá cả ngàn đồng...

Đầu năm nay, giá cả hàng hóa quá kinh khủng ...

“Tay bà đây muốn gãy cả ra rồi, đây là tai nạn lao động ...” Thẩm Phong đưa đồ ăn vào trong bếp, đặt mông ngồi trên ghế thờ phỉ phò, giữa trưa tháng 9, trời cực nóng, nó đầu đầy mồ hôi đi tìm điều khiển điều hòa.

“Chu Tiểu Kỳ, bật điều hòa.” Thẩm Phong nằm úp sấp trên bàn uể oải muốn chết, quay đầu liếc tôi một cái, bất mãn nhíu mày,

“Trên di động có hình khiêu dâm sao, nhìn nhập tâm như thế?”

“A?” Tôi ngẩng đầu nhìn nó một cái, hơi khó chịu nói: “Thẩm Phong, mày đừng có mà mở miệng quạ đen ...”

Tin nhắn mở ra rồi, là không thể khép lại lần nữa được, Tần Chinh thế nào cũng biết tôi xem tin nhắn của anh.

Thật ra cũng không phải cái gì quan trọng, bí mật, chẳng qua là hai câu từ Bạch Vi.

“Em tin rằng tình yêu không có sai lầm, chỉ có bỏ lỡ. Nếu như năm ấy anh nhận được lá thư này, liệu có tới hay không?” Chương 18: Phòng cháy, phòng trộm, phòng đồng lương.

Những lời này tôi vẫn cảm thấy thật kiêu cách, hoàn toàn là bày trò chơi chữ để đùa bỡn đám người IQ thấp, tôi tin chắc Tần Chinh là tinh anh IQ cao như vậy, tuyệt không bị thứ này lừa gạt.

Tôi nói với Thẩm Phong: “Điều khiển điều hòa trong ngăn tủ, tự lấy đi, tao đi gọi điện thoại đã.”

Chiều tháng 9, ánh mặt trời rực rỡ, lòng tôi ngổn ngang như đám lá vàng bị gió cuốn, tâm tình phức tạp cảm di động của Tần Chinh, pin chắc là vừa thay, vạch dây ắp; trong lịch sử cuộc gọi, gần đây nhất là Vệ Dực, người thứ hai từ dưới lên là Bạch Vi.

Tần Chinh cũng từng mua cho tôi một cái di động giống y như đúc, giá phải hơn hai tháng tiền lương của tôi, kết quả là đi làm chưa được mấy hôm đã bị móc mất.

Tôi lặng lẽ đi mua cái điện thoại nhái, duy trì sản phẩm trong nước.

Điện thoại nhái có hai cái tốt, kích cỡ lớn có thể phòng thân, giá tiền rẻ có thể phòng trộm, trong hoàn cảnh khủng hoảng kinh tế như hiện nay, cần phải thủ sẵn phòng thân.

Tần Chinh là thứ xa xỉ phẩm duy nhất tôi dùng, quả nhiên, quá xa xỉ cũng không được, sẽ bị người ta nhòm ngó.

Tôi dùng điện thoại của anh, gọi lại cho Bạch Vi.

Chuông vừa vang đã có người nhận, giọng Bạch Vi có chút mệt mỏi:

“Tần Chinh?”

Tôi hít sâu một hơi, nói: “Tôi là Chu Tiểu Kỳ.”

Bên kia im lặng 3 giây.

Tôi tiếp tục nói: “Không cần thận đọc được tin nhắn cô gửi cho Tần Chinh, cô nói xem tôi có nên xóa không, vẫn là nên xóa nhỉ?”

Bạch Vi cười một tiếng. “Xóa đi. Có thời gian không, ra ngoài nói chuyện nhé.”

“Không có thời gian.” Ngón trỏ của tôi khê móc lấy tay vịn trên ban công, “Thật ra lần trước cô cũng nói rất rõ ràng rồi, tôi cũng không hứng thú nghe tiếp lần thứ hai.” Những lời ý vị sâu xa của cô ta kia, tôi vốn không ngại thừa nhận rằng nghe không hiểu.

“Chuyện giữa tôi và Tần Chinh, cô không hiểu kỳ sao?”

“Nếu tò mò, tự tôi sẽ hỏi anh ấy.”

Bạch Vi mỉm cười nói: “Chu Tiểu Kỳ, bây giờ tôi bắt đầu hoài nghi, cô là ngốc thật hay là giả ngốc, biết rõ Tần Chinh giấu cô chuyện quá khứ, lại vẫn có thể thản nhiên như vậy.”

“Tôi cũng giấu anh ấy rất nhiều chuyện, tôi không nói cho anh ấy chuyện ngày hôm qua đã làm mất 100 đồng, hôm kia đi ăn đồ nướng ở ven đường, ột người ăn xin 5 đồng.” Tôi thoải mái nói, “Chuyện đó không liên quan, tôi nói với anh ấy làm gì. Có lẽ anh ấy cảm thấy thứ mà cô gọi là “chuyện quá khứ” cũng chỉ nhỏ nhoi, râu ria như lông gà vỏ tỏi. Chuyện quan trọng, anh ấy không thể không nói cho tôi biết, nếu không nói cho tôi, rõ ràng là chuyện không quan trọng.”

“Vậy còn chuyện giữa anh ấy và Vệ Dục thì sao?”

“Chuyện này dù có quan trọng, cũng không liên quan gì đến tôi. Nhân tiện cho cô một lời khuyên, Vệ Dục tuy rằng cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, cô cũng đừng cảm sùng lên đầu cậu ta.”

“Chu Tiểu Kỳ, cô sống quá đơn giản, chuyện giữa chúng tôi, cô không thể hiểu được.”

‘Bà chị à, cô đừng coi chuyện quá khứ là cái gì to tát.’ Tôi sâu sắc khuyên cô ta một câu, “Tôi tự tin vào ánh mắt nhìn người của mình, ít nhất là tin Tần Chinh không coi cô là vấn đề gì lớn.”

Bạch Vi im lặng một chút, nói: “Trước ngày hôm nay, tôi cũng nghĩ như vậy. Dù thế nào đi nữa, Tần Chinh được cô tin tưởng như vậy, là may mắn của anh ấy. Cảm ơn cô ở bên anh ấy mấy năm nay.”

“Không cần khách sáo, chuyện này không liên quan gì đến cô, tôi sẽ ở bên anh ấy cả đời.”

Cúp điện thoại xong, tay vẫn còn hơi run, hít sâu, xóa cái tin nhắn kia, lại xóa sạch lịch sử trò chuyện, sau đó mới về phòng.

Tần Chinh còn chưa ra, tôi nói với Thẩm Phong. “Ăn cơm thôi.”

Thẩm Phong ợ một cái, tay trái chống cằm, nói: “Tao no lắm rồi, mày ăn đi.” Lại lả lướt đi ra bên ngoài, chắc chắn là Tần Chinh không ở quanh, mới dè giọng hỏi: “Mày vừa gọi điện cho ai, Tần Chinh có chịu thẳng thắn nhận khoan hồng không?”

Tôi múc canh, lắc đầu nói: “Chưa”

“Hôm nay lúc anh ta tới khách sạn, là đang gọi điện cho Vệ Dực đi. Thế nào mà xuống máy bay lại không gọi ày trước?”

Tôi gật đầu nói: “Câu hỏi tốt, có điều khó trả lời.”

“Còn có ... tao hỏi Vệ Dực giúp mày.” Thẩm Phong nhíu nhíu mày, “Bạch Vi cũng đã về, không phải vợ trở về chịu tang, mà là về giúp Vệ Dực.” Nó nhìn có vẻ hơi thất vọng.

Tôi cười cười, “Chả trách Vệ Dực sáng nay có tiền trả tao, hóa ra là Bạch Vi về cứu trợ. Tao còn tưởng Vệ Dực bị định vị toàn cầu nữa cơ, Tần Chinh sao biết cậu ta ở khách sạn Kim Mã, chắc là Bạch Vi nói cho anh ấy biết.”

Cho nên trong lịch sử cuộc gọi đêm ngược người thứ hai là Bạch Vi.

Thẩm Phong nghiêng rằng một cái, nói: “Gói lại! Chúng ta về nhà ăn! Không cho anh ta ăn!”

“Bụng phụ nữ có thai có thể chèo thuyền.” Tôi bối rối, thở dài nói, “Tao chẳng những lớn bụng, lại còn rất rộng lượng. Phong Phong, chuyện này để tự tao xử lý.”

Thẩm Phong nghi ngờ đánh giá tôi, “Mày có thể làm nên cơm cháo gì sao?”

Tôi gật đầu cái rụp: “Yên tâm đi, tao có con tin!”

Tần Chinh chắc cũng đã nghe thấy tiếng chuông cửa trong nhà tắm, lúc đi ra nhìn thấy Thẩm Phong cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, nhẹ gật đầu, mặt không chút thay đổi đi qua một bên lấy cốc nước.

Thẩm Phong thức thời đứng dậy, đến phòng khách xem TV, để phòng bếp làm cấm địa cho tôi và Tần Chinh, trước khi đi còn nhỏ giọng nói bên tai tôi: “Nếu có biến động khác thường, đập cốc làm báo hiệu, nếu muốn giết người chuyển xác, có tao ở đây.”

Con gái kiểu gì chứ, quá hung tàn, quá bạo lực ...

Chuyện giữa tôi và Tần Chinh, dù thế nào cũng là chuyện gia đình, quan hệ giữa tôi và Thẩm Phong dù tốt cũng không tiện chen miệng vào, làm một thanh niên yêu nước với mức độ giác ngộ chính trị rất cao, nó cuối cùng cũng hiểu được cái gọi là: “Tuyệt đối không can thiệp việc nội bộ nước khác, nhưng thỉnh thoảng tỏ vẻ lên án gay gắt.”

Tôi chống cằm ngẩng đầu nhìn Tần Chinh, anh cầm cốc nước, như có hơi suy nghĩ dựa vào một bên, một lúc lâu mới nhận ra cái nhìn chăm chú của tôi.

Tôi dịch ghế dựa, ngồi ở phía đối diện với anh, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, vẻ mặt dịu lại rất nhiều, “Sao vậy?”

Tôi khẽ thở dài, cảm thấy là một phụ nữ có thai, một phụ nữ có thai cần nhiều yêu thương và ấm áp, Tần Chinh đối với tôi, vẫn là đang thiếu sự quan tâm của chủ nghĩa nhân đạo.

“Bạch Vi cũng trở về cùng anh nhỉ.” Tôi hỏi anh.

“Uhm.” Tần Chinh không phủ nhận, nhưng mi tâm khẽ nhíu một chút, “Em hỏi về cô ấy làm gì?”

“Thằng thán để được khoan hồng đi, đồng chí Tần Chinh, đừng thử thách thần kinh nhạy cảm mà yếu ớt của một bà bầu chứ.” Lòng tôi nặng trĩu nói, “Có một số việc, em không hy vọng nghe được từ miệng người khác.”

Tôi nghĩ lại câu Vệ Dực từng hỏi, nếu có người giấu tôi, lừa tôi, tôi sẽ làm gì.

Tôi nói với Tần Chinh, tôi tin tưởng người yêu tôi sẽ không lừa tôi. Mẹ tôi nói, Chu Tiểu Kỳ mày ngốc như vậy, làm sao người ta nỡ lừa mày được. Chu Duy Cẩn nói với Tần Chinh, anh nói cái gì chị tôi cũng đều tin, nếu anh dám lừa chị tôi ...

Sau đó nó nói gì tôi cũng không nghe rõ nhưng có lẽ cũng giống như hồi trung học sẽ biểu diễn cơn nhị khúc và lấy ngực đập đá ...

Tới giờ tôi vẫn tin tưởng Tần Chinh, kể cả hiện tại, tôi cũng tin anh sẽ cho tôi một giải thích hợp lý.

Chỉ là ngực vẫn đang run rẩy kịch liệt, chuyện anh giấu tôi rất nhiều, cho dù hệ thống phòng ngự tự động của tôi mạnh tương đương cả trăm lần tường lửa Kaspersky, có thể ngăn tất cả virus và trojan, nhưng cũng không chịu nổi một chương dờn núi lấp bể của anh ...

Tần Chinh hơi ngẩn người, “Em muốn hỏi điều gì?”

Tôi nghĩ là mình đã tỏ vẻ rất rõ ràng, thế mà vẫn phải thở dài lặp lại một lần. “Bạch Vi.”

“Hỏi gì về cô ấy?” Tần Chinh nhú mày, vẫn hơi nghi hoặc.

“Giữa anh và cô ấy, rốt cuộc là quan hệ gì?” Tôi cảm thấy ngực hơi khó chịu, chưa từng nghĩ rằng mình và anh sẽ có ngày nói đến những chuyện như thế này, lúc trước nói trong điện thoại ra vẻ chẳng hề để ý, nhưng vẫn là có khúc mắc trong lòng.

Về mặt Tần Chinh dần nghiêm lại, môi hơi mím. “Anh đã nói với em rồi, là bạn học trung học.”

“Chỉ là bạn học trung học?” Lòng tôi dần chìm xuống: “Em không để ý trong quá khứ anh và cô ấy có chuyện gì, quá khứ rồi thì cũng là quá khứ rồi, anh cũng không cần lo em sẽ suy nghĩ linh tinh, chỉ cần nói cho em biết sự thật thôi.”

Tần Chinh day day thái dương, thở dài, giương mắt nhìn tôi, cười một tiếng. “Khi em nói những lời này, cũng đã nhận định đáp án, đã không tin anh rồi. Anh nói, anh và cô ấy là bạn học. Tiểu Kỳ, anh mệt lắm rồi, em đừng quấy nữa được không?”

Tần Chinh, em cũng mệt mỏi lắm rồi ...

Tôi đặt điện thoại lên mặt bàn, “Vừa rồi Bạch Vi gửi tin nhắn đến, em xem rồi, cũng gọi điện cho cô ấy rồi.” Sắc mặt Tần Chinh khẽ biến.

“Anh đoán xem, tin nhắn của cô ấy viết gì?” Tôi dừng mắt ở vẻ mặt của anh, nhẹ giọng hỏi.

“Chu Tiểu Kỳ, anh không nghĩ được là em lại đọc tin nhắn của anh.” Tần Chinh lạnh lùng nhìn tôi, “Em thay đổi thật rồi.”

Tôi cắn chặt răng, ngày thường quen cười ngây ngô, bây giờ thì không nhếch miệng nổi.

“Em cũng không muốn làm ầm ĩ với anh, muốn một lời nói thật khó như vậy sao? Em tin anh không có gì mờ ám với cô ấy, nhưng cô ấy đối với anh lại không chỉ đơn thuần như vậy. Lá thư cô ấy gửi cho anh, là viết cái gì?”

Tần Chinh im lặng nhìn tôi chăm chú một lúc lâu, bất giác nắm chặt tay, giọng đông cứng. “Cô ấy nói gì với em?”

“Cô ấy chả nói gì cả.” Tôi trả lời lại rất nhanh, “Em chờ anh đến nói cho em biết, cô ấy nói, nếu như năm đó anh nhận được lá thư này, tất cả đều sẽ khác Cho nên lá thư đó rốt cuộc là viết cái gì?”

“Nếu không nhận được, anh làm sao biết nó viết cái gì!” Tần Chinh hít sâu, nhắm mắt lại, sau đó từ từ mở ra, nhìn tôi nhẹ giọng nói: “Tiểu Kỳ, nếu như tin anh, thì đừng hỏi lại, an thai cho tốt, đừng nghĩ lung tung. Đạo này anh bận nhiều việc, giải quyết xong xuôi, em muốn biết điều gì, anh đều nói hết cho em, được không?”

Giọng như dỗ dành lừa gạt trẻ con này, tôi ít khi nghe được từ miệng Tần Chinh, nhưng đã nghe được thì bình thường chả có chuyện gì tốt.

Tôi nhếch miệng, nếu anh không muốn nói, lại ép nữa, chắc cũng chỉ có cãi nhau, mà tôi lại không muốn cãi nhau với anh.

Tôi đứng lên, nói: “Được rồi, em không hỏi nữa, anh ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi, em với Thẩm Phong về nhà trước.” Nói xong xoay người muốn đi. Tần Chinh tiến lên, giữ chặt cổ tay tôi, “Tiểu Kỳ, em đây là có ý gì?”

Tôi quay đầu nhìn anh, hơi nghi hoặc nhú mày: “Anh hỏi vậy là có ý gì?”

Anh mím chặt môi, sa sầm giọng nói: “Không được dối, không được cố tình gây sự.”

Tôi thật muốn đáp trả anh một câu: Anh mới cay nghiệt, anh mới vô tình, anh mới cố tình gây sự! Cả nhà anh cố tình gây sự!

Tôi vùng khỏi tay anh, “Anh không trả lời, em không hỏi nữa. Anh đói, em để anh ăn cơm. Anh mệt, em để anh nghỉ ngơi. Anh muốn yên lặng, em về nhà trước. Em đã an phận làm con cháu đến mức độ này rồi, anh còn muốn em làm chất nứa sao?”

Tần Chinh kiềm nén lửa giận, tay phải túm được cánh tay tôi, tôi nghiêng người tránh đi, không cẩn thận đụng đến cốc nước trên mặt bàn, một tiếng choang, vỡ tan tành.

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân dồn dập, cửa phòng bếp gần như bị đá tung, Thẩm Phong nhìn trợn giăng co lạnh giữa tôi và Tần Chinh, nói với tôi: “Tiểu Kỳ, cần trợ giúp không?”

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, nói: “Thẩm Phong chúng ta về nhà trước đi.”

Tần Chinh còn muốn giữ tôi lại, lại bị Thẩm Phong ngăn cản. “Tần Chinh, nếu không phải Tiểu Kỳ che chở cho cậu, tôi đã muốn đánh cậu từ lâu rồi. Nó mang thai, đưa nó đi làm là tôi, ăn cơm trưa với nó là tôi, đưa nó tới bệnh viện kiểm tra là tôi, đến về nhà dưỡng thai cũng là tôi ở cùng nó, cậu mất tích cả đêm, nó lo lắng cho cậu cả buổi tối, cậu về rồi cũng không gọi cho nó trước. Cũng chỉ có người như Tiểu Kỳ mới có thể chịu đựng cậu lâu như vậy, nếu là tôi thì cậu sớm đã chết trẻ rồi!”

Tần Chinh tránh nó, quay đầu nhìn tôi, nhẹ giọng nói: “Tiểu Kỳ, anh muốn nói chuyện với em.”

“Chờ anh nghĩ cho kỹ rồi nói sau.” Tôi vốn tưởng rằng mình rất hạnh phúc, vừa rồi bị Thẩm Phong nói như vậy, mới thấy như mình thê thảm vô cùng, mũi cũng đã cay cay. Tôi chớp chớp mắt, hít sâu, nói với Thẩm Phong: “Thẩm Phong, chúng ta đi thôi.”

Tôi ra khỏi nhà, không quay đầu lại, cùng với Thẩm Phong vào thang máy.

“Về đâu đây?” Thẩm Phong ấn tầng 1, quay đầu hỏi tôi.

Phòng của tôi trong tiểu khu, cách nhà Tần Chinh chỉ có vài bước, có lẽ Thẩm Phong cho rằng tôi sẽ về Nhà Trắng, tôi lắc đầu nói: “Không thể về được, mẹ tao tin tức nhanh nhạy, rất nhanh sẽ biết Tần Chinh đã về, nếu như bây giờ tao về nhà, bà nhất định sẽ nghi, vẫn đừng nên để bà lo lắng.”

Thẩm Phong thở dài, ra khỏi thang máy. “Mày vừa rồi có phải còn chưa ăn cơm không?”

“Ăn canh.”

“Sớm biết thế đã không mang về để anh ta vớ bở. Đi, chị đưa mày đi ăn cơm, đừng để con nuôi tao bị đói!”

Tôi rầu rĩ ừ một tiếng.

Thẩm Phong xa xỉ mời tôi tới tiệm ăn, tôi vừa ăn mì, vừa lã chã rơi nước mắt. Thẩm Phong nhìn thấy, nét mặt bối rối, đưa khăn tay cho tôi, nói: “Lau nước mũi đi ...”

Tôi tủi thân nhận lấy lau lau.

“Sách nói, mùa hè mang thai là vất vả nhất, thời tiết oi bức khiến người ta phiền chán bất an, mày cứ coi như mình là phụ nữ có thai bị tổng hợp tất cả các chứng bệnh đi...” Thẩm Phong uống một ngụm nước ô mai đá, “tiếp theo mày có tính toán gì không?”

“Chưa tính.” Tôi ừ rừ cúi đầu nhìn mặt bàn, “Thẩm Phong, mày nói tao với Tần Chinh, có phải là đến cái dịp 7 năm (*) rồi không?”

Ở bên nhau tới năm thứ 7 rồi, mất đi cảm giác mới mẻ, tình yêu mất đi vị lãng mạn, chỉ còn lại là củi gạo dầu muối tầm thường, cho nên bắt đầu có những mâu thuẫn khó có thể điều hòa.

“Ngựa tì thôi là qua ngay ấy mà, trước không cần hoảng. Tần Chinh kia, rốt cuộc là vừa nãy nói gì với mày?”

(*) Thất niên chi dương: nghĩa đen là cái ngựa bảy năm ;))

“Anh ấy chả nói gì cả.” Tay trái tôi chống cằm, ỉu xiu nói, “Anh ấy chẳng nói gì cả, lại không cho tao đoán, tư tưởng người ta là không dựa vào ý chí mà dời đi được. Tao cảm thấy mình không thể phối hợp với anh ấy được nữa. Phong Phong, mày nói xem tao nên làm gì bây giờ?”

“Ăn ngon ngủ tốt chơi vui sống khỏe.” Thẩm Phong ột cái đáp án chẳng dựa vào mẫu nào hết.

Tôi nói: “Tìm đến đứa chả có tí kinh nghiệm yêu đương nào như mày thật là phá hỏng cuộc hôn nhân của tao.”

Thẩm Phong trừng mắt liếc tôi một cái: “Mày bớt chê bai đi.”

“Nhưng mà mày nói đúng, quan hệ giữa Bạch Vi và Tần Chính, không đơn thuần như lời anh ấy nói vậy. Bạch Vi gửi tin nhắn cho Tần Chính, bị tao đọc được, hôm nay ở ban công là tao gọi điện cho cô ta.” Tôi thuật lại một lần nội dung cuộc nói chuyện, Thẩm Phong phẫn nộ đập bàn, “Tao khinh! Cô ả này có đáng ghê tởm không a! Lời như này mà cũng nói ra miệng được!”

Tôi vỗ vỗ tay nó, trấn an nó. Người xung quanh đều quay đầu nhìn lại.

Thẩm Phong nhếch mi hỏi. “Tần Chính có phủ nhận tí nào không?”

Nghĩ đến phản ứng của Tần Chính, tim tôi lại nhói lên từng hồi, thần kinh tôi dù có thô hơn cột điện, cũng không chống chịu nổi gió lốc ập lại. Anh muốn tôi tin anh không điều kiện, vì sao lại không thể thẳng thắn vô điều kiện chứ?

Có lẽ Thẩm Phong nói đúng, trong quan hệ yêu đương này, địa vị của chúng tôi chưa bao giờ ngang hàng.

“Thật ra tao vẫn tin anh ấy, tao tin anh và Bạch Vi không có mờ ám, chỉ là không chịu nổi chuyện gì anh ấy cũng giấu tao ... Hay là tao thật sự biến thành người đa nghi nhỉ...”

Một câu “Chu Tiểu Kỳ, em thay đổi thật rồi”, làm tim tôi nhói một cái.

“Đứa con gái bình thường nào gặp phải chuyện này cũng không thể bình tĩnh được, có bình tĩnh chẳng qua là làm bộ cao quý, lạnh lùng thôi... như mày đã là hiền hòa lắm rồi. Chúng ta về nhà trước đi, đi bước nào tính bước đấy, xem Tần Chính đến khi nào thì tới chịu đòn nhận tội!”

“Tao quyết định ...” Tôi cắn môi dưới, oán hận nói, “Lúc này đây quyết không đầu hàng thỏa hiệp, làm con cháu nhiều năm như vậy rồi, thế nào cũng không thể làm cả đời!”

=====

Thất niên chi dương: có lẽ cụm từ này có nguồn gốc từ bộ phim Mỹ The Seven Year Itch sản xuất năm 1955 (có sự tham gia của Marilyn Monroe, thấy bảo “The seven year itch” là thành ngữ Mỹ nói về tình trạng những ông chồng sau khi lập gia đình được 7 năm thì bắt đầu ngứa ngáy, thêm đi ... ăn phở). Dù có nguồn gốc nước ngoài nhưng giờ đây cụm “Thất niên chi dương” đã trở nên vô cùng quen thuộc, và được dùng nhiều trong Trung văn. Cũng phải nói thêm rằng, truyện này ngoài tên “Không cẩn thận, họa lớn rồi” thì còn tên khác là “Thất niên chi dương dương dương” – Sau bảy năm là ngứa ngáy ngứa ngáy ^^.

10. Chương 19-20

Chương 19: Cái dớp bảy năm

Tuy rằng sớm đã đoán trước, nhưng lúc nhìn thấy Tần Chính ở dưới lầu, tôi vẫn ngỡ người một lát theo bản năng, rồi lập tức ngoảnh mặt, trốn sau lưng Thẩm Phong.

Thẩm Phong vừa nhìn thấy Tần Chính bước tới gần, lập tức hai tay chống nạnh, che trước người tôi như gà mẹ bảo vệ gà con trước điều hâu.

Tần Chinh hình như đã đứng dưới lều rất lâu, mặt trời tháng 9 vẫn rất gay gắt, cái tiểu khu này được xanh hóa cơ bản là dựa vào cỏ, nói cách khác, chẳng có chút bóng râm nào, Tần Chinh đứng dưới mặt trời không biết đã bao lâu, khuôn mặt tuần tú trắng nõn bị phơi nắng mà ửng hồng, trán lấm tấm mồ hôi, thái dương cũng hơi ửng ửng.

Tôi thầm mắng mình: Chu Tiểu Kỳ, mày thật là thánh mẫu, vừa rồi còn nước mắt nước mũi tưng bừng, bây giờ nhìn thấy anh lại mỉm cười, đau lòng ...

Tần Chinh liếc nhìn Thẩm Phong một cái, hơi nhíu mày, nói: “Tôi có chuyện muốn nói với Tiểu Kỳ, phiền cậu tránh ra một chút.”

Thẩm Phong cười lạnh, quay đầu nhìn tôi. “Nhóc con, mày có chuyện để nói với anh ta sao?”

Tôi cụp mắt nhìn chằm chằm mũi chân mình, im lặng lắc lắc đầu.

Thẩm Phong không nói thêm nữa, kéo tôi đi sang phía bên cạnh, rất tự nhiên che bên phía Tần Chinh, vừa đi còn vừa nói với Tần Chinh: “Họ Tần kia, tốt bụng khuyên cậu một câu, đừng vờ vịt, cẩn thận bị sét đánh!”

Sắc mặt Tần Chinh sa sầm lại, trầm giọng quát: “Chu Tiểu Kỳ! Em đứng lại!”

Nhiều năm thành thói – tôi theo phản xạ có điều kiện, đứng lại.

“Ai nha! Tiểu Tần? Tiểu Tần!” Xa xa truyền tới giọng nói oang oang quen thuộc, ba người chúng tôi chờ người. Tôi nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy mẹ già nhà tôi tay phải một túi, tay trái một túi đang bước như bay về phía tôi, trên người còn mặc váy lụa thêu hoa lớn, hai bên tay áo cánh dơi mỏng, sắc sỡ tung bay lên xuống theo chuyển động của tay bà – nhìn qua thật giống gà mái mẹ.

Tôi tuyệt đối không dám nói lời như vậy trước mặt mẹ.

Mẹ già phăm phăm chạy tới, hai mắt sáng long lanh nhìn Tần Chinh, “Bác còn tưởng là Tiểu Kỳ nhà bác thừa dịp cháu không ở nhà mà thông đồng với gã trai nhà nào, đến gần mới phát hiện quả nhiên là cháu! Tiểu Tần à, không phải bảo là mấy ngày nữa mới về sao? Sao lại về sớm thế?”

Tôi và Thẩm Phong chỉ biết câm nín, Tần Chinh nở nụ cười nhã nhặn quẹo rừ già trẻ, nói: “Việc bên kia xong xuôi rồi nên trở về sớm ạ.”

“Sao lại không nói trước để Tiểu Kỳ đi đón cháu. Vẫn nên ...” Mẹ già quay đầu nhìn, trừng mắt, “Tiểu Kỳ, sao con không nói ẹ biết!”

Tôi bất lực nói: “Nào dám giấu mẹ a ... Con cũng vừa mới biết ...”

Mẹ già ngờ vực nhíu mày, Tần Chinh rất tự nhiên đỡ lấy hai túi lớn đồ trong tay mẹ tôi, mỉm cười nói: “Mẹ tới thăm Tiểu Kỳ phải không, để con mang đồ lên cho.”

Một tiếng “mẹ” kia làm ẹ già nhà tôi lảng lảng, cười đến nỗi hai mắt híp lại thành hai đường thẳng, miệng không khép lại được, gật gù nói: “Mẹ đến ở với nó! Bên ngoài nóng quá đi, mau lên lều nào!” Vừa nói vừa kéo tay tôi, “Bà bầu không thể chịu nóng, dễ bị cảm nắng!”

Tôi và Thẩm Phong liếc nhau, giằng co một lát, đã tới cửa rồi.

— mẹ mày đang dẫn sói vào nhà!

— tao cũng không thể đuổi người trước mặt bà a ...

— yên tâm, có tao ở đây!

— chị em tốt, cầu xin mày ...

Tôi với Thẩm Phong vừa trao đổi bằng mắt vừa vào phòng.

Nhà này là 4 phòng ở, hai phòng làm việc, lầu trên lầu dưới, lúc mới lên trung học, Chu Duy Cẩn với mẹ tôi cũng ở đây, ba phòng ngủ, một thư phòng. Sau khi tôi và Chu Duy Cẩn đều lên đại học, nhà này liền bỏ trống, mỗi tuần lại có gọi người tới quét dọn. Sau khi Thẩm Phong tới, hai người bọn tôi ngủ trên cái giường kingsize của tôi, mỗi đêm đều buôn chuyện, ôn lại cuộc sống hạnh phúc thời đại học.

Bây giờ, dù mẹ tôi tới ở cùng, cũng vẫn còn trống một phòng ngủ nữa.

Tần Chinh dưới sự chỉ đạo của mẹ tôi chuyển đồ vào phòng bếp, mẹ tôi lấy cái khăn mùi xoa nhỏ xíu của bà ra lau mồ hôi, ngồi trên ghế thờ hờn hển như trâu, cười tủm tỉm nói với Tần Chinh: “Tiểu Tần, trong tủ lạnh có nước ô mai, lấy ra giải khát.”

Tần Chinh trước mặt tôi thì bày vẻ đại gia, trước mặt mẹ tôi lại giả bộ đáng thương, nghe lời mở tủ lạnh, lấy cốc, rót ẹ tôi và Thẩm Phong mỗi người một cốc, Thẩm Phong hừ mũi một cái, chống cằm trợn mắt quay mặt đi.

Tôi cầm cái cốc không, bối rối liếc anh một cái. Tần Chinh lại rót cho tôi một cốc nước ấm, nói: “Phụ nữ có thai không nên uống đồ lạnh nhiều, không tốt cho bản thân và thai nhi.”

Mẹ tôi uống cạn một cốc, khà một hơi, nghe thấy câu này của Tần Chinh, cười tủm tỉm gật đầu nói: “Phải, phải, vẫn là Tiểu Tần cẩn thận, Tiểu Kỳ về sau cũng đừng uống đồ lạnh nữa.”

Tôi cúi đầu, cắn miệng cốc nhấp chút nước, nói: “Vâng”

Tôi cảm nhận được Tần Chinh đang nhìn tôi, im lặng một lát, anh bỏ ấm xuống, nói: “Mẹ, con về trước đây.”

“Về á?” Giọng mẹ tôi oang oang, “Về sớm như vậy làm gì? Hôm nay trường học khai giảng, trong nhà con cũng chẳng có ai. Buổi sáng mẹ bảo lái xe về quê lấy mấy con gà thả vườn, còn có mấy con cá sạo còn sống nguyên, vốn là định bồi bổ cho Tiểu Kỳ, vừa dịp con cũng đến, mọi người ăn cùng cho vui!” Lại quay đầu nói với Thẩm Phong, “Cá sạo với gà mái giá trị dinh dưỡng rất cao, năm ấy lúc bác mang thai Tiểu Kỳ đã ăn không ít, cháu xem nó ...” Lại nhìn nhìn tôi, “Tuy rằng vẫn không được tốt lắm, nhưng nếu không ăn nói không chừng còn tệ hơn. Cháu bây giờ còn chưa mang bầu, nhưng cũng nên bồi bổ một chút.”

Thẩm Phong ha ha cười gượng, nâng tay lên lau mồ hôi.

Tần Chinh vâng lời ở lại, mẹ tôi nhìn thời gian, nói muốn bắt đầu chuẩn bị sơ chế nguyên liệu nấu ăn, Tần Chinh tỏ vẻ muốn giúp, mẹ tôi đẩy Tần Chinh ra khỏi phòng bếp, mặt mày hờn hờ nói: “Biết cháu hiếu thảo, nhưng không phải có câu nói ... quân tử viễn bạo trù ư? (Tôi nhỏ giọng để một câu “là bạo trù” (*)) phòng bếp máu me hôi tanh như vậy, người đọc sách như các cháu đừng tới gần làm gì. Cháu với Tiểu Kỳ lâu rồi không gặp, cứ từ từ mà nói chuyện. Tiểu Phong!” Giọng mẹ tôi lại ngân lên, Thẩm Phong gần như là lông tóc dựng đứng, bắn người khỏi ghế. “Bác Chu!”

Câu gốc là quân tử xa nhà bếp (bào trù), còn bạo trù trong câu của mẹ bạn Kỳ tớ thấy baike giải thích là một hình thức bạo trù trọn gói, nhà hàng giao tất cả các khâu cho đầu bếp lo, từ chọn nhân viên, chia công việc, cách thức trả lương ...

Mẹ tôi vẫy vẫy Thẩm Phong: “Nào, lại đây, cháu không phải muốn biết tay nghề của bác sao? Hôm nay bác sẽ dạy cháu.”

Tôi yếu ớt nói một câu: “Mẹ, Thẩm Phong cũng là người đọc sách, mẹ không thể kỳ thị ...”

Mẹ tôi trợn trừng tôi một cái. “Phụ nữ và đàn ông có thể giống nhau sao?”

Truyền thống trọng nam khinh nữ nhà tôi, đã thấy phần nào.

Thẩm Phong mạnh mẽ như vậy, cũng phải khuất phục dưới dâm uy của mẹ tôi, nó vừa bắt lực lại bắt đắc dĩ quay đầu liếc tôi một cái, sau đấy đầu cũng không quay lại phải cúi đầu vào phòng bếp.

Mẹ dựa lên cửa phòng bếp rống tôi một câu: “Tiểu Kỳ, cất quần áo ẹ, mẹ ở lại đây!”

“vâng...” Tôi bắt lực ngân dài một tiếng đáp lại.

Vì thế, phòng khách lớn như vậy, chỉ còn lại tôi và Tần Chinh hai mặt nhìn nhau. Tôi nghĩ nghĩ, cúi đầu, lách qua người anh, đi lên trước, cúi mình, nhắc túi hành lý.

Tần Chinh tới trước một bước nhắc túi to lên, tôi kéo một cái, anh không buông tay, ngược lại giật lấy túi tôi đang cầm trong tay, nhẹ giọng nói: “Hơi nặng, để anh.”

Sau đó lôi tôi vào phòng ngủ.

Anh muốn làm con cháu, tôi tội gì phải từ chối?

Tôi vùng khỏi tay anh, đi luôn vào phòng ngủ, chỉ chỉ chỗ, dùng ánh mắt nói: Để ở chỗ này.

Tần Chinh nghe lời đặt hành lý ở chỗ đã chỉ định, tôi kéo khóa, xếp quần áo vào trong tủ, sửa sang cho gọn. Tần Chinh đứng phía sau tôi, qua gương trên tủ quần áo, tôi có thể thấy ánh mắt anh vẫn đang dõi theo tôi. Anh không đeo kính, ánh mắt dịu dàng, chỉ là đuôi lông mày, khóe mắt vẫn có chút mệt mỏi.

Tôi bị anh nhìn đến run cả tay, ho khan hai tiếng, nói: “Anh ra ngoài ngồi đi.”

Tôi không nên nói câu này, vừa nói xong, anh liền bước tới, hai tay vòng qua, kéo tôi vào trong lòng, cảm nhẹ nhàng dụi dụi vào làn tóc tôi, nhẹ giọng nói: “Không muốn nói chuyện với anh sao?”

Lòng ngực khẽ rung động, qua làn áo mỏng manh, tim tôi nảy mạnh một cái, ngẩng đầu nhìn hình ảnh tôi và anh ôm nhau thật tình cảm trong gương, nhất thời hơi bối rối.

Trong tay tôi còn cầm chiếc bra in hoa cỡ siêu lớn của mẹ tôi ...

Vì thế tôi bình tĩnh đặt bra vào trong tủ quần áo, bình tĩnh ngẩng đầu đón ánh mắt Tần Chinh, cuối cùng bình tĩnh nói: “Tần Chinh, anh nói đúng, là em thay đổi.”

Tần Chinh hơi run.

“Lần này, âu yếm lẫn lộn trên giường, cũng không giải quyết được.”

Tôi thoát khỏi vòng tay anh, dựa người lên cửa tủ quần áo, xoay người đối diện anh. “Em cảm thấy, giữa chúng ta có chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Tần Chinh tiến từng bước, tôi lại lùi từng bước, sau lưng đã dán vào gương.

“Em còn chưa nghĩ thông... Anh cho em thời gian, cũng là ình thời gian, nghĩ cẩn thận xem, phải sống cùng nhau cả đời này như thế nào.”

Tần Chinh ngạc nhiên nhìn tôi, “Tiểu Kỳ ...”

“Thẩm Phong nói, giữa chúng ta, vẫn là em luôn chiều ý anh. Nhưng thật ra em không cảm thấy là đang nhường nhịn, anh rất tốt với em, họ đều không nhìn thấy, chúng ta vốn là hai người hoàn toàn khác nhau, nếu nói nhường nhịn, anh cũng nhường không ít hơn em. Chính là bởi vì thích, cho nên không cảm thấy uất ức ...”

“Em bây giờ, cảm thấy uất ức?” Tần Chinh cắt lời tôi, giọng lại nhỏ dần, như là đang thì thầm tự hỏi.

“Em cảm thấy bản thân mình, rất dễ dàng thỏa mãn ... Chỉ là lần này, tham lam một chút, muốn được quan tâm nhiều hơn một chút.” Tôi cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân anh, khe khẽ thở dài, “Tần Chinh, anh nói xem ... đứa bé này, có phải đã tới không đúng lúc rồi không?”

Ánh mặt trời chiếu xiên qua cửa sổ, tôi thấy bóng anh hơi chấn động, tay đang để bên người phút chốc nắm chặt, gần như có thể thấy gân xanh nổi lên.

“Em muốn anh làm thế nào?” Tần Chinh im lặng một lúc lâu, mới nhẹ giọng hỏi.

Tôi lắc lắc đầu. “Em cũng không biết.” Cười gượng một cái, “hoặc là, anh coi như em là người có đủ các chứng bệnh của phụ nữ có thai tổng hợp lại đi, cần nhà cần nhân, đừng cho là thật ...”

“Em trách anh giấu em? Em muốn biết điều gì, anh đều nói cho em ...”

“Thôi đi.” Tôi cắt lời anh, “Em cũng không cần nữa, cũng không muốn ép anh trả lời. Em không phải không tin anh, chỉ là ... Anh có thể cũng tin em một lần được không?”

Phòng bếp vọng tới tiếng Thẩm Phong hét chói tai.

“Bác Chu! Con cá này còn sống!”

“Cá đương nhiên là còn sống mới tươi ngon được chứ! Cầm chắc cán dao!”

“ Á á á á ... Nó đang quấy!”

Phòng bếp truyền tới một tràng tiếng lách cách, leng keng, tiếng thét chói tai của Thẩm Phong lẫn trong tiếng “úi úi” đầy kinh ngạc của mẹ tôi. “Cháu nhìn đằng đằng sát khí như vậy, sao mà chặt cá cũng không quyết đoán được như Tiểu Kỳ nhà bác thế? Tiểu Kỳ nhà bác giờ tay chặt xuống là đứt luôn một cái đầu!”

Cửa phòng bếp mở ra, Thẩm Phong mặt trắng bệch, dựa tường nôn khan.

Mẹ già liên tục lắc đầu: “Không được, không được rồi, người không biết còn tưởng người mang thai nôn ọe là cháu nữa kìa!”

Thẩm Phong ngồi xuống ghế vẫn không nhúc nhích giả chết, mẹ già sát thủ đi ra, nhìn thấy tôi hơi ngạc nhiên, lại nhìn trái quay phải, hỏi: “Tiểu Tần đâu?”

“Về rồi” Tôi liếc nhìn cửa chính, nhớ đến bóng anh ảm đạm, rũ mắt xuống nói, “Trong nhà gọi điện tới, bảo anh ấy về.”

Mẹ tôi hơi tiếc nuối nói: “Tiểu Tần không có lộc ăn, vậy để khi khác. Tiểu Kỳ, mau tới giúp mẹ một tay!”
Chương 20: Phá tường, đánh gãy chân!

Nghe mẹ tôi nói thế, có lẽ Thẩm Phong cho rằng tay nghề của tôi rất cao, thực tế thì, tôi chỉ được cái đao pháp dứt khoát thôi. Thời trẻ, mẹ tôi đã từng dùng một con dao phay tung hoành thiên hạ, cứng thì chặt xương mềm thái đậu phụ, nói một cách hào hùng là đánh khắp chợ không địch thủ, được xưng tụng là Tây Thi của chợ rau.

Nhà tôi học ngọn nguồn, đao pháp cũng không tầm thường, mặt lạnh tanh cầm dao chém điên cuồng một trận, tay nghề điêu luyện.

Giải quyết xong đám thịt thà rau dưa, tôi bình tĩnh lau tay, đưa đồ gia vị ẹ, Thẩm Phong xem thế cũng đủ rồi, nói: “Chu Tiểu Kỳ, hóa ra mày không phải đứa con gái bình thường.”

Tôi nói: “Bởi vì mẹ tao cũng không phải obasan bình thường.”

Obasan: trong tiếng Nhật nghĩa là cô, bác

Mẹ tôi cầm cái muôi ngoại cỡ trong tay quay đầu giận dữ trừng mắt: “Mày nói ai là obasan!”

Tôi vội nhận lỗi: “Mẹ, con sai rồi, mẹ mãi mãi trẻ trung xinh đẹp, năm nay 18 sang năm 17!” Nói xong kéo Thẩm Phong chạy bay chạy biến.

Cũng sắp làm bà ngoại rồi, còn không nhận là già đi, nhiệt huyết còn dồi dào hơn đám thanh niên bọn tôi, đã có đủ các đặc tính kỳ quái nên cũng như không nên có ở obasan rồi, mỗi khi nhìn bà bây giờ tôi lại nghĩ tới mình trong tương lai mà thấy tuyệt vọng, Tần Chinh không vì thế mà vứt bỏ tôi, cũng coi là gu khá nặng rồi...

“Tần Chinh sao mà đi?” Thẩm Phong kéo tôi thấp giọng hỏi.

Tôi nhớ lại bóng dáng cô đơn của anh lúc rời đi, bỗng dưng lòng thấy chua xót. Anh trước giờ là người khí phách hiên ngang nhưng kín đáo, ẩn chứa chút kiêu ngạo, nhưng vừa rồi nhìn thấy đáy mắt anh chứa đầy hoang mang và thất bại, có lẽ là từ khi quen anh tới nay đây là lần đầu tiên.

“Tao bảo anh ấy đi.” Tôi ngồi xuống sofa, một ngày có nhiều chuyện như vậy, bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Đạo này vốn nghiện ngủ, tối hôm qua lại không ngủ ngon, vừa ngồi xuống một cái mà mí mắt đã bắt đầu đánh nhau. “Tao còn chưa biết phải tiếp tục mối quan hệ này ra sao nữa ...”

Thẩm Phong giật mình, quay phắt đầu lại nhìn tôi. “Nhóc con, mày không phải nghĩ quần chứ, nói thật, mày cũng mang con của cậu ta trong bụng rồi!”

Tôi sờ sờ cái bụng hơi nhô lên, hơn 4 tháng rồi, đã lộ rõ. Vừa rồi tôi nói với anh, không biết có phải đứa bé này tới không đúng lúc, mặc dù không ngẩng đầu lên nhìn về mặt anh, nhưng có thể cảm thấy được sự sợ hãi và khổ sở...

“Chu Tiểu Kỳ, mày chắc không muốn giết trẻ vị thành niên đấy chứ?” Thẩm Phong sợ hãi nhìn tôi, “Tao vốn nghĩ là mày rất yếu ớt, nhưng nhìn lúc mày giết chó cũng không nường tay chút nào, cá tanh như thể mày là phụ nữ có thai mà cũng không nôn ọe ... Không phải người bình thường...”

Tôi cảm thấy nó liên tưởng hơi xa rồi, có lẽ là lúc vừa rồi nhìn thấy tôi giết chó đã khiến nó bị kinh hãi quá lớn, nhưng mẹ tôi lớn lên ở chợ, tôi cũng gần như thế, bà ngoại tôi lúc mang thai mẹ tôi vẫn mổ cá, mẹ tôi lúc có tôi cũng vẫn mổ cá, lúc tôi mang thai vẫn là đang mổ cá ... Có lẽ cũng đều quen rồi ...

Có điều Thẩm Phong đột nhiên trở nên nhân từ như vậy tôi cũng rất ngạc nhiên.

“Tao tưởng mày sẽ khuyên tao bỏ đứa bé, đá Tần Chinh rồi bắt đầu lại từ đầu”

“Đừng ...” Sắc mặt Thẩm Phong đột nhiên trở nên rất khó coi, hơi tái nhợt, “Cái loại đau này, rất đáng sợ ... Hơn nữa lại quá hại tới cơ thể, lại còn có thể để lại nhiều di chứng. Chuyện với Bạch Vi còn chưa rõ ràng, nếu mày nói mày tin Tần Chinh, vậy tao cũng tin mày một lần, chỉ cần không phải vấn đề với tiểu tam, những vấn đề khác cũng dễ bàn bạc thôi. Vợ chồng cãi nhau đầu giường làm lành cuối giường, cứ nói hết ra, vấn đề cũng có thể giải quyết một nửa. Nói náo thai thì quá tổn thương tình cảm. Hơn nữa chuyện như này, cuối cùng phụ nữ vẫn chịu thiệt nhiều hơn.”

Lời này rất là nâng cao tinh thần, nhất là lại được nói ra từ miệng Thẩm Phong.

“Tao có một người bạn làm thám tử tư, có muốn điều tra hộ mày chút không?”

“Không cần thiết.” Tôi lắc lắc đầu, “Nếu thật đi điều tra anh ấy, vậy thì không còn lòng tin nữa, cũng không thể tiếp tục nổi nữa. Chuyện gì tao cũng không muốn nghĩ, thôi cứ ở nhà dưỡng thai, anh ấy muốn làm thế nào thì làm”

Thẩm Phong khinh bỉ tôi, nói: “Mày đây là ngồi chờ chết, tiêu cực buông xuôi ư?”

Tôi nói: “Đây là dĩ tính chế động, dĩ bất biến ứng vạn biến. Trời muốn đổ mưa, thiếu nữ muốn lập gia đình, chồng nếu thật muốn vượt tường ...”

“Mày cũng mặc anh ta đi ư?” Thẩm Phong mở to mắt nhìn.

Tôi khịt khịt mũi, thản nhiên nói: “Phá tường, đánh gãy chân.”

Thẩm Phong không tin tôi có thể tàn nhẫn như vậy, tôi chỉ có thể tỏ vẻ, đây là dùng biện pháp tu từ, nó cũng ăn miếng trả miếng, nói: “Người như mày ấy à, cho dù anh ta vượt tường, mày nhiều nhất cũng chỉ là sờ sờ mũi xoay người tránh đi. Đánh gãy chân, tao thấy không cần thiết, cắt luôn cái chân thứ ba là được rồi.”

Ai không biết cái chân thứ 3 là gì thì PM tớ ;))

Nếu nói về trình độ thô鄙, Thẩm Phong chẳng kém tôi chút nào. Nhưng qua chuyện trong phòng bếp hôm nay, tôi biết nó cũng chỉ là giỏi nói thôi, miệng cọt gan thỏ, xì ...

Tối hôm đó mẹ tôi nấu một bàn đầy đồ ăn, ba người phụ nữ chúng tôi ca hát tới hơn 9h, tôi không chống đỡ nổi nữa đi ngủ trước, hai người bọn họ lại bắt đầu mân mê các loại máy chơi game mà Chu Duy Cẩn để lại.

Vừa nằm trên giường lim dim mắt, di động đã reo, tôi không bật đèn, vươn tay sờ sờ trên bàn, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Tiểu Kỳ”

Tôi bỗng phát hiện, giọng Tần Chinh cũng thật nâng cao tinh thần ...

“Chuyện gì?” Tôi trở mình, dụi dụi mắt, uể oải hỏi.

“Em ngủ rồi?” Tần Chinh hơi kinh ngạc.

“Ồm ... Không có việc gì em cúp máy đây.” Vì ban ngày quá mệt mỏi, tôi ngủ sớm hơn bình thường một chút, dưới lầu loáng thoáng truyền tới tiếng video game, tôi đoán chắc là khoảng hơn 10h.

Tần Chinh im lặng một lúc, “Mai có rảnh không?”

Tôi cảnh giác nhíu mày, nói: “Anh rốt cuộc có chuyện gì?”

Tần Chinh cười khở. “Em đề phòng anh vậy sao?”

Tôi nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Uhm. Em mệt lắm rồi, có chuyện gì mai nói.”

“Được, vậy mai nói.” Tần Chinh bỗng nhiên trả lời rất vui vẻ, “10h sáng mai, anh tới dưới lầu đón em, quyết định như vậy nhé.”

Không đợi tôi từ chối, anh đã cúp điện thoại, tôi sững sờ nghe tiếng bíp bíp.

Anh làm gì vậy? Chơi chủ nghĩa bá quyền ư? Đây là kết luận của anh sau khi úp mặt vào tường suy nghĩ ư? Ai nói anh IQ 150, bớt 100 đi!

Tôi cầm giận tắt điện thoại, chui vào trong chăn tiếp tục ngủ, quyết định coi cú điện thoại vừa nhận được là một giấc mơ, tỉnh dậy rồi sẽ quên, sẽ quên ...

Đáng tiếc là, mình tôi quên thì hình như chả có tác dụng gì.

Tôi tự thôi miên mình cũng coi như hiệu quả, cho nên 10h30 sáng hôm sau lúc Tần Chinh đứng trước cửa nhà tôi, tôi vẫn u u mê mê như cũ.

“Anh đến làm gì?”

“Em tắt di động.” Tần Chinh kể lại một chuyện thật, lại hỏi, “Vì sao?”

Tôi nghĩ nghĩ tử tế, bấy giờ mới nhớ ra cú điện thoại đêm qua. Sau đó tôi vẫn quên chưa mở máy. Tần Chinh nói 10h sáng đợi tôi dưới lầu, bây giờ đã 10h30, có lẽ anh cũng gọi không ít.

Cũng như buổi tối anh tắt máy, tôi cũng không ngừng gọi điện cho anh.

Tôi nhếch nhếch khóe miệng, nói: “Sợ nhận phải điện thoại quấy rầy.”

Mẹ tôi năm giác quan nhanh nhạy, cho dù ở tận ban công tầng hai cũng có thể nhận ra sự xuất hiện của Tần Chinh, âm âm mấy bước chạy sang một bên lan can, cúi xuống thăm dò, cười với Tần Chinh một cái thật hiền hậu.

“Tiểu Tần, đến tìm Tiểu Kỳ hả.”

Anh tiến lên, cầm tay tôi, ngẩng đầu mỉm cười nói với mẹ tôi: “Vâng ạ”

“Tiểu Kỳ, còn không để Tiểu Tần vào nhà? Đều là người một nhà cả!”

Tôi liếc Tần Chinh một cái, lặng lẽ tránh khỏi tay anh, nhưng anh nắm thật chặt, 10 ngón đan vào nhau, nắm chặt lấy mu bàn tay tôi. Tôi thôi không giãy dụa nữa, ngẩng đầu nói với mẹ: “Tần Chinh nói có việc, tí nữa là đi, không vào ngồi nữa.”

Mẹ ừ một tiếng, hỏi: “Tiểu Tần à, con còn có việc gì nữa?”

Tần Chinh mỉm cười trả lời: “Đưa Tiểu Kỳ tới cục dân chính đăng ký kết hôn.”

Tôi ngây người, sau đó quay phắt đầu trừng anh, anh cười đến thật tự nhiên, một chút chột dạ cũng không thấy. Mẹ già mặt mày hớn hở nói: “Phải, phải, phải, mẹ suốt chút nữa thì quên mất.” Nói xong biến sắc, nghiêm mặt nhìn tôi, “Tiểu Kỳ, con cầm hộ khẩu chưa?”

Tôi chậm chạp trả lời: “Chưa ...”

Bà thuộc phái hành động, nghe tôi nói như vậy, lập tức chạy đi lấy hộ khẩu, lát sau đã dúi vào tay tôi, sau đó đẩy tôi ra ngoài cửa.

Thời cơ này chưa tốt lắm.

Thẩm Phong chơi điện tử với mẹ tôi cả đêm, sau thì đặt lưng lên giường nằm thẳng cẳng, tôi tứ cố vô thân, mẹ già và Tần Chinh ăn ý, tôi cứ như thể mà bị đẩy khỏi cửa.

11. Chương 21- 22

Chương 21: Giở trò lưu manh.

Vào thang máy rồi, tôi không phải vờ vịt nữa, cố sức đẩy tay Tần Chinh ra.

“Anh có ý gì?” Tôi ngẩng đầu giận dữ trừng mắt anh, “Đây là câu trả lời anh mất một đêm suy nghĩ?”

Tần Chinh hơi hoang mang nhíu mày. “Chẳng lẽ em không muốn sao?”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy em đồng ý!” Cửa thang máy “ting” một tiếng mở ra, tôi xoay người bước ra, Tần Chinh vội vàng đuổi theo, túm lấy cổ tay tôi.

“Tiểu Kỳ” Tần Chinh vừa bắt đắc dĩ vừa lo lắng gọi một tiếng, “Rốt cuộc em muốn anh làm thế nào...”

“Anh Tần, xin hãy tự trọng, sáng như ban ngày, trước đông người, đừng tự tung tự tác.”

Người đi ngang qua nhìn tôi với Tần Chinh bằng ánh mắt kỳ quái, người có lòng tốt nghĩ chân vẩy lại xem, bộ dạng như chờ đợi chuẩn bị xông lên cứu người.

Tần Chinh hơi buông lỏng tay ra, cổ tay tôi bị anh nắm đến hồng cả lên, hơi đau, tôi nhíu nhíu mày, nhìn thấy một chiếc taxi chạy qua, lập tức ngăn lại, lên xe lập tức đóng cửa xe, cũng không nói địa chỉ, thúc giục tài xế mau chạy đi.

Tần Chinh dùng sức đập cửa xe, tôi quay mặt sang bên kia. Thế mà lại lợi dụng mẹ tôi ép hôn, Tần Chinh, tôi thật khinh bỉ anh!

Tài xế quay lại liếc qua, nói: “Cô dâu mới giận dỗi chồng hả?”

“Không phải ” Tôi nói, “Chồng trước đây đưa không dứt, bác mau chạy đi.”

Bác tài xế sững sốt, lập tức nhấn ga, cho Tần Chinh rơi lại phía sau xe.

“Người bây giờ ấy à, cứ phải mất đi rồi mới biết quý trọng.” Tài xế nói một câu thật tang thương, “Có điều ngựa khôn không quay đầu ăn cỏ cũ, chờ mình biết quý trọng rồi, ngựa cũng đã đi xa mất rồi. Cháu nói phải không?”

Tần Chinh, Bạch Vi kia, bảo là phần tử trí thức bằng cấp cao gì chứ, độ giác ngộ còn không bằng một bác tài xế lái taxi, quả nhiên trí tuệ nhân dân là vô hạn.

“Cô gái à, cháu muốn đi đâu?”

Bác tài xế bỗng dừng hỏi một vấn đề thật quan trọng, vấn đề quan trọng này khiến tôi bất giác sờ sờ túi tiền, sau đó phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.

Vừa rồi đi quá vội, trong túi một cái cũng không có, di động cũng không mang theo, thứ duy nhất mang theo, chính là sổ hộ khẩu

Nên đi đâu bây giờ?

Tôi trầm tư suy nghĩ.

Về nhà ư, phải nói với mẹ như thế nào, Tần Chinh có lẽ vẫn còn đóng quân ở dưới lầu. Quay về Nhà Trắng? Bên đó trống không, ba đã đi công tác.

“Bác ơi, cho cháu tới đại học XX.” Tôi quyết định, đi tìm Chu Duy Cẩn!

Bác lái xe sững người. “Đại học XX?”

Tôi biết, không phải là chỉ xa hơn chút thôi sao, mất hơn 2h xe chạy.

“Đúng à” Tôi mặt không đỏ, tim không nảy nói dối, “Chồng cháu dạy học ở đại học XX.”

Sư phụ biến sắc, lại bày vẻ kính trọng với tôi. “Hóa ra là giáo sư.”

Ai bảo người Trung Quốc không tôn trọng phần tử trí thức, kiểu sùng bái văn hóa một cách mộc mạc này thật quen, tôi vốn vẫn nhìn thấy trong gương

Nhưng sự thật chứng minh, văn hóa với phẩm chất con người là không tương đương, đáng sợ nhất là lưu manh có văn hóa.

Năm tư đại học, Tần Chinh giúp tôi làm luận văn tốt nghiệp, hai người chúng tôi cả ngày ngâm người trong thư viện, chứng kiến một đôi chia tay. Lớp 12, năm cuối đại học là ngưỡng cửa, rất nhiều người không qua được. Thẩm Phong nói, với những người đó, tình yêu chỉ là đôi dưa dưa một lần, dưa xong rồi ném, ai lại mang về nhà dưa đi dưa lại.

Tôi nghe thấy không yên lòng, bởi vì theo ý Thẩm Phong kia, hình như Tần Chinh cũng coi tôi là dưa dưa một lần, dưa rồi thì quăng. Vì thế tôi thật cẩn thận nói bóng nói gió; một góc yên ắng trong thư viện, Tần Chinh đang xem sách, tôi nhìn anh, anh nâng mắt, ánh nhìn dừng trên mặt tôi, khẽ môi hơi nhếch: “Có chuyện gì?”

Tôi cầm sách, nuốt nước miếng. “Đồng chí Tần Chinh ... Mao chủ tịch nói, tất cả những chuyện yêu đương không lấy kết hôn làm mục đích đều là giở trò lưu manh. Anh là đang giở trò lưu manh với em sao?”

Khóe mắt Tần Chinh giật giật, im lặng một lúc, tay vỗ vỗ đầu tôi. “Những câu này không phải Mao chủ tịch nói, Mao chủ tịch nói là, chưa điều tra thì chưa có quyền lên tiếng. Câu này là của Shakespeare.”

Tôi còn chưa biết cái gì gọi là đồ mặt, lúc ấy còn lạnh lợi nhanh nhẩu, không thấy anh đang lảng sang chuyện khác, tiếp tục truy hỏi: “Cho nên anh rốt cuộc không phải giở trò lưu manh với em phải không?”

Lúc ấy anh liếm môi dưới, khóe môi hơi nhếch, ý cười lướt qua đáy mắt.

“Chu Tiểu Kỳ, em đang cầu hôn anh ư?”

Cách tư duy của phần tử trí thức quả nhiên người thường chúng tôi khó có thể hiểu, lúc ấy tôi ngây người. Xung quanh dường như có chó săn ẩn nấp, Tần Chinh dùng khóe mắt lạnh lùng liếc xung quanh một cái, mấy cái đầu nhất thời chột dạ cúi xuống. Tôi thấy thế không ổn, cũng ngậm miệng, vùi đầu đọc sách.

Tận đến lúc lâu sau, Tần Chinh mới nói hai chữ: “Không phải ”

Lại một lúc lâu sau, tôi mới giật mình hiểu ra, anh là vừa trả lời tôi câu hỏi lúc đầu.

Dù sau đó trong trường lại lưu truyền tin đồn “Chu Tiểu Kỳ giở trò lưu manh trong thư viện, cầu hôn Tần Chinh trước mặt mọi người nhưng bị cự tuyệt”, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng vui vẻ của tôi.

Đáng tiếc cảnh còn người mất a ...

Tờ giấy đăng ký kết hôn kia, anh muốn cho, tôi cũng phải đắn đo cân nhắc rồi mới quyết định có muốn hay không.

Chu Duy Cẩn học ở một đại học cũng coi như nổi tiếng trong tỉnh, ra khỏi tỉnh rồi thì cũng chẳng có tiếng tăm gì, nhưng cũng có những chuyên ngành vô cùng xuất sắc, rõ ràng, ngành Chu Duy Cẩn học không phải mấy ngành này.

Chu Duy Cẩn nhà chúng tôi giống như Tấn Tài đồng tử vậy, nhận bay qua lưu lại tiếng, người đi qua để lại tên, nó kế thừa truyền thống tốt đẹp từ ba tôi, đến mỗi nơi đều lưu lại một đóng kiến trúc, hoặc là thư viện, hoặc là sân vận động, hoặc là tòa nhà dạy học ...

Theo phương diện này mà nói, tuy là thành tích Chu Duy Cẩn làm kéo lùi cả mặt bằng trình độ, nhưng mà lại có vật chất bồi thường, kiên quyết đóng góp một viên gạch cho sự nghiệp giáo dục. Coi như có tiền bỏ tiền, có sức bỏ sức.

Lúc gần tới trường, tôi mượn điện thoại của bác tài xế gọi cho Chu Duy Cẩn, nghe thấy là tôi, Chu Duy Cẩn sững sốt nửa ngày, nói gì đó với người bên cạnh xong, mới quay lại nói với tôi: “Đại Kỳ, bà đợi ngoài cổng trường nhá.”

“Ôi ... Mang theo tiền xe nữa nha, tao ra khỏi nhà vội quá, quên mang ví tiền.”

Chu Duy Cẩn cho tôi một đánh giá đúng trọng tâm: “Đại Kỳ, bà cũng thật đủ hai.” (đủ ngu)

Chu Duy Cẩn chỉ cần không nói lời nào, thì có thể giả dạng thành nam thứ trong phim thần tượng Đài Loan, cái kiểu mỹ nam tinh tế u buồn như Hoa Trạch Loại ấy. Mở miệng ra một cái, là biến thành nam chính luôn rồi.

Có ai không biết vai diễn của Châu Du Dân trong Vườn sao băng không ;;)

Tôi đợi ngoài cổng trường một lát, bác tài xế không ngừng huyền thuyên với tôi.

“Chồng cháu dạy ngành gì?”

“Ngành ngôn ngữ của động vật có xương sống.”

“... Nghe có vẻ rất thâm ảo.”

“Vâng”

Tôi cứ ngó đông ngó tây, nhưng mãi vẫn không thấy Chu Duy Cẩn, bác lái xe chỉ vào người đang bước tới từ xa hỏi: “Đó có phải chồng cháu không?”

Tôi vừa quay đầu thấy, bỗng chốc sững sốt.

Nói thật ra, tôi bây giờ cũng không còn thấy rung động với phần tử trí thức cao cấp nữa, sớm đã thoát ly khỏi sự sùng bái mù quáng trước người có văn hóa rồi, nhưng mà đối với người trước mắt đây vẫn không khỏi tôn kính.

Cố Thiệu, hơn tôi 3 tuổi, nhưng bằng cấp thì bỏ xa tôi cả đoạn dài, giang hồ miêu tả anh là: “luôn luôn nhảy lớp, mãi không dừng bước.”

Lúc tôi học lớp 1, anh học lớp 4, lúc tôi học lớp 2, anh đã lên cấp II, lúc tôi tốt nghiệp cấp II, anh đã sắp tốt nghiệp đại học. Đợi đến bây giờ tôi tốt nghiệp đại học

“Chồng cô đã là giáo sư rồi ư? Giáo sư trẻ tuổi vậy!” Bác lái xe vừa nhận tiền vừa kinh sợ than, “Tôi còn tưởng rằng thế nào cũng phải là người 4- 5 chục tuổi nữa.”

Cố Thiệu tính ra, mới hai mươi bảy thôi ...

Trước khi quen anh, tôi vẫn nghĩ anh là kẻ vờ vịt, giả tạo, học giỏi thì học giỏi, cần gì phải nhảy lớp để thể hiện ta đây tài trí hơn người . Sau biết anh rồi mới biết chuyện không phải vậy. Anh nhảy lớp, chỉ vì nhà nghèo khó, không thể trả nổi học phí lớn mà thôi ...

Trước lời của bác tài xế, Cố Thiệu chỉ cười, không trả lời ngay.

“Nghe nói cậu dạy ngôn ngữ động vật có xương sống?” Bác tài xế không tha kéo anh buôn chuyện, Cố Thiệu nhú mày, ý cười càng sâu, gật đầu nói: “Phải”

“Sao tôi chưa từng nghe thấy ngành học này nhỉ, có phải ngành này rất ít được quan tâm không?”

Cố Thiệu trả lời ông đầy tính học thuật: “Tên khoa học là “Động vật có xương sống ngôn ngữ học”, thật ra cách gọi thông tục là “ưng ngữ”.”

“Ưng ngữ” và “Anh ngữ” có cách phát âm giống nhau.

Cũng chính là điều ngữ ...

Với cách lý giải của Cố Thiệu, tôi tỏ vẻ vô cùng bội phục, quả nhiên phần tử trí thức đều có tư duy trùu tượng.

Bác tài xế còn lưu luyến không thôi mà phải lái xe rời đi, trước khi rời khỏi còn vỗ vỗ vai tôi nói: “Cháu gái à, đừng quay lại ăn cỗ cũ nhé”

Tôi ngây người một lúc, tận đến khi Cố Thiệu quay đầu lại nhìn tôi, mỉm cười, nói: “Đã về rồi.”

Tôi liếc ngang liếc dọc đánh giá anh, nói: “Anh cũng về rồi.”

Sau khi Cố Thiệu học xong thạc sĩ, lại lấy học bổng của ba tôi tiếp tục xuất ngoại đào tạo sâu hơn, tôi và anh đã không gặp nhau đến 7 năm rồi ...

“Về lúc nào?” Hai chúng tôi mở miệng cùng lúc.

Tôi dừng lại, nói: “Về được hơn nửa tháng.”

“Vừa đi vừa nói chuyện đi, ngoài trời nóng quá.” Cố Thiệu cười cười, vẫn khiến người ta như được tắm trong gió xuân như trước. Tôi vốn tưởng rằng, người như anh – đứa trẻ trưởng thành trong gia cảnh như vậy nhất định sẽ quái gở sống khép mình, sau khi tiếp xúc mới phát hiện hoàn toàn không phải như vậy.

Từng có người nói một câu rất sâu sắc: Chỉ có người đồ kỵ anh ấy, chứ chẳng có ai chán ghét anh cả.

Ba mẹ Cố Thiệu ly hôn khi anh còn nhỏ, mẹ kết hôn với người đàn ông khác, ba lại bị tàn tật do tai nạn lao động, trong nhà chỉ còn một bà nội cao tuổi, hồi nhỏ toàn dựa vào mấy đồng nhờ thu lượm giấy vụn, ve chai của bà nội mà nuôi sống gia đình. Trong ấn tượng của tôi vẫn nhớ rõ Cố Thiệu năm 8 tuổi ấy, anh mặc áo sơ mi trắng bệch, mái tóc đen mềm mại dài quá thái dương, giản dị sạch sẽ, nhã nhặn thanh tú, mặt mỉm cười nói: “Anh là Cố Thiệu, sau này là gia sư của em.”

Kết quả là bây giờ, anh là thầy giáo của Chu Duy Cẩn.

“Chu Duy Cẩn sao lại không tới?” Tôi hỏi.

“Đánh bóng rổ, bị trật chân.” Cố Thiệu nói xong, thở dài lắc đầu bật cười, “Vừa rồi nó gọi điện cho anh, bảo anh tới cổng trường đón em.”

“Anh nhận ra em?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Nó nói bụng to...” Cố Thiệu quay đầu liếc tôi một cái, cười nói, “Em cũng không thay đổi gì.”

Rất nhiều người đều nói tôi không thay đổi gì, lời này có thể hiểu theo 2 cách, một là tôi mãi mãi trẻ trung xinh đẹp, hai là tôi sinh ra đã giống obasan rồi. Tôi đề nghị mọi người nên hiểu theo cách 1.

Cố Thiệu đưa tôi về ký túc xá của anh, Chu Duy Cẩn đang co chân ăn cơm, quay đầu lại, mặt không thay đổi liếc tôi một cái, nói: “Đại Kỳ à, bà đã nhớ đứa em trai đáng yêu này rồi ư?”

Tôi suýt chút phun cả ngụm máu vào mặt nó. Chương 22: Đóng cửa, thả cầm thú!

Tôi hỏi Cố Thiệu: “Chu Duy Cẩn chịu kích thích gì à?”

“Quá nhiều nữ sinh mang ầm áp đến cho nó, nên hơi phát sốt ấy mà.” Cố Thiệu một lời hai nghĩa. (phát sốt, còn có một từ đồng âm, ý nghĩa dân dã là động dục)

Chu Duy Cẩn phiền não lắc đầu: “P, đám con gái này phiền muốn chết, cả ngày đưa cá vàng, rùa đen, không bằng đưa phong bì còn thực tế hơn.”

Có ai biết P này là gì không, bạn chỉ nghĩ được đến pee thôi :”>

“Em thấy nó đang khoe mẽ thì phải.” Tôi khinh bỉ nói.

“Anh cũng thấy vậy.” Cố Thiệu đưa cho tôi chiếc ghế dựa, nhân tiện hòa theo.

Chu Duy Cẩn bày vẽ cao ngạo “ban ngày không biết cái tối của đêm”, đẩy một phần cặp lồng cơm cho tôi. “Bà hơn 10h sáng ra khỏi nhà, giờ chắc còn chưa ăn trưa, ăn đi, đừng để cháu tôi nhịn đói.”

Tôi lặng lẽ nhận cặp lồng cơm, hỏi: “Chu Duy Cẩn, mày sao lại tới quấy rầy Cố Thiệu?”

“Ký túc xá quá ảm ỉ, vừa bẩn vừa loạn.” Chu Duy Cẩn chán ghét nói.

Dựa vào hiểu biết của tôi với Chu Duy Cẩn, tôi nói: “Nhất định là mày làm bẩn, làm loạn, nhưng không chịu thu dọn chút gì.”

Chu Duy Cẩn không nghĩ đến bị sỉ vả mà lại lấy làm vinh dự: “Phải, có điều ở đây có đại ca thu nhận.”

Cố Thiệu vẫn như đại ca của tôi và Chu Duy Cẩn, tuy rằng nhiều năm rồi chưa gặp, nhưng cảm giác cũng không xa lạ, có lẽ vì mọi người vẫn không thay đổi. Cố Thiệu nói anh đã về được hơn một năm, lúc trước dạy bên ngoài, bây giờ làm giảng viên đại học, nửa năm trước ba anh đã qua đời, anh mua nhà ở gần trường, tiện chăm sóc bà nội.

Cố Thiệu là người duy nhất Chu Duy Cẩn có vẻ chịu phục, có lẽ chính là “tứ lạng bạt thiên cân, lấy nhu thắng cương” trong truyền thuyết. Có điều cũng chẳng thay đổi được kẻ bất tài không vực dậy nổi như nó. Dù Cố Thiệu có dạy thế nào đi nữa, thành tích của nó vẫn chỉ chết dí ở cuối bảng, thật không cho Cố Thiệu chút thể diện nào.

“Đại Kỳ, sao bà bỗng dừng lại tới đây, Tần Chinh đâu? Mẹ già tôi qua lúc gọi điện cho tôi còn bảo anh ta đã về rồi.” Chu Duy Cẩn vừa ăn cơm vừa hỏi, bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn tôi, “Không phải hai người cãi nhau chứ?”

Đứa bé này, từ khi nào mà giác quan thứ sáu lại trở nên nhạy bén giống phụ nữ vậy.

“Không, không phải tao bỗng dừng nhớ đứa em trai đáng yêu này sao...” Tôi nói qua quýt.

“Nghe đã thấy có vấn đề.” Chu Duy Cẩn bỏ đũa xuống, xoa xoa miệng, nghiêm túc nhìn tôi, “Đại Kỳ, có phải tên cầm thú kia bắt nạt bà không?”

Khóe miệng tôi giật giật, “Không có chuyện gì, tao với anh ấy có thể có chuyện gì chứ.”

Chu Duy Cẩn nheo mắt, nhìn tôi một lát, lấy luôn di động ra, ấn vài cái, tôi hoảng sợ nhìn nó: “Chu Duy Cẩn, mày làm gì!”

Nó vừa trờ trờ, vừa nói: “Họ Tần kia, anh làm gì chị tôi vậy!”

Tôi hít một hơi lạnh, có cảm giác như vả nhảm người, bị địch bao vây tứ phía.

“Cút!” Chu Duy Cẩn mang gương mặt Rukawa, lại ra vẻ Sakuragi (*), hung tợn nói, “Không nói chuyện cho rõ ràng, anh dù có đến cũng đừng hòng gặp được chị ấy!”

(*) Nhân vật trong Slam Dunk.

Tôi căng thẳng nhìn Chu Duy Cẩn chằm chằm, không nghe được tiếng Tần Chinh trong điện thoại, trong lòng bất an.

Tần Chinh không phải người biết cách giải thích cho người khác, cứ nhìn lúc hai chúng tôi ở chung thì biết, cho nên với Chu Duy Cẩn, cũng không hy vọng anh có thể nói bừa mấy câu mà gỡ rối được.

Chu Duy Cẩn cười lạnh với điện thoại. “Họ Tần kia, anh cho rằng đăng ký kết hôn là cái trò gì? Đây là hợp đồng ràng buộc hai bên, vốn dĩ cái gọi là nam nữ ngang hàng đối với nữ giới đã là bất bình đẳng rồi, may là lần này chị tôi thông minh không tùy tiện đi đăng ký với anh, nếu không đã bị anh trói chặt rồi. Dù có nói sau khi kết hôn còn có thể ly hôn, phụ nữ ly hôn giảm giá còn nhanh hơn NDT; với phụ nữ mà nói chia ra giấy đăng ký kết hôn còn không bằng chia ra giấy chứng nhận quyền sở hữu bất động sản, muốn trói chặt chị tôi ư, sao lại không cần một xấp giấy chứng nhận quyền sở hữu bất động sản nhỉ!”

Tôi quay đầu nhìn Cố Thiệu. “Anh dạy nó?”

Cố Thiệu bình tĩnh uống trà, nâng mí mắt, cười nhếch miệng: “Tự học thành tài.”

Quảng sạch sẽ.

Kể từ không gặp ba ngày đã phải rửa mắt mà xem, tôi tin rằng Chu Duy Cẩn không những bị đại học làm hỏng, còn bị Cố Thiệu làm hỏng, so với lần trước tôi về gặp nó, trí tuệ và trình độ lưu manh đã nhảy cóc không chỉ ba bậc, quả nhiên gần mực thì đen, một phần tử trí thức đã từng uống mực của chủ nghĩa tư bản, bụng sao còn có thể trắng được nữa! Chu Duy Cẩn bị Cố Thiệu đào tạo một năm, khí chất đã từ giai đoạn sơ cấp của chủ nghĩa xã hội mà vọt tới đuổi kịp Mỹ, vượt qua Anh; sau một đêm đã đạt đến chủ nghĩa cộng sản rồi!

“Hừ hừ ... Tôi nói cho anh biết, ông đây nhìn anh không lọt mắt từ lâu rồi, đừng nói bụng chị ấy mang con của anh, cho dù chị ấy đã sinh cho anh cả tá con, nhà chúng tôi cũng nuôi được hết, còn có một đồng người chờ lấy chị ấy!” Chu Duy Cẩn quay lại nhìn Cố Thiệu, “Cố Thiệu, anh có thể lấy nhỉ.” Sau đó cũng không đợi Cố Thiệu trả lời, lập tức cúi đầu nói tiếp, “Nghe thấy không, anh ấy nói sẽ lấy.”

Tôi ở ngay đây mà hình như cũng đâu có nghe thấy ...

“Dù sao, chuyện này chắc chắn là anh sai, cho dù chị tôi sai cũng là do anh không ngăn cản bà ấy phạm lỗi nên chị ấy mới có thể phạm sai, cho nên xét đến cùng cũng là anh sai. Anh không cần đến, chị ấy sẽ không gặp anh. Bye bye!”

Chu Duy Cẩn ung dung cúp điện thoại, tiếp tục cầm đũa ăn cơm.

Tôi há miệng nhìn nó.

Chu Duy Cẩn giương mắt liếc tôi một cái, nói: “Nhìn gì, chưa thấy trai đẹp ăn cơm bao giờ à? Ngậm miệng ăn đi!”

Tôi lặng lẽ ngậm miệng, nghĩ ngợi mông lung, trong bốn người nhà chúng tôi, tôi là người kém cỏi nhất ... Lúc mẹ mang thai Chu Duy Cẩn, ăn bao nhiêu thuốc bổ, mới có thể khiến nó tài năng đầy mình mà bộc lộ muộn màng thế này. Tôi vẫn hoài niệm cậu bé Chu Duy Cẩn đáng thương ngốc nghếch chạy theo đuôi tôi, túm chặt một góc váy tôi, mặc trộm váy mà nhìn còn giống loli hơn cả tôi, cũng thấy đau đớn trước cảnh nó dầm đầu chạy từ phái thần tượng lại lệch sang con đường lưu manh.

Chu Duy Cẩn càn quét thức ăn xong cũng cảm thấy thỏa mãn lau miệng, lưng tựa trên ghế, tướng ngồi như không ngồi nhìn tôi. “Đại Kỳ, thắng thần thì được nường tay, cầm thú rồi cuộc mắc phải lỗi lầm gì. Bà không phải yêu anh ta đến chết đi sống lại, bây giờ sao mà ngay cả đi đăng ký cũng không muốn đi với anh ta.”

Tôi từ từ nuốt ngụm nước ấm, nói: “Chuyện này nói hai ba câu thì rất khó giải thích rõ ràng.”

“Vậy bà nói nhiều thêm vài câu là được.”

Tôi nói: “Tao muốn ngủ trưa một giấc...”

“Đừng hòng trốn tránh!” Chu Duy Cẩn hung trọn trừng mắt tôi, tôi cảm thấy nó với Thẩm Phong có vẻ giống chị em ruột hơn, nhất là ở thái độ với tôi và Tần Chinh, đều giống nhau là chỉ thấy khinh bỉ với thù hận. “Hay là chờ tí nữa tôi đóng cửa thả cầm thú!”

Tôi bất lực ngửa đầu nhìn trần nhà, sắp xếp câu chữ một chút, cúi đầu nói với Chu Duy Cẩn: “Anh ấy hình như có ngoại tình.”

Chu Duy Cẩn sững sốt, mặt lạnh te cầm cốc nước, ực ực vài hớp, rồi nói: “Khốn kiếp!”

Tôi giận dữ nói: “Mày không thể không nói tục trước mặt tao được sao, nói nhiều không tốt cho việc dưỡng thai. Sạch sẽ chút!”

Cổ Thiệu thở dài, rót thêm nước cho hai đứa bọn tôi, nói: “Anh đi đun nước nóng, hai đứa cứ từ từ nói chuyện.”

Cổ Thiệu đóng cửa ra ngoài, Chu Duy Cẩn nghiêm túc nhìn tôi chằm chằm. “Có chứng cứ không? Con ả nào?”

“Chu Duy Cẩn, chuyện này mày đừng nhúng tay vào, tự tao có thể xử lý được.”

“Có thể xử lý được mà tự bà giữa trưa lại chạy tới tìm tôi nường tựa?” Chu Duy Cẩn xì một tiếng, “Bà nói, là đồng nghiệp hay là bạn học cũ của anh ta.”

Tôi cúi đầu thở dài: “Đều là.”

“Còn mẹ nó những hai người!”

Lúc trước tôi đã quá cất nhắc chỉ số thông minh của Chu Duy Cẩn rồi. “Một người.”

Chu Duy Cẩn động não một chút, cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận.

Tôi nói: “Chuyện này, biểu diễn dùng ngực đập đá với côn nhị khúc cũng vô dụng.”

Chu Duy Cẩn ghen hợm nói: “Không cho phép nhắc lại chuyện ấy nữa...”

Chuyện đó thật ra cũng chả có gì mất mặt, chỉ là tôi đoán được mở đầu, lại không đoán được kết cục kia. Cho tới bây giờ, tôi đều là bị chuyện xấu quấn vào thân, hơn nữa lời đồn và sự thật thường hoàn toàn trái

ngược. Hồi học trung học, vô duyên vô cớ mà bị đồn dĩnh dáng với một mỹ nam nào đó trong trường, kết quả là đắc tội một đàn chị là bạn gái của mỹ nam, trở thành đối tượng đả kích trọng điểm của bọn nữ sinh, cứ gặp một cái là bị hăm hại cực kỳ vô nhân đạo, tận đến khi Chu Duy Cẩn phát hiện ra áo khoác đồng phục của tôi bị vấy mực, nó mang theo một đám anh em cầm dao và đủ loại hung khí tới trường trung học của bọn tôi, tìm được đứa con gái cầm đầu gây sự, vây chúng nó trong góc.

Tôi vẫn sợ sẽ xảy ra huyết án, ai biết là cuối cùng bọn nó là tự mình hại mình ...

Một đám shota nhỏ bé tỏ vẻ hung hăng, cầm côn nhị khúc với thanh sắt biểu diễn, định khiến cho đôi phương sợ hãi và tạo tâm lý bị đàn áp; kết quả là có bao nhiêu mình nhận hết, hơn nữa vì công phu còn chưa đâu vào đâu, lực đạo không kiềm chế được, một đám hung thần ác sát đau đến nhe răng trợn mắt – quả thật cũng là đám nữ sinh kia sợ hãi, khiến chúng nó không dám tìm tôi gây phiền phức nữa. Vốn là tôi sống rất lạng lẽ, không ai biết ba tôi là Chu Dịch, kết quả là vì Chu Duy Cẩn quá nổi tiếng, tiếng tăm của tôi lập tức vang vọng từ cấp 2 tới cấp 3, từ đó dù không bị ai bắt nạt nữa, nhưng cũng không dễ kết bạn như trước nữa. Thở dài, tôi lạng lẽ, chỉ bất cẩn chút thôi mà khiến cả thế giới đều biết rồi ...

Lần đó, ngực và lưng Chu Duy Cẩn bị chính tay mình dùng côn nhị khúc đánh phải, động lại mấy vết máu bầm, tôi giấu ba mẹ bôi rượu thuốc cho nó suốt hai tuần lễ.

Với chuyện này, nó vẫn coi là một nỗi nhục, muốn quên đi, nhưng vì tôi lại nhắc tới lần nữa mà hết đời cũng khó quên.

Tôi còn nghiêm túc nói: “Tao nói thật, vấn đề lúc này khá nghiêm túc ... Thật ta, bản thân tao cũng chưa xác định rõ được là vấn đề gì, dù sao ... Tao sẽ thu phục! Tin tao, em trai à!”

Chu Duy Cẩn rầu rĩ nói: “Tôi chưa từng thấy bà thực sự thu phục được cái gì ...”

Cố Thiệu mang theo một ấm nước về, nói với Chu Duy Cẩn: “Chút nữa cậu còn phải lên lớp nữa đấy.”

“Tam luận, không đi đâu!” Chu Duy Cẩn nói:

Tôi sợ hãi nhìn nó: “Chủ nghĩa Mác, lý luận Mao Trạch Đông, tư tưởng Đặng Tiểu Bình, ba lý luận quan trọng đại diện cho sự phát triển của tư tưởng khoa học – môn quan trọng như thế sao mà có thể không đi, mà muốn kéo lùi bước tiến của chủ nghĩa xã hội ư?”

Cố Thiệu bổ sung: “Phải điểm danh.”

Ba chữ của Cố Thiệu phun ra ắt có kẻ chết, Chu Duy Cẩn vò đầu than một tiếng: “Khỉ thật!”

Chuyện đau khổ nhất ở đại học, là điểm danh mà lại không đi, càng đau khổ hơn, là đi học mà lại không điểm danh. Với các giáo viên mắt mờ chân chậm, bạn còn có thể để người khác đến điểm danh hộ, nhưng Chu Duy Cẩn là danh nhân của trường, là đối tượng quan sát trọng điểm của thầy cô, muốn lờ mờ mà cho qua, căn bản là không thể.

Môn như tam luận này, về cơ bản là kiểm tra nhân phẩm của học trò và sự sáng suốt của giáo viên. Sự sáng suốt của giáo viên thể hiện ở cách cho điểm, ví như bật quẹt thối bài thi, bay càng xa điểm càng cao, ví như rải bài thi đầy trời, rơi xuống rồi thì bài càng ở trên điểm càng cao. Nhân phẩm của học trò cũng được quyết định bởi cách thức cho điểm của giáo viên.

Chỉ có thể nói, nhân phẩm của Chu Duy Cẩn, lúc sinh ra đã bị cắt xuống cùng với cuống rốn rồi, thành nỗi nhục không thể thừa nhận trong đường đời.

Đại học tỉnh mịch như tuyết, cuộc sống đại học của Chu Duy Cẩn đã tuyết lại sương. (tai họa liên tiếp ập tới)

Tôi nhìn nó khắp khiêng đi ra ngoài, trong lòng đau xót, vì thế quay đầu nói với Cố Thiệu: “Có thể gọi cho em một suất cơm thịt bò tiêu đen không, vẫn còn đói ...”

Cố Thiệu im lặng một lúc, nói: “Bên ngoài trường có bán, qua trưa là có thể làm cơm tối rồi. Anh đưa em ra ngoài ăn cơm.”

Đã qua giờ ăn cơm trưa, canteen trường học đã dọn bàn, Cố Thiệu đưa tôi ra ngoài trường chọn một tiệm cơm khá vắng vẻ gọi cơm.

Xem ra Cố Thiệu và bà chủ quán khá là quen thuộc, cô chủ quán kia liếc mắt đưa tình dữ dội, Cố Thiệu mặt vẫn lạnh tanh gọi mấy món ăn, rồi quay về ngồi xuống phía đối diện với tôi.

“Chiều anh không có lớp sao, không làm anh bị muộn chứ?”

Cố Thiệu cười lắc đầu: “Không có. Em từ xa tới, phải tiếp đón chu đáo chứ.”

“Sớm nên như thế.” Tôi bất mãn nói, “Anh về lâu như vậy rồi, sao lại không nói cho em biết, Chu Duy Cẩn cũng thế, nó cũng không nói cho em.”

Cố Thiệu cười cười. “Thật ra cũng không phải chuyện gì quan trọng, lúc trước em cũng không ở thành phố A.”

“Em còn tưởng rằng anh sẽ di dân, sau đó sẽ đón bà nội qua.”

Cố Thiệu vô thức xoay cốc nước, cúi đầu nghĩ gì đó, sau đó mỉm cười nói: “Như em nói đấy, đền đáp tổ tiên, vì nhân dân phục vụ.”

Đồ ăn rất nhanh đã được mang lên, tôi với anh câu được câu không hàn huyên hơn nửa tiếng, ợ một cái, vác bụng ra khỏi cửa.

“Để anh đưa em về nhà.” Cố Thiệu nói, “Chỗ này hơi vắng vẻ, muốn về nhà em cũng phải chuyển vài lần xe bus, em bụng mang dạ chửa không tiện, để anh lái xe đưa em về.”

Tôi rầu rĩ. “Hôm nay, Tần Chinh nói với mẹ em là hai đứa đi đăng ký kết hôn, em mà tay không trở về là không xong đâu.”

Cố Thiệu nhú mày: “Cho nên em muốn làm gì bây giờ?”

Thật ra câu này là tôi muốn hỏi anh. Tôi đau đầu, tự động não mình một chút, nói: “Lừa bà là cục dân chính bị cháy?”

“Bác ấy sẽ xem tin tức.”

“Hay chạy tới cục dân chính châm lửa thật nhỉ?”

“Phụ nữ có thai mà phạm pháp cũng cùng tội với dân thường.”

Cố Thiệu cười lạnh nói, một chút cũng chẳng thấy buồn cười!

Cuối cùng, tôi bất ngờ tìm được một quán chuyên làm giấy tờ phía ngoài trường học.

12. Chương 23-24

Chương 23: Điềm lành, xin miễn cho.

Trên thế giới này, rốt cuộc có thứ gì là không thể làm nhái?

Bác gái làm giấy tờ nói cho tôi biết, tất cả đều có thể làm nhái.

“Cháu muốn loại giấy tờ nào?” Bác gái ngậm điều thuốc, bày ra đồng giấy tờ giả, lợi hại như bán “Như Lai Thần Chưởng” vậy.

“Giấy đăng ký kết hôn.”

Bác gái cũng người một lúc, nhưng nhanh chóng phản ứng lại. “Không thành vấn đề, bọn bác làm đăng ký kết hôn cũng cực kỳ giống thật.” Nói xong cho tôi xem hàng mẫu, tôi vốn nghĩ chắc là ghép đầu của mấy ngôi sao, kết quả lại ngoài sức tưởng tượng, lại là sự kết hợp giữa Shin Chan cậu bé bút chì và Chibi Maruko ...

Đến một người làm sách lậu, cũng hiểu quyền được tôn trọng ảnh chân dung của người khác, đây là tinh thần tốt đẹp đến mức nào a!

“Cho cháu một tờ” Tôi quay đầu ý bảo Cố Thiệu trả tiền. Là một kẻ nhà giàu mới nổi, xưa nay tôi dùng tiền của người khác chưa bao giờ nhân từ mà nương tay.

“Hai người ư?” Bác gái dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi và Cố Thiệu, lại quét qua cái bụng hơi nhô lên của tôi, tôi ngờ là chỉ mai thôi, Cố Thiệu có thể vì tôi mà mang tiếng xấu rồi ...

Tôi tìm được bức ảnh chung của tôi và Tần Chính chụp hồi năm tư đại học trong cái di động mà Chu Duy Cẩn đưa tôi dùng tạm, “Hai người này.”

Bác gái trước là khen trai tài gái sắc, thật lương thiện hiểu ý mà không nhìn đến cái chữ “ngờ nghệch” trên đầu tôi, và “vờ vịt” trên đầu Tần Chính mà Chu Duy Cẩn thêm vào, cùng với cái tên file “ngu ngốc”. Trình độ văn hóa quý khốc thần sầu như Chu Duy Cẩn mà thi đại học môn văn chỉ được 89 (/150) điểm, điều này chứng minh rằng nền giáo dục dựa vào thi tuyển là bất lợi cho việc sàng lọc nhân tài chân chính.

Sau khi trả tiền, tôi và Cố Thiệu bình tĩnh chờ đợi.

Cố Thiệu rất thẳng thắn nói: “Anh cảm thấy em khó có thể tự lo liệu chuyện của mình.”

Tôi bất lực thở dài. “Nhưng để cho người khác nhúng tay vào cũng không hợp, rốt cuộc thì vẫn là việc gia đình, chuyện trong nhà mà.”

“Từ từ mà nói chuyện với anh ta, đừng kéo dài dây dưa mãi” Cố Thiệu cười nói, “Bụng lớn rồi sẽ béo lên, mặc áo cưới sẽ không xinh nữa.”

Từ đầu tôi muốn nói chuyện, anh lại không muốn, sau tôi đi rồi, anh mới đuổi theo, cảm giác đã hoàn toàn khác rồi.

“Cùng lắm thì không mặc áo cưới.” Tôi nghĩ thông nói.

“Anh nhớ hồi nhỏ em rất muốn được mặc áo cưới cơ mà.” Cố Thiệu mím môi cười nhẹ, “Quây màn làm áo cưới, ép Chu Duy Cẩn làm trẻ nâng váy cho em.” Anh lại không nhắc tới vai trò của mình trong chuyện đó.

“Năm đó em còn nhỏ dại ...” Tôi muối mặt mà nói. Tôi vẫn cho rằng mỗi một cô gái đều từng có giấc mộng đẹp về áo cưới trắng tinh khôi, hơn nữa cũng từng dùng cách dở khóc dở cười như vậy để hiện thực hóa. Lúc “Tân Bạch nương tử truyền kỳ” đang làm mưa làm gió khắp cả nước, khi ấy váy dài mới coi là đẹp; tôi thể hiện tư tưởng này trong thiết kế áo cưới, lấy màn quấn một vòng lại thêm một vòng trên người, kéo ra lần váy dài thật dài, cắm trên đầu một đống “trâm cài tóc” lung tung, kết hợp văn hóa đông tây, nét đẹp cổ điển và hiện đại cùng chiếu rọi, khiến cho gia sư của tôi lúc ấy là Cố Thiệu vừa mở cửa, trong nháy mắt bất giác giật lùi lại nửa bước, lộ ra vẻ mặt hơi sững sờ.

Lúc ấy thần kinh tôi còn thô hơn bây giờ, làm ngơ trước vẻ bối rối của Cố Thiệu, còn hưng phấn chạy đến giữa đầu nói với anh: “Cố Thiệu Cố Thiệu, có thể giúp em một việc được không?”

“Em ...nói ... trước đi ...” Đuôi lông mày, khóe mắt và khóe miệng anh đồng loạt run rẩy.

Tôi ngượng ngùng cúi đầu nói: “Anh xem, em có trẻ nâng váy.” Chỉ chỉ Chu Duy Cẩn ngây thơ đang cầm lần váy, “Nhưng nếu là hôn lễ, hình như còn thiếu cái gì nữa ...”

Cố Thiệu ngẩn người, lập tức bên tai từ từ hồng lên, ập a ập ứng nói: “Ồm ... Thiếu cái gì ...”

“Cho nên.” Tôi nhìn anh chờ đợi, “Anh sắm vai nhân vật kia một chút nhé!”

Khuôn mặt trắng nõn của Cố Thiệu lại hiện lên hai vệt đỏ ửng, bộ dạng còn ngượng ngùng hơn tôi, cứng nhắc nói: “Muốn làm như nào ...”

“Chính là đứng trước mặt em, sau đó hỏi cái gì mà sinh lão bệnh tử...”

Cố Thiệu lại ngẩn người một lúc lâu, phản ứng chậm hơn bình thường mấy chục lần, tận đến khi vệt đỏ trên mặt tan hết đi, khô khốc nói: “À, em là nói chủ hôn hả ...”

Không thì còn có thể là cái gì?

Tôi nhìn anh chờ mong, Chu Duy Cẩn ở bên cạnh léo lét: “Chị, tay em mỏi lắm rồi ...”

Lúc ấy chúng tôi còn nhỏ, trẻ con còn chưa biết thẹn thùng...

Khóe mắt Cố Thiệu cong cong, cười nói: “Bây giờ thì tiến bộ được một nửa rồi.”

Có đôi khi tôi cũng hận mình quá mức thông minh, sao mà vừa nghe đã biết anh ý tại ngôn ngoại, đây rõ ràng là vòng lại mĩa tôi tuy là tuổi cũng chẳng còn ít nữa mà vẫn chẳng hiểu biết gì ...

Cầm tờ đăng ký kết hôn giả trong tay, tôi ngậm ngùi khôn xiết – lần đầu tiên mua phải thứ hàng nhái mà còn đắt hơn cả hàng thật. Kết hôn chỉ tốn 9 đồng, cái tờ đăng ký giả này thế mà mất 10 đồng. Hổ nặng a!

Cố Thiệu dẫn tôi về trường vào bãi đỗ xe để lấy xe, một chiếc Cayenne màu đen lướt qua người bọn tôi, tôi chỉ vào móng xe nói: “Đi loại xe này, với tốc độ này, không phải trai bao thì chính là bà hai (nhân tình).”

Kết quả là chiếc xe kia như nghe hiểu lời tôi, phúc chốc dừng lại, sau đó lập tức lùi về, dừng lại bên người tôi.

Cửa xe mở ra, trai bao (*) Tần Chính bước ra, khuôn mặt bình tĩnh, ánh mắt lướt qua Cố Thiệu, lại dừng lại trên mặt tôi.

Tiểu bạch kiểm: có thể hiểu theo 2 nghĩa, thứ nhất là bộ dạng thư sinh, tuấn tú; thứ hai là đàn ông được phụ nữ bao nuôi.

“Tiểu Kỳ, theo anh về nhà.” Giọng Tần Chính khiến người ta cảm thấy thật lạnh lẽo.

Cố Thiệu mỉm cười gượng gạo, “Xin chào, Tần Chính phải không, anh là Cố Thiệu.”

Lúc Tần Chính nghe tới hai chữ “Cố Thiệu”, đồng tử co rụt lại. Tôi bỗng nhớ tới lúc này Chu Duy Cẩn nói chuyện linh tinh qua điện thoại, cũng có nhắc tới Cố Thiệu.

Tần Chính cũng bắt tay Cố Thiệu theo lễ tiết, hình như có hơi dùng sức, ngón tay trắng bệch.

“Ngưỡng mộ đã lâu.” Tần Chính nói chẳng có vẻ gì là thân mật.

Cố Thiệu lơ đãng cười cười. “Anh cũng vậy.”

Một chiếc Cayenne tinh tế, một cô gái lớn bụng, hai người đàn ông đẹp trai ngang sức ngang tài giằng co trước cổng trường, tôi cảm thấy thật dễ dàng khiến người ta đồn đại mấy chuyện chẳng hay ho

Điềm lành, xin miễn cho ... Trước nay, người đi cùng với tôi đều chẳng được tiếng tăm gì tốt...

Cố Thiệu cúi đầu nhìn tôi, hỏi: “Về với cậu ấy hay về với anh?”

Lời này cũng rất dễ khiến người ta hiểu lầm, lúc Tần Chính nghe thấy, sắc mặt càng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Tôi vẫn còn hơi do dự, Cố Thiệu nói với Tần Chính: “Ngại quá, anh có chút chuyện riêng muốn nói với Tiểu Kỳ.” Sau đó không đợi Tần Chính phản đối, liền vỗ vai tôi, trước anh mắt giết người của Tần Chính mà dẫn tôi sang một bên.

“Về cùng cậu ấy đi.” Cố Thiệu liếc về phía Tần Chính, cúi đầu nói với tôi, “Nhìn ra được, cậu ấy rất quan tâm đến em. Có lẽ em hiểu lầm cậu ấy chuyện gì cũng nên.”

“Em tưởng anh cùng lập trường với Chu Duy Cẩn.”

“Lập trường của anh cũng giống Chu Duy Cẩn.” Cố Thiệu cười cười, “Đều muốn tốt cho em, chẳng qua cách thức khác nhau.”

“Trong lòng em hỗn loạn, không biết nên đối mặt với anh ấy ra sao.” Cố Thiệu vẫn giống như hồi nhỏ, giống như anh cả khiến người ta cảm thấy có thể dựa dẫm, có thể tin cậy.

“Trốn tránh cũng không giải quyết được chuyện gì, chỉ làm gia tăng mâu thuẫn thôi.” Cố Thiệu vỗ vỗ vai tôi nói, “Về đi”

Tôi hơi bối rối, “Về đi đăng ký với anh ấy ư? Vậy 10 đồng của em chẳng phải mất trắng ư?”

Khóe miệng Cố Thiệu giật giật, “Ah... Em cũng nên để ý giờ giấc chút chút, tờ đăng ký kia hôm nay vẫn phải dùng, ít ra cũng không phải hoàn toàn uổng phí ... Hơn nữa, tiền thật ra là anh trả, em không cần tiếc hộ anh ...”

Tôi cảm thấy lời Cố Thiệu nói miễn cưỡng coi như có lý, nhất là câu cuối, cuối cùng cũng cho tôi chút động lực để đối mặt với Tần Chính. Tuy là Tần Chính trước mắt nhìn qua khá nguy hiểm, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không đến mức nguy hại tới thân thể tôi.

Tôi quyết định nghe lời Cố Thiệu, lên xe Tần Chính.

Lúc Tần Chính nghe thấy tôi nói “Em về cùng anh”, rõ ràng là thở phào một hơi, tôi lại tiếp một câu: “Em không tới cục dân chính đăng ký đâu.”

Ánh mắt Tần Chính buồn bã, gắng gượng nhếch khóe môi, có lẽ là mỉm cười, dịu dàng nói: “Được, vậy hôm nay không đi nữa.”

Nửa câu sau của anh rõ ràng là ám chỉ lần khác. Chuyện khi khác khi khác nói, bình thường tôi cũng chẳng tính toán tới chuyện của ba ngày sau làm gì.

Tần Chính rất nhanh đã mở cửa xe, đưa tôi lên xe.

Cố Thiệu mỉm cười, vẫy tay tạm biệt tôi, nói: “Trừ đi 10 đồng tiền giấy đăng ký giả, vẫn còn 55 đồng tiền cơm, nhớ ghi vào sổ nợ nhé, sổ lẻ thôi bỏ, coi như anh mời.”

Tôi lảo đảo hai bước về phía trước, lệ rơi đầy mặt ...

Bỗng nhiên lúc đó, tôi hiểu được tâm trạng phức tạp và khóe miệng run rẩy của Vệ Dục. Thậm chí tôi còn nghi ngờ, Cố Thiệu khuyên tôi về cùng Tần Chính, chỉ là vì tiếc tiền xăng xe. Các bạn cũng biết, ủy ban phát triển và cải cách lại mua máy bay rồi, giá xăng lại cứ thế mà leo ...

Tần Chính nghi ngờ liếc anh ấy một cái, giảm độ cảnh giác, nhưng vẫn còn dè dặt, thản nhiên nói “tạm biệt”, đóng cửa xe, nghênh ngang đi mất.

Nhìn vào kính chiếu hậu, thấy Cố Thiệu nhún vai, cười khổ sờ sờ mũi, xoay người rời đi.

Tôi dùng khóe mắt liếc Tần Chính vài lần, điều chỉnh ghế ngồi thấp xuống, chuẩn bị ngủ bù giấc trưa trên đường về nhà.

Tần Chính điều chỉnh hơi thở, hết sức dịu dàng nói: “Tiểu Kỳ, mệt rồi ư?”

“Uhm” Sau khi ăn xong, tôi bắt đầu mệt rã rời.

Điều hòa trên xe tỏa ra hơi lạnh, Tần Chính lái xe chậm đi nhiều, rướn người điều chỉnh điều hòa lệch về phía trên tránh cho hơi lạnh thổi trực tiếp, lại lấy áo vest từ phía sau khoác lên người tôi, nói: “Cẩn thận kéo cảm lạnh.”

Tôi không chịu nổi người khác đối tốt với tôi, dù rằng biết rõ đối phương là đang xum xoe bợ đỡ.

Tôi nằm nghiêng, đưa lưng về phía Tần Chính, lim dim buồn ngủ.

Lát sau, nghe Tần Chính mở miệng: “Tiểu Kỳ, em ngủ chưa?”

Tôi nhắm mắt lại, nói: “Mỗi lần em sắp ngủ đến nơi rồi lại bị anh đánh thức.”

Anh im lặng một chút, sau đó hỏi: “Em quen Cố Thiệu à?”

Tần Chính cuối cùng cũng hỏi.

“Rõ ràng chúng em không chỉ là quen biết. Anh ấy là bạn học tiểu học, cấp 2 và cấp 3 của em.”

“Anh biết.” Tần Chinh nói, “Anh ấy là danh nhân, thần đồng của thành phố A.”

Nếu như nói Tần Chinh là truyền kỳ, vậy Cố Thiệu chính là thần thoại.

“Anh ấy là thầy giáo riêng của gia đình em, tuy rằng chỉ hơn em ba tuổi, nhưng hiểu biết hơn em rất nhiều.” Tôi dừng một chút, nói, “Anh rốt cuộc muốn hỏi điều gì, về Cố Thiệu, không biết thì hỏi Google, bây giờ em buồn ngủ không chống đỡ nổi rồi.”

Phản ứng của Tần Chinh hình như chậm hơn bình thường rất nhiều, lúc tôi sắp ngủ, anh lại một lần nữa mở miệng đánh thức tôi, tôi thật muốn phát điên!

Anh hỏi hơi chua xót: “Em tới đây, là để tìm Chu Duy Cẩn, hay là anh ấy?”

P/S: Hình của Shin Chan và Maruko

Còn đây là xe Cayenne của bạn Tần:

Chương 24: Việc xấu trong nhà không thể khoe ra.

Nghe anh hỏi như vậy, thật ra tôi thấy rất xót xa, tim nhói một cái.

Tôi hỏi anh. “Tần Chinh, anh đang ghen sao?”

Vẫn như trước, qua ba giây anh mới trả lời: “Phải”

Tôi nói: “Cố Thiệu là một người bạn rất quan trọng của em, ba anh ấy với ba em chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, anh ấy cũng chăm sóc em như anh cả vậy. Lúc em 8 tuổi đã biết anh ấy, lúc đó em vừa học lớp 2, thành tích không tốt, ba em để anh ấy tới kèm em học. Bọn em cùng học trong một trường tiểu học, cùng đi học, cùng tan lớp, anh ấy hay tới nhà em, rất thân thiết với mọi người trong nhà, em cũng coi anh ấy như người một nhà. Lúc em lên lớp 11, anh ấy ra nước ngoài, sau chúng em cũng ít liên lạc, thỉnh thoảng anh ấy gửi bưu thiếp về cho em, năm trước mới về nước. Chu Duy Cẩn cố ý lừa anh trong điện thoại, Cố Thiệu không nói là muốn lấy em.” Tôi dừng một chút, lại nói tiếp, “Nhưng không phải là em không có ai để ý.”

Tôi cảm thấy mình có thể đỗ đại học X, công của Cố Thiệu không hề nhỏ. Học trò tư chất ngu dốt như tôi, anh không nề hà vẫn giải thích, phân tích ví dụ mẫu cho tôi nghe đi nghe lại, tuy vậy thành tích của tôi cũng chẳng tốt lên tí nào, khiến mẹ tôi suốt ngày dầm ngực dậm chân thở ngắn than dài, làm anh cũng phải nghi ngờ trình độ giảng bài của mình, thậm chí định bỏ cả ý định tốt đẹp là làm kỹ sư tâm hồn này, may mắn tôi là tích dày mà phát mỏng, cuối cùng bạo phát vào lúc thi đại học, mới khiến anh lấy lại chút lòng tin. Anh nói, tôi không phải cô Ngốc, là Quách Tĩnh, vậy anh nhất định là Mã Ngọc (*).

(*) Nhân vật trong bộ Thần điêu đại hiệp của Kim Dung, mình chưa đọc bộ này, phim cũng xem lờ mờ vài tập nên không hiểu lắm :P

Cố Thiệu hơn tôi ba tuổi, tôi hơn Chu Duy Cẩn ba tuổi, anh như anh cả của tôi và Chu Duy Cẩn, Chu Duy Cẩn cố ý nói như vậy trong điện thoại để lừa Tần Chinh, vì nó không coi Cố Thiệu là người ngoài, lúc đùa giỡn cũng không kiêng kỵ gì.

Tay phải Tần Chinh lướt qua cầm lấy tay trái tôi, nhẹ nhàng nắm trong tay, ngón cái vuốt ve lòng bàn tay tôi. Anh từng nói, thích nắm tay tôi, cảm giác rất mềm mại, như là có thể nhập vào trong lòng bàn tay vậy. Mẹ tôi cũng nói, tay mềm là người có quý khí, đến chỗ nào cũng có người thương, ông trời cũng thương kẻ ngốc, cho nên đầu tiên tôi gặp được Cố Thiệu, sau lại gặp được Thẩm Phong và Tần Chinh. Cho tới giờ, tôi vẫn cảm thấy, gặp được Tần Chinh là may mắn của tôi.

Tần Chinh nói: “Tiểu Kỳ, em không hiểu đàn ông, cũng như ... Có lẽ anh cũng không hiểu phụ nữ.”

“Vấn đề cụ thể mới cụ thể phân tích được, đàn ông cụ thể cũng mới phân tích cụ thể được. Có lẽ chỉ là em không hiểu anh.”

Tần Chinh không cãi lại, nói sang chuyện khác: “Vừa rồi trên đường tới đây, anh nghĩ rất nhiều.”

Tôi cũng không ôm kỳ vọng gì với kết luận đưa ra sau hai giờ suy xét của anh, dù sao anh suy nghĩ cả đêm cũng chỉ là muốn ép tôi đi đăng ký, nhưng anh muốn nói, tôi cũng nghe một chút.

Anh nói. “Xin lỗi em.”

Tôi ừ một tiếng, miễn cưỡng nhận ba chữ này.

“Em bỗng dưng chạy đi, người lại không mang theo di động, anh không tìm thấy em, rất lo sợ.”

Tôi tiếp tục uhm, để cho anh tiếp tục nói.

“Hôm đó anh đột nhiên trở về, không báo trước cho em, không gọi cho em ngay lập tức, khiến em cũng lo lắng như anh vậy, là anh không phải.”

Tôi biết anh muốn lung lạc tôi, muốn nói cho tôi biết, anh lo cho tôi cũng như tôi lo cho anh, trọng tâm của anh là ở câu “khiến em cũng lo lắng như anh vậy”.

Tôi tiếp tục giữ im lặng.

“Tiểu Kỳ” Anh nhéo nhéo lòng bàn tay tôi, giọng nhẹ như một tiếng thở dài, “Về nhà với anh nhé.”

Tôi rút tay mình khỏi tay anh, bắt đầu giả bộ ngủ, anh không thấy tôi đáp lại, cũng im lặng, im lặng khiến tôi từ giả vờ ngủ thành ngủ thật.

Đợi tới lúc tôi tỉnh lại, sắc trời cũng đã tối dần, mây đỏ đầy trời. Tôi trở mình, mới phát hiện ra tay mình đã bị nhét vào áo vest tự bao giờ.

Cả một hàng xe nối đuôi nhau, nhìn hướng đông không thấy đầu, ngó hướng tây không thấy đuôi, chúng tôi bị kẹt ở giữa đường. Khuỷu tay trái Tần Chinh đang chống trên cửa kính xe, tay phải nắm tay lái.

Tôi dụi dụi mắt, ngồi dậy, anh quay đầu nhìn tôi, ánh sáng nhạt làm cho nét mặt anh dịu đi nhiều.

“Tỉnh rồi? Anh vừa gọi điện nói với mẹ, phố trung tâm bị kẹt xe, chúng ta sẽ ăn cơm bên ngoài rồi mới về, tối muốn ăn gì nào?”

Tôi chờ đến khi đầu óc tỉnh táo lại một chút mới hỏi: “Mẹ anh hay mẹ em?”

Anh nói. “Mẹ chúng ta.”

Thật vô sỉ .

“Em muốn ăn đồ Thượng Hải.”

“Được.” Anh mở chai nước đưa cho tôi, “Uống nước thông cổ họng.”

Uống xong nước rồi, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo, xe bò chậm chậm theo tốc độ quy định trong nội thành, đợi tới khi đến khách sạn, mặt trời đã xuống núi rồi.

Tần Chinh gọi mấy món tôi thích, sau đấy báo tin: “Thẩm Phong và Chu Duy Cẩn gọi điện tới cho em.”

Tôi đoán rằng lỗi tại Tần Chinh lại bị hai người này dùng súng máy bắn phá rồi.

“Anh nói em đang ngủ trưa, em muốn gọi điện lại cho họ không?”

Nếu tôi không gọi, cũng sẽ bị bắn phá.

Sự thật chứng minh, tôi gọi, cũng chỉ là bị bắn phá trước mà thôi.

Chu Duy Cẩn nói: “Thật chẳng có tiền đồ, anh ta đến là bà theo đi luôn hả? Anh ta muốn đưa bà đi đăng ký sao bà không đi luôn đi? Cái gì, Cố Thiệu khuyên bà?” Giọng nhỏ đi, nói với người bên cạnh, “Lão đại, anh có nhầm không! Anh đưa dê vào miệng cạp rồi...”

Thẩm Phong nói: “Thật chẳng có tiền đồ, cậu ta ép là mày đi theo luôn hả? Mày muốn trốn sao còn đi theo? Gì, tao đang ngủ? Tao ngủ mày không biết đường gọi dậy à! Vậy mày có đi đăng ký không ... Khi, cái này cũng có thể dùng hàng nhái, tao phục mày rồi...”

Tôi cúp điện thoại trả lại cho Tần Chinh, day day mi tâm.

“Em vừa mới nói ... giấy đăng ký kết hôn giả?” Khóe mắt Tần Chinh giật giật.

Tôi đưa tờ đăng ký kết hôn giả 10 đồng ra cho anh xem, vẻ mặt anh nhất thời trở nên vô cùng phấn khích.

“Trước khi em nghĩ thông có muốn đi đăng ký với anh không, cứ dùng tờ giấy này đối phó với mẹ đi.”

Tần Chinh nói: “Anh vừa nói với mẹ, hôm nay người ở cục dân chính quá đông, em đứng lâu bị mệt, nên anh đưa em tới bệnh viện kiểm tra rồi.”

Aizz Thế là đơn giản hơn được một chuyện a, tôi còn lãng phí 10 đồng của Cố Thiệu, ngẫm lại cũng thấy đau lòng ...

Tôi thở dài, lấy lại tờ đăng ký giả cho vào trong túi, nói: “Sau này chưa biết chừng lại hữu dụng, trước cứ để đây đã.”

Tần Chinh im lặng nhìn tôi lúc lâu, mới hỏi: “Tiểu Kỳ, chuyện giữa anh và Vệ Dục, em thật muốn biết ư?”

Tôi muốn nói, anh cũng không phải đồng chí, em quan tâm tới chuyện giữa anh và Vệ Dục làm gì!

Nhưng nhìn bộ dạng muốn nói cho tôi biết của Tần Chinh, tôi cảm thấy có gì mờ mờ cũng chẳng có nghĩa gì, vì thế im lặng ngồi nghe. Anh bình thường không nói nhiều, hai ngày nay coi như bị tôi ép thành ra thế này.

Tần Chinh nói: “Thật ra, anh cũng không rõ là chuyện gì lắm.”

Tôi bình tĩnh uống một ngụm nước ấm, nghĩ rằng: Anh bị ai a!

“Năm tốt nghiệp cấp 3, Vệ Dục bỗng dưng xuất hiện trong nhà anh, anh vẫn không biết tại sao cậu ta lại có vẻ thù hận cả nhà anh như vậy. Sau khi cậu ta đi, ba mẹ anh cãi nhau một trận, mẹ anh bỏ nhà đi, khi đó anh với ba đi khắp nơi tìm mẹ ...”

Tôi bỗng nhớ ra, lần trao giải ấy, Tần Chinh không đi. “Có phải vì nguyên nhân ấy mà lần phát học bổng cuối anh không tới nhận?” Tôi hỏi.

Tần Chinh suy nghĩ rồi, gật gật đầu: “Khi đó không thể lờ cậu ta đi được nữa. Anh đi tìm Vệ Dục, hỏi cậu ta lý do, nhưng cậu ta không chịu nói, chỉ quăng ra mấy câu dữ tợn, nhà anh nợ cậu ta, cậu ta nhất định sẽ giành lại. Khi đó anh vốn định tới đại học HongKong, nhưng vì lo sợ cậu ta làm ra chuyện gì tổn hại tới người nhà mình, nên bỏ. Nghe nói cậu ta chọn đại học X, anh cũng sửa nguyện vọng, tới đại học X.”

“Nhưng mà ...” Tôi cảm thấy như mình đang xem phim truyền hình lúc 8h, hơi rắc rối, “Cậu ta cũng chưa làm ra chuyện gì tổn hại tới nhà anh đi ...”

Tần Chinh cười lạnh một tiếng, “Là vì anh không cho cậu ta cơ hội. Tiểu Kỳ, lúc trước cậu ta cố ý theo đuổi em, em cho là vì sao?”

“Vì em thông minh xinh đẹp?” =))

Tần Chinh im lặng một lát, nói: “Ồm ... Em cứ tạm thời cho là vậy đi ...” Sau đó gấp cho tôi một gấp thức ăn, “Ăn cơm trước.”

Thực ra tôi chưa đói lắm.

Tôi từ từ nhai, vừa nhai nuốt vừa nghĩ, dùng sức tưởng tượng đầy máu chó của tôi biên soạn ra một bộ phim truyền hình 8h, sau đó nuốt thức ăn xuống, hỏi Tần Chinh: “Chẳng lẽ Vệ Dục là anh em cùng cha khác mẹ với anh? Ba anh bỏ mẹ cậu ta lấy mẹ anh? Cho nên cậu ta ôm hận trong lòng, muốn trả thù xã hội ...”

Tần Chinh mặt không thay đổi nói: “Không phải không có khả năng này. Dù thế nào đi nữa, nghe anh, sau này cách xa cậu ta một chút.”

“Uhm...” Tôi ừ rừ gật đầu.

Nếu như thật là như vậy, thì là chuyện xấu trong nhà, chuyện xấu trong nhà không thể khoe ra, cũng khó trách ba mẹ Tần Chinh không nói cho anh, anh cũng không chịu nói cho tôi biết, rốt cuộc cùng là ân oán thế hệ trước. Chỉ là không thể nghĩ ra Tần ba – một quân tử nho nhã lịch thiệp như thế, mà cũng có thời phong lưu như vậy.

Vậy Bạch Vi lại là chuyện gì?

Tôi còn muốn hỏi, di động Tần Chinh đổ chuông, anh nhìn màn hình, nhíu mi nhận điện thoại.

“Chuyện gì?”

Bên kia huyền thoại một hồi, vẻ mặt Tần Chinh dần nghiêm lại, trong con ngươi đen láy dấy lên đám lửa giận, giọng lạnh như băng: “Các cậu cứ dừng lại, không làm gì cả, đợi tôi tới rồi tính tiếp.”

Đợi Tần Chinh cúp điện thoại, tôi mới nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tần Chinh mỉm cười trấn an tôi. “Chuyện công ty, yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn. Mai anh phải về thành phố X một chuyến.”

“Bao giờ thì quay lại?” Tôi hỏi.

Tần Chinh nghe thấy câu hỏi của tôi, khóe miệng hơi cong lên, như là tâm trạng bỗng nhiên tốt lên hẳn. “Anh sẽ về nhanh thôi, em cứ chịu khó ở nhà, bụng lớn rồi, đừng chạy loạn khắp nơi, trị an thành phố A cũng không tốt lắm.”

Tôi uhm một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Tần Chinh dường như là lúc nào cũng nhìn tôi, gần như không động đũa, tôi ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “Anh không đói à, sao không ăn cơm?”

Mắt anh khẽ chớp, dừng một chút, nói: “Có thể cho anh ôm em một lúc không?”

Tôi ghen một chút, cắn đũa nhìn anh, bộ dạng anh dè dặt như vậy, khiến tôi thật không đành lòng, đành gắng gượng mà gật gật đầu.

May là ở trong phòng, không có người khác vây lại xem.

Anh tới bên cạnh tôi, cúi người ôm lấy vai tôi, cầm dịu nhẹ lên đỉnh đầu, tôi ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, là mùi hương thoang thoảng thơm mát khiến người ta yên lòng.

Tôi chỉ đồng ý cho anh ôm một cái, nhưng anh lại được đằng chân lân đằng đầu, nắm lấy cằm tôi nâng lên, cánh môi áp sát, đầu lưỡi liếm đi nước tương còn dính trên khóe môi tôi, nhẹ nhàng mút, cắn.

Tôi hơi choáng váng nắm chặt lấy cổ tay áo sơ mi của anh, muốn đẩy anh ra, anh đỡ người một chút, lại ôm tôi càng chặt, kéo mở môi tôi làm sâu hơn nụ hôn này.

Tiếng tim đập thình thịch, thình thịch, như là ngay cả bụng cũng nhảy lên vậy, tay Tần Chinh men theo vạt áo lần vào, lòng bàn tay dán lên cái bụng tròn vo của tôi chẳng chút trở ngại, nhẹ nhàng vuốt.

Tôi nhẹ giọng hừ hừ, cảm thấy vuốt ve với hôn khẽ như vậy rất thoải mái, cũng không đẩy anh ra nữa.

Lúc lâu sau, anh mới dừng hôn, néo nhẹ mí mắt tôi, khàn giọng nói: “Không được trốn.”

Tôi miễn cưỡng ừ một tiếng.

Cuối cùng anh ôm chặt tôi một chút, nói: “Rất nhớ em, muốn đưa em cùng về thành phố X ...”

“Mẹ sẽ không cho đâu.” Tôi nói

“Ngồi máy bay quá mệt mỏi, anh lại không có thời gian chăm sóc em.” Anh hôn lên tóc tôi, “Chờ anh, nhanh thôi là ổn rồi.”

Aizz ...

Còn nói thế nào được nữa, tôi cũng quen mất rồi.

=====

Bạn TomoyoDouji (@kites.vn) có giải thích về cô Ngọc, Quách Tĩnh và Mã Ngọc như sau:

Cô Ngọc là nhân vật trong Anh hùng xạ điêu và Thần điêu đại hiệp. Mẹ cô Ngọc khi mang thai cô gặp phải chấn động gì đó, nên đầu óc cô Ngọc không được bình thường.

Quách Tĩnh cũng là nhân vật trong 2 truyện trên. Con người Quách Tĩnh thật thà, chất phác, siêng năng, cần cù. Mỗi tội Quách Tĩnh học gì cũng tiếp thu rất lâu. Người ta chỉ cần học 1 ngày hiểu, thì Quách Tĩnh có khi cần đến 10 ngày.

Mã Ngọc là người đã dạy cách luyện nội công cho Quách Tĩnh. Phương pháp dạy của Mã Ngọc rất inh. Ông cũng không bao giờ hối thúc học trò mình. Thế nên Quách Tĩnh cảm thấy rất thoải mái, tiếp thu bài học rất tốt.

Như vậy, ý của Cổ Thiệu trong câu Anh nói, tôi không phải cô Ngốc, là Quách Tĩnh, vậy anh nhất định là Mã Ngọc là: Tiểu Kỳ không đến nỗi ngốc nghếch, chỉ là chậm tiếp thu thôi. Còn anh là vị gia sư tốt, phương pháp truyền đạt dễ hiểu nên Tiểu Kỳ cuối cùng cũng nhồi được kiến thức vào đầu :D

13. Chương 25-26

Chương 25: Phải chết mọi người cùng chết!

Tần Chinh đưa tôi về nhà, trong túi còn tờ đăng ký giả, trên tay còn mang đồ ăn khuya, ầm chuông cửa loạn xạ, vẫn chả có ai ra mở cửa. Đúng lúc tôi chuẩn bị vòng lại nhà Tần Chinh xin ở nhờ, cửa cuối cùng cũng cạch một cái, mở ra.

Cửa vừa mở ra, người mở cửa giống như vận động viên nhận được gậy xoay người bỏ chạy, khoe miệng tôi giật giật, tự giác vào nhà, đóng cửa. (nhận gậy trong môn chạy tiếp sức ấy mà)

Mẹ già réo to trong phòng khách: “Tiểu Phong Phong mau lên, sắp chết, sắp chết rồi!”

Chắc là vừa rồi bạn chơi game còn không dứt ra được mà mở cửa cho tôi, nhìn Thẩm Phong chạy nhanh như vậy còn không thêm liếc mắt nhìn tôi một cái, có lẽ nếu có trộm cướp vào nhà cũng chả ai hay biết.

Tôi mang đồ ăn khuya vào bếp, lại quay lại phòng khách, hai người còn đang mang bộ mặt dữ tợn hăng hái chiến đấu. Mẹ già thật là càng sống càng trẻ trung phơi phơi ...

“Này, con về rồi.” Tôi tìm lại cảm giác mình đang tồn tại.

“Bên trái, bên trái! Bắn bên trái!”

“Bác Chu, bác cản cháu rồi!”

Tôi: “...”

Im lặng một lát, tôi xoay người lặng lẽ về phòng, cảm lấy di động bên đầu giường khởi động lại.

Màn hình vừa lóe lên, đã có người gọi tới, không ngoài dự kiến, là Tần Chinh.

“Mới vào nhà à? Vừa gọi điện qua nhà em, sao lại không có ai nhận vậy?”

Tôi nhìn bên ngoài một chút, dừng nói là gọi đến, có khi cháy lớn hai người này cũng không nhích mông, “Mẹ và Thẩm Phong đang bận, em vừa vào nhà. Anh về tới nhà rồi hả?”

“Uhm” Tần Chinh lên tiếng, “Anh đặt vé chuyến đêm về thành phố X, chờ chút nữa phải ra sân bay. Lần này về anh sẽ từ chức, sau khi bàn giao xong mọi việc sẽ về. Tiểu Kỳ, anh biết em vẫn muốn về thành phố A, chúng ta cùng về thành phố A nhé.”

Tôi sững sờ, lúc trước cũng chưa từng nghe anh nói về kế hoạch này. “Như vậy được sao? Nhưng anh vất vả lắm mới tìm được chỗ đứng trong công ty chứng khoán, lại đang phát a.”

Tần Chinh cười khê một tiếng: “Có bỏ mới có được, kia chỉ là một bước đệm.”

Tôi ngửa đầu nhìn đèn treo tường trên trần nhà, im lặng một lát mới hỏi: “Bạch Vi thì sao?”

Tôi dường như có thể nhìn thấy Tần Chinh nhú mày trước mặt tôi. “Bạch Vi thì làm sao?”

Bên kia điện thoại loáng thoáng truyền lại tiếng gọi của mẹ Tần, Tần Chinh đáp lại một tiếng, lại nói với tôi: “Anh phải đi rồi, bay tới thành phố X chắc cũng mất 4-5 giờ, trưa mai sẽ gọi điện cho em.”

“Anh có việc thì cứ làm đi, không cần vội gọi cho em làm gì.”

Tần Chinh dịu dàng nói: “Anh đã đồng ý với em, sẽ không để em lo lắng.”

Tôi nhẹ nhàng đáp lại một câu: “Được, em chờ điện thoại của anh.”

Ngủ thẳng căng đến trưa mới dậy, Thẩm Phong cùng mẹ tôi chiến đấu hăng hái đến nửa đêm, lúc nó vào phòng, tôi vẫn còn tỉnh, có thể giấc ngủ trên xe kia quá sâu.

“Lại đây, cho tao xem giấy đăng ký của chúng mày!” Thẩm Phong quỳ gối trên giường nói.

Tôi lấy tờ đăng ký ở chỗ sâu nhất trong ngăn túi ra ném cho nó, nó cẩn thận cầm lấy, tỏ vẻ: “Chu Tiểu Kỳ, mày cho là mẹ mày ngốc ư?”

Tôi trừng mắt nhìn.

“Mày bây giờ rõ ràng là già hơn nhiều so với trong ảnh!”

Lời này thật đã kích người ta, tôi chỉ có thể nói: “Ảnh chụp là P hồi trẻ.”

Thẩm Phong trợn mắt: “Mày lừa đứa ngốc à!”

Tôi còn nghiêm túc nói: “Mẹ tao sẽ tin!” Chỉ cần nói với bà một câu “Đây là công nghệ cao, nói mẹ cũng không biết”, bà sẽ sùng bái mù quáng tin là thật. Bà đã được quán triệt sâu sắc phương châm “Đọc sách nhiều, không cần xin giải thích”, giờ đã sắp thẳng cấp thành “Không đọc sách, cũng không cần giải thích”, đàn ông cũng có thể mang thai, loài người cũng có thể lên tới mặt trăng, Lý Ninh nói, tất cả đều có thể.

Lý Ninh là cựu vận động viên thể dục và doanh nhân Trung Quốc. Ông là một trong những vận động viên xuất sắc nhất của thể dục Trung Quốc với 3 huy chương vàng tại Thế vận hội Mùa hè 1984. Lý Ninh cũng là người sáng lập và là chủ tịch của tập đoàn sản xuất dụng cụ thể thao hàng đầu Trung Quốc Li-Ning Company Limited. (Nguồn: wikipedia)

“Tao với Tần Chinh ký kết hiệp ước đình chiến, tạm thời ngừng chiến, anh ấy đã cắt đứt đèn tiền, chẳng qua mới chỉ trả được đoạn đầu, vẫn còn đoạn đuôi, anh ấy nói có việc phải về thành phố X, cho nên chúng tao sẽ tính sổ sau.” Tôi báo cáo với Thẩm Phong về tình hình chiến đấu.

Thẩm Phong uể oải dựa vào thành giường, “Anh ta đã nói hết chân tướng ày rồi? Tao đã nói vợ chồng cãi nhau đầu giường, làm lành cuối giường mà, chẳng qua cậu ta cũng quá bận đi, hôm qua mới về, hôm nay đã phải đi. Cậu ta nói gì với mày?”

Tôi cảm thấy việc này đáng nghiêm trọng đến chuyện riêng tư, hơn nữa lại là chuyện riêng của người khác, cho nên chỉ có thể nói với Thẩm Phong như vậy: “Chuyện này đã động đến lợi ích và riêng tư của bên thứ ba, trước khi điều tra rõ chân tướng, tao có quyền giữ im lặng, sau khi điều tra rõ chân tướng, tao vẫn có quyền tiếp tục giữ im lặng.”

Thẩm Phong im lặng ba giây, véo véo hai má tôi, nói: “Chuyện của mày, mày nắm tốt đi! Cẩn thận khỏi bị lừa tài lừa sắc là được rồi!” Sau đó đứng dậy tới phòng tắm tắm rửa.

Đến bụng cũng bị lừa cho to ra rồi, còn có thể lừa đến cái gì nữa. Cũng chỉ có Thẩm Phong mới nói tôi bị Tần Chinh lừa tài lừa sắc, người khác đều cảm thấy là Tần Chinh bị tôi lừa tài lừa sắc thì có, xong rồi lại còn bị “bác sĩ bảo cưới”, hoàn toàn đắm đầu nhảy xuống mồi. Đối với kiểu nói này, tôi đã từng hỏi quan điểm của đương sự, đương sự đẩy kính mắt, cũng không thèm liếc tôi một cái, rất chi là thờ ơ nói: “Uhm, như câu vừa rồi em nói.”

Tôi vừa rồi nói rất nhiều, anh nói như vậy làm tôi cúi đầu cố gắng nhớ lại, thế nào cũng không nhớ ra mình rốt cuộc đã nói cái gì, cuối cùng vẫn phải hỏi lại anh, nhân tiện cũng khiếp sợ người họ Tần nào đó nhìn như hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, không thềm nhìn tôi thế nhưng còn nhớ rõ lời tôi hơn cả bản thân tôi nữa.

Tôi nói là: Phải chết mọi người cùng chết.

Năm mờ hôn nhân này, có người chôn cùng tôi, cũng không đến nỗi nào.

Sống cùng người như Tần Chính quả thực quá tổn thương tế bào não, lời thủ thỉ của anh cũng giống như mã Morse, mà tôi chỉ đoán được nếu đầu óc đột nhiên thay đổi, nếu như anh có thể cho tôi chút chỉ số thông minh, cuộc sống tình cảm của chúng tôi nhất định sẽ càng hòa hợp.

Tìm hiểu về mã Morse ở đây

11h55' trưa ngày hôm sau, Tần Chính quả nhiên đúng giờ gọi điện cho tôi, lúc đấy tôi đang ngồi trên sofa đọc sách, chuẩn bị dưỡng thai cho phù hợp với quan điểm khoa học về sự phát triển, nhưng phía trước hai người phụ nữ chả giống ai kia đang mang bộ mặt dữ tợn đắm chìm vào các loại game bạo lực; thế nên tôi cầm sách, chuẩn bị vào thư phòng của Chu Duy Cẩn, sau đó lại nhìn thấy các tấm poster minh tinh gợi cảm với đủ loại Anime máu me, tôi đành phải ra ban công phơi nắng. Aizz, tôi thật cũng không phân biệt nổi ai là Asakawa Ran, Sora Aoi hay Maria Ozawa (*); cũng không cách nào hiểu được loại tinh thần kháng Nhật AQ vọ vọ như Chu Duy Cẩn đây; phim cấp 3, tôi cũng chưa từng xem, chỉ có tự mình thực hành với người đàn ông đang gọi điện đây thôi.

(*) Tên các ngôi sao phim cấp 3 của Nhật Bản.

“Chuyện công ty có khó giải quyết không?” Tôi hiền hòa hỏi.

“Không sao, giải quyết nhanh thôi. Em đang ở nhà hả?” Chắc là giờ cơm trưa, anh mới rảnh mà gọi điện cho tôi, nghe tiếng bên kia, chắc là đang ở nhà ăn.

“Đúng vậy, em đang bắt đầu dưỡng thai.”

Tần Chính dường như có chút hứng thú, mỉm cười hỏi: “Dưỡng thai như thế nào?”

“Xem một ít tạp chí và sách phù hợp với sự phát triển theo khoa học, có lợi cho sự trưởng thành của thai nhi.”

Tần Chính nghĩ ngợi, đưa ra một đáp án thăm dò khó có thể phù hợp với cá tính của tôi: “Đọc điều lệ Đảng?”

Thật ra đề nghị này cũng không tồi, dù sao yêu Đảng phải dạy từ thuở còn thơ, chẳng qua ...

“Cái đấy em đọc không hiểu ...” Tôi ngửa đầu nhìn từng đám mây trắng bay bay, nói, “Uhm... Anh biết không, em xem ảnh Vương Lực Hoàn ...”

Tiếng hít thở của Tần Chính rất từ tính, nhưng mà có vẻ hơi sâu, hơi dài.

Tôi cảm thấy anh có lẽ đang chìm sâu vào suy nghĩ, xem giữa Vương Lực Hoàn và dưỡng thai có quan hệ nội tại gì với nhau, tôi lương thiện hiểu ý giải thích: “Thật ra em muốn nhìn ảnh của anh, dù sao anh cũng rất giống Vương Lực Hoàn.”

“Rất giống?” Tần Chính nghi ngờ hỏi.

Cái giống này, là giống trừu tượng, không thể chỉ hiểu nông cạn, bề ngoài được.

“Tài như này, còn cần đẹp làm gì nữa. Đẹp như này, còn cần tài năng làm gì nữa.” Tôi trích dẫn đánh giá của giang hồ với Vương Lực Hoàn, rồi sau đó tổng kết: “Từ bụng mẹ đã được hun đúc như thế này rồi, sau này con cũng sẽ có tài có mạo. Chỉ tiếc không có ảnh chân dung của anh, chỉ có thể ngắm Vương Lực Hoàn. Anh chắc sẽ không để ý sau này con lớn lên sẽ giống người khác chứ?”

Tiếng hít thở của Tần Chính lại bắt đầu sâu hơn.

Tuy rằng anh không nói gì thêm, nhưng tối đó ba mẹ Tần đến nhà tôi ăn cơm, có mang theo tất cả ảnh chụp của Tần Chinh từ nhỏ tới lớn.

Aizz, còn vòng vo như vậy cho khổ? Nói thẳng ra là anh để ý là được chứ gì.

Thật ra bộ dạng Tần Chinh và Vương Lực Hoành tuyệt đối không giống. Chế lại một câu trong “Anna Karenina”: Phàm nhân thì giống nhau, nhưng mỹ nhân lại có nét đẹp riêng.

Câu trong Anna Karenina là: Mọi gia đình sung sướng đều giống nhau, nhưng mỗi gia đình bất hạnh lại khổ sở theo cách riêng.

Tính tình như Tần Chinh cũng không phải người thích chụp ảnh, tất cả ảnh chụp cũng chỉ trong một quyển, trong đó còn các loại ảnh chụp chung của cả gia đình, nhìn đồng ảnh này, tôi rút ra một câu – vài chục năm vẫn như một ngày.

Tần Chinh mới ít cười làm sao, nhất là lúc đối diện ống kính, lúc tất cả mọi người đang nói “Quả cà” (*), chỉ có anh vẫn mím môi như trước, chẳng thêm cười nói gì cả. Ảnh anh cười nhiều nhất là lúc trước ba tuổi, đôi mắt phượng đã thành hình, mắt trẻ con vừa đen vừa lớn, ánh mắt vừa tròn lại ngây thơ. Trong bức ảnh đen trắng, còn hơi cau mày, cái miệng nhỏ vẫn mím, ánh mắt không tập trung vào ống kính, mà ngược lên 45 độ không biết là đang nhìn nơi nào, bày ra vẻ mặt buồn bực cau có như thể chiến sĩ cách mạng đang ở giữa vòng vây quân địch.

(*) Tương tự như người Anh nói “cheese” hay người Hàn nói “Kim chi” ấy, phát âm “quả cà” [qié zi] cũng phải nhe răng :D

Thẩm Phong nói: “Mẹ cậu ta không cho bú sữa nên mới cau có đi.”

Tôi bối rối nói: “Cũng có thể là bú no rồi.”

Sau đó thì ảnh bắt đầu có màu sắc rực rỡ, trên khuôn mặt phúng phính của anh, đôi mắt đen láy to tròn hơi cong lên, sáng lấp lánh, mặc quần áo thật nghệ thuật, khoanh chân ngồi giữa cả rừng sách, trên tay cầm một quyển truyện tranh “Thủy Hử”, vẫn ngửa đầu 45 độ nhìn về nơi nào đó, nhếch môi cười xán lạn chìa ra mấy chiếc răng như mấy viên ngọc trai nhỏ.

Thẩm Phong nói: “Mày để con trai đi ...”

Tôi sờ sờ khuôn mặt nhỏ bụ bẫm trên ảnh kia, tim đập rộn ràng, bản năng làm mẹ trỗi dậy, không nhìn được hên lên một cái.

Thẩm Phong hừ hừ giả khốc, vươn tay sờ bụng tôi, thì thầm thì thầm: “Lớn lên nhất định phải giống ba, lớn lên nhất định phải giống ba ...”

Tôi đẩy nó ra nói: “Không phải mày không vừa mắt ba nó sao?”

“Tuy là tao vẫn cảm thấy mày bị cậu ta lừa tài lừa sắc, nhưng cách nghĩ này rõ ràng nhiễm sắc thái chủ quan.” Thẩm Phong chậm chậm nói, “Không thể phủ nhận là, nói tới vẻ ngoài, vẫn là giống Tần Chinh thì tốt hơn.” Trước khi tôi rơi lệ đầm đìa, nó lại chêm một câu, “Đương nhiên, tính cách giống mày thì tốt hơn. Rối loạn nhân cách là một loại bệnh ,trị được.”

“Aizz...” Tôi cũng thở dài, “Lúc nhỏ cười đáng yêu như vậy, làm sao lớn lên lại không thích cười nhỉ? Tao không thể để con tao cũng giống anh ấy được.”

“Có khi lại bị ám ảnh tâm lý từ thuở bé, như là Giang Trục Thụ trong Thơ ngây ấy, bị mẹ bắt phải mặc đồ con gái!” Thẩm Phong nháy mắt phát sáng, kéo tay tôi nói, “Mau tìm xem!”

Tôi vừa lật trang vừa nói: “Cái loại ảnh này dù có chắc chắn cũng bị tiêu hủy từ sớm rồi, huống chi mẹ Tần cũng không phải người như vậy.”

Ảnh chụp Tần Chinh sau tiểu học cũng không nhiều, lại càng ngày càng ít, đa phần là ảnh chụp các cuộc thi, ảnh chụp chung của các tuyển thủ đoạt giải, anh vẫn là nhận huy chương vàng, xếp thứ nhất, mặt lạnh tanh nhận giấy khen và cúp nhìn ống kính, giữa một đám người cười như hoa lại thành tương phản.

Cái nhìn của Thẩm Phong với Tần Chinh về sau lại nhất trí cao độ với Chu Duy Căn, nó bấu môi nói: “Vờ vặt”

Tôi cảm thấy Tần Chinh linh thiêng nhiều đến tê liệt cảm xúc rồi.

Tận tới khi nhìn đến một tấm ảnh, cảm thấy quen vô cùng.

Đó là ảnh chụp chung những người đoạt giải trong cuộc thi “Nhà phát minh nhí”, trong còn có mười mấy tuyển thủ đoạt giải, người dự thi đều là học sinh từ cấp II trở xuống, nhưng người đạt giải phần đông là học sinh trung học, Tần Chinh còn là một bé trai lớp năm mới ở giai đoạn đầu dậy thì, đứng ở giữa bầy vai u thịt bắp trông như gà trong bầy hạc, nhưng mà nhỏ nhắn tuấn tú, đặc sắc mới là tinh hoa. Người duy nhất còn nhỏ hơn anh, là người ở hàng thứ hai, đứng thứ ba từ trái sang; nhìn thật ngây ngô, thật ra vẫn là cô nữ sinh khù khờ.

Thẩm Phong chỉ vào cô bé ngốc ngếch, ngây ngô kia nói: “Con bé này nhìn quen quá.”

Tôi quay đầu nhìn nó, hỏi: “giống tao không?”

Nó nhìn tôi một lúc lâu, lại cúi đầu nhìn ảnh, nói: “Giống.”

Tôi nói: “Thì đúng là tao.”

Thẩm Phong im lặng trong chốc lát mới nói: “Không biết nên nói lúc tiểu học mày đã giống obasan hay là nói mày bây giờ giống học sinh tiểu học.”

Tôi cảm thấy nó hoàn toàn không túm được trọng điểm.

Trọng điểm là – hóa ra tôi và Tần Chinh quen biết sớm như vậy! Chương 26: Muốn đánh ngoài, trước phải dẹp trong.

Trí nhớ của con người như tôi đây có điểm thiếu sót rất lớn, đọc sách nghe giảng bình thường không nhớ nổi, nhưng những mối thù cõn con, vật vãnh như lông gà vỏ tỏi thì đã gặp qua là không quên được.

Cái giải thưởng trong cuộc thi “Nhà phát minh nhí” kia là giải thưởng duy nhất trong cuộc đời chả đạt được mấy thành tích của tôi, so với mấy cái giải thưởng “Kim ô nha” (Tianya), “Kim cúc hoa” (*) thì cũng coi như là danh giá hơn chút, nhìn tấm ảnh chung này thì Tần Chinh cũng tham gia và còn giành được giải; nhưng thật ra lúc ấy tác phẩm tôi dự thi gần như là được Cố Thiệu chỉ đạo hoàn toàn, rồi sau đó tôi căn cứ vào trình độ thực của bản thân để hoàn thành, cho nên cái thứ đoạt giải phát minh kia rốt cuộc là cái gì, tôi cũng không thân quen với nó lắm.

(*) Giải Kim ô nha – quạ đen vàng: là một cuộc bầu chọn trên diễn đàn Tianya (Thiên Nhai) , bình chọn nghệ sĩ buồn nôn nhất năm, tương tự với giải mâm xôi vàng ở Hollywood.

Giải Kim cúc hoa – hoa cúc vàng: cũng là cuộc bình chọn bỏ phiếu trên các diễn đàn cho nghệ sĩ đáng ghét nhất năm.

Chỉ nhớ là học kỳ cuối năm lớp 5 tiểu học, khi đó vẫn chưa thi tốt nghiệp, Tần Chinh tuy đã giành được vô số giải thưởng, nhưng vẫn chưa trở thành người biển thái thứ hai của thành phố chinh phục được cả kỳ thi tốt nghiệp và lên cấp với số điểm trọn vẹn để mà tiếng tăm lừng lẫy; cho nên khi đó, tôi nào biết anh là đứa quái nào!

Nhưng mà tôi nghĩ tới giúp đỡ mọi người là việc thiện, kệ cho cái mặt anh cứ lạnh như băng ra vẻ khó gần, nhưng chúng tôi là hai người nhỏ tuổi nhất trong đám thí sinh dự thi, đương nhiên là phải yêu quý lẫn nhau, cùng nhau hợp lực chống lại những anh chị cấp II cao lớn. Tôi bị xếp cuối cùng nên chẳng xi nhê gì, anh lại vượt qua tất cả các anh chị cấp II để giành giải cao nhất nên có lẽ áp lực rất lớn, thật ra tôi cũng không ngại chia sẻ chút áp lực với anh, cho nên chủ động lân la bày tỏ.

“Chào cậu, tớ là Chu Tiểu Kỳ”. Tôi nheo mắt rướn người về phía trước, “Cậu tên là gì?”

Có trách chỉ trách khi trước lúc trao giải tôi ngủ gật, không chú ý nghe người ta gọi tên những người phía trước, anh thì lại cất giấy khen đi rồi.

Khi đó, vẻ mặt Tần Chinh cũng giống như tấm ảnh bây giờ vậy, hai mắt hẹp dài, khóe mắt hơi nhú lại, nhìn người khinh khỉnh; quan hệ với người xung quanh chắc chắn chằng chịt vào đâu, cũng chỉ có thầy cô mới thích đứa trẻ con như vậy. Da mặt tôi dày, khả năng chịu đả kích mạnh mẽ, nếu như lực sát thương từ sự lạnh nhạt của anh tương đương với một đại đội tăng cường, thì lực phòng ngự của tôi đây chính là vô số lão A. [trong game Binh lính đột kích]

Lão A là nhân vật hư cấu trong game, là bộ đội đặc chủng, là đội quân thuộc phòng tuyến cuối cùng, cũng là mạnh mẽ, hung bạo nhất. Có ai biết game này không? :-s

Khi ấy, ban tổ chức cuộc thi mời chúng tôi tới một khách sạn ăn trưa, những người khác nói nói cười cười, chỉ có mình anh bị gạt ra ngoài, mấy anh chị cấp II còn để ý đến tôi một chút; tôi thấy anh một mình lẻ loi, lại nhớ tới lời mẹ tôi từng nói “Mao chủ tịch quyết không cho phép bất kể một ai rơi vào tình cảnh đơn độc”, nhất thời chí khí hào hùng đi tới bên cạnh lôi kéo người bị bỏ mặc, quang quác nhiệt tình, định làm không khí sôi nổi lên chút, anh thì cứ cách mỗi ba đoạn lại đáp trả tôi một chữ “uhm”.

Lúc ăn cơm, tôi cũng ngồi cạnh anh, đây không phải do tôi chọn nhé, mà là theo thứ tự trước sau mà ngồi xuống, anh thứ nhất, tôi cuối cùng, đứng một vòng, vừa vặn ngồi ngay cạnh anh. Có lẽ là thấy tôi nói một thời một hồi, miệng khô lưỡi khô, đang đi tìm đồ uống giải khát khắp nơi, lương tâm anh liền trĩu dậy, đẩy Coca của mình sang cho tôi. Lúc ấy tôi cảm động đến rưng rưng nước mắt, nghĩ là tấm chân tình khiến vàng đá cũng phải mở lòng, kết quả coca vừa vào miệng, tôi phụt một cái phun hết lên áo sơ mi trắng của anh.

Trong cốc coca kia, không biết có kẻ trời đánh nào đổ vào phải đến quá nửa một loại chất lỏng không rõ nguồn gốc. Vị xông thẳng lên óc, làm hai mắt tôi hoa lên, cứ thế đổ rầm về phía sau.

Hồi lâu sau, khi tôi đã hồi phục tinh thần, kẻ gây họa đã bỏ trốn mất dạng ...

Cuối cùng thì cốc Coca kia là anh cố ý hại tôi, hay là người khác hại anh mà kết quả nhầm lẫn, tình cờ tôi lại phải chịu thay, đến giờ vẫn còn là cái án chưa được giải quyết.

Mặc dù tôi mang thù, lại không nghĩ tới chuyện báo thù, cho nên cũng chưa giải quyết được việc gì, cho tới giờ nhìn thấy tấm ảnh này, tôi mới không khỏi bùi ngùi mối ràng buộc giữa tôi và Tần Chinh hóa ra sâu sắc mà có lịch sử lâu dài đến vậy.

Nghe xong câu chuyện cũ của tôi, Thẩm Phong gãi gãi cằm nói: “Chẳng lẽ hồi đầu cấp 3, lúc cậu ta nhận ly nước mỳ mời, là bởi vì lòng mang áy náy với mỳ sao?”

Tôi ngạc nhiên nói: “Anh ấy còn nhớ được tao ư?”

“Đừng quên, bộ dạng mỳ vài chục năm vẫn như một ngày ...” Thẩm Phong vỗ vỗ bả vai tôi, “Cậu ta liếc mắt một cái nhận ra mỳ chắc cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn. Có điều, cậu ta chắc không cho rằng nhận ly nước mỳ mới là trả hết nợ với mỳ rồi chứ.”

“Chuyện này, đâu cần thiết phải trả ...”

“Tất nhiên phải trả!” Thẩm Phong dữ tợn, “Làm tổn thương tâm hồn mỏng manh, nhạy cảm của một cô bé con, để lại cho nó ám ảnh tâm lý, làm sao lại không trả cho được?”

Tôi ngửa đầu ngẫm nghĩ, lại nói: “Vậy lúc ở đại học, anh ấy tránh tao như rắn rết, có phải là cho rằng tao tìm anh ấy đòi nợ không, cảm thấy nợ tao đã trả xong rồi, tao cứ bám riết không tha đòi nợ như vậy làm anh ấy thấy phiền?”

Thẩm Phong trầm ngâm như một vị quân sư quạt mo, nói: “Nhưng sau đó mỳ không đòi nợ nữa, không phải cậu ta lại càng phiền mỳ sao?” Tôi biết nó đang chỉ lần tôi đi cắm trại dã ngoại, kết quả khiến Tần Chinh lực tung cả thế giới lên tìm tôi. Đối với việc này, nó vẫn cảm thấy là mình chứng sâu sắc cho ba chữ “thiếu tự trọng”.

“Rối loạn, quả nhiên là một căn bệnh, hại mình hại người.” Thẩm Phong thở dài, “Mỳ xem trang sau xem, còn cái nào khác nữa không?”

Tôi với Thẩm Phong cùng nhau làm Sherlock Holmes và bác sĩ Watson, định tìm chút vết tích trong quá khứ của Tần Chinh, kết quả là chẳng phát hiện được gì cả

“Cậu ta với Bạch Vi sao lại chỉ có một tấm ảnh chụp chung lúc tốt nghiệp?” Thẩm Phong lật đi lật lại, cau mày nói, “Sao lại không có những bức khác? Hay là bị cậu ta giấu đi rồi?”

“Ai mà biết ...” Tôi cảm thấy, chắc không đến nỗi ấy đi.

“Bình thường mà nói, đồ vật của người cũ đều bị thu gọn lại sau đó tìm một chỗ kín đáo giấu hết vào mà.” Thẩm Phong lại máu chó, “Cậu ta dám đem thứ này đến ày, chắc chắn là có chuẩn bị rồi. Đúng rồi!” Hai mắt Thẩm Phong sáng lên, “Tần Chinh quay về rồi, Bạch Vi đã về chưa nhỉ?”

Tôi ngây người một lúc, bấy giờ mới nhớ ra vấn đề quan trọng này.

Tôi vốn đang rầu rĩ không biết nên làm thế nào để xác thực, kết quả là không lâu sau, đáp án đã tự mình đưa đến cửa.

Ngày hôm sau, Bạch Vi gọi điện thoại tới nói: “Chu Tiểu Kỳ, có thời gian không, ra ngoài nói chuyện chút.”

Sau đó hẹn tôi 6h tối ra một quán café ở khu Tây.

Điện thoại cúp chưa được 2 giờ đồng hồ, lại có một người gọi đến.

Vệ Dực nói: “Chu Tiểu Kỳ, có thời gian không, ra ngoài nói chuyện chút.”

Sau đó hẹn tôi 6h tối ở một tiệm ăn khu Đông, nhân tiện từ chối khéo Thẩm Phong.

Tôi nói: “Hai vợ chồng nhà cậu có thể thống nhất quan điểm, thống nhất chiến tuyến chút không; hẹn tớ như thế cũng thật chơi khó nhau a, các cậu cho tớ là superwoman hay là Naruto hả?”

Vệ Dực ngẩn người, hỏi: “Cậu có ý gì?”

Tôi vừa ăn táo vừa nói: “Bạch Vi cũng hẹn tớ, 6h tối tới quán cafe khu Tây, cậu cứ gọi điện thống nhất quan điểm với cô ấy trước đã, quyết định cuối cùng là phụ xướng phụ tùy hay phụ xướng phụ tùy rồi hãy gọi lại cho tớ.”

Sau đó tôi rất quyết đoán cúp điện thoại.

Thẩm Phong rất hiền thảo mà gọt táo, giương mắt nhìn tôi, “Sao rồi?”

“Bạch Vi và Vệ Dực còn chưa quay lại, còn hẹn tao đàm phán nữa này.” Táo thật khó ăn, vì sao phụ nữ có thai lại cứ phải ăn mấy thứ này nhỉ. Tôi cố mà nhai, nói: “Thẩm Phong, hay là chúng ta đổi thành uống nước ép táo đi.”

“Không phải chuyện của tao, đây là Tần Chinh dặn mày ăn, có lẽ là để thay đổi gen của thế hệ sau. Đừng có chuyển hướng câu chuyện, nói chuyện chính, hẹn thế nào? Mày có đi không?”

“Còn chưa quyết định. Họ mỗi người hẹn một chỗ, tao cũng không biết thuật phân thân, quý mới có thể tới được a!”

Tôi thật rất tò mò, rốt cuộc Vệ Dực có biết Bạch Vi vụng trộm sau lưng cậu ta không, nếu như mẹ Tần Chinh cướp mất ba của Vệ Dực, Tần Chinh lại cướp bạn gái của Vệ Dực, vậy vật hy sinh là vợ cũ tôi đây phải dứt khoát thu dọn hành lý cùng với hoàng tử bị kịch Vệ Dực kết thành một đôi đi đòi bồi thường rồi.

Thời gian cứ giây giây phút phút trôi qua, di động của tôi vẫn chưa vang lên, có lẽ bên kia đã rơi vào nội chiến, cái gọi là “muốn đánh ngoài trước phải dẹp trong” tôi có thể hiểu, bọn họ bây giờ nhất thiết phải giải quyết nội loạn trước, không rảnh mà quan tâm đến tôi.

Chờ tôi ăn xong hai quả táo, dưỡng thai xong, tản bộ một vòng, về nhà đã qua 6h, cơm chiều đã nấu xong dọn ra, mẹ già trong phòng bếp vung muôi nói: “Chu Tiểu Kỳ, lại ăn canh!”

Tôi cảm thấy mình nên hiếu kính mẹ già thật tốt, năm đó lúc bà có tôi nhất định cũng uống không ít thứ cực kỳ vô nhân đạo, bây giờ là 10 năm từ con dâu đã thành mẹ chồng rồi.

(Nghĩa đen câu này là chỉ lúc trước là con dâu thì phải răm rắp nghe lời mẹ chồng, khúm núm, khép nép, không có địa vị; sống lâu năm, được rèn luyện nhiều rồi con dâu cũng thành mẹ chồng, đã có quyền hành, tiếng nói trong nhà; nghĩa bóng là một người khi trước bỏ ra rất nhiều sức lực, tình cảm, chịu uất ức, cuối cùng cũng đạt được thành quả)

Tôi bê canh đến phòng khách, vừa bật TV vừa gọi điện cho Vệ Dực, đợi một lúc lâu mới có người nhận.

“Vệ Dực, không phải tớ nói cậu, việc này các cậu thật không phải, dù các cậu thương lượng không có kết quả thì ít ra cũng nhắn cái tin cho tớ là 6h tối không cần tới nơi hẹn nữa, nếu không phải tớ thông minh, giờ đã bị các cậu cho leo cây rồi. Chuyện này của các cậu thật khiến tớ tổn thương, phải xem tin tức phát thanh ba ngày mới có thể khỏi được.”

Tin tức phát thanh quả thật là súp gà cho tâm hồn của tôi, thanh niên tốt yêu đảng, yêu dân, tam nhiệt ái như tôi đây, chỉ có nghe thấy tình hình đất nước nơi nơi đều tốt, cuộc sống nhân dân mỗi ngày đều được cải thiện, GDP lại đạt kỷ lục mới, mới có thể quên hết đau xót mà ân oán cá nhân mang lại.

Nổ quá đi bạn Kỳ ạ :-ss

Vệ Dực im lặng một lát, mới nói: “Xin lỗi cậu.”

Đang sau, Thẩm Phong và mẹ đều đang ở trong bếp, tôi liếc một cái, hơi dè dặt giọng nói: “Tần Chính về thành phố X, việc này là cậu hạ độc thủ phải không. Vệ Dực, khi trước vì sao cậu xuất ngoại, bây giờ lại vì cái gì mà trở về?”

“Tần Chính đều đã nói cho cậu rồi?” Giọng Vệ Dực nghe có hơi kinh ngạc, lập tức cười giấu cợt một tiếng, “Vậy cậu cảm thấy có thể là vì cái gì?”

Cậu ta trả lời như vậy cứ như là đã tự thừa nhận mình là kẻ đáng phải cẩn thận đề phòng.

“Còn Bạch Vi thì sao? Các cậu là một đôi thật, hay là vì chung một mục tiêu cách mạng mà ở bên nhau? (vì nhân dân phục vụ) “

Vẫn là khoảng lặng dài như trước, khiến người ta chờ cũng sốt ruột, tôi đơn giản là bưng bát canh lên uống ừng ực, Thẩm Phong ở bên kia lại thúc giục tôi đi ăn cơm.

Uống xong canh, tôi xoa xoa miệng, ợ một cái, nói: “Cho cậu thời gian đủ dài rồi, nghĩ rõ chưa, cậu và Bạch Vi rốt cuộc là có cảm tình thật, hay là chỉ để tăng thêm lợi ích?”

Lần này, cậu ta cuối cùng cũng trả lời, chẳng qua câu trả lời này cũng vẫn là một câu hỏi lại như trước.

Những người này sao lại thích dùng câu hỏi lại thế chứ, hỏi cái đầu cậu ấy!

“Chu Tiểu Kỳ, cậu không biết là, Bạch Vi và cậu rất giống nhau sao?”

Giống cái đầu cậu ấy!

14. Chương 27-28

Chương 27: Một năm đắm, mở ra một ngày ~!

Căn cứ vào lời khai của đương sự sau này, về mặt tôi lúc ấy, có nỗi phần uất không tên lại thêm tủi thân nữa, khiến anh không tự chủ được mà phải bỏ đi ý muốn cự tuyệt ban đầu, giơ tay lên cụng chén.

Với phản ứng của Tần Chính, thật ra tôi có thể hiểu. Mẹ tôi từng nói, bộ dạng tôi thật thà chất phác, vì khoảng cách giữa hai lòng mây khá lớn, nhìn qua hơi giống trẻ vị thành niên ngơ ngơ, lúc cười rộ lên hay òa khóc, có rất ít người nữ lòng làm khó tôi. Đến cả Tần Chính – được xưng tụng là núi băng mẫu mực như thế cũng phải sinh lòng thương cảm với tôi, có thể thấy được, chỉ cần mỗi người góp chút tình yêu thương, thế giới này sẽ biến thành nơi tốt đẹp chừng nào.

Tôi lặng lẽ thở phào một hơi, lại nói: “Thương hại cũng còn tốt hơn thay đổi tình cảm, em còn tưởng anh là vì liên quan tới Bạch Vi mới đối xử khác với em.”

“Bạch Vi?” Tần Chinh nghi hoặc dừng lại một chút, giọng hơi cao lên, “Cô ấy thì làm sao? Liên quan gì đến cô ấy?”

“Chẳng lẽ không phải vì dáng vẻ em và Bạch Vi giống nhau, anh mới yêu ai yêu cả đường đi sao ...” giọng tôi dần thấp xuống, thật ra nguyên nhân này, nỳ cả tôi cũng không tin được.

Tần Chinh cười thầm một tiếng: “Lớp 11 anh mới biết cô ấy, đầu cấp III đã làm sao biết cô ấy có bộ dạng gì. Em có phải lại ở nhà nhàn nhã không có việc gì làm nên cả ngày nghĩ ngợi linh tinh không hả.”

Xem đi, xem đi!

Vệ Dục khốn kiếp! Có ý đến ly gián tình cảm vợ chồng của chúng tôi, tuyệt đối không thể để gian kế của địch được thực hiện!

“Em đâu có nghĩ ngợi linh tinh, anh xem, không phải cả ngày đều nhớ anh sao?” Tôi nịnh nọt.

“Được rồi...” Tần Chinh cười, thở dài, hơi bất đắc dĩ, “Nói nữa thì trời cũng sáng rồi, mai em còn phải chụp ảnh, không sợ thâm mắt sao?”

Tôi còn định trang điểm mắt khói kìa, thế này thì khỏi cần cầu kỳ bôi trát luôn.

Đùa giỡn Tần Chinh thêm hai câu, tôi cảm thấy thỏa mãn về phòng lên giường, ôm cánh tay Thẩm Phong nói: “Tao nói ày biết: không liên quan gì tới Bạch Vi đâu nhé...”

Thẩm Phong giật mình, lâu bầu trong mộng: “Chu Tiểu Kỳ, con tiện nhân này, nửa đêm không ngủ, phát sốt gì chứ ...”

Tôi lên đá cho nó một cái, trở mình tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau, ngủ tận tới khi mặt trời lên cao, mới bị Thẩm Phong trả thù, lôi từ trên giường dậy, nó cấu nhéo mặt tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tối qua mày ăn nhầm thuốc gì mà hưng phấn thế, bây giờ còn chưa dậy được! Đã hẹn 2h chiều đi chụp ảnh! Mày dậy ngay cho bà!”

Tôi ngáp một cái, uể oải đánh răng rửa mặt, thay quần áo, sau đó mẹ già và Thẩm Phong một trái một phải hộ tống tôi lên xe, thẳng tiến hướng tiệm chụp ảnh.

“Mẹ, mẹ cũng đi à?” Tôi kinh ngạc nhìn bà ăn vận lộng lẫy.

“Tiểu Phong nói có thể chụp ảnh nghệ thuật cá nhân.” Mẹ nhà sờ sờ mặt, hơi phần khích nói: “Không biết bây giờ chụp có phải đã quá muộn rồi không.”

“Không muộn!” Thẩm Phong đề nén lương tâm nói, “Bác Chu với Tiểu Kỳ nhìn qua cũng chỉ như hai chị em thôi!”

Tôi sờ sờ ngực nó, bị nó đẩy ra, trừng mắt nói: “Ban ngày ban mặt, mày dám giở trò lưu manh à?”

Tôi dờ dẩn nói: “Ngực phẳng như thế rồi mà còn không đỡ nổi lương tâm, mày không sợ nó lõm xuống sao?”

Thẩm Phong khoan thai nghịch làn tóc xoắn dài, “Đầu năm nay, kiểu ngực phẳng như Lữ Yến (1) này đang mốt, ngực đỡ phải đeo nặng.”

Tôi quyết định không đếm xỉa đến nó nữa, nhìn nó cứ như một bản sao vô sỉ khác của mình, áp lực quá lớn.

Tôi quay đầu nói với mẹ: “Nếu mẹ định chụp ảnh nghệ thuật cá nhân, không bằng gọi ba với Chu Duy Cẩn, chúng ta cùng chụp ảnh gia đình.”

Nói vậy, tôi mới nhớ lại, nhà chúng tôi mới chụp mỗi một bức ảnh gia đình hồi tôi 8 tuổi, tính ra cũng đã là việc mười mấy năm trước, bức ảnh kia treo ở phòng khách nhà tôi, khách đến đều nói: “Ồi chao, anh trai nhìn thật tuấn tú!” Chu Duy Cẩn cười ha ha nói: “Là chị ạ.” Người khách xấu hổ nói: “Em gái cũng rất xinh.” Tôi ha ha cười nói: “Đáng đời!”

Tôi cảm thấy, dù thế nào cũng nên trưng ra bức ảnh có thể thể hiện giới tính thật.

Mẹ tôi sau khi nghiêm túc nghĩ ngợi cả nghìn lần trong nháy mắt, vỗ đùi nói: “Cứ quyết định như vậy đi!”

Chuyện nhà tôi, mẹ đã quyết định rồi thì cơ bản là đã xong rồi. Bà vừa quay đầu liền gọi điện thoại gọi ông già và ông trẻ nhà tôi tới.

Ba: “Gì chứ? Chiều? Tôi còn phải họp ... Được, bà nói nhỏ chút ... Tôi đợi qua một chút, 4 rưỡi đến nhá, quá muộn ư? Được.... Tôi sẽ cố gắng đến lúc 3h ...”

Chu Duy Cẩn: “Gì chứ? Mẹ già, mẹ có làm không! Con mẹ chân còn đang bị thương đây này, ai u! Mẹ không thể đợi khi khác đợi con khôi phục lại tư thế oai hùng hiên ngang ư? Mẹ mẹ mẹ ... Thật chẳng có cách nào với mẹ ... Ít nhất đợi Tiểu Kỳ nhỏ ra đời đã, hay là chúng ta chụp X quang nhé?”

Thẩm Phong ở bên cạnh xem thế cũng đủ, gơ ngón tay cái lên, nói với tôi: “Chu Tiểu Kỳ, mày chỉ cần có một nửa khí thế mạnh mẽ của mẹ mày, Tần Chinh trước mặt mày phải cúi đầu xưng thần.”

Tôi cảm thấy bản thân là bi kịch di truyền điển hình, được di truyền chỉ số thông minh của mẹ, lại được truyền lại khí chất của ba ...

Mẹ già ôm cái túi da to, dẫn tôi và Thẩm Phong hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang vào tiệm chụp ảnh nghe nói là tốt nhất thành phố, đã được người khác hẹn trước hộ, lập tức có một cô gái trẻ trung, giỏi giang, tươi cười ngọt ngào lên tiếp đón.

Tôi nhìn cô gái kia mà sững sờ, nói đúng ra, là nhìn người phía sau cô ta mà sững sờ.

Thành phố A, cũng không nhỏ quá nhỏ a...

Bạch Vi nở nụ cười chuyên nghiệp, bước lên 2 bước nói: “Chu Tiểu Kỳ, khéo thật.”

Cô ta cầm quyển lịch hẹn trước trên tay, cho nên nói trùng hợp cũng không hẳn, ít nhất, cô ta nhìn thấy tôi cũng không sững sờ như tôi thấy cô ta.

Mẹ già nhìn nhìn cô ta, lại nhìn nhìn tôi, nói: “Hai đứa biết nhau à?”

Tôi vâng một tiếng, nói: “Bạn học của Tần Chinh.”

Mẹ già nheo mắt đánh giá Bạch Vi, sau đó mới cười tủm tỉm lên tiếng chào hỏi với Bạch Vi: “Hóa ra là bạn học của Tiểu Tần a, bác đã nói mà, sao mà lại có mùi văn hóa của phần tử trí thức như vậy chứ.”

Mẹ già bỏ qua chuyện tôi cùng là bạn học của Tần Chinh khiến tôi hơi khó chịu, khí chất tôi chỉ là không giống căn bã được như bọn họ thôi.

“Bác Chu, chào bác.” Bạch Vi chào hỏi mẹ tôi rất tự nhiên, chẳng có chút chột dạ nào của kẻ đi cướp con rể nhà người ta cả. Đối với khí chất vương bát như “Cửa ta chính là của ta, không phải đồ của ta cướp về chính là của ta”, tôi luôn vô cùng khâm phục, nhưng đến khi biến thành người bị hại, tôi sẽ không được khoan dung độ lượng như vậy.

Vương bát: (1) chỉ rửa đen hoặc ba ba, (2) để chỉ người vợ không chung thủy, đi trộm chồng của người khác, ý chửi người vô lại.

“Tiệm chụp ảnh này là do nhà cô mở?” Tôi hơi ngạc nhiên hỏi.

“Phải” Bạch Vi mỉm cười gật gật đầu, quay đầu nói với tôi, “Mở đã nhiều năm, sáng nay tôi đến kiểm tra xem xét, nhìn sổ lịch hẹn trước có tên cô, lúc đầu còn tưởng là cùng tên thôi, không nghĩ là lại khéo như vậy.”

Không khéo thì sao thành chuyện được, cô ta không đi ngang qua tôi làm sao có thể lấy cô ta làm bia đỡ đạn.

Tôi nhìn Bạch Vi “thân thiện” như vậy, nhân viên tiệm ảnh quan tâm đầy đủ, chăm sóc chu đáo cả ba người nhà chúng tôi, Bạch Vi còn đặc biệt dặn dò giảm giá, giảm giá, giảm giá cho chúng tôi đến lỗ thì thôi, tôi thật muốn nói với cô ta một câu: “Chị không thiếu tiền, cô cứ tính cho chị 130% đi!”

Thẩm Phong cực kỳ ăn ý với tôi. Nó lạnh mặt nhìn Bạch Vi ra vẻ “địa chủ có tiền”, khinh thường nói: “Giả 13 (vỡ vẹt) gì chứ.”

“Đúng thế...” Tôi thấp giọng phụ họa, “giả 13 gì chứ, chữ B cũng quá mở đi!” (2)

Thẩm Phong phụt ra một ngụm nước, trước ánh mắt hoảng sợ của nhân viên cửa hàng, ra vẻ bình tĩnh lau khóe miệng, nói: “Chu Tiểu Kỳ, mày muốn đổi tiệm chụp ảnh không?”

“Không cần.” Tôi nhìn mẹ già nhảy nhót hăng say bên kia, nói với Thẩm Phong, “Bây giờ mà đổi, mẹ tao nhất định sẽ nghi ngờ, sau đó truy hỏi nguyên nhân, làm to chuyện lên. Không phải nói khách hàng là thượng đế sao, tao tốt xấu cũng được làm thượng đế của cô ta một lúc.”

“Mày thật là nữ AQ.” Thẩm Phong lắc lắc đầu với tôi, “Thật ra mẹ mày sớm đã cảm thấy có gì không thích hợp, hai ngày nay bác ấy nói bóng nói gió với tao về chuyện của mày với Tần Chinh.”

Tôi nhất thời rung chuông cảnh báo, quay đầu trừng mắt Thẩm Phong: “Mẹ tao hỏi như nào, mày trả lời như nào?”

“Bác ấy không hỏi gì, tao cũng chẳng nói gì.” Thẩm Phong trải tay ra, “Mày không biết là thái độ của mẹ mày với Bạch Vi hơi lạnh nhạt sao?”

Mẹ tôi với Thẩm Phong thân thiết như tìm được con gái thất lạc nhiều năm, nếu so sánh ra, thì có vẻ hơi khách sáo với Bạch Vi. Mẹ tôi là người nhiệt tình như lửa, với ai cũng dốc lòng như với bạn cũ, tuy rằng là lần đầu gặp Bạch Vi, nhưng hình như vẫn giữ một khoảng cách quan sát cô ta.

Thẩm Phong nói: “Mẹ mày quá khủng.” Nó bổ sung một câu, “Chơi mẹ tao cũng chưa từng thắng bà.”

Dùng một câu mẹ tôi từng nói, người bà từng gặp còn nhiều hơn gạo tôi từng ăn, đọc sách tuy không nhận mặt được mấy chữ, nhưng nhìn người lại khá chuẩn, người nào chân thành, người nào giả dối, mắt thần của bà mở ra một cái là biết đâu là yêu quái. Sự nghiệp của ba tôi sau khi đã thành đạt rồi, phụ nữ muốn ở bên ông cũng không thiếu, từ sinh viên đến giáo viên trẻ, nữ thư ký đến đối tác, thập diện mai phục, bốn bề đều có đe dọa, mẹ tôi chính là con ngựa Xích Thố kia, chở Bá Vương cầm đầu chạy, mở đường máu ra khỏi vòng vây. Lúc trước Hạng Vũ tự vẫn bên bờ Ô Giang là vì ngựa Xích Thố không biết bơi, mẹ tôi thì đừng nói bơi lội, núi đao vạc dầu đều qua được hết.

Thật ra tôi vẫn thấy khó hiểu, dù sao ba tôi cũng không coi là đẹp trai, bụng tướng quân Địa Trung Hải rồi, còn hơi có tuổi nữa. Mẹ tôi tỏ vẻ khinh thường trước cách nghĩ của tôi. “Mày quá là ngây thơ, khờ khờ mà trông mặt đặt tên, bây giờ rất nhiều đứa con gái đều nhận tiền chứ không nhận người, đừng nói ba mày có dáng vẻ như Phạm Vĩ, dù ba mày giống Triệu Bản Sơn (3) đi chăng nữa, chỉ cần không thiếu tiền, là có cả đám con gái muốn dính lấy!” Ba bốn mươi tuổi là vừa tốt, năm mươi tuổi cũng không thành vấn đề, tám mươi tuổi một chân bước vào quan tài lại càng tốt! Đường Tam Tạng tới Tây Thiên lấy kinh, cả đám yêu tinh nhe nanh vuốt ma quỷ ra là muốn hút lấy tinh khí, may mắn mẹ mày tao đây blablabla....”

Lịch sử chiến trận của bà mà viết xuống, đủ để thành “binh pháp chiến thắng trong hôn nhân” cho tất cả phụ nữ đã kết hôn. Nhưng không phải tất cả phụ nữ đều như mẹ tôi, tiểu tam cụ thể mới có thể cụ thể phân tích, đối phó với Bạch Vi tôi phải dùng cách khác.

Trong khi đợi mẹ tôi lựa chọn mẫu ảnh gia đình, tôi chụp ảnh chân dung của mình trước.

Người trang điểm đưa tôi tới một góc, ngồi xuống trước bàn trang điểm, tôi nhắm mắt lại để cô ấy bắt đầu khởi công trên mặt, một làn hương bay tới.

Là Dior Pure Poison, chọn thật tốt.

Ngửi mùi nhận ra người.

Tôi mở mắt nhìn về phía gương.

Bạch Vi lấy kem và phấn phủ từ trên bàn trang điểm để trang điểm cho tôi.

“Hôm qua lỡ hẹn, ngại quá.” Bạch Vi mỉm cười nói.

Tôi cũng mỉm cười trả lời: “Không sao, tôi cũng không tới.”

Bạch Vi giúp tôi thoa kem, ngón tay khẽ xoa đi xoa lại trên mặt tôi. “Đối với Tần Chinh, tôi thấy thật có lỗi.”

Tôi nhìn ánh mắt của cô ta, còn nghiêm túc nói: “Người cô nên thấy có lỗi, là Vệ Dục. Chuyện của cô liên quan đến cậu ta, chứ chẳng quan hệ gì với Tần Chinh.” Từ góc độ của tôi, cô ta chỉ là kẻ vô tình đi ngang qua giữa tôi và Tần Chinh, từ góc độ của cô ta, tôi cũng thật có lỗi, bỗng dưng lại xuất hiện một vai hài trong vở bi kịch của cô ta.

“Chu Tiểu Kỳ, tình cảm chỉ cần chân thành, tha thiết, không phân đúng sai, có lẽ cách nhìn nhận tình yêu của hai chúng ta không giống nhau, tôi cũng không định thuyết phục cô điều gì, chỉ muốn nói cho cô, yêu là hai bên ngang hàng, dựa trên nền tảng hiểu biết lẫn nhau. Các người hiểu nhau sao, giữa hai người ngang hàng sao? Con cũng không phải tất cả, nền tảng quá yếu ớt, cũng không thể giữ cuộc hôn nhân lâu dài được. So với việc thế nào sau này cũng chia tay, kết thúc trước khi bắt đầu còn hơn.”

Tôi im lặng một lúc lâu, sau đó cau mày nhìn cô ta, nghi hoặc hỏi: “Nhà tư bản chủ nghĩa truyền cho cô cái tư tưởng này sao? Tôi vẫn nghĩ chồng là tài sản riêng thần thánh bất khả xâm phạm, sao cô lại còn có thể muốn chung chạ tài sản với tôi nhỉ, còn bày ra tư thế hào hùng, khí phách hiên ngang như muốn giải phóng toàn Trung Quốc, là tôi quá lạc hậu, hay là thế giới này quá điên cuồng?”

=====

(1) Lữ Yến: Người mẫu, mắt híp, mũi gãy, môi dày nhưng lại sở hữu một thân hình lý tưởng với làn da nâu mượt.

Theo như pic này thì ... ờm, ngực khá phẳng

(2)

[Giả B: định nghĩa theo từ điển baike thì là một hành động lấy mục đích là phô trương, thỏa mãn hư vinh, tính chất là tự thỏa mãn bản thân, thậm chí là lừa dối.

Có thể là giả bộ lợi hại, giả bộ ngây thơ, dùng ngôn ngữ cao thâm khó lường cùng hành vi khoa trương để tỏ vẻ ta đây hơn người gây chú ý.

Nghe nói lai lịch là từ 1 câu chuyện cổ tích: một cái dưa chen vào trong đám bút, giả vờ mình cũng là một cây bút, nên gọi là giả bút, đọc gần giống giả B (trang B) ; rồi dần dà từ này dùng chỉ những người không hiểu mà giả bộ hiểu, thích giả bộ người rất có thực lực.

Giả 13 cũng cùng ý này, vì 13 giống chữ B viết hơi cách nhau một chút, nên mới có câu của bạn Kỳ ở dưới]

Từ này hay được bạn Cẩn và bạn Phong dùng để chửi bạn Tần ;))

(3)

Hình Phạm Vỹ:

Còn đây là Triệu Bản Sơn – dv hài

Chương 28: Xin trả “lợi hại” lại cho trâu (1)

Bạch Vi dùng mắt ra lệnh, cho người trang điểm tránh đi.

“Thế nào rồi.” Tôi nói, “Cô với Vệ Dục chia tay trong hòa bình rồi sao?”

Bạch Vi cười nhẹ: “Có thể là vì, chúng tôi là hai người quá giống nhau, hiểu về nhau quá rõ, ngược lại lại không có cảm giác phù hợp, tôi thật biết ơn, anh ấy có thể hiểu cho tôi.”

Tôi thường xuyên thấy trong tiểu thuyết và TV con lai giữa người Sao Hỏa và người Trái Đất, những kẻ này nhìn bề ngoài rất giống chúng ta, nhưng tư duy hoàn toàn không cùng một thứ nguyên (2), từng chữ họ nói tôi đều biết nhưng hợp lại thì chẳng thể nào hiểu nổi. Tôi vốn tưởng cái loại con lai này chỉ tồn tại trong không gian 2D, đột nhiên lại nhảy ra trước mặt, có vẻ trong thời gian ngắn tôi không thể tiêu hóa nổi.

Chỉ có thể đưa ra một kết luận: Vệ Dục thật mẹ nó là một phiên bản Ninja rùa hòa nhả.

“George Bernard Shaw nói, bất kể bạn tiến về hướng nào, thế giới này cứ 20000 người lại có một người đang đợi bạn. Tuy rằng không thể kiểm chứng rằng con số này có tính khoa học hay không, nhưng cô Bạch à, tôi thật lòng khuyên cô không nên treo cổ ở mỗi một gốc cây, lại càng đừng treo cổ trước cửa nhà tôi.” Tôi nói

nghiêm túc, dừng một chút, lại hơi nhú mày, “Cái cây kia nhà chúng tôi cũng đâu có thò cành nào ra khỏi tường để quyến rũ cô chứ.”

George Bernard Shaw (1856 – 1950) là nhà soạn kịch người Anh gốc Ireland đoạt giải Nobel Văn học năm 1925. (theo Wikipedia)

“Ha ha ...” Bạch Vi nhếch nhếch khóe môi, ý cười nhưng không tới được đáy mắt, “Cô thật hài hước, có lẽ chỉ mỗi điểm này, chúng ta không giống nhau lắm.” Cô ta đổi một hộp phấn má hồng, nhẹ nhàng quét trên mặt tôi. “Tần Chinh là một người rất lạnh nhạt, đối với ai cũng như nhau. Sau khi phân ban lớp 11, tôi và anh ấy ngồi bàn trước bàn sau, thường xuyên cùng nhau tổ chức họp lớp và các hoạt động khác. Khi đó tôi còn nhỏ, ngây thơ, háo hức, cái gì cũng muốn vượt qua anh ấy, bất kể là trận đấu nào, anh ấy cũng mãi xếp thứ nhất, tôi chỉ có thể đứng thứ hai. Tôi vốn tưởng rằng, chỉ cần tôi đứng đủ cao, trong mắt anh sẽ chỉ có thể nhìn thấy tôi, cho nên nơi nào có anh, cũng sẽ có tôi. Dần dần, anh đối với tôi cũng khác những người khác, ít nhất người chưa bao giờ mỉm cười với người khác như Tần Chinh, nhưng thấy tôi mặt cũng giãn ra.”

“Anh ấy cười với cô?” Tôi quả thật hơi bị dọa nạt, nhưng suy nghĩ đầu tiên là cười lạnh hoặc là cười nhạo thôi, bởi vì có vẻ sở trường của anh là hai kiểu cười này.

Bạch Vi dường như đang chìm vào suy tưởng, hoàn toàn không để ý đến lời tôi. “Chúng tôi đều là người quá kiêu ngạo, vẫn không chịu cúi đầu, để phí hoài thời gian ... Sau khi thi đại học, tôi mới quyết tâm hẹn anh ra ngoài, nhưng anh không tới ...” Bạch Vi cúi đầu, cười khổ, “Sau này tôi mới biết được, trong nhà anh xảy ra chuyện, lá thư ấy, căn bản anh chưa xem, cũng không nhận được. Nếu như lúc ấy anh nhận được, có lẽ bây giờ tất cả đều đã khác.”

Tôi thừa nhận, nghe xong những câu này, có chút không thoải mái, nhưng cũng không hẳn là chịu đả kích gì lớn, chuyện này chỉ là lời một phía từ cô ta, thời gian sẽ làm cho hồi ức trở nên đẹp đẽ, tôi vẫn tin tưởng vững chắc, cái gọi là Tam tiểu điểm Thu Hương (3), thật ra chỉ là cười lạnh, cười nhạo với cười nhạo.

Tại cái tiệm chụp ảnh này, thế mà lại phát một bản tình ca bi thương rất đúng lúc, tôi cảm thấy nếu không có liên quan cũng thật là kỳ tích.

Mãi tới sau này, em mới học được cách làm thế nào để yêu một người, thì ... tiếc thay, anh đã tan biến trong biển người mênh mông...

Mãi tới sau này, em mới hiểu trong nước mắt muộn màng, rằng có những người đã bỏ lỡ thì sẽ không thể nào tìm lại nữa ...

Đây là 2 câu trong bài Sau này của Lưu Nhược Anh... quá quen thuộc rồi nhĩ ;))

Người hát bài hát này, bản thân cũng đã yêu đến kinh nghiệm đầy mình.

Tôi nói: “Cô Bạch, bài hát này cũng nói, bỏ lỡ rồi liền mất luôn, tuy rằng tôi cảm thấy cô cũng chẳng phải bỏ lỡ cái gì, chỉ là hiểu lầm gì đó mà thôi, nhưng cô cho rằng là bỏ lỡ thì cứ coi là bỏ lỡ đi, bây giờ Tần Chinh là thân cây có chủ rồi, thân cây có chủ không thể động vào, đây là phẩm chất đạo đức cơ bản nhất của một công dân. Tôi bây giờ đang mang bầu nên muốn tích chút âm đức, sẽ không so đo nhiều với cô.”

Tôi trước giờ vẫn không cho rằng bạo lực có thể giải quyết mọi vấn đề, nhưng cũng không cho rằng bạo lực không giải quyết được vấn đề gì, chẳng qua là một lương dân vì hài hòa xã hội, tôi vẫn giữ nguyên tắc làm người cơ bản của mình, đó chính là đánh người quyết không tự mình ra tay, nếu như cho cô ta hai cái tát có thể làm cô ta tỉnh táo lại, tôi không ngại gọi Thẩm Phong làm hộ.

Bạch Vi trang điểm giúp tôi xong, đặt hết hộp trang điểm lên bàn, cười nhìn tôi. “Cô thật không giống với tưởng tượng ban đầu của tôi, bây giờ coi là gì? Vợ cả đang lên mặt sao?”

Tôi cũng cười, hiền lành nói: “Cô gái, cô thật sai lầm rồi, tôi cũng không bắt cô làm vợ lẽ, chủ hộ Tần gia chúng tôi đây chính là tôi, cô tuy rằng không coi là người qua đường, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là khách nghỉ chân mà thôi, với loại người này nếu như thiếp mời đám cưới của chúng tôi thừa ra vài chục cái thì cũng sẽ cân nhắc gửi cho cô, tránh lãng phí thiếp mời.”

Sắc mặt Bạch Vi khê biến, cái loại căn bã cao cấp như cô ta có lẽ cũng không hơn mấy mù đàn bà chanh chua xuất thân chợ búa như chúng tôi, chỉ có thể gắng gượng bày ra khuôn mặt tươi cười nói: “Tần Chính để cô làm thế thân, cô cũng không để ý sao?”

Nếu như cô ta nói những lời này sớm hơn vài ngày, tôi có lẽ còn có thể ôm ngực lùi lại ba bước phun cho cô ta đầy mặt máu chó, nhưng bây giờ tôi đã được tiêm thuốc trợ tim, đối với kiểu công kích bổ não này của cô ta đã miễn dịch đến 80% rồi.

“Cô cảm thấy tôi giống cô ư? Cô cảm thấy Vệ Dục lấy cô làm thế thân của tôi nên cho rằng Tần Chính cũng lấy tôi làm thế thân của cô sao?” Tôi thấy được đáp án là khẳng định trong mắt cô ta, “Tần Chính không phải Vệ Dục, tôi cũng không phải cô. Nhìn vẻ mặt của cô như là cảm thấy tôi đang tự an ủi mình, chứ thật ra trong tim đã sớm bị cô làm tổn thương đến nát bầy, nhưng đáng tiếc phải nói cho cô, cái nghề tiểu tam này rõ ràng không hợp với cô, cô nỳ cả thử việc cũng không qua nổi.”

Tôi đứng lên, nhìn mình trong gương, Bạch Vi không nhân cơ hội mà trả thù trên mặt tôi, tôi cảm thấy cô ta coi như còn cứu được.

“Tôi nghĩ là mình có thể bắt đầu chụp ảnh rồi.”

Cô ta gặp nhầm người rồi, Chu Tiểu Kỳ tôi là loại người nào cô ta cũng không hỏi thăm nghe ngóng trước một chút! Lên được phòng khách, vào được nhà bếp, phá được tường, lật được giường, tư tưởng của nữ lưu manh, lối sống của cô gái tốt, ngoại hình Lola trong sáng, thuần khiết, tâm lý Transformers, cô ta không ăn xì muội biến thành siêu nhân (*) thì dựa vào cái gì mà đấu với tôi!

(*) Đây là dựa tình tiết trong truyện tranh Dr.Slump của Nhật, mình chưa đọc truyện này nên cũng ko rõ lắm, cơ mà lại liên tưởng tới thủy thủ Popeye ăn rau chân vịt :D

Nói địa vị nng hàng gì gì với tôi chứ, vớ vẩn! Con mắt nào của cô ta nhìn thấy nhà chúng tôi bất bình đẳng? Tôi quản lý tài sản, Tần Chính kiểm tiền, tôi trang trí, Tần Chính mua nhà, tôi mua đồ ăn, Tần Chính trả tiền, tôi nấu cơm, Tần Chính rửa bát, tôi quét nhà, Tần Chính lau nhà, hàng tháng tôi còn có đi cả đến thăm được nghỉ bảy ngày dù luật bất định, Tần Chính cả năm còn chẳng được nghỉ, hàng tháng còn phải tăng ca bảy ngày tôi nghỉ kia, tính toán cẩn thận ra ... ờm, không có chồng đi cả đến thăm anh cũng có hơi bất bình đẳng. Có điều, Chu Duy Cẩn nhà tôi cũng nói, nam nữ nng hàng vốn cũng là một loại bất bình đẳng rồi, phụ nữ chúng tôi lại càng cần nhiều che chở, ở tiểu Tần gia nhà chúng tôi, Tần Chính cũng chưa bao giờ được bình đẳng với tôi!

Có ai không biết đi cả đến thăm là gì không? ;;)

Nói hiểu Tần Chính hơn tôi, vớ vẩn! Cô ta với anh ấy mới chỉ là ngồi bàn trước bàn sau được hai năm, nhưng tôi với anh đầu gối tay ấp đã mấy năm rồi, tôi biết đi đường anh quen nắm tay trái tôi, bởi vì bên trái có xe đến xe đi, anh lo tôi đi đường bất cẩn sẽ bị xe đụng vào; anh lên bỏ thuốc, vì biết tôi bị viêm mũi dị ứng. Anh thích nằm ngủ nghiêng, mùa đông thích ôm tôi sưởi ấm, mùa hè hay đá chăn có khi còn đá phải tôi; ăn cơm thích để thừa lại một miếng, trước kia dùng bữa nhất định phải uống canh trước, canh xương nấu với ngô nhất định sẽ uống thêm một bát; xưa nay cũng không biết dầu gội và dầu xả có gì khác nhau, không biết sữa tắm cũng có loại của nam, của nữ riêng biệt; tuy rằng anh không nói ra miệng nhưng tôi biết anh thích sữa tắm hương hoa hồng và nội y màu trắng, bởi vì mỗi lần tôi dùng loại sữa tắm ấy rồi mặc nội y màu trắng anh đều ôm tôi lăn lộn trên giường. Anh cũng không biết BVS có loại ban ngày, loại ban đêm, loại mặt bông, loại mặt lưới, mỗi lần tôi bị đau đốn do đi cả đến thăm, anh bỏ ngoài tai áp lực lớn từ dư luận tới siêu thị mua BVS giúp tôi, vì không biết có gì khác nhau, anh lấy mỗi loại một gói, đứng trước quầy thu ngân bị quầy lại xem cực kỳ vô nhân đạo đến tận 10 phút, hơn nữa còn trở thành đề tài bàn tán cho cả khu phố tận một quý liền ...

Mất mặt như vậy, lại còn là đàn ông dám để mất mặt như vậy, tự tôi vui lòng nhận là được rồi, vấn đề nội bộ, không phiền người ngoài quan tâm, tôi làm sao có thể bởi vì mấy câu của loại người ngoài như Bạch Vi mà chia tay với Tần Chính được, giống như kẻ người Nhật Bản nói thế nào đi nữa, đảo Điều Ngư vẫn là một bộ phận không thể tách rời thuộc lãnh thổ Trung Quốc, chính phủ làm sao có thể vì người ngoài nói mấy câu với uy hiếp vũ lực liền dễ dàng buông xuôi.

Tôi dựa vào quyết tâm bảo vệ đảo Điều Ngư mà chụp ảnh không chịu chút áp lực nào, yên tâm thoải mái sai khiến Bạch Vi, thực hiện quyền thượng đế.

Nhiếp ảnh gia còn chưa biết tôi và Bạch Vi có chiến tranh ngầm, vẫn đối xử với tôi ân cần, đầy đủ như đãi khách quý, tôi đứng trước đèn chiếu bày ra đủ các loại tư thế ngớ ngẩn lựa theo cái khiếu thẩm mỹ quỷ quái của anh ta. Lúc nghỉ ngơi giữa hiệp, tôi nhìn kỹ mình trong gương. Mang thai hơn 4 tháng, cái bụng chỉ hơi lộ ra, nhưng những chỗ khác rõ ràng đã bắt đầu béo lên, tôi sờ sờ eo mình, cảm thấy đi chụp ảnh quả là tự phơi nhược điểm.

Thẩm Phong nhìn ngực tôi chằm chằm, nhíu mày nói: “Phụ nữ bây giờ còn đi nâng ngực làm gì, mang thai một cái không phải lớn ra rồi sao.”

Tôi vuốt vuốt cái bụng, uể oải nói: “Mày là đang ghen tị hay là hâm mộ đấy?”

Thẩm Phong thật khinh bỉ cười phụt một tiếng: “Ngực lớn không nào.”

Tôi nói: “Chỉ ít tao còn có một cái, vẫn tốt hơn nhiều so với kẻ không ngực lại không nào.”

“Đừng tưởng là có con nuôi tao làm chỗ dựa mà tao không dám đánh mày.” Thẩm Phong kéo lỗ tai tôi, thật là không chút nhân từ mà nường tay, tôi đau đến bụng cũng nảy lên.

Tôi tủi thân xoa tai nói: “Thẩm Phong, mày đừng đánh tao, con tao đau lòng rồi.”

Thẩm Phong kinh ngạc dán lỗ tai vào. “Nó đập?”

“Vừa rồi nó hình như là tay đâm chân đá tao ...” Cái bụng bỗng nảy một cái, hơn 4 tháng rồi, đã bắt đầu chán cảnh cô đơn muốn lên sàn diễn rồi sao?

“Nó cũng thấy mày đáng đánh đòn, ôi chao ...” Thẩm Phong dán hai bàn tay lên bụng tôi, “Ôi chao ... Còn hơn 5 tháng nữa nó mới ra ...” Thẩm Phong nói vừa mong đợi vừa có vẻ mất mát.

Thế nào mà rõ ràng là con tôi, nó còn có vẻ căng thẳng hơn tôi vậy, nếu như không phải biết nó xem phim Nhật đều là xem nam nữ kết hợp, tôi còn tưởng là thật ra nó thâm mến tôi rất nhiều năm.

Nhiếp ảnh gia bên kia đã chuẩn bị xong, bảo tôi qua chụp ảnh nốt, bên ngoài vọng tới tiếng Chu Duy Cẩn, “Mẹ, mẹ, mẹ! Lần này là trật chân thật đấy! Mẹ đừng vịn nữa!”

Tôi lộ đầu ra, nhìn thấy mẹ tôi đang cầm cái chân của Chu Duy Cẩn, loay hoay không biết làm sao để tháo băng ra được, Cố Thiệu cười tủm tỉm đứng bên cạnh cũng không ngăn lại, đón được ánh mắt tôi, quay đầu cười gật gật đầu với tôi.

Tôi đẩy Thẩm Phong ra ngoài, nói: “Đi cứu Chu Duy Cẩn đi.”

Chu Duy Cẩn thật đáng đời, ai bảo nó từ bé đến lớn luôn vờ vịt đủ các loại ốm đau để xin phép, khiến thầy giáo còn tưởng là nó thật sự đa sầu, nhiều bệnh, lần tai nạn dính vào người, nhịn không được gọi điện về nhà ân cần thăm hỏi, tỏ vẻ Chu Duy Cẩn từng trong một học kỳ mà đau dạ dày một lần, hai lần cắt ruột thừa, đau đầu ba lượt, đau bụng bốn lần, năm lần bị tai nạn xe, sáu lần đau mắt cá chân, còn các loại bệnh lây qua đường sinh dục thì vô số kể, 6 năm tiểu học và 6 năm trung học nó dùng đủ các loại đau đớn, đủ chứng bệnh trừ mỗi đau bụng kinh.

Cho nên không trách được mẹ tôi nghi ngờ nó quen vờ bệnh tật rồi, nên mình cũng thành thói tự kiểm tra một chút, nhưng làm chệch ruột của nó, tôi thật không đành lòng nhìn mẹ tôi mưu sát con ruột.

Chu Duy Cẩn giống một loài chó to xác, vẩy đuôi tỏ vẻ biết ơn trước hành vi trượng nghĩa của Thẩm Phong, tôi thấy bên đó hòa thuận vui vẻ rồi mới đi chụp nốt mấy kiểu cuối cùng, chờ đến khi tôi đi ra, Chu Duy Cẩn đã được chỉnh trang nhìn rất đẹp trai, lại đang bày ra cái cạnh mặt u buồn thâm trầm của nó, đang tự thương xót chính mình trước gương, à không, là đang tự kỷ trước gương.

Nó kéo kéo áo, bỗng nhiên quay đầu nói với tôi: “Đại Kỳ, chắc là bà cảm thấy thật may mắn.”

Tôi ngăn người, hỏi: “Vì sao?”

Nó nhìn chính mình trong gương, nghiêm túc nói: “Bà có đứa em đẹp trai như vậy.”

May mà chỉ có mình tôi nghe được câu đấy, phạm vi sát thương hữu hạn. “Mày đẹp hay không liên quan gì đến tao.”

“Người ta đều nói cháu trai giống cậu.” Chu Duy Cẩn nói, “Con bà lớn lên giống tôi chính là vô cùng may mắn.”

Tôi đáp lại một tiếng, cảm thấy giống Tần Chính cũng không kém, giống tôi cũng không tồi, phối hợp với cách dưỡng thai của tôi, chỉ cần không bị biến dị, ngoại hình tuyệt đối xuất chúng.

Cố Thiệu đang nói chuyện cùng mẹ tôi, mẹ tôi cũng không coi anh là người ngoài, thân thiết hỏi ý kiến anh, anh cầm cốc nước lọc dùng vệ mặt vô cùng chuyên nghiệp để cho ra một ý kiến kẻ nghiệp dư cũng có thể nói.

Người có chỉ số thông minh rất cao, tuyệt đối sẽ có một mặt nào đó cực yếu, EQ của Tần Chính gần như là giá trị âm, mà thẩm mỹ quan của Cố Thiệu là thẩm họa, vì sao anh luôn mặc áo trắng, trong tủ quần áo cũng vĩnh viễn chỉ có xám, trắng, đen ba màu phối hợp, mặc một bộ mua ba bộ dự bị để tắm rửa, bởi vì dù cho là anh thích mua quần áo, mặc ra ngoài quả thật sẽ làm lóa mắt người qua đường, ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố, sắc bén hơn cả anh của sắc bén, còn cô quạnh hơn cả anh của cô quạnh. Ny mẹ tôi – người đặc biệt yêu thích quần áo in hoa to bản cũng nhận ra thẩm mỹ quan như người sao Hỏa của anh chẳng những thể hiện ở cách ăn vận, mà ny cả chọn ảnh, nhìn người cũng cùng một mặt bằng trình độ, vì thế sau khi hỏi vài câu bà liền lặng lẽ nói lảng sang chuyện khác.

“Tiểu Cố à, giờ lúc nào rồi cháu cũng nên lập gia đình đi, trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, có phải không có đối tượng hay không, muốn đi giúp cháu để ý chút không?”

Cố Thiệu mỉm cười khéo léo từ chối: “Dì à, cháu còn đang chịu tang, không vội.” Ba anh qua đời còn chưa được ba năm.

Cố Thiệu thấy tôi đi qua, nhường chỗ ngồi cho tôi. Mẹ tôi bảm riết không tha nói: “Trước cứ chọn đã, nếu phù hợp, đợi hết kỳ chịu tang rồi kết hôn. Cháu thích con gái như thế nào?”

Cố Thiệu lại cười không nói.

Lúc này Bạch Vi đã đi tới, tôi nhận ra khoe mắt cô ta luôn lướt qua lướt lại trên mặt Cố Thiệu, mi tâm hơi nhíu, đi đến trước mặt tôi mới cười hỏi: “Chụp xong rồi sao? Có vừa lòng không?”

Tôi nói: “Cái này phải đợi có ảnh mới biết được.”

Bạch Vi rất nhanh đã lảng sang chuyện khác, nhìn Cố Thiệu hỏi: “Vi này là ...”

Ny từ đầu, tôi đã nghĩ cô ta có ý gì với Cố Thiệu, trong lòng vừa khinh bỉ vừa vui sướng khi thấy người ta gặp họa, bây giờ tôi cảm thấy cô ta nhìn thế nào cũng giống kẻ gian dâm.

“Bạn tôi, Cố Thiệu.” Tôi tùy ý giới thiệu một chút, “Bạn học của Tần Chính, Bạch Vi”

Cố Thiệu nhíu mi, như là hiểu ra cái gì, gật gật đầu với cô ấy.

“Cố Thiệu..” Bạch Vi thì thầm nhẩm lại tên anh hai lần, lại đánh giá anh lần nữa, đột nhiên mở to mắt nhìn, không dám tin nhìn Cố Thiệu, “Anh là Cố Thiệu ấy ư!”

Cố Thiệu sờ sờ mũi, cười đến hơi bất đắc dĩ: “Cô đang nói người nào?”

“Năm trước anh diễn thuyết ở Wharton, em cũng có đi nghe!” Ánh mắt Bạch Vi đang đưa giữa tôi và Cố Thiệu, cảm giác giống như là nhìn thấy Chi-bi Maruko và Shin Chan cùng xuất hiện trong một tấm ảnh, à không, phải là thám tử Conan và cậu bé Hồ Lô đi ...

Cậu bé Hồ Lô là nhân vật trong bộ phim hoạt hình “Hồ lô huynh đệ” của TQ

Cố Thiệu ngẫm nghĩ, gật gật đầu, mỉm cười nói: “ Chắc là người đấy.”

Tay Bạch Vi hơi run, vẻ mặt là đang quanh quẩn giữa kích động và bối rối, cuối cùng mới khó khăn giơ tay nói: “Rất vui được biết anh...”

Cố Thiệu nhìn tay cô ta một cái, nắm qua một cái cực nhanh.

Bạch Vi cười có chút mắt tự nhiên, “Không nghĩ ra là hai người quen nhau.”

Tôi thấy có vẻ trong lòng cô ta nghĩ, thế giới này quả là thú vị, bạn có thể lợi hại hơn người khác trong một khoảng thời gian, có lẽ có thể luôn luôn lợi hại hơn một người nào đó, nhưng bạn mãi mãi không thể luôn luôn lợi hại hơn tất cả mọi người. Hiện thực xã hội chính là người có tiền có thể lấy tiền ném chết bạn, người có quyền có thể dùng quyền đùa chết bạn, người có học vấn có thể dùng học vấn lừa dối bạn, người không tiền, không quyền, không học vấn như tôi đây còn có thể có một người bạn có tiền, có quyền, lại có cả học vấn.

So về độ cặn bã, tôi còn chưa thấy ai cặn bã hơn Cố Thiệu.

Bạch Vi trước việc kể thất học như tôi đây có thể có một người bạn cặn bã như vậy tỏ vẻ bị đả kích nặng nề, hơn nữa cái người cặn bã ấy lại là thần tượng của cô ta, cô ta lặng lẽ lẫn mất.

Nhìn bóng lưng cô ta, tôi bỗng nhiên có chút xúc động, vì thế chọc chọc tay Cố Thiệu hỏi: “Anh cảm thấy cô ấy thế nào?”

Cố Thiệu liếc mắt một cái, nhú nhú mày nói: “Chẳng thế nào cả.”

Tôi không biết nên vui vẻ hay nên mất mát đây, để kiểm tra thẩm mỹ quan của Cố Thiệu còn cứu được hay không, tôi lại hỏi:

“Vậy anh cảm thấy chị Phượng (4) thế nào?”

Cố Thiệu ngẫm nghĩ, nói: “Xinh đẹp.”

Vì thế tôi hơi mất mát ...

Sau đó tùy tiện hỏi một câu: “Em thì sao?”

Cố Thiệu cười tủm tỉm nói: “Rất đẹp.”

Đả kích phụ nữ có thai như vậy, là tàn nhẫn đến mức nào a...

=====

(1) Ngưu bức: (bức trong đây nghĩa là dồn ép, bức bách, đe dọa) là từ lóng hay được netizen TQ sử dụng theo nghĩa “lợi hại”, nguyên văn tên chương này là “Xin trả ngưu bức lại cho ngưu” :D

(2) Thứ nguyên:

- (Vật lý) Biểu thức thể hiện mối quan hệ giữa một đại lượng vật lý thông thường với một số đại lượng vật lý cơ bản.

- (Hình học phân hình) Số biểu diễn độ trải rộng của không gian.

(Nguồn wikipedia)

Mình thấy người ta hay hiểu đơn giản thứ nguyên là đơn vị.

(3) Tam tiểu điểm Thu Hương: truyện kể rằng a hoàn Thu Hương theo lão phu nhân lên chùa cúng bái, Đường Bá Hổ tình cờ thấy nàng, nhìn nàng mỉm cười 3 cái mà chàng ngất ngây luôn nên sau đó, dò la tin tức, tới xin làm nô bộc trong phủ để được gần gũi nàng. Aizz, nhớ lảng máng là thế, có bạn nào biết rõ hơn về điển tích này không, tớ xin được chỉ giáo ^^

(4) Chị Phượng: tên thật là La Ngọc Phượng nổi đình nổi đám trên internet nói riêng và dư luận Trung Quốc nói chung nhờ scandal “Gái xấu mà chảnh” hồi cuối năm 2009.

Ngọc Phượng sinh năm 1985 tại Trùng Khánh. Năm 2008 tới thành phố Thượng Hải năm 2008 tìm bạn trai nhưng không thành công vì nhan sắc kém thu hút, Ngọc Phượng liền nghĩ ra một cách để gây chú ý là... phát truyền đơn giữa phố tìm bạn trai.

Ai muốn làm chồng cô phải có đủ các tiêu chuẩn như tốt nghiệp trường đại học Bắc Kinh, học ngành kinh tế, thông minh xuất chúng và nhất là phải đẹp trai như Lưu Đức Hoa. Thậm chí trong phát biểu với báo giới sau đó, cô nàng chảnh chọc này còn tuyên bố kể cả Lưu Đức Hoa cô cũng không thèm vì già quá.

Chiêm ngưỡng dung nhan của chị này:

Thế mới biết bạn Cổ Thiệu đã kích nạng đến mức nào a ~ ~ ~

P/S: Đây coi như quà Trung thu của mình, chúc mọi người có một cái Tết đoàn viên vui vẻ, ấm cúng ^^

15. Chương 29-30

Chương 29: Hận cha không phải Lý Cương (1)

Nếu tôi khó chịu, sẽ nổi cơn điên, ngược đãi tiểu Tần trong bụng. Sự thật chứng minh, Cổ Thiệu cũng là người chẳng hay ho gì, nếu không phải thấy anh lái xe đưa Chu Duy Cẩn vào thành phố rồi lại lái xe đưa nó về, tôi thật có thể trở mặt quay lưng, mặc kệ cho tư tưởng của anh muốn xa thể nào thì cho lặn xa thể này.

Các bạn cũng biết, thần kinh phụ nữ có thai luôn nhạy cảm yếu ớt, dễ bị tổn thương lại còn dễ cáu gắt, tức giận.

Lúc đấy, tôi còn đang đeo một mặt dày trang điểm, Thẩm Phong đang giúp mẹ tôi chọn quần áo, Chu Duy Cẩn đang soi mói các loại trang phục, Bạch Vi cười hùa theo đến nỗi cơ mặt cũng cứng đờ ra rồi, Cổ Thiệu chỉ vào một bộ áo cưới trong tủ kính nói với tôi: “Bộ này nhìn thật giống màn.”

Khuôn mặt tươi cười của Bạch Vi vỡ vụn thành nhiều mảnh ...

Cái gọi là khí chất, chính là có thể quây màn mà ra được áo cưới, rõ ràng khí chất của cô người mẫu mặc áo cưới mà thành ra choàng màn kia chưa bị được với tôi. Những lúc như này, chúng tôi cũng không cần lo lắng đến thẩm mỹ quan khác người của Cổ Thiệu nữa.

Một chiếc Hummer bóng loáng tới soi gương được xé gió lao tới, phút chốc dừng lại trước cửa tiệm, cửa sau mở ra, một ông chủ trung niên bụng hơi hơi lớn lại hơi hơi phưỡn, dáng vẻ mười phần là nhà giàu mới nổi vừa xem biển hiệu vừa bước vào trong tiệm, bước sau nhanh hơn bước trước. Bạch Vi thấy có khách, thở phào một hơi, lập tức vứt lại tên quý nhỏ tuần tú mà khó đối phó – Chu Duy Cẩn để tiến lên tiếp đón ông chủ có vẻ chất phác thật thà lại có tiền.

Tôi quay đầu nhìn đồng hồ, ba rưỡi a...

“Ngài đây là ...” Bạch Vi đang muốn mở miệng chào mời, giọng lại chậm xuống rồi lại giương cao, “Ngài Chu?” giọng kia như bị nghẹn trong cổ gà mái.

Nếu nói tôi có tình thần yêu nước, thì ba ruột yêu quý của tôi đây, từ diện mạo đến khí chất đều rất yêu nước, bất kể chừng diện như thế nào, trên người đều toát ra mùi doanh nhân của thành phố quê hương, cái mùi này là chính quyền địa phương yêu thích nhất, mỗi lần tu sửa cầu đường, nhà cửa gì đó, nhất định sẽ gọi điện thoại mời đi uống rượu ăn cơm, sau đó quyền góp 10 vạn, trăm vạn, hơn nữa vì ba tôi là người cực hào phóng, cho nên lãnh đạo thành phố khi gọi ông tới quyền tiền đều tỏ vẻ ngượng ngùng thiếu thốn. Là người tích cực đóng thuế, lúc rước đuốc Olympic ông cũng được chạy một đoạn, cả nhà tôi quây quần quanh TV nhìn cái bụng tướng quân của ông ục ục lên xuống, chứng minh năm tháng là con dao giết lợn, năm ấy, lúc ba tôi còn trẻ vẫn có chút dễ nhìn, các loại yêu tinh đưa trước tiếp bước đưa sau ...

Xét thấy tiếng tăm của ba tôi ở thành phố A không phải nhỏ, một nữ thanh niên trí thức thích xem báo, thích xem tin tức không ham buôn chuyện như Bạch Vi không thể không biết ba tôi Chu Dịch cũng không thể biết tôi Chu Tiểu Kỳ, cho nên lúc nhìn thấy nhà giàu số một thành phố A đột nhiên đến thăm, cô ta rõ ràng là ngây người một lúc.

Ba tôi còn không thèm để ý đến cô ta, bởi vì di động ông đã reo vang.

“Anh đang ngược nhìn ánh trăng trên cao, có bao nhiêu giấc mộng đang bay lượn lên cao, cao, cao ...”

Đây là câu hát trong bài Ánh trăng trên cao, trình bày bởi nhóm nhạc 2 thành viên tên Phượng Hoàng truyền kỳ, có thể nghe ở đây, bắt đầu hát từ 0:42 nhé ;)

Tôi cuối cùng cũng cảm nhận được tâm trạng của Thẩm Phong ở chương 1 quyển truyện này, lúc mọi người cùng lúc quay đầu nhìn về phía ba tôi, tôi lặng lẽ quay mặt đi, che mặt lại ...

Cố Thiệu cười liếc tôi một cái, đứng lên đi về phía ba tôi. Ba tôi nhìn di động, ngắt điện thoại, quay đầu nhìn 4 xung quanh, thấy Cố Thiệu mà như nhìn thấy Bát Lộ quân vậy ”Tiểu Cố, cháu cũng tới rồi, mẹ nó đâu?”

Bát Lộ quân: tiền thân của quân giải phóng nhân dân TQ

Ở cái thời đại của đồng này, ba tôi tùy từng thời điểm sẽ dùng một cái tên thân mật thật phù hợp để gọi mẹ tôi.

Trong chớp mắt mà tiếng chuông điện thoại reo lên, mẹ tôi chắc là nhận ra rồi, bà cầm một bộ lễ phục phục cổ, lắc lắc cái eo hơi phì đi về phía ba tôi, ba tôi lau mồ hôi trên trán, cười xum xoe nói: “Phổ trung tâm bị kẹt xe, nên muộn 10 phút.”

Mẹ tôi ra vẻ hồ đồ không thèm để ý, cười tủm tỉm nói: “Không sao, không sao, ông bận mà.”

Gia quý Chu gia điều thứ N nói: “Trước mặt người ngoài, nhất định phải để cho đàn ông chút thể diện, nhất là đàn ông sĩ diện như ba tôi.

Nhìn mẹ tôi hiền lành biết bao, bà còn nói: “Tối tôi hầm canh cho ông uống.”

Ba tôi cười khổ một chút.

Gia quý Chu gia điều thứ N+1 nói: Về nhà rồi tính sổ, cả lỗ cả lãi, không phạm lỗi ăn thịt, có lỗi ăn canh.

Mẹ tôi cứ như bà địa chủ, mọi người đều phải khuất phục dưới dầm uy của bà.

Bạch Vi ngẩn người nhìn tôi, lại nhìn mẹ tôi, rồi lại nhìn nhìn tôi, nói: “Các vị ...”

Một nhân viên cửa hàng cầm quyển lịch hẹn trước lên nói với Bạch Vi: “Lúc trước chỉ có cô Chu Tiểu Kỳ hẹn chụp ảnh chân dung cá nhân, không hẹn chụp ảnh gia đình, bây giờ thời gian thì đã sắp xếp kín rồi, chị xem sao bây giờ ...”

Ba tôi cầm chiếc khăn mùi xoa bé tí lau mồ hôi, nói: “Phải, sao bây giờ ... Mẹ nó, bà thay đổi xoành xoạch thế, người ta làm sao sắp xếp được?”

Bạch Vi còn chưa kịp nói gì, cửa thủy tinh đã bị đẩy mạnh ra, Bạch Vi quay đầu nhìn về phía người trung niên vừa vội đến, ngẩn ra nói: “Ba?”

Người đến cũng không thèm để ý cô ta, trực tiếp chạy vội tới bên cạnh ba tôi, cười nói: “Chủ tịch Chu, khéo quá!”

Ba tôi quay đầu nhìn ông ta, rất tự nhiên vươn tay ra, cười nói: “Khéo quá, khéo quá” Tôi cá 100 quả dưa chuột, bố tôi căn bản không nhận ra ông ta là ai, quả nhiên, ba tôi hỏi tiếp: “Ông cũng đến chụp ảnh ư?”

Tiếng “ba” của Bạch Vi kia không đủ vang a ...

Ba Bạch Vi cười gượng hai tiếng, nói: “Tiệm chụp ảnh là tôi mở, nghe nói nhà chủ tịch Chu hôm nay muốn tới chụp ảnh gia đình?”

Ba tôi quay đầu hỏi mẹ tôi: “Bà nói ư?”

Mẹ tôi nói: “Còn chưa kịp.”

Ba tôi nhú mày nói: “Không phải tôi nói bà, làm người phải lặng lẽ chút!”

Ôi chao ... Ba già à, yên tâm, ba sống lặng lẽ, cả thành phố A đều biết ...

Ba Bạch Vi nói: “Chu chủ tịch không cần lo chuyện hẹn trước, bên này tôi lập tức có thể điều người, nếu còn điều gì chưa hài lòng, chúng tôi có thể lập tức sửa chữa!” Nói xong quay đầu nói với Bạch Vi, “Lập tức điều hai tổ người bên chi nhánh phố Đông lại đây!” Lại quay đầu mỉm cười nói: “Chúng tôi có tổ làm việc chuyên nghiệp nhất phục vụ các vị. Hôm nay tiết trời rất đẹp, cũng còn sớm, không bằng đi chụp ngoại cảnh?”

Ba tôi hỏi mẹ tôi: “Hay là chụp trong nhà là được rồi?”

Mẹ tôi nói: “Ông thích canh long cốt hay canh gà già?”

Gọi là “Long cốt” nhưng hình như cũng chỉ là xương lợn thôi ;))

Ba tôi quay đầu nói với ba Bạch Vi: “Chụp ngoại cảnh đi.”

Bạch Vi bưng cốc nước lên, qua tay ba Bạch Vi đưa cho ba tôi, vừa đi vừa hỏi: “Không biết chủ tịch Chu có hứng thú đầu tư vào chụp ảnh áo cưới không, ngài cũng biết, mấy năm nay bla bla bla ...”

Thẩm Phong ngồi xuống cạnh tôi, sau khi trợn mắt há hốc mồm rồi, nói với tôi: “Mày rất giống ba.”

“Chỗ nào?” Tuy rằng rất nhiều người nói vậy, nhưng tôi vẫn thấy mình khá xinh đẹp.

Thẩm Phong nói: “Gu thường thức.”

Đừng có tỏ vẻ khinh bỉ với Heavy metal rock dân dã của người ta như vậy đi, Phượng Hoàng truyền kỳ đang nổi đình nổi đám đến thế nào a, tôi từng nghe thấy ba chiếc di động cùng vang tiếng nhạc chuông này trên xe bus, ba lần lặp lại, nghệ thuật đã chịu được kiểm nghiệm của nhân dân. Tuy rằng tôi vừa mới che mặt, nhưng không phải tỏ ý khinh bỉ gu của ba tôi, tôi chỉ là không định đếm xỉa tới mà thôi ...

Phụ nữ thật là một sinh vật phiền phức, nhất là phụ nữ đến thời kỳ mãn kinh. Nghe nói độ nhẫn nại là thước đo kiểm nghiệm tình yêu, ba tôi nhẫn nại mẹ tôi vô bờ bến, có thể thấy được ông yêu người phụ nữ này biết bao, chắc, gu thường thức của tôi vẫn tốt hơn ba tôi nhiều ...

Sau khi bị tra tấn một trận, ba tôi thay cái khăn tay khác tiếp tục lau mồ hôi, ngồi xuống bên cạnh tôi, nói chuyện với Cố Thiệu, sau khi ý định thọc gậy bánh xe để Cố Thiệu đến công ty ông làm việc không thành, mới để ý đến đứa con gái là tôi đây.

“Mẹ con bảo Tần Chính về rồi, sao đã đi rồi?”

“Công ty anh bên đó có việc, nói về giải quyết, sau đó sẽ từ chức.”

“Đúng” Ba tôi gật đầu nói, “Ba sớm đã bảo nó bỏ đi, còn nói hợp đồng lao động không thể tùy tiện bỏ dỡ cái gì, còn phải đợi. Làm việc cho người ta thì không thể linh hoạt bằng làm cho công ty của mình được.”

Tôi nghi ngờ nhìn ông: “Ba, có phải ba và Tần Chính lén kí kết thỏa thuận tiểu nhân gì đó không? Ba bảo anh ấy từ chức?”

Ba già còn muốn nói gì đó, nghĩ ngợi lại im miệng, ông nói: “Chuyện đàn ông, phụ nữ bớt hỏi đi. Tần Chính không muốn đến công ty ba làm việc cũng được, chỉ cần nuôi được con là được rồi.”

Tôi than thở một câu: “Con dễ nuôi lắm mà. Sao ba lại đi bẫy tường nhà người ta thế, sao không nghĩ bảo con tới công ty làm việc ...”

Cố Thiệu cười vỗ vỗ đầu tôi, an ủi: “Chú không để em đi công ty đối thủ làm việc khiến công ty người ta lụn bại đã coi như lãng phí tài nguyên rồi.”

Tôi xoay người ngã đầu vào vai Thẩm Phong khóc hưng hức, xã hội này làm cho phụ nữ có thai quá tuyệt vọng, ngồi xe bus không có người nhường chỗ cũng thôi đi, người trong nhà còn đả kích nhau, còn hung ác hơn đồ tiểu tam Bạch Vi kia nữa.

Mẹ tôi là người cực kỳ thích náo nhiệt, không náo nhiệt bà cũng sẽ nghĩ cách biến thành gà bay chó chạy để làm náo nhiệt. Khi bọn họ đang đưa từng xe từng xe dạo cù ra bên ngoài chuẩn bị chụp ngoại cảnh, tôi trốn trong một góc gọi điện thoại cho Tần Chính.

Người tiếp lại không phải Tần Chính, là một người đàn ông nghe tiếng đã thấy mùi nước khử trùng.

“Xin chào, xin hỏi là bà Tần phải không?” Bên kia rất ồn ào, có người đang lớn tiếng kêu “Tránh ra, tránh ra”, loáng thoáng nghe được tiếng bánh xe nghiêng trên gạch tráng men rất chói tai, người đang nói chuyện cùng tôi có vẻ còn đang chạy bộ ...

“Là tôi, xin hỏi anh là?” Tôi nuốt nước miếng.

“Đây là bệnh viện XX của thành phố X, chồng bà gặp tai nạn xe, xin bà tới gấp!”

Tay tôi run lên, không cầm chắc di động, rơi bộp xuống đất loảng xoảng, tan làm 4-5 mảnh.

Thẩm Phong nghe thấy, chạy tới hỏi: “Tiểu Kỳ, cuối cùng mày cũng định đổi di động rồi sao?”

Tôi hít sâu một hơi, quay đầu nhìn nó: “Bệnh viện vừa gọi tới báo, nói Tần Chinh gặp tai nạn.”

Thẩm Phong ngây ngẩn. “Mày đùa đấy hả?”

“Hay là có người nhặt được di động của anh ấy rồi đùa tao?” Tôi ôm một tia hy vọng nói.

Thẩm Phong nói: “Mày lại gọi lại xem.” Nó lấy di động của mình ra cho tôi, tay tôi vẫn còn run, ấn sai vài lần, Thẩm Phong nhìn không được, giật lấy di động của mình gọi vào số Tần Chinh.

Lúc này lại mãi không có người nhận.

“Chắc là có người đùa mày thôi.” Thẩm Phong ngẩng đầu nhìn tôi, chậm chậm nói.

“Tao còn nghe được tiếng xe cứu thương, còn tiếng khóc nữa ...” Giống như nhìn thấy trên TV, chỉ nghe thấy những tiếng này thôi, tôi gần như có thể tưởng tượng ra những hình ảnh như thế. “Không được! Thẩm Phong, bây giờ tao phải về thành phố X!”

Mẹ già đang gọi, tôi nắm lấy tay Thẩm Phong nói: “Trước đừng nói cho họ, mày về cùng tao nhé!”

Cố Thiệu đi tới hỏi: “Hai người sao vậy? Nên đi rồi.”

Thẩm Phong liếc Cố Thiệu một cái, dùng ánh mắt hỏi tôi: Có thể nói cho anh ấy không?

Tôi cắn răng, quay đầu nói với Cố Thiệu: “Người bên thành phố X gọi điện tới, nói Tần Chinh gặp tai nạn, bây giờ em vẫn chưa có cách nào xác định được, nhưng phải quay về xem thế nào đã. Bây giờ còn chưa xác định được sự việc, anh đừng nói cho ba mẹ em biết.”

Về mặt Cố Thiệu dần nghiêm túc, gật gật đầu: “Anh đi cùng em.”

Thẩm Phong hỏi: “Nhưng mà phải lấy có gì?” Mẹ già đã sắp nổi bão, bây giờ đang muốn phi lại đây.

“Thì nói ... Nhà trọ ở thành phố X bị cháy!” Tôi thuận miệng bịa ra một lý do.

Không cần lừa mẹ già cả đời, chỉ cần lừa được một lúc là được rồi!

Bên này Cố Thiệu giúp tôi nói dối mẹ, bên kia Thẩm Phong gọi điện đặt vé máy bay. Cái loại cặn bã chỉ số thông minh cao như Cố Thiệu lừa mẹ tôi quả thật không cần tốn mấy sức lực, còn nhanh hơn cả Thẩm Phong đặt vé.

Sau 5 phút, chúng tôi lên taxi ra sân bay.

Cố Thiệu gọi điện tới bệnh viện X, tôi căng thẳng nhìn anh chăm chăm, hai cánh môi mỏng mở ra lại khép vào

Anh cúp điện thoại, nói với tôi: “Cầu vượt ở thành phố X bị sập, xảy ra sự cố giao thông đặc biệt lớn, người bị thương rất nhiều, tạm thời không thể xác định được thân phận, Tiểu Kỳ, em vẫn khỏe chứ?”

Tôi cắn cắn môi dưới, cười nói: “Không sao.”

=====

(1) Hận cha bắt thành Cương: đây là một câu thành ngữ trên mạng phát sinh từ sự kiện nổi đình nổi đám năm 2010 “Vụ tai nạn Lý Cương” với câu nói nổi tiếng “Ba tao là Lý Cương” mà có lần đã được nhắc tới trong một chương truyện này. Ý là bất bình sao bản thân lại không có một người cha vừa có tiền vừa có thế, có thể giúp ta giải quyết những rắc rối trong cuộc sống cũng như khó khăn trong công việc.

Có thể đọc lại vụ tai nạn Lý Cường ở đây

Bonus hình Hummer ;)

Chương 30: Trạm kế tiếp, chồng dì cả!

Lần đầu tiên tôi cảm thấy, đường từ thành phố A tới thành phố X dài như vậy.

Thẩm Phong với Cố Thiệu không hẹn mà cùng im lặng, không có ý an ủi tôi gì cả, tuy rằng tôi cứ tự nói với mình là Tần Chinh sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng lại không thể ngăn mình nghĩ theo hướng xấu nhất.

Nếu như bị thương tới chân tay, thiếu tay thiếu chân, vậy cũng không căng, cùng lắm thì về sau anh ăn cơm tôi bón, anh ra ngoài tôi đẩy, anh lên lầu tôi công, về sau tôi nuôi anh, anh nuôi con; dựa vào tính tình với lòng tự trọng của anh, nhất định hai đứa sẽ to tiếng vài lần, nhưng mặc kệ anh đuổi thể nào, tôi cũng sẽ không đi, lúc trước đã định là anh rồi, sau này cũng không thay đổi.

Nếu như bị thương đến đầu, máu chó như phim trên TV, mất trí nhớ, vậy cũng không căng, cùng lắm thì lại khiến anh yêu tôi thêm một lần. Bộ phim nổi đình nổi đám gần đây – “Trạm kế tiếp, hạnh phúc” không phải cũng diễn như vậy sao, không thành vấn đề, nhất định không thành vấn đề

Nhưng nếu thương thành ngớ ngẩn thì làm sao bây giờ ...

Thôi đi, coi như trời đổ kị người tài, anh cũng thông minh nửa đời người rồi, nửa đời sau để tôi thông minh hơn chút đi.

Nghĩ như vậy, nhất thời tôi cảm thấy sập cầu vượt cũng không phải cái gì quá to tát, chỉ cần người còn sống là được rồi.

Tôi vô thức không nghĩ tới một khả năng cuối cùng, trong lòng tôi, yêu nghiệt gây họa Tần Chinh kia, thế nào cũng phải sống lâu được như rùa Vương Bát. (rùa đen, baba)

Lúc đến được thành phố X trời cũng tối rồi, Cố Thiệu mua trà sữa cho tôi với Thẩm Phong ở sân bay xong liền bệnh viện thẳng tiến.

Lái xe taxi thành phố X trước sau như một đều có thể buôn chuyện.

“Sập cầu vượt ... Đúng vậy, loạn lớn, may là hôm nay tôi không đi cái đường ấy. Thật ra tôi đã sớm nhìn ra, cái cây cầu đấy là công trình bã đậu, anh nói công trình bã đậu ở thành phố X còn ít sao ...”

Radio chuyển tới tin tức, cũng là nói về chuyện sập cầu vượt, đưa tin rằng trước mắt đã biết ba người chết, 17 người bị thương, hiện trường đã bị phong tỏa.

Lái xe phụt cười một tiếng: “Không tin được, con số này chắc chắn là báo ít đi. Tại sao ư? Nếu báo nhiều lên, thì chính là sự cố giao thông đặc biệt lớn, bên trên không chừng còn phái người đến điều tra, chuyện này mà tra ra, lãnh đạo phải đi một nửa. Bạn tôi hôm nay cũng đi cầu vượt bên đó, may là đi muộn, không thì cũng ở lại đấy rồi. Nghe cậu ta nói, ít nhất dè bẹp 7-8 cái xe, xe sau tông vào đuôi xe trước, xe đi ngang qua đằng trước, xe tạt qua bên cạnh, tùy tiện thêm vào cũng không chỉ có tưng nẩy người.” Nhìn thấy cả đám người chúng tôi im lặng, anh ta cuối cùng cũng nhận ra mình nói lảm, ho khan hai tiếng, nói: “Thật ra, phần lớn cũng chỉ là bị trầy da, bị dọa sợ thôi, các vị là đến bệnh viện XX đi, người thân cũng ở đó sao? Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, sao có thể không may như vậy được.”

Tôi lại một lần nữa cảm thấy đường từ sân bay đến bệnh viện XX dường như vô tận.

Cố Thiệu vỗ vỗ bả vai tôi, tôi quay phắt đầu lại nhìn anh.

“Uống chút trà sữa ấm đi, không thì không có sức mà chống đỡ đâu.” Cố Thiệu nhẹ giọng nói, lại thấy tôi chẳng cử động gì, bèn tự mình lấy trà sữa trong tay tôi, mở nắp ra, lại đặt lại vào trong tay tôi.

Tôi gần đây thêm ăn suốt ngày, nhưng hôm nay lại như không có cảm giác đói, khát; chỉ là thuận theo động tác của Cố Thiệu mà máy móc nuốt xuống mấy ngụm trà sữa đã chẳng còn ấm nữa.

Bệnh viện XX cách hiện trường sự cố gần nhất, về cơ bản tất cả người bị thương đều được đưa đến đây, taxi để tới được bệnh viện đều phải vòng qua chiếc cầu vượt đó, trong bóng đêm chỉ còn nhìn thấy một đồng hoang tàn đổ nát, hoàn toàn không còn cái cảnh sầm uất người xe nườm nượp như bình thường.

Trước cửa bệnh viện không ít người vây quanh, người nhà người bị thương, cảnh sát, phóng viên các tòa soạn, sôi nổi ầm ĩ biến bi kịch vừa xảy ra diễn thành một màn hài kịch.

Cố Thiệu kéo cổ tay tôi, cùng với Thẩm Phong một trái một phải, tách đám người ra, nghe bảo người bị thương đều được đưa đến tầng 3 liền ngay lập tức chuyển hướng.

Thẩm Phong nắm chặt tay tôi, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Chu Tiểu Kỳ, mày bình tĩnh chút.”

Tôi nghi hoặc nhìn nó: “Tao có chỗ nào không bình tĩnh?”

Tôi không khóc loạn lên, không sụp đổ, thậm chí còn không nói gì, tôi có chỗ nào không bình tĩnh?

Thẩm Phong nói: “Mày quá bình tĩnh đến giống như là không bình tĩnh vậy.”

Lần trước nó nói với tôi câu này, là đang hoài nghi Tần Chinh và Bạch Vi có gian tình, kết quả là quan hệ giữa Bạch Vi và Tần Chinh hình như cũng không có phức tạp như nó tưởng tượng. Cho nên bây giờ, thương tích của Tần Chinh chắc cũng không có nghiêm trọng như tưởng tượng của Thẩm Phong.

Tôi lại thêm một lý do để tự an ủi.

Tầng ba chật ních người bị thương, có người treo tay, người treo chân, phòng bệnh không đủ, hành lang cũng có không ít người nằm.

Thẩm Phong chặn một y tá hỏi tung tích Tần Chinh, cô y tá kia cầm một bình thuốc vội vã, chỉ nói một câu đi hỏi bàn phục vụ liền đi mất.

Cố Thiệu cũng chặn một cô y tá lại, nữ y tá ngẩng đầu nhìn anh một cái, nói: “Bây giờ người bị thương rất nhiều, nhân lực không đủ, không thể lập tức xác minh thân phận người bị thương được. Để tôi đưa các vị đi tới bàn phục vụ hỏi một chút.”

Có thể xác định y tá lúc trước thật sự không biết.

Y tá trưởng gỡ danh sách một lúc, vạch cho tôi một phương hướng.

“Tần Chinh ... Buổi chiều đưa tới.” Cô y tá đã nhìn quen cảnh sống chết có một đôi mắt vô cảm, mặt lạnh tanh liếc tôi một cái, “Cô đi dọc hành lang đến cuối đường rẽ trái là thấy”

Tôi xiết chặt nắm tay, cảm giác lòng bàn tay đã đầy mồ hôi, chân như dẫm trên bông, chẳng còn chút sức lực nào.

Tôi nghĩ, có lẽ tôi không được kiên cường như mình tưởng tượng.

Rẽ trái cuối hành lang, tôi nhìn thấy phòng cấp cứu vừa mới tắt đèn.

Cứ giống như tình tiết trong phim Hồng Kông, bác sĩ mặc blouse trắng đi ra, kéo khẩu trang xuống, mặt mang vẻ mệt mỏi và không đành lòng. Lòng tôi nhất thời lạnh mất nửa đoạn, nếu như không có Thẩm Phong và Cố Thiệu đỡ tôi, có lẽ tôi sớm đã ngã gục rồi.

Tôi hít sâu một hơi, tiến lên hỏi: “Bác sĩ, xin hỏi Tần Chinh ở đây ư?”

Bác sĩ cúi đầu liếc tôi một cái nói: “Là người nhà của anh ta ư? Anh ấy ở đằng sau.”

Tôi quay đầu nhìn về phía sau ông ta.

Bàn phẫu thuật từ từ được đẩy ra, hình như động tác rất chậm, đầu tiên tôi thấy được chân, sau đấy là một tấm phủ dài thật dài màu trắng, che kín cả người từ chân lên đầu, phủ kín cả mặt.

Tôi biết, đây là ý “Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức.”

“Tiểu Kỳ!” Giọng Thẩm Phong bỗng dưng trở nên chói tai, hai tay nắm chặt bả vai tôi, tôi mở mắt nhìn nó, không rõ nó đang kích động cái gì.

Cố Thiệu nâng tay muốn che mắt tôi đi, năm ngón tay mảnh khảnh hơi run rẩy, vẫn là buông xuống, thở dài, nói với tôi: “Tiểu Kỳ, đừng quá đau lòng ... Tôi nhìn cậu ấy đi.”

“Vì sao em phải nhìn anh ta?” Tôi ngây ngốc hỏi.

Cố Thiệu nhắm mắt lại, cười khổ: “Cô bé ngốc ...”

Tôi ngốc chỗ nào? Tôi ngốc chỗ nào đâu!

Tôi quay đầu hỏi bác sĩ: “Người đó không phải Tần Chinh, Tần Chinh đang ở đâu?”

Thẩm Phong không đành lòng quay mặt đi, tay phải che miệng, khóe mắt đỏ lên.

Tay Cố Thiệu vòng qua vai tôi, ôm tôi vào trong lòng, nhẹ nhàng xoa sau lưng tôi, dịu dàng nói: “Em bình tĩnh một chút, rồi sẽ ổn thôi ...”

Tôi trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, sau đó mỉm cười, lớn tiếng gọi: “Tần Chinh! Em ở đây!”

Người đàn ông của tôi, trên đầu quấn một vòng băng trắng, mặt lạnh băng đi về phía tôi, tay phải đặt mạnh lên vai Cố Thiệu, kéo tôi ra khỏi người anh ấy.

Thẩm Phong và Cố Thiệu kinh ngạc trợn mắt nhìn Tần Chinh, lại nhìn nhìn bàn giải phẫu đang chậm chậm lướt qua người bọn tôi ...

“Người này Người kia ...” Thẩm Phong nước mắt còn chưa khô, chỉ chỉ Tần Chinh, lại chỉ chỉ người đang từ từ bị đẩy ra xa kia. “Cậu không phải đã chết rồi sao?”

Sắc mặt Tần Chinh rất khó coi, nhìn Cố Thiệu như thể hận không thể cho anh ấy một quả đấm. Tay phải anh nắm chặt tay trái tôi, như là muốn nhập vào trong xương thịt mình vậy.

“Tôi lúc nào thì đã chết rồi?” Giọng Tần Chinh lạnh như đóng băng.

Tôi bấy giờ mới tỉnh ngộ, “Chẳng lẽ hai người nghĩ tới người đã mất kia là Tần Chinh?”

Cố Thiệu và Thẩm Phong liếc nhau, tuy không nói gì, nhưng rõ ràng bọn họ muốn nói “Lẽ nào không phải”.

Tôi lương thiện hiểu ý nói: “Mỗi một đôi giày của Tần Chinh đều là em cùng anh ấy đi mua, đôi giày người lúc này đi em còn chưa nhìn thấy bao giờ, hơn nữa theo em thấy, cỡ chân còn lớn hơn Tần Chinh một số.”

Tần Chinh nghe được câu này, vẻ mặt mới dịu lại, nắm tay tôi cũng giảm sức chút ít, cúi đầu nhìn tôi, dịu giọng hỏi: “Em sao lại đột nhiên đến đây?”

“Em nhận được điện thoại, nói anh gặp tai nạn.” Ánh mắt tôi chuyển tới trên trán anh, đưa tay chạm vào, thấy anh hơi nhúu mày, vội rút tay về, đau lòng hỏi, “Đau lắm sao?”

Anh cười trấn an tôi. “Không đau.”

Một bác sĩ trẻ tuổi bước đến, kéo khẩu trang xuống cười một tiếng: “Khâu bốn mũi không tiêm thuốc tê mà còn nói không đau, Tần Chinh, anh cũng thật là người sắt của thế kỷ 21.”

Nghe lời này thôi cảm thấy không có trứng mà cũng đau, Tần Chinh liếc cậu ta một cái, nhúu mày nói: “Cậu nên đổi ca rồi chứ.”

Bác sĩ cười cười nói: “Hôm nay trực ban.” Lại quay đầu nhìn tôi, “Chị dâu à? Lại một đóa hoa nhài cấm bãi phân trâu rồi.”

Thiện cảm với cậu ta của tôi nhất thời khếch đại, vui vẻ mỉm cười.

Tần Chinh tiến một bước chen vào giữa, che giữa tôi và cậu ta, bác sĩ không để ý lại tiến thêm một bước, nói với theo từ sau lưng Tần Chinh: “Chị dâu, tối xào cho anh ấy ít gan lợn bổ máu, hôm nay anh ấy mất máu hơi nhiều.”

Tim tôi nhất thời nảy lên, vội hỏi: “Anh ấy làm sao vậy?”

Bác sĩ nhún vai, nói: “Mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy, chị hiểu mà.”

Tần Chinh kéo tay tôi, không nói thêm lời nào đi luôn, bỏ lại một đồng chur hầu phía sau.

Tôi quay đầu nói với Thẩm Phong và Cố Thiệu: “Hai người đi ăn cơm trước đi, không cần chờ em!”

Lúc đi qua bàn phục vụ, y tá trưởng còn gọi Tần Chinh: “Này, anh còn chưa được ra viện, cần phải ở lại viện quan sát 2 ngày!”

Tần Chinh nhíu mày hơi mất kiên nhẫn, thoát khỏi những người đó rồi mới dừng bước, quay đầu nhìn tôi, “Em chắc còn chưa ăn cơm hả, đói chưa?”

Tôi nhìn anh cẩn thận một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói: “Đói rồi!”

Tần Chinh hỏi: “Muốn ăn gì nào?”

Tôi nói: “Gan lợn.”

Sắc mặt Tần Chinh bỗng chốc trở nên không dễ nhìn lắm.

Chúng tôi gói đồ ăn ở ngoài bệnh viện lại rồi về phòng bệnh ăn, anh ở một mình trong phòng bệnh cao cấp, cũng không kém khách sạn 4 sao là mấy.

Tôi hỏi anh về tai nạn lúc trước, mắt anh chớp chớp, nói: “Ăn cơm rồi nói sau.”

Tôi lại có dự cảm xấu.

Anh lặng lẽ ăn cơm, tôi lặng lẽ uống canh, thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn anh, chỉ sợ anh đột nhiên biến thành bướm bay đi mất.

“Tiểu Kỳ” Tần Chinh đặt đĩa xuống, “Lại đây.”

Tôi vốn định giở tính trẻ con, nói không qua để anh bước lại đây, nhưng mà nghĩ lại mình suýt chút là cũng không thấy được anh nữa rồi, có làm già nữa thì còn đáng cười hơn cả làm trò đùa.

Còn điều gì quan trọng hơn được sống chứ.

Tôi đi qua, đang cân nhắc xem nên ngồi bên trái hay ngồi bên phải anh, lại bị anh nắm cổ tay, kéo xuống ngồi lên đùi anh. Tôi vừa cân xong, sắp đến 120 cân rồi, thấp thỏm hỏi anh: “Không nặng sao?”

(1 cân = 1/2 kg)

Khóe môi anh hơi nhếch, vòng tay qua lưng tôi, nhắm mắt dựa vào ngực tôi, than nhẹ một tiếng: “Bé được”

Tôi ôm lại anh, hôn lên trán anh, ngửi được mùi thuốc, chỉ có thể nói, thuốc Tây không có mùi thơm như thuốc Đông y.

Khóe môi Tần Chinh lại càng cong hơn, vẫn nhắm mắt lại, hỏi: “Muốn hỏi anh điều gì?”

Nhiều vấn đề lắm, không biết hỏi từ đâu ...

Kết quả tôi hỏi: “Bao giờ thì có thể xuất viện?”

Lông mi rậm, dài của anh hơi run, cười thầm một tiếng. “Bác sĩ nói não bị chấn động nhỏ, ở lại viện quan sát hai ngày.”

Tôi vội ôm chặt cổ anh, dụi hai má anh, tất cả nỗi căng thẳng ban ngày bây giờ đều biến thành tủi thân. “Em nghe thấy anh bị tai nạn, gọi điện tới bệnh viện hỏi, mới biết cầu vượt bị sập, làm em sợ muốn chết ...”

Tần Chinh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi trấn an, “Không sao, anh lại không đi đường đó.”

Tôi ngăn người một chút, nghĩ rằng cũng đúng, cầu vượt bị sập kia và công ty của Tần Chinh là ở hai đầu của thành phố, nhưng nghĩ lại lại không đúng, tôi đẩy anh ra, nghi ngờ hỏi: “Vậy làm sao mà anh gặp tai nạn.”

Mắt Tần Chinh lại chớp chớp, cực nhỏ nhưng thấy được, anh thế mà lại chột dạ! Tôi hỏi anh về Bạch Vi anh cũng chưa từng có vẻ chột dạ như này!

Tôi hít sâu một hơi, nghiêm giọng nói: “Nói thật! Nếu không em đánh con anh!”

Tần Chinh kéo cổ tôi xuống, hôn lên môi tôi, nhẹ giọng nói như mê hoặc: “Anh nói, không được tức giận.”

Tôi gật đầu đồng ý.

Anh nói. “Hôm qua một đêm không ngủ, hôm nay lúc lái xe ngủ gật, đụng vào hàng rào bảo vệ.”

Tôi nói: “Tối nay anh muốn ăn canh Long cốt hay là canh gà già”

16. Chương 31-32

Chương 31: Chỉ là ra về thôi, bên trong rỗng tuếch.

Lời phụ nữ không thể tin được, là một phụ nữ, tôi có thể chịu trách nhiệm với bạn về câu này.

Đương nhiên cũng không phải lời đàn ông là có thể tin, thật ra lời đàn ông, lời phụ nữ, lời kẻ bất nam bất nữ đều không thể tin, bởi vì có ngôn ngữ, nên có những lời nói dối.

Khi tôi kéo tai Tần Chinh, có lẽ anh cũng có thể hiểu một cách sâu sắc hàm ý của những lời này.

Vốn là tôi vẫn cảm thấy anh rất đẹp trai, giống như hoàng tử bước ra từ giấc mơ của các thiếu nữ vậy, khiến người ta không nỡ khinh nhờn, nhưng bây giờ công chúa cũng sắp biến thành obasan rồi, hoàng tử có ra về đẹp trai cũng có tác dụng khỉ gừ, cũng thành bố trẻ con đến nơi rồi!

Năm tháng là con dao mổ lợn, không tin ngoảnh đầu lại mà coi, ông trời nào có bỏ qua cho ai.

“Tần Chinh ...” Tôi hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy sắp tức đến nổ phổi rồi, “ Bà đây thật không biết nên nói gì mới được ...” Tôi nắn lòng, buông lỏng tay, nhìn vành tai anh đỏ lên trông thấy.

Anh sáp lại gần, mang theo vẻ lấy lòng và biết lỗi, tôi quay mặt đi, không thèm nhìn.

“Tiểu Kỳ” Cánh môi Tần Chinh nhẹ chạm vào má tôi, mềm mại ấm áp, “Tiểu Kỳ ... Phụ nữ có thai không thể tức giận, cẩn thận động thai.” Nói xong xoa nhẹ bụng tôi, vuốt ve qua làn áo mỏng.

Hôm nay kinh hồn khiếp vía cả một ngày cũng không bị động thai, con tôi quả là đại thần!

Đang nghĩ, đại thần liền trở mình.

Tần Chinh “ô” một tiếng, nhìn chăm chăm vào tay mình, tôi cảm thấy cái bụng động một chút, chậm chậm xoay một vòng.

Đây không phải lần đầu tiên tôi cảm thấy được đứa bé đang chuyển mình, nhưng mà là lần đầu tiên Tần Chinh cảm thấy nó động. Đàn ông chỉ số thông minh cao tới đâu, đến những lúc như thế này đều gần như trở thành ngớ ngẩn ...

Tôi nhìn anh không giấu nổi hưng phấn và kích động, đôi mắt đen láy như đá vỡ chai (1) tỏa ra ánh sáng dịu dàng, anh cúi mình, dán tai vào bụng tôi, tay khẽ vuốt.

“Nó vừa mới đá tay anh phải không?” Tần Chinh ngẩng đầu hỏi tôi, “Em có cảm thấy không?”

“Nó cảm thấy ba nó đáng đánh đòn, tự mình hổ thẹn đi.” Tôi hừ một tiếng, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Tần Chinh cười thầm một tiếng, thẳng mình dậy ôm tôi, môi dán bên tai tôi thì thầm: “Tiểu Kỳ ... Vợ à ...”

Tôi run lên, vừa quay đầu, đã bị anh ngậm lấy môi, vô cùng thành thạo kéo mở hai cánh môi, môi lưỡi quấn quýt, trao đổi hơi thở của nhau.

Tay anh đang nâng má tôi, vuốt nhẹ, lại thì thầm bên môi tôi: “Vợ à ... Anh sai rồi ...”

Tôi cảm thấy thỏa mãn “uhm” một tiếng, để khen thưởng, tôi ôm cổ anh, nhiệt tình hôn lại, tận đến khi anh cắn răng đẩy tôi ra, nén chút giầy vò nói: “Đây là bệnh viện, đợi đến lúc về nhà ...” Nói xong lại khó rời ra được mà hôn lại, vòng tay ôm tôi, muốn dùng sức, lại sợ làm đau tôi, tôi cảm giác được anh đang mâu thuẫn, nhịn không được nở nụ cười.

Tôi dựa vào trán anh nói: “Em sợ không thấy được anh nữa...”

Anh nhìn vào mắt tôi, dịu dàng nói: “Không đâu.”

Tôi nói: “Anh còn nợ em giấy đăng ký.”

Anh nói. “Anh trước giờ vẫn muốn đưa.”

Tôi nói: “Anh còn nợ em ba chữ.”

Anh nói. “Bây giờ trả.”

Anh nói. “Anh yêu em; cô Chu Tiểu Kỳ, cô có bằng lòng làm vợ Tần Chinh không?”

Thẩm Phong nói: “Em đã bảo chúng ta tới không đúng lúc mà.”

Cố Thiệu nói: “Làm gì có lúc nào đúng lúc hơn lúc này chứ.”

Tôi với Tần Chinh cùng chờ người, quay đầu nhìn về phía cửa, tay Cố Thiệu còn đang đặt trên tay nắm cửa, tay Thẩm Phong còn đang cầm cặp lồng cơm, vẻ mặt như một dấu chấm lửng.

Cố Thiệu mỉm cười hỏi: “Tiểu Kỳ, cần anh làm người chứng hôn không?”

Tần Chinh lạnh mặt nói: “Ra ngoài, xin nhớ đóng cửa lại. Cảm ơn.”

Cố Thiệu nhún vai, trong lúc đóng cửa lại còn không phúc hậu nói: “Tiểu Kỳ, thật ra em cũng có thể không cần đồng ý ngay như vậy.”

Tôi cảm thấy lời Cố Thiệu rất có lý, yên lặng gật đầu, lại nói với Tần Chinh: “Em nhận lấy ba chữ đăng trước, còn về sau, để em cân nhắc chút đã ...”

Hơi thở Tần Chinh ngừng lại một chút, căng thẳng nhìn tôi chằm chằm.

Tôi hiền thảo gấp miếng gan lợn xào cho anh, cười tủm tỉm nói: “Bác sĩ nói anh gặp chồng dì cả, ăn gan lợn nhiều chút cho bổ máu.”

Sắc mặt Tần Chinh sa sầm xuống, khó chịu không thèm mở miệng.

Tôi hôn một cái, anh mới miễn cưỡng nhận thức ăn.

“Ngoài đầu ra còn có chỗ nào bị thương không? Chảy nhiều máu lắm sao?” Tôi rất sợ ngồi vào chỗ anh bị thương, nhưng mà “cậu nhỏ” khỏe mạnh hoạt bát, chắc là không có vấn đề gì. Bữa quá đề =))

“Không bị thương, chỉ là đúng lúc cầu vượt gặp sự cố, có người bị thương thuộc nhóm máu hiếm, kho máu không còn, anh lại cùng nhóm máu với người ta, nên bị Cao Kiện túm lấy đòi hiến máu. Chính là người em vừa mới gặp đấy, về sau nhìn thấy nó thì phải vòng đường khác mà đi, con trai học y quá nửa là biến thái.” Tần Chinh rất nghiêm túc nói một thôi một hồi.

Tôi cũng có cùng quan điểm với anh, cho nên gật gật đầu. “Vậy đợi anh về nhà, em tắm rửa cho anh một chút.”

Tần Chinh nói: “Em chính là thuốc bổ tốt nhất của anh rồi.”

Này! Có thể đừng ngọt ngào như vậy không!

Cẩn thận có người nghe lén! (Nhìn cái gì mà nhìn! Nói cô đấy!)

Con người này nhà chúng tôi, không lên tiếng thì thôi chứ đã hót thì kinh người, đừng nhìn bình thường lạnh như băng không biết nói lời thủ thủ, một khi đã nói rồi, đến Quỳnh Dao cũng phải nổi da gà, Nhĩ Khang, Thư Hoàn (*) gì đó đều phải chạy hết!

(*) Nhân vật trong Hoàn Châu Cách Cách và Tân dòng sông ly biệt, chắc ai cũng biết nhỉ :D

Thẩm Phong nghe tôi thuật lại xong, lật bàn!

“Chết tiệt! Tao còn tưởng là máu chó, kết quả thế mà lại là rỗng đen!”

(Từ một truyền thuyết dân gian Quảng Đông: có thời gian hạn hán đã lâu, mọi người cầu xin Thanh Long rải cam lộ, làm dịu vạn vật, ai ngờ , Thanh Long chưa tới, Ô Long hiện thân, ngược lại còn mang theo tai họa → ý chỉ chuyện không nghĩ tới, chuyện xảy ra khác với suy nghĩ lúc đầu.)

“Chị em à, mày không cần bày ra vẻ tiếc nuối thế được không!” Tôi phun vào cái vẻ mặt máu chó của nó, “Tần Chinh nhà chúng tao bây giờ sống được chẳng lẽ không tốt hay sao?”

Thẩm Phong thở dài, “Phí mất hai giọt nước mắt của bà đây ở bệnh viện, mẹ nó, ước chết đi được ...”

Tôi cười ha ha : “Tao vừa thấy đôi giày kia là biết không phải Tần Chinh, chỉ có mày với Cố Thiệu, chắc ... sai mà cũng thật ăn ý a...”

Thẩm Phong không để ý nữa câu sau của tôi, lạnh nhạt nói: “Phải, phải, ai hiểu rõ chồng mày như mày được chứ.”

Tôi chấp tay nói: “Đâu có, đâu có, tao cũng hiểu rõ mày mà, anh ấy là người đàn ông tao yêu nhất, mày là người phụ nữ tao yêu nhất.”

Thẩm Phong khó chịu, quay mặt nhìn giá sách nhà tôi, nói: “Sách nhà mày nhìn thật có vẻ điệu võ giường oai”

Tôi nói: “Chỉ là ra vẻ thôi, bên trong rỗng tuếch.”

Tôi khổ sở vô cùng mới mua được mấy cái hộp sách này, bên ngoài đề là ** toàn tập, thật ra bên trong chả có trang sách nào, chỉ là dùng để lấp kín mặt trước thôi. Nghe nói loạt giá sách lộng lẫy sau lưng những vị lãnh đạo chúng tôi thường nhìn thấy trên TV cũng giống vậy thôi, tôi cuối cùng cũng tìm được một điểm tương đồng giữa tôi và các vị lãnh đạo.

** : bình thường trên các diễn đàn mà thay bằng ký tự ** như này đều là từ hù y, ví dụ như có trang omit “cách mạng”, có trang omit “Mao chủ tịch”; cơ mà từ này thì mình tìm mấy bản online đều đề là ** nên chịu :(

Tần Chinh đương nhiên không thêm làm như vậy, có điều sách của anh đều là kinh tế học, chẳng có lợi gì cho nâng cao độ giác ngộ chính trị và văn chương, là một đảng viên, ngoài việc phải trả thêm mấy đồng Đảng phí, thì về bản chất anh chả có gì khác tôi.

“Tao thấy Tần Chinh cũng chả ốm đau gì, sao còn chưa xuất viện?” Thẩm Phong ngồi một bên nhìn tôi sắp xếp mấy bộ quần áo cho Tần Chinh.

“Vì bác sĩ không thả người, nói phải ở lại viện quan sát thì ở lại quan sát chút, tao ngờ là chỉ vì phòng bệnh cao cấp của bọn họ chả có ai dùng thôi.” Đối với phòng bệnh cao cấp, cái tôi vừa lòng nhất là giường đôi, rõ ràng Tần Chinh cũng thế. Tôi bấm đốt ngón tay, phát hiện ra chúng tôi đã lâu không chung giường, Thẩm Phong hàng đêm đều chiếm giường của tôi, lại còn không biết quý trọng, tách tôi ở riêng một đêm mà cái lông cũng chả thấy lưu luyến. Cố Thiệu phải thu nhận và giúp đỡ nó cả đêm, tôi nghĩ nó chỉ thấy người mới cười, chẳng nghe thấy người cũ khóc.

Sắp xếp xong quần áo, lúc đang chuẩn bị về bệnh viện, Tần Chinh gọi điện, bảo tôi đưa USB trong ngăn kéo lại cho anh.

Trước khi về anh có đưa chìa khóa cho tôi, ngăn kéo kia anh luôn dùng để cất một số tài liệu quan trọng liên quan tới công việc và một số đồ dùng riêng tư, tôi cảm thấy giữa vợ chồng nên có sự tin tưởng và cũng nên có không gian riêng tư, không gian riêng tư của Tần Chinh chính là một cái ngăn kéo, nói ra cũng không đến nỗi không thể tiếp nhận đi.

Lúc tìm USB, tôi nhìn thấy một lá thư cực kỳ quen mắt.

Không sai, là rất lâu trước đây, tôi đưa cho anh lá thư này, khi đó tôi không chú ý nhìn nội dung trên thư, bây giờ cuối cùng cũng xem hiểu được.

Trên thư chỉ ghi mỗi địa chỉ nhà chúng tôi, cái gì khác cũng không có.

Nên xem hay không đây ...

Tôi nắm lấy lá thư, đoạn thường hay xuất hiện trong sách văn tiểu học lại tái hiện một lần nữa: Một người tí hon màu đen gian ác kẻ bên tai trái tôi nói “mở ra đi, mở ra đi, bí mật của anh ta ở trong đây”, một người tí hon màu trắng lương thiện kẻ bên tai phải tôi nói: “Không được mở, không được mở, đây là phạm phạm riêng tư của anh ấy, anh ấy sẽ tức giận”; sau đó hai người tí hon đánh nhau ...

Kết quả là người tí hon lương thiện thắng ...

Tôi thở dài thật dài, trong văn tiểu học viết nhiều rồi, người tí hon lương thiện thắng lợi quá nhiều lần, thắng cấp rồi, luôn luôn áp đảo người tí hon tà ác...

Tôi ngẫm nghĩ, vẫn là đem theo thư cùng đến, nhét vào trong túi, đến bệnh viện hỏi Tần Chinh xem có thể xem hay không, nếu anh nói có, tôi liền danh chính ngôn thuận xem, nếu anh nói không được ... Tôi sẽ bắt anh ăn canh.

Người tí hon tà ác phản công, người tí hon lương thiện khóc hừng hức...

Thẩm Phong hoàn toàn không biết nội tâm tôi giằng xé một trận kịch liệt, nó nói: “Cố Thiệu sáng nay ngồi máy bay về thành phố A rồi, hồi mày bao giờ thì về.”

“Tao ở lại với Tần Chinh, khi nào anh ấy giải quyết xong mọi việc ở đây, khi ấy bọn tao về.”

Thẩm Phong than thở một câu: “Muốn uống rượu mừng của mày thật không dễ.”

Tôi nói: “Tốt xấu thì tao cũng sắp rồi, mày đến bát tự còn chưa được một nét đâu.”

Đối với đề tài này, Thẩm Phong trước nay đều né tránh, khiến tôi không ra không nghi ngờ — thật ra người nó thích là tôi đi nhả ha ha ha ...

Cái câu tìm đờn này tôi đương nhiên không nói rồi.

Lúc Thẩm Phong đưa tôi tới bệnh viện nói: “Đây là lần cuối cùng bà làm lái xe ày, làm ba của con mày cũng dừng quá thanh thoi, sau này để cậu ta chở mày, để xem cậu ta còn dám ngủ gật mà lái xe nữa không!”

Tôi xoa xoa đầu nó, nói: “Thẩm Phong ngoan, Thẩm Phong bye.”

Nó giờ nắm đầm về phía tôi, nghênh ngang đi mất.

Tôi mang theo hành lý lên lầu, lúc tới gần phòng bệnh, trực giác nhanh nhạy của động vật hoang dã nói cho tôi biết: Có người xâm nhập địa bàn của tôi rồi.

Tôi đi thật nhẹ, cẩn thận đến gần.

“Vết thương của anh khá hơn chút nào chưa?”

Tôi thật muốn kêu lớn một câu: “Đại sư huynh, sư phụ bị yêu quái bắt đi rồi!

Yêu quái này thật mẹ nó âm hồn bất tán! Chương 32: Giả vờ sẽ bị sét đánh.

Tôi không có bệnh của nữ chính, thế mà trời sinh lại mang mệnh nữ chính.

Giải thích thế nào?

Căn cứ vào lực hấp dẫn vạn vật của nữ chính, những thứ linh tinh rắc rối đều hướng thẳng nhân vật chính mà dính vào, như tiểu tam, tiểu tứ chẳng hạn. Tôi ở thành phố A cô ta cũng về theo, tôi về thành phố X cô ta cũng đến cùng – được rồi, thực ra là cô ta đến vì Tần Chinh.

“Không có gì đáng ngại.” Tần Chinh đáp lại một câu, giọng không lên không xuống, “Phiền cậu rồi ”

Bạch Vi cười khổ một tiếng: “Vừa nghe nói, cậu đã chính thức từ chức?”

“Nhờ phúc của Vệ Dục.” Tần Chinh thản nhiên nói:

“Không phải cậu vốn đã định từ chức sao? Cậu bắt đầu từ con số 0, để tới được vị trí ngày hôm nay cũng coi như không dễ, cứ như vậy bỏ mà cam tâm sao? Rốt cuộc là vì sao?”

Tần Chinh im lặng một lát, khó hiểu hỏi: “Cậu và cậu ta không phải cùng lập trường sao? Vệ Dục làm gì cậu phải rõ chứ, tôi chỉ có thể nói, cậu ta quá ngây thơ.”

“Anh ấy cũng bị ép buộc.”

“Vậy có ai tự nguyện?” Giọng điệu của Tần Chinh không mấy thân thiện, “Cậu đi đi.”

Tôi cảm thấy lại nghe lén nữa thì không được phúc hậu cho lắm, vì Bạch Vi có thể qua đây mở cửa, cho nên tôi chủ động đẩy cửa ra.

Tần Chinh mặc áo bệnh nhân đứng bên cửa sổ, Bạch Vi đứng ở cuối giường, hai người thế nhưng cách nhau một khoảng cách an toàn.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tần Chinh quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng, “Anh nhìn thấy Thẩm Phong đưa em đến, sao đi lâu thế?”

Tôi nói: “Em vừa đứng trước cửa nghe lén hai người nói chuyện.”

Khóe mắt Tần Chinh giật giật, nói: “Có phải anh nên khen em thành thật không nhỉ?”

Tôi hơi thẹn thùng nói: “Đâu có, đâu có, đây là việc em phải làm.”

Tần Chinh quay mặt đi, cười khê một cái, sau đó quay đầu lại nói: “Đừng nói nhảm nữa. Đặt đồ xuống, chúng ta đi ăn cơm trưa thôi.”

Tôi đem túi quần áo bỏ vào trong tủ, nói: “Em mua anh đào, còn nấu canh nữa, bổ máu, bổ thận, bổ não; uống canh rồi hãy xuống lầu ăn cơm.”

Tần Chinh nói: “Được, nghe em.”

Bạch Vi hoàn toàn bị cho ra rìa, tôi xoay người nhìn cô ta, hơi ngạc nhiên: “Sao cô còn chưa đi?”

Sắc mặt Bạch Vi rất khó coi, ánh mắt từ mặt tôi đảo qua mặt Tần Chinh.

Tôi khoan thai đến bên cạnh cô ta, mắt quét lên lại quét xuống, trước khi cô ta kịp mở miệng, tôi nói với Tần Chinh: “Cô Bạch nói, cô ấy với anh có 1 chân, cô ấy có lẽ muốn ở lại ăn với chúng ta một bữa cơm rau dưa.”

Có 1 chân: hiểu đơn giản là có tư tình, gian tình ... giải thích nguồn gốc từ này hơi bỉ nên tớ xin miễn :>

Tần Chinh ngẩn người chút, lập tức sắc mặt trở nên khó coi hơn cả Bạch Vi.

“Em có ý gì?”

Tôi xòe tay nhún vai, “Người chỉ số thông minh cao như anh nghe còn không hiểu, thì sao em hiểu được.”

Tần Chinh bước lên hai bước, kéo cổ tay tôi, ngăn giữa tôi và Bạch Vi, mặt sa sầm nhìn chằm chằm Bạch Vi: “Cậu nói gì với cô ấy?”

Bạch Vi lùi về sau nửa bước, mắt nhìn Tần Chinh ánh lên chút thù lương. Cô ta cười khổ cúp mí mắt xuống: “Bây giờ em mới phát hiện, có lẽ tất cả chẳng qua đều là em tự mình đa tình, dù quá khứ có như thế nào đi nữa, bây giờ trong lòng anh chỉ có cô ấy, phải không?”

Tần Chinh nhú mày, quay đầu nhìn tôi, lại nhìn về phía Bạch Vi: “Quá khứ, hiện tại cái gì?” Cái vẻ mặt mờ mịt như này, bình thường chỉ lúc nghe tôi nói chuyện anh mới có. Anh nói tốc độ suy nghĩ của anh còn lâu mới đuổi kịp bước nhảy của tư duy tôi, tôi nói nếu như anh là Bolt, tôi chính là Lưu Tường, mặc kệ nhảy ra sao chạy thế nào thì đích cũng giống nhau.

Usain Bolt (sinh ngày 21/8/1986) là một vận động viên điền kinh người Jamaica. Anh là người đang giữ kỷ lục thế vận hội và thế giới ở các nội dung chạy 100 mét với 9,58 giây, 200 mét với 19,19 giây và cùng với các đồng đội chia sẻ kỷ lục ở nội dung chạy 4 x 100 mét tiếp sức với 37,10 giây (Nguồn wikipedia)

Lưu Tường là vận động viên chạy vượt rào người TQ, đã có lần được nhắc tới trong một chương truyện này :D

Bây giờ lời Bạch Vi cũng trêu tượng giống tôi, đột nhiên tôi cảm thấy rất áp lực.

Bạch Vi liếc tôi một cái, lại nói với Tần Chinh: “Có cô ấy ở đây, anh sẽ không nói thật với em.”

Tần Chinh nheo mắt, có chút giật mình, “Bạch Vi, có lẽ cậu chỉ là coi tất cả những lời không muốn nghe thành nói dối.”

Chinh ca, anh quá sáng chói, quá hoàn mỹ!

Sắc mặt Bạch Vi phút chốc trắng bệch, La e cũng không cách nào làm cô ta rạng rỡ lên chút. “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Chính là ý mà cậu đang nghĩ đấy.” Tần Chinh nắm chặt tay tôi, “Nếu như tôi làm chuyện gì khiến cậu hiểu lầm, tôi xin lỗi, nhưng nếu cậu nói gì với Tiểu Kỳ khiến cô ấy hiểu lầm, cũng mời cậu xin lỗi.”

Chinh ca thật lễ phép, còn dùng chữ “mời”.

“Hiểu lầm?” Bạch Vi không dám tin nhìn Tần Chinh, bộ ngực C cup vì hít sâu mà phập phồng mãnh liệt, tôi thừa nhận vào lúc như này mà tôi lại thất thần nhìn chỗ không nên nhìn, là tôi có tội. “Tần Chinh, em biết là anh muốn trấn an cô ấy, nhưng xin để ý đến cảm nhận của người khác một chút!”

Tần Chinh kỳ quái nhìn cô ta. “Nếu đã là người khác, sao lại phải để ý?” Anh cúi đầu nhìn tôi, “Tiểu Kỳ, cô ta nói với em điều gì kỳ quái ư?”

Tôi ngẫm lại tử tế một chút, nói: “Cô ta nói thư gì đó.”

Tần Chinh cũng ngẩn người, quay đầu nhìn Bạch Vi: “Thư gì?”

Bạch Vi cắn môi dưới, “Trên máy bay, em từng hỏi anh, năm ấy có phải vì chuyện Vệ Dục nên anh mới không tới chỗ hẹn. Anh hỏi lại em, hẹn gì. Cho nên thư em viết cho anh năm đó, thật ra anh chưa nhận được, phải không?”

Tần Chinh nhíu chặt mi tâm như là đang tìm cách giải giả thuyết của Goldbach, “Ồ, cho nên?”

Christian Goldbach (1690 – 1764) là nhà toán học người Đức, nổi tiếng với giả thuyết rằng tất cả các số nguyên lớn hơn hai là tổng của ba số nguyên tố. Hình như cho đến nay vẫn chưa có ai chứng minh được toàn bộ giả thuyết này.

“Em không cam lòng ...” Môi Bạch Vi run rẩy, giống như sẵn sàng bật khóc bất cứ lúc nào, tôi nhìn có chút không đành lòng. “Em cố gắng nhiều năm như vậy, chỉ là muốn làm một cô gái có thể xứng với anh, em cứ tưởng những thứ mình làm còn chưa đủ, cho rằng anh hoàn toàn không có chút cảm giác nào với em, cho nên năm đó mới ra nước ngoài. Bây giờ em về rồi, nhưng bên cạnh anh đã có cô gái khác.” Mắt Bạch Vi ầng ậc nước, nhìn tôi chằm chằm, “Mà cô ta hoàn toàn không xứng với anh.”

Hơi lạnh quanh mình Tần Chinh bất thành linh gia tăng, giọng đông cứng: “Bạch Vi, xin cậu hãy chú ý từ ngữ.”

“Em nói sai ư?” Bạch Vi đứng thẳng mình, cười lạnh một tiếng, “Em vốn tưởng rằng cô ta cái gì cũng tệ, giờ mới biết hóa ra cũng không hoàn toàn như vậy, ít nhất cô ta có một ông bố có tiền. Tần Chinh, chẳng lẽ anh vừa ý điểm này? Em luôn nghĩ, cô ấy rất cuộc có chỗ nào tốt bằng mình, để em có thể cam tâm tình nguyện từ bỏ anh, nhưng em không nghĩ ra được, ngoại trừ một điểm...” Ánh mắt Bạch Vi bỗng dưng có chút mơ màng, ngẩn ngơ nhìn tôi, “Anh ở bên cô ấy, chỉ vì, bộ dạng cô ấy giống em thôi ...”

Tần Chinh ngẩn người, nghi hoặc nhíu mày: “Giống cậu? Chỗ nào?”

“Chỗ nào không giống?” Bạch Vi mỉm cười, “Tần Chinh, sao anh phải lừa mình dối người. Người mình mãi đều nhìn ra được, cô ta giống em.”

Tần Chinh cúi đầu, nhìn tôi hoang mang, tỉ mỉ nhìn mặt tôi, lại ngẩng đầu nhìn Bạch Vi, cuối cùng khẳng định: “Không giống. Tôi quen cô ấy mười mấy năm, sáng sáng chiều chiều ở bên cô ấy 6-7 năm, thân thuộc từng chân tơ kẽ tóc của cô ấy, trong mắt tôi, ưu điểm và khuyết điểm của cô ấy đều là độc nhất vô nhị, cô ấy không giống bất cứ kẻ nào, cũng chẳng có bất cứ kẻ nào giống cô ấy.”

Tôi ngơ ngác, ngây ngốc ngẩn đầu, nhìn góc cạnh khuôn mặt tuần tú đến gần như hoàn mỹ của anh, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên, giống như làm cho hình dáng của anh được viền vàng, đẹp đến mức tôi muốn bật khóc đến nơi rồi ...

Nếu bây giờ anh cầu hôn tôi, tôi nhất định sẽ đồng ý, nếu anh không cầu hôn, tôi liền trực tiếp bức hôn!

Anh chẳng nói gì cả, tôi nào biết được mình trong lòng anh đặc biệt đến nhường nào.

Bạch Vi nắm chặt nắm tay, nước mắt tràn mi: “Mười mấy năm? So được với em ư? Em và anh, từ tiểu học đã quen nhau, 6 năm tiểu học, 6 năm trung học, quen biết đến giờ đã đến 20 năm, em vốn không tin vào duyên phận, chỉ là tin anh. Nếu không phải bỏ lỡ, bây giờ người ở bên anh, sẽ không phải cô ấy.”

“20 năm?” Tần Chinh cúi đầu, ngẫm nghĩ, hỏi, “Cậu học trường tiểu học nào, trường trung học nào? Tôi biết cậu ư?”

Người Bạch Vi lắc lư một cái, nước mắt lại rơi xuống.

Tôi không đành lòng kéo tay Tần Chinh, nói: “Nếu không uống, canh nguội mất.” Sau đó quay đầu an ủi Bạch Vi, “Ngại quá, anh ấy là con một sách, tuy là đọc sách một lần là không quên được, nhưng người qua khỏi tầm mắt là quên ngay.”

Đầu năm nay, còn phải để vợ là tôi đây đi an ủi tiểu tam, có còn lẽ trời hay không a!

Tôi thật là thánh mẫu người thần cùng phần nộ, nếu xuất hiện trong tiểu thuyết, có khi bị ném đá cũng nên.

Bạch Vi nắm tay nắm cửa, đập cửa xông ra.

Tần Chinh vỗ vỗ bả vai tôi, nói: “Không phải muốn mức canh sao?”

Chinh ca, bây giờ bước nhảy tư duy của anh cũng sắp đuổi kịp em rồi ...

Tôi lặng lẽ thở dài, mức canh cho anh, anh nhú mày nói: “Hình như hơi nhiều mỡ.” Sau đó uống sạch.

Tôi nhận cái bát từ trong tay anh đặt lên bàn, quay đầu nói: “Khóe môi anh có vầng mỡ.” Sau đó kiễng mũi chân, hôn lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm khóe môi anh, đầu anh từ từ nghiêng đi, mở miệng ngậm chặt.

Tay anh đỡ trên lưng tôi, nhận sự bày tỏ yêu thương từ tôi.

Oa oa oa oa ...

Làm sao đây, tôi yêu người đàn ông này quá đi, yêu đến tim cũng đau, rất muốn ăn anh ấy, ăn môi lưỡi nhiệt tình lại mềm ẩm của anh, có thể cắn một miếng cho đỡ thèm không.

Anh kêu một tiếng lù ra, đưa tay xoa môi, cười nhìn tôi: “Em thế mà cắn thật.”

“Anh nói nhiều lời âu yếm cho em nghe một chút.” Tôi rúc vào ngực anh, má dán bên ngực trái của anh, nghe nhịp tim anh đập hơi nhanh, nhẹ dụi dụi, “Em thích nghe.”

Anh xoa xoa đầu tôi, thở dài nói: “Phụ nữ các em thật phiền phức, không biết là đang nghĩ cái gì.”

“Anh nhớ đây, phụ nữ là phải dễ dàng.” Tôi nói, “Em vui về anh phải làm em vui về hơn, em không vui anh phải dỗ cho em vui lên. Chẳng những phải dỗ, còn phải nghe lời phụ nữ, về sau em nói một anh không được nói hai, em nói hướng đông không cho phép anh đi hướng tây, ở nhà theo mẹ, lấy vợ theo vợ, già rồi theo con gái.”

Tần Chinh bắt đắc dĩ cười khổ: “Sao lại giống lên tàu cướp biển thế này, trước em có khó dễ như vậy đâu.”

Tôi nheo mắt trừng anh: “Anh hối hận rồi ư?”

“Không ...” Anh cúi đầu, mỗ nhẹ lên môi tôi, “Có điều, đừng sinh con gái, sinh con trai đi.”

“Anh sợ rồi sao?”

“Không ...” Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng ấn ấn sau lưng tôi, thấp giọng nói, “Sinh con trai, về sau anh cũng chỉ nghe lời em thôi.”

Nghe câu này mình lại bỗng nhớ anh Tranh, đúng kiểu dỗ ngọt của anh ấy :((

Ồm, câu này tôi thích nghe.

Tin rằng dưới sự chỉ bảo, dạy dỗ của tôi, EQ của Tần Chinh sẽ càng ngày càng tăng!

Làm một cô con dâu hiền thảo, tôi tiện thể cũng nói theo: “Lời mẹ cũng phải nghe.” (Mẹ nó không biết có thể của đồng hay không ... tình sao mà kham nổi ...)

Của đồng: ý là hài hòa (do cách đọc giống nhau), nhưng theo nghĩa châm biếm

Nghe nói trong những mâu thuẫn chủ yếu của xã hội ngày nay đặt trên vai đàn ông có cả mâu thuẫn mẹ chồng – nàng dâu, là một người vợ đạt chuẩn, mục tiêu trước mắt của tôi là trừ bỏ mâu thuẫn này.

Lúc cùng Tần Chinh xuống lầu ăn cơm, hấp dẫn rất nhiều phụ nữ trung niên vậy lại xem, tôi cảm thấy áp lực thật lớn, nói với Tần Chinh: “Nhĩ Khang, chàng có thể đừng mê hoặc người ta thế được không.”

Tần Chinh đen mặt ấn đầu tôi xuống, nói: “Ăn cơm”

Tôi ha ha cười trộm, liếc mắt nhìn anh, nói: “Tần Chinh, anh thật sự là thần tượng của các bà, các cô trung tuổi.”

Tần Chinh tiếp tục nói: “Ăn rau.”

Lúc này kẻ bên cạnh sắp tới buông một câu: “Hơn thế nữa, anh ấy mà đến ở tại bệnh viện bọn em nửa tháng thì tuyệt đối giúp bệnh viên kiếm hời.”

Tôi quay đầu nhìn, cảm thấy hơi quen.

Người tới mặc blouse trắng, khuôn mặt trẻ con, lúc cười khoe ra hai cái răng hổ và núm đồng tiền khá nông, tôi chỉ có thể nói, nhìn thế nào cũng thấy không đáng tin, giao an toàn sinh mệnh vào tay cậu ta quả thực là kết liễu sinh mệnh quý giá của mình trước thời hạn, cậu ta không phải bác sĩ, là Bạch Vô Thường.

“Hắc Bạch Vô Thường” là hình tượng vốn có từ rất lâu đời của Trung Quốc. Trong dân gian tương truyền, Hắc vô thường mặc áo đen, Bạch vô thường mặc áo trắng. Là hai vị tiểu thần (ở một số nguồn khác thì là hai con quỷ) sứ giả của Địa Phủ, tục xưng là Vô Thường Nhị Gia, chuyên tróc nã ác quỷ và trừng trị bọn tham quan, ác bá trên trần thế. Cũng có nơi coi đây là hai con quỷ hại người, hôm nào lỡ gặp phải hai vị này là số mệnh đi tong; Cao Kiện là bác sĩ, mặc blouse trắng nên liên tưởng tới Bạch Vô Thường.

“Cao Kiện, có chuyện gì?” Nét mặt Tần Chinh chả có gì là vui vẻ, nắm lấy gáy cậu ta, kéo cậu ta ra xa tôi.

Tôi bỗng dưng nhớ ra, người này chính là người hôm qua nói với tôi rằng Tần Chinh gặp chồng dì cả.

Cao Kiện giơ tay ra với tôi, cười hì hì nói: “Chào chị dâu, em là Cao Kiện, em học khóa dưới hai người, đại danh của sư huynh và sự tấu với em như sấm bên tai.”

Tôi ngẩn ngơ gật đầu, vừa định giơ tay ra nắm lại, đã bị Tần Chinh túm được, kéo về. Thái dương Tần Chinh giật giật nói: “Đừng để ý đến nó.”

Tôi có thiện cảm với Cao Kiện, chỉ cần tôi không phải bệnh nhân của cậu ta là được. Tôi hỏi. “Cậu làm bác sĩ ở bệnh viện này ư?”

Cậu ta nói: “Em vừa kết thúc thực tập, nhưng mà còn đang học.”

“Khoa gì?”

“Sinh dục tiết niệu.” Như là sợ tôi không hiểu, cậu ta lại bổ sung, “Không phải xem dưa chuột thì là xem hoa cúc.” ;))

Tôi yên lặng cúi đầu, rốt cuộc cũng hiểu vì sao Tần Chinh bảo tôi cách xa cậu ta ra.

“Cậu rốt cuộc có chuyện gì?” Tần Chinh dạy thái dương, định ấn gân xanh xẹp xuống.

“Không có chuyện gì, chỉ là sang chào hỏi anh chị thôi. Nhân tiện hỏi giúp người ta một chút ... “ Cao Kiện ngồi xuống bên cạnh Tần Chinh, hời hợt, “Sư huynh, có thể rút thêm 300cc máu nữa không?”

Tôi chút nữa phun cả mồm cơm ra.

“Yên tâm, không phải muốn anh hiến máu bây giờ, có điều nhóm máu này của anh bây giờ không có trong kho, nhờ đâu sau này anh gặp chuyện không may, thì chính anh cũng có thể dùng được, anh nói phải không.”

Tôi muốn làm nổ hoa cúc của nó, đừng ai đến cản tôi!

MLGB, dâm, tiện vô hạn, trong cuộc đời tôi lần đầu tiên gặp!

MLGB: nghe nói tương đương với motherfucker :|

Cao Kiện quay đầu nở nụ cười hèn mọn với tôi, nói: “Bây giờ nếu mà hiến máu, còn tặng một lần bảo dưỡng hoa cúc miễn phí nha! Cá nhân em vì tình bằng hữu mà phục vụ.”

Tần Chinh dứt khoát đá ngã ghế dựa của cậu ta, tay run lên, rất cẩn thận vẩy canh lên quần áo cậu ta.

Lực vạn vật hấp dẫn của nhân vật chính: Cuộc sống của chúng tôi luôn có đủ loại cực phẩm.

Aizz, làm người quả thật không thể quá xuất sắc ...

17. Chương 33-34

Chương 33: Ban ngày tuyên dâm là không có lợi cho việc xây dựng xã hội của đồng.

Tôi trước nay vẫn tin rằng, đại học X là một trường đại học có phong cách học tập chặt chẽ, nghiêm ngặt, để đào tạo nhân tài chứ không phải cặn bã cho xã hội.

Sự thật chứng minh, cặn bã từ đại học X tung hoành khắp thiên hạ, ở mỗi một góc xã hội lại kiên quyết bền bỉ đào chân tường xã hội chủ nghĩa, sức mạnh tương đương với một nàng Mạnh Khương (1). (Thầy càng giỏi đám cặn bã càng đông?)

Trở về phòng bệnh, tôi nói với Tần Chinh: “300cc a... Đáng sợ thật, một lần chồng dì cả đến thăm anh mà bằng cả đời em gặp dì cả rồi.”

Tần Chinh đen mặt đẩy tôi ngã trên giường.

Tôi quay sang nhìn anh, cười xảo quyệt: “Anh có phải cơm no rượu say là nảy ý dâm, dục rồi không?”

Anh hôn má tôi, giọng khàn khàn: “Em nói xem?”

Tôi quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời lên cao, vì thế nói “Ban ngày tuyên dâm là không có lợi cho việc xây dựng xã hội hài hòa.”

Anh vùi đầu ở cổ tôi, cười thầm một tiếng, hơi nóng ẩm ướt ở cổ khiến tôi nhin không được xoay xoay cổ, “Chu Tiểu Kỳ...” Giọng anh nhẹ như nói mê.

“Ồm ...” Tôi tìm một tư thế nằm thật thoải mái, nhắm mắt lại muốn ngủ, “Anh đào em đã rửa sạch rồi, để trong tủ, anh tự mình lấy ra mà ăn.”

Anh thở dài, đứng lên, tôi nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy một đợt sột soạt sột soạt, sau đó trên môi chột lạnh, mở mắt ra, thấy anh đang cầm một quả anh đào chà nhẹ lên môi tôi.

Tôi biết nghe lời há mồm ăn, đột nhiên nhớ ra nói: “Nghe nói người có kỹ thuật hôn tốt có thể dùng đầu lưỡi thắt nút cổ họng anh đào.”

Thật ra tính Tần Chinh rất trẻ con, tỷ như nghe xong câu tôi nói, anh sẽ chứng minh kỹ thuật hôn của mình cũng không tệ, tôi thấy anh nhú mày, môi mỏng nhếch lên, quai hàm khê nhúc nhích, thật là có chút không đành lòng, vì thế mang cả con nhào về phía anh.

“Vệ Dực gây phiền phức cho anh ư?” Tôi dựa vào ngực anh hỏi.

“Chỉ là chuyện tài chính, yên tâm đi, giải quyết xong rồi.” Chuyện trong công ty, anh luôn chẳng bao giờ nói với tôi, bởi vì nói tôi cũng không hiểu, bình thường anh chỉ nói cho tôi biết giải quyết xong rồi hay chưa thôi.

“Anh không ngủ một đêm vì giải quyết phiền phức đấy sao?”

“Uhm” Anh gật gật đầu, “Sáng sớm ngày thứ hai anh tới công ty làm thủ tục từ chức, mọi việc xong xuôi, tinh thần hơi lơ lửng, lúc đi đường cao tốc liền ngủ gật.”

Đường cao tốc quả thật là một nơi dễ khiến người ta ngủ gật khi lái xe, hơn nữa với tốc độ đầy đặn vào cái gì cũng đều khùng khiếp.

Nói ra tôi vẫn còn thấy sợ.

Tôi che mặt khóc ầm ức, “Anh về sau phải cẩn thận hơn đấy, cũng không thèm nghĩ xem cô nhi quả phụ chúng em nếu không có anh về sau phải làm thế nào ...”

“Anh sai rồi ...” Anh tiếp tục thở dài nhận sai, nhẹ giọng xin lỗi, dứt khoát nhận hết lỗi lầm. “Anh không nên tắt di động, không nên giấu em, không nên hung dữ với em, không nên để em một mình tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe, không nên để em một mình về nhà dưỡng thai ...”

“Ồ ...” Tôi cắt lời anh, “Thật ra em đâu có cần yêu chiều như vậy, hơn nữa em cũng không trách anh nhiều như vậy ...” Giọng tôi lại chuyển, hung dữ nói, “Có điều ai bảo anh không nói rõ mọi chuyện, Bạch Vi lại nói về quan hệ giữa hai người mờ ám như vậy!”

Tần Chinh có chút tổn thương nói: “Anh làm sao biết cô ta nói gì với em, em muốn anh giải thích chuyện Bạch Vi, nhưng là thật không có gì để mà giải thích.”

“Thư tình cô ấy viết cho anh thì sao, sao anh không nói cho em biết?”

Tần Chinh bắt đầu dĩ vãng: “Người viết thư tình cho anh nhiều như vậy, anh sao nhớ được cô ta là ai? Chẳng lẽ em muốn anh việc gì cũng báo cáo lại ... Tiểu Kỳ, em giận rồi?”

Tôi quay lưng lại không để ý tới anh, mặc anh nhẹ nhàng chọc chọc vai tôi.

Sau một hồi im lặng, anh ôm tôi từ phía sau, tay dừng trên cái bụng hơi lộ ra, môi mềm ầm ập lướt qua lướt lại ở gáy tôi, nhẹ giọng nói: “Em nói muốn rời đi, đấy là chuyện anh sợ nhất.”

Anh nói: “Em chẳng thiếu gì cả, có gia đình hạnh phúc, có người thân và bạn bè yêu mến, em nói biết thỏa mãn với những cái hiện có thì sẽ luôn vui vẻ, lại vô dục vô cầu, anh không biết em muốn thứ gì, anh có thể cho em thứ gì.”

Trên tim tôi có một cây đàn, chỉ anh mới có thể kích động.

Tôi cảm thấy mình rất hiểu anh, biết từng thói quen nhỏ, điểm tốt điểm xấu của anh, biết anh thích gì, ghét gì, hiểu ý nghĩa ẩn chứa trong từng ánh mắt của anh, nhưng đúng là vẫn còn thiếu chút tin tưởng, lại còn chút thiếu chắc chắn. Phụ nữ chúng tôi a, luôn cần dỗ dành, thích nghe lời thủ thỉ, thích suy nghĩ linh tinh, đàn ông bọn họ lại không thích giải thích, hoặc là cảm thấy một số việc cần bản không cần giải thích, bọn họ làm cứ làm, chúng tôi nghĩ cứ nghĩ, dù không có hiểu lầm cũng sinh hiểu lầm, rồi càng lúc càng xa nhau.

Tôi vẫn tin Tần Chinh yêu tôi, chưa từng nghi ngờ điều này, chỉ là hai người ở bên nhau, không chỉ cần yêu là đủ, cần gần gũi nhau, sống bên nhau, cần thẳng thắn thành khẩn nhưng cũng cần có không gian, tìm được tư thế ôm ấp, che chở nhau phù hợp nhất.

Tựa như giờ phút này, phù hợp như thế này.

Lồng ngực anh theo hô hấp khe khẽ phập phồng, tim đập vững vàng, khỏe khoắn hòa cùng nhịp tim tôi. Tôi luôn nghĩ rằng anh là một người kiêu ngạo, tự tin; lại luôn vô thức hiện ra trước mặt tôi vẻ yếu ớt và yêu một cách hèn mọn. Nghe nói, chỉ có yêu sâu đậm lắm mới có thể tỏ ra hèn mọn.

Anh nói không biết tôi muốn thứ gì, anh có thể cho tôi thứ gì, thật ra thứ tôi muốn không nhiều lắm.

Tôi nói: “Em muốn ăn anh đào.”

Anh đứng dậy nhón một quả cho tôi, tôi kéo cổ anh xuống, dán lên môi anh, nhìn đôi mắt đen láy của anh, cười mà không nói.

Tôi muốn một người, ngay cả tôi thiếu tay thiếu chân, tôi ăn cơm anh phải bón, tôi ra ngoài anh phải đẩy, tôi lên lầu anh phải công, cũng không rời bỏ nhau, hiểu nhau thương xót lẫn nhau. Đối với toàn thế giới mà nói, anh là 60 triệu người mới có một, với tôi mà nói, anh chính là toàn thế giới.

Tất cả những thứ anh cho, tôi đều muốn.

Tất cả những thứ tôi muốn, chỉ anh mới có thể cho.

Nghe nói đàn ông là phái hành động, không thích giải thích, vậy những lời này tôi sẽ không nói cho anh nghe, hôn anh là được rồi.

Tần Chinh ở lại bệnh viện bị vây lại xem hai ngày, tôi vốn đang cảm thấy cảm giác tội ác của nhà tư bản khi ở phòng bệnh cao cấp, nhưng khi tản bộ một vòng ở canteen thấy Tần Chinh bị ong bướm quây lấy cực kỳ vô nhân đạo, tôi bỗng chốc cảm thấy có đôi lúc phạm tội cũng là rất tất yếu.

Lúc Tần Chinh đổi thuốc, tôi ở một bên xem, nhìn vết sẹo trên trán anh, tôi tỏ vẻ: “Anh có thể đi đóng Harry Potter 8 được đấy.”

Cao Kiện gật đầu phụ họa: “Nếu sư huynh đi diễn, phóng vé nhất định sẽ lập kỷ lục mới.”

Tôi nghi hoặc nhìn cậu ta: “Vì sao một người xem đưa chuột, hoa cúc như cậu lại tới đổi thuốc cho anh ấy?”

Cao Kiện cười hì hì nói: “Vì cái gì em cũng biết qua qua một chút, cuộc sống mới rục rờ hơn một chút chứ.”

Bệnh viện XX, các thứ đều không tin được!

Tần Chinh khoanh tay, mặt lạnh tanh chịu Cao Kiện tàn phá.

“Sư huynh, đừng bày vẽ mặt này ra nữa, cười cái coi.”

Tôi bắt lực dựa tường, “Em khóa dưới Cao Kiện à, phiền cậu nhanh tay lên chút.”

Đầu người đàn ông của tôi còn đang trong tay cậu ta, tôi chỉ có thể ăn mềm nói mỏng. Đợi đổi thuốc xong rồi, Tần Chinh dứt khoát kéo tay tôi bước đi, làm thủ tục xuất viện.

Cao Kiện nhiệt tình đưa tiễn: “Sư huynh, tuần sau tới khám lại nha!”

Lòng tôi khó chịu: “Chúng ta lần sau đổi bệnh viện đi.”

Tần Chinh tâm trạng nặng nề gật gật đầu.

Tôi rất ngạc nhiên hỏi: “Đây rốt cuộc là bệnh viện kiểu gì chứ, làm xằng làm bậy như vậy, ột tên trong khoa sinh dục tiết niệu trị thương đầu cho anh, anh cũng không phải voi mà chim chóc mọc trên mặt.”

Khóe mắt Tần Chinh giật giật, tâm trạng rõ ràng càng nặng nề hơn. “Ba Cao Kiện là viện trưởng bệnh viện.”

Tôi đột nhiên cảm thấy, Cao Kiện không chọn khoa phụ sản, đã coi như là một công dân lương thiện rồi.

Về đến nhà đã là buổi tối rồi, trong nhà không có đồ ăn, chúng tôi trực tiếp mua đồ ăn bên ngoài gói mang về, lại đúng lúc gặp chủ nhà tới thu tiền thuê nhà. Tần Chinh đàm phán với chủ nhà, tôi đem đồ ăn vào phòng bếp, thu dọn một chút, lúc đi ra thì chủ nhà đã đi rồi.

“Nhanh như vậy đã nói xong rồi?” Tôi vừa lau tay vừa hỏi.

“Uhm” Tần Chinh gật gù đầu, “Chúng ta ở lại vài ngày là về thành phố A, tiền thuê nhà không cần trả thêm nữa, đồ đạc trong nhà không mang đi thì để lại cho anh ta, anh ta sẽ trả tiền.”

Tôi có chút luyến tiếc nói: “Bây giờ giá nhà tăng gấp đôi rồi, sớm biết thế đã mua rồi, bây giờ bán đi đã kiếm gấp đôi rồi.”

Tần Chinh nói: “Anh có mua”

Tôi bỗng chốc ngẩng đầu trừng anh: “Anh mua lúc nào, sao em không biết, anh kim ốc tàng yêu!”

Tần Chinh cười một tiếng: “Phải, giấu yêu tinh lợn là em này.”

Tôi thật tổn thương. “Anh mua lúc nào, mua ở đâu?”

Lúc chúng tôi mới ở chung, hai người đều là vừa tốt nghiệp đại học, chẳng có bao nhiêu tiền, tiền nhà cho lại không thêm lấy, chỉ có thể tự mình nghĩ cách, sau này khi ổn ổn chút rồi mới thuê được căn nhà 1 phòng, 2 buồng này. Sau dù Tần Chinh nhiều tiền hơn, ở quen rồi cũng không muốn chuyển, bây giờ muốn chuyển đi rồi mới hối hận lúc trước không cần rằng mua phòng đợi khi tăng giá.

“Anh mua ở thành phố A, anh nhớ có nói với em rồi.”

“Em không nhớ là mình đã được nghe.”

Tần Chinh nở nụ cười.” Chính xác. Nguyên nhân chính là bởi em nhớ không rõ, chứ không phải em chưa từng được nghe.” Anh chỉ chỉ trán tôi, “Về tiền nong, em tới bây giờ chỉ nhớ được tiền nhỏ, không nhớ được tiền lớn.”

Anh nói câu này thật sâu sắc, tôi nhớ rõ một hộp thức ăn ở Carrefour bán ba đồng 5 ở WalMart bán ba đồng 6, nhưng với những thứ giá vượt quá tiền lương của tôi, tôi thực sự không nhớ được ...

Tuy rằng đây là sự thật, nhưng bị anh khinh thường như vậy, là một sinh viên ưu tú của khoa xã hội, tôi vẫn cảm thấy thật đau lòng.

Tần Chinh nói: “Tiền của anh phần lớn là ở thị trường chứng khoán và hối đoái, chỉ lấy một phần tiền lương đi mua hai căn phòng ở thành phố A, những chuyện này đều ghi rõ trong sổ sách, chính là em không xem thôi.”

Tôi phản bác: “Em xem!” Sau đó yếu ớt nói, “Chỉ là xem không hiểu ...”

Nếu tôi xem mà cũng hiểu được, đại học X còn lập nên khoa kế toán làm gì!

Tần Chinh cười cười nói: “Anh biết em xem không hiểu.”

Đàn ông a, bụng anh đen lắm.

“Rốt cuộc anh mua lúc nào a, bao giờ thì đưa em đi xem? Để đầu tư hay là để ở?” Tôi đi theo Tần Chinh vào bếp, anh xoay người đặt tôi lên ghế, cầm cốc cốc lên đỉnh đầu tôi, nói: “Chờ em mang họ Tần đã, anh sẽ đưa em tới xem.” Anh đây là đang lấy lợi dụ dỗ tôi.

Tôi nói: “Có thể thương lượng chút không, anh theo họ em nhé?”

Anh nhéo mũi tôi, nói: “Ăn cơm”

Cơm nước xong, tôi ngồi trên sofa xem TV, anh rửa bát trong bếp, sau đó gọt hoa quả, bưng đĩa đưa tới trước mặt tôi, cho tôi thể nghiệm chút cảm giác làm bà chủ.

Đạo này hay nhìn thấy trên weibo cái phát biểu thề thốt ra về 2B như “Chồng trung thành với vợ như trung thành với Đảng”, việc này chứng minh, tiêu chuẩn người phụ nữ của thế kỷ mới là: Ở bên ngoài là công bộc của nhân dân, về nhà là địa chủ phong kiến. Thích bóc lột, nhất là bóc lột nhân dân, thích lao động, nhất là xem nhân dân lao động. Chính quyền là dựa vào báng súng, giữ vững địa vị lãnh đạo tuyệt đối trong gia đình cả trăm năm không thể lay chuyển, khắc sâu ổn định chuyên chính vô sản. Anh vô sản, tôi chuyên chính.

Tìm hiểu thêm về Chuyên chính vô sản ở đây, aizz, cái môn này mình đi học cũng đều mà hình như toàn ngủ gật hay sao ý, chả được chữ nào vào đầu :(

2B: 2 ý chỉ ngu ngốc, 2B ý chỉ đặc biệt ngu ngốc ;))

Tôi cảm thấy đây quả thật chính là khắc họa chân thật nhất về quan hệ giữa ba mẹ tôi, cũng là mục tiêu cố gắng của tôi và Tần Chinh, tôi tin rằng anh nhất định sẽ bằng lòng cùng tôi cố gắng.

Anh cuối cùng cũng sẽ nhận ra, tất cả phụ nữ đều đáng yêu, chỉ có điều là đã từng. >:)

=====

(1) Nàng Mạnh Khương: là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vì mệt dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn. Ngày nay, tại quận Sơn Hải Quan thuộc địa cấp thị Tần Hoàng Đảo của tỉnh Hà Bắc có miếu thờ Mạnh Khương Nữ. (Nguồn wikipedia) Chương 34: Tới đến là có thể ...

Tên chương này là về sau của tên chương trước, cho nên ... ờm, có cảnh hot :> ... đang đoán không biết nên rate 14+ hay 16+ :-?

Còn lại mấy ngày, chúng tôi vội giải quyết những chuyện còn tồn đọng.

Thẩm Phong gọi điện tới mắng tôi: “Chu Tiểu Kỳ, con ngốc này!”

Tôi giờ điện thoại ra xa, ngân dài giọng hỏi: “Làm sao ...”

Nó thở hổn hển mấy hơi, sau đó hỏi: “Mày bao giờ thì mở tiệc cưới ...”

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua trong phòng, lại đi ra ban công vài bước. “Tao vẫn còn phân vân ... Tần Chinh vẫn chưa cầu hôn tao nữa.”

“Là từ lần trước cầu hôn bị Cố Thiệu quấy rối, mày không đồng ý cho tới giờ cậu ta vẫn chưa cầu hôn lại ư?”

Tôi nghĩ đến lần nói chuyện trong phòng bếp lúc trước, “Chắc cũng coi là có, nhưng mà không có thành ý, quá là uyển chuyển.”

“Kết hôn là việc cả đời, cầu hôn cũng thế. Lần này giải quyết chuyện Bạch Vi cũng coi như cậu ta dứt khoát, sạch sẽ, có điều cậu ta vẫn cần được thử thách dài dài...”

Tôi ngắt lời nó, vuốt cằm nói: “Tao vẫn cảm thấy, anh ấy muốn cho tao một niềm vui bất ngờ.”

Thẩm Phong nghi hoặc nói: “Dựa vào cái tư duy của sinh viên tự nhiên như cậu ta, hiểu được cái gọi là lãng mạn, cái gọi là niềm vui bất ngờ ư? Chắc không phải là cầm một xấp tiền hay là sổ tiết kiệm đi cầu hôn với mày chứ.”

Tôi nói: “Ngay cả đứa học xã hội tiêu chuẩn như mày cũng hiểu được cái gọi là tư duy, chắc là anh ấy cũng biết được cái gọi là niềm vui bất ngờ đi.”

Thẩm Phong quả quyết nói: “Cút, còn không phải là trang bức !” (giả vờ lợi hại)

Tôi nghiêm túc nói: “Chị có bức, không cần trang.”

Nó cười phụt một tiếng: “Phải, vẫn là ngốc bức.” (ngu không thuốc chữa)

Chỗ này toàn slang :-s

Chậc... sóng điện não của nó và Chu Duy Cẩn thật là đồng bộ cao độ a, tôi nghi ngờ sâu sắc nó là chị em sinh đôi thất lạc nhiều năm của tôi.

Tần Chinh lục tung trong phòng một trận, bấy giờ mới đi đến cạnh cửa hỏi tôi: “Tiểu Kỳ, em có nhìn thấy một bức thư của anh không?”

Tôi hạ giọng nói với Thẩm Phong: “Mai tao ngồi máy bay về thành phố A, không cần đến tiễn, chắc không lâu nữa mày cũng phải đi ăn cưới thôi.” Sau đó cúp điện thoại quay đầu tìm Tần Chinh.

“Thư gì?”

“Thư màu vàng, đặt trong ngăn kéo của anh.” Tần Chinh chỉ chỉ không gian cá nhân của anh, tôi nghĩ nửa ngày, vỗ tay nói: “Em nhớ ra rồi!”

Một ngày, một tháng, một năm nào đó, tôi vốn là định mang đi chất vắn Tần Chinh, kết quả vì chuyện được giải quyết một cách bất ngờ, lá thư này đã hoàn toàn bị lãng quên trong một góc túi nào đó của tôi.

Tôi tìm thấy thư rồi, giao cho Tần Chinh đồng thời thẳng thắn xin nường tay.

Tần Chinh nhận lại thư, nghi hoặc nhìn tôi: “Em thật chưa xem qua thư hả?”

Tôi tủi thân nhìn anh: “Anh không tin em ...”

Tần Chinh cất thư đi rồi, nói: “Anh tin.”

Tôi rướn người lên: “Vậy rốt cuộc là nội dung viết gì?”

Anh cúi đầu, nhìn tôi tình cảm, nói: “Bí, mật.”

Tôi lại tổn thương. “Anh không thẳng thắn.”

Anh cúi mình, cười hôn môi tôi: “Tin anh, em sẽ thích bí mật này.”

Tôi vì bị sắc đẹp làm mê muội, để mặc anh đùa bỡn, quyết định tin lời anh.

Anh thở hổn hển, từ trên trán tôi khàn giọng nói: “Lâu rồi không ôm em ...”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Anh xem, con bây giờ có thể nghe được, có thể cảm giác được, tuy là em cũng biết nó chắc là muốn nhìn thấy ba sớm một chút, nhưng chắc không phải lấy cách thức và tư thế này, anh nói phải không.”

Anh thở dài, buông tay đang ôm tôi ra, cắn tai tôi nói: “Em chờ đây ...”

Tôi trước nay chưa từng nghĩ về chuyện ba ngày sau, cho nên không chịu chút áp lực nào nói với anh: “Hôm nay thu dọn hành lý, mai về nhà, đợi ngày kia ...”

Theo như sách viết, ham muốn của phụ nữ có thai từ tháng thứ tư đến tháng thứ bảy là mạnh nhất, cuối cùng Tần Chinh bắt đầu nghi ngờ tính chân thật của những thứ viết trong sách.

Tôi vô tội nhìn anh, nhún nhún vai, cắn một miếng chân gà. “Có thể là, ham muốn đều biến thành thèm ăn.”

Ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, Chu Tiểu Kỳ tôi là một người cực kỳ thuần khiết, người cả Trái Đất này đều biết. Đảng còn chưa bắt đầu của đồng, tôi của đồng bản thân trước, hơn nữa gay gắt yêu cầu đồng chí đảng viên Tần Chinh cùng hưởng ứng lời đảng kêu gọi với tôi, chẳng những không thể làm những chuyện không của đồng, thậm chí nghĩ cũng không thể nghĩ, nhìn cũng không được nhìn!

Của đồng: hài hòa. Bạn nào đã từng đọc Chết, sập bẫy rồi sẽ thấy nó rất quen ;))

Tôi ợ một cái hỏi: “Anh nói, vì sao party lại là đảng, nó không phải là đọc gần giống “đang” ư? (đùng quần, háng) Ý cảnh không của đồng a ...”

Tần Chinh thở dài nói: “Em ăn đồ của em đi, vấn đề sâu xa như vậy, không thích hợp để em suy xét.”

Trở về thành phố X rồi, Tần Chinh trước đưa tôi về Nhà Trắng, sau đó tự về nhà mình, ba mẹ tôi sau khi sự việc xảy ra mới đột nhiên nảy sinh nghi vấn, sau khi gọi điện thoại vài lần đều bị trả lời qua quýt, đợi khi Tần Chinh tới cửa, lộ ra vết sẹo Harry Potter của anh, hai ông bà già mới vỡ lẽ, chẳng qua việc đã qua

rồi nên cũng không lo lắng nhiều, mở miệng trách mắng vài câu, Tần Chính lại khiêm tốn nhận lỗi, họ cũng không nói gì thêm.

Chẳng qua là tối đến mẹ tôi lần mò tới phòng tôi, bắt đầu tiến hành xâm nhập chuyện trò về chuyện giữa tôi và Tần Chính, tất cả đều phải báo cáo tỉ mỉ.

“Mày và Tiểu Tần có phải có chuyện gì hay không?”

“Không a ...”

“Đừng lừa mẹ mày, lúc mẹ mày với ba mày cãi lộn, đòi ly hôn, đuổi giết tiểu tam ở ngoài chợ, mày còn chưa được mặc quần kia!”

Tôi hít một hơi lạnh, “Ba mẹ đã từng âm ỉ đòi ly hôn sao!”

Mẹ già tay lớn vung lên: “Vợ chồng làm sao không âm ỉ vài lần được. Đừng dối đề tài, nói chuyện mày với Tiểu Tần.”

“Vốn là có chút chuyện, bây giờ không phải giải quyết xong rồi sao.”

Mẹ già gật gật đầu, “Tao đã nhìn ra rồi, lần này về cảm giác hai đứa không gượng gạo như lần trước nữa.”

“Gượng gạo?”

Tôi ngẩn người, “Rõ ràng như vậy sao?”

“Mày mang cái bộ dạng tủi thân, uất ức, giận mà không dám nói; tao nuôi mày hai mươi mấy năm còn chưa thấy được mấy lần, khẳng định là có vấn đề. Thật ra thằng bé Tiểu Tần tuy không phải người nói nhiều, nhưng bụng dạ rất thật, người là không có chỗ nào bắt bẻ được, nếu có vấn đề thì chắc chắn không thể là vấn đề của mình nó, tao thiên vị mày, nhưng cũng thương Tiểu Tần. Mày tuy là bình thường ngốc nghếch ngô nghê, nhưng mà lại giống ba mày, đều là thằng con săn sắt bắt con cá rô, chuyện giữa hai đứa, tao cũng không phải lo lắng nhiều, vợ chồng cãi nhau đầu giường làm lành cuối giường, tao nghĩ người cuối cùng phải nhượng bộ lại còn là nó.”

“Mẹ, mắt thần của mẹ mở ra một cái, hỏa nhãn kim tinh chiếu một cái, yêu quái không còn chỗ ẩn nấp a!”
Tôi ca ngợi mãi không thôi, cảm thấy mình trong quá khứ coi thường mẹ già như vậy thật là có mắt không thấy Thái Sơn! Nhưng mà lời bà nghe rõ ra có vẻ như khen tôi vài câu, mà thế nào vẫn thương Tần Chính – đứa con rể còn chưa qua cửa kia chứ?

Mẹ già hừ một tiếng, “Còn phải nói! Mấy đứa chúng mày còn quá trẻ, còn chưa khôn ngoan, lòng có chuyện gì đều viết hết lên mặt, lại còn tưởng là mình giả bộ giỏi! Hôm đó chúng ta đến tiệm chụp ảnh kia, đứa con gái tên Bạch Vi đó có phải có chuyện gì với mày không?”

“Sao mẹ biết!” Tôi kinh ngạc.

“Liếc mắt một cái là nhìn ra! Hơn nữa em trai mày cũng khai báo với tao rồi ...”

“Cái gì!” Tôi nhảy dựng lên, nghiêng răng nghiêng lợi, “Chu Duy Cẩn đáng chết!”

“Đừng trách em mày, thật ra nó cũng không nói gì, lúc ăn cơm tối tao nói “Anh rể mày ngoại tình”, nó nói “Mẹ cũng biết ư” ...”

Tôi: “...”

Chu Duy Cẩn dù có tình quái, thì cũng chỉ là vất mũi chưa sạch, tôi quả nhiên đã đánh giá cao IQ của nó, đáng mừng đáng mừng, nó cũng có bước tiến bộ.

Vì thế Chu Duy Cẩn cứ thế tiết lộ tất cả mọi chuyện ẹ tôi, mẹ tôi lại dùng hiểu biết tích lũy qua mấy trăm bộ phim máu chó Hongkong, Đài an, Hàn Quốc, Nhật Bản để tập hợp lại thành một chỉnh hợp, rồi sắp xếp lại tất cả các sự việc.

Tôi im lặng một lát, hỏi: “Mẹ, mẹ có cảm thấy con và Bạch Vi giống nhau không?”

Mẹ tôi sững sờ: “Gì? Tao không nhớ rõ nó có cái dạng gì nữa rồi.”

Tôi khẽ ới ra một ngụm máu. “Vây lần đầu mẹ nhìn thấy cô ta, không cảm thấy nhìn rất quen ư?”

“Nhìn quen cái gì?” Mẹ già nghi hoặc đánh giá tôi, “Có phải có ai nói nó giống mày không? Thật là nói hươu nói vượn, tao nuôi mày hai mươi mấy năm, còn không biết mày bộ dạng gì? Mày giống y đúc mẹ mày lúc trẻ, Bạch Vi kia có thể có nổi nửa nét xinh đẹp của mày sao?”

Lời này của bà chính là biến thành khen chính mình, nhân tiện đả kích tôi, nếu Tần Chinh nghe được lời này, nghĩ đến 20 năm sau tôi sẽ giống y như mẹ tôi bây giờ, còn không sớm bỏ tôi mới lạ...

Có điều ... Quả nhiên nhìn lâu, để tâm rồi, người kia sẽ trở thành độc nhất vô nhị ư?

Sau khi lãnh đạo bàn chuyện, sáng sớm hôm sau Tần Chinh lại tới cửa, tỏ vẻ muốn đón tôi đưa đi. Ba mẹ nhiệt tình đón tiếp anh, tuy là tỏ vẻ mời ở lại, nhưng cũng đồng thời tỏ ra là nếu dám đi thì sẽ thả vũ khí hạt nhân. Tần Chinh đành phải ở lại, ăn cùng tôi phần cơm dành cho bà bầu.

Sau khi ăn trưa, ba tôi bày ra bàn cờ vua nói: “Tiểu Tần, tới làm một ván.”

Tôi nói: “Ba, sao ba không tìm mấy ông bạn già của mình ấy.”

Ba tôi nói: “Con có thích chơi cờ với lão già hay đi lại không hả?”

Tôi lắc đầu nói: “Không thích.”

Ba tôi nói: “Bọn họ cũng không thích.”

Tần Chinh lặng lẽ ngồi xuống, chơi với ông một ván cờ chiều.

Tôi theo mẹ nấu cơm, xem TV, không ngừng nghe thấy đoạn đối thoại sau đây,

Tần Chinh thản nhiên nói: “Chiếu tướng.”

Ba già phát điên nói: Bước vừa mới đi không tính! Không tính!”

Tần Chinh tiếp tục nói: “Chiếu tướng.”

Ba già tiếp tục phát điên: “Không tính, không tính, bước vừa rồi bác đi nhầm!”

Mẹ tôi xem kịch, lệ rơi đầy mặt rút khăn tay, “ Ôi ôi ôi ôi ... Thảm quá đi ... A Nạp Hi bị đánh thảm quá ...” Sau đó lớn tiếng xì mũi ...

Tôi quay đầu nhìn Tần Chinh, vừa lúc anh cũng chán muốn chết ngắc đầu nhìn tôi, cái giây phút 4 mắt nhìn nhau kia, tôi bỗng thấy lòng ngậm ngùi ...

Cùng là người thiên nhai luân lạc, yêu nhau đâu cần phải quen biết.

Ăn xong cơm chiều, mẹ tôi lại nói: “Tiểu Tần à, hôm nay ở lại đây một đêm đi, Tiểu Kỳ vẫn còn một bát canh gà chưa uống hết.”

Cho nên đến tối tôi ở trong phòng vừa cắn chân gà, vừa ra vẻ vô tội. Tần Chinh bất đắc dĩ ở bên cạnh sinh ra khó chịu.

“Này” Tôi lau lau bộ móng vuốt đầy dầu mỡ, sờ lên người anh, “Anh rốt cuộc muốn đưa em đi đâu hả?”

Anh tháo kính xuống, bỏ tạp chí sang một bên, quay đầu nhìn tôi.

“Nơi không có những người khác.”

Câu này nghe sao thật tà ác.

“Vây tối nay trong thư phòng, anh với ba em nói gì đó?”

Tần Chinh càng ngày càng giống người nhà tôi, anh nói: “Chuyện đàn ông, phụ nữ bớt hỏi đi.”

Tôi nheo mắt, ghé vào lỗ tai anh thổi hơi: “Có muốn hôn em ...”

Ánh mắt anh bỗng dưng trở nên sâu sắc, nhìn tôi thâm trầm, môi mông hơi mím.

Đầu lưỡi tôi đảo qua vành tai anh, nhẹ giọng nói: “Nói đi, nói đi, anh rốt cuộc có bí mật gì giấu em, không nói sẽ không cho anh hôn ...”

Anh cười khẽ một tiếng, đột nhiên chuyển mình, hai tay chống bên hai sườn tôi, giữ chặt tôi trong khoảng không gian giữa hai tay anh, mặt dựa vào rất gần, chóp mũi chạm nhau, trao đổi khí thở, trong đôi mắt tôi đen tình, dục cuộn cuộn, khàn giọng nói: “Anh muốn hôn, em thoát được ư?”

Tôi trừng mắt nhìn, suýt nữa biến thành mặt gà chọi. “Anh muốn làm gì?”

Anh hơi nghiêng đầu, “Em nói xem?”

Tôi nói không nên lời, vì anh đã chặn miệng tôi lại. Tôi chẳng có chút khí tiết thà chết không chịu phục nào của các bậc tiên liệt trong động Tra Tử, anh dùng mỹ nam kế một chút thôi, tôi đã thành Hán gian rồi.

Vốn tôi cũng quen anh nhiều năm như vậy a, mấy năm nay, Harry Potter cũng lớn dần mất nét rồi, anh lại càng ngày càng có sức hấp dẫn, làm cho tôi dâng trào a ...

“Ồm ...” Tôi khó chịu hừ hừ hai tiếng, phát hiện ra không biết từ khi nào đã biến thành tôi khóa ngồi trên người anh, tiểu Tiểu Tần đang để ở lối ra của tiểu tiểu Tiểu Tần, váy ngủ tôi mặc bị anh kéo cao tới bên hông, ngón tay anh ở trên lưng tôi gầy một cái, bộ ngực vì mang thai mà phải mặc bra tăng một cỡ nhất thời được giải phóng đến là thoải mái, anh cắn kéo vạt áo trước của tôi xuống, hơi nóng ẩm ướt kích thích bộ ngực mẫn cảm, anh cúi đầu ngậm lại, khẽ cắn, tôi khẽ rên một tiếng, không còn sức lực dựa vào vai anh, mơ mơ màng màng nói: “Thật ra em chẳng có vẻ gì là muốn làm cả ...”

Bởi vì khóa ngồi, anh không cởi quần lót của tôi, chỉ là dùng tay gạt đáy quần ra, xoa xoa nơi sớm đã ẩm ướt lúc nặng lúc nhẹ, khàn giọng cười khẽ: “Thật sao?”

Tôi lắc eo lẩm bẩm: “Nhưng mà sao lại muốn dùng tư thế kỳ quái như này?”

“Sách viết tư thế như này sẽ không đề lên em, hơn nữa lại càng thoải mái.” Khi nói chuyện, tiểu Tiểu Tần kích động bắn đạn.

Tôi thở dài: “Tần Chinh, anh thay đổi rồi.”

Không lâu trước đây anh tặng tôi câu này, tôi đổi tên rồi trả lại cho anh.

Anh kéo kéo cổ áo sơ mi của mình, lộ ra xương quai xanh gợi cảm, khoe mắt ửng hồng, môi mỏng hơi nhếch, hừ một tiếng hỏi: “Thay đổi như thế nào?”

Tôi nuốt nuốt nước miếng: “Trở nên càng đẹp trai hơn ...” Sau đó chủ động giúp anh cởi cúc áo.

Anh thở hổn hển hôn tôi, mí mắt, môi, ngực, bụng ... Hai tay vội vàng dò dẫm trên người tôi, tôi có thể cảm thấy được anh cần tôi, muốn có tôi, khát vọng tôi, cảm giác này lấp đầy trái tim tôi, giống như sắp tràn ra đến nơi vậy.

“Thật có thể làm ư?” Trong lúc ý loạn tình mê, tôi vẫn còn chút do dự.

“Có thể.” Anh đã muốn vận sức chờ phát, “Sách viết, giai đoạn giữa thai kỳ sinh hoạt vợ chồng nhiều có lợi cho lúc sinh.”

“Anh sao mà cái gì cũng biết thế ...” Anh càng giống phụ nữ có thai hơn tôi.

“Biết sơ sơ mà thôi.” Anh tì lên tôi, nóng rực mà cứng rắn. “Em cái gì cũng không biết, nên anh ít nhất thứ gì cũng phải biết qua qua ...”

Lâu rồi không hoan ái, tập trung gấp gấp khiến hai bên đều hừ một tiếng, tôi ôm chặt anh, run nhẹ: “Sách viết có thể sai không? Em sợ đâm vào con ...”

Tần Chinh đỡ người một chút, lập tức cắn răng, chuyển mình một cái, tôi kêu thất thanh một tiếng, hai đầu gối mềm nhũn, nhất thời không rõ mà hòa nhập lẫn nhau.

Anh nói: “Thực hành là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý.”

Tôi nói: “Thâm thật ...”

Thời điểm mấu chốt, tôi tuột xích, độ giác ngộ không cao bằng anh.

Oa oa oa oa ...

18. Chương 35-36

Chương 35: Anh bán mình, em nuôi anh.

Sự thật chứng minh, đàn ông đều là cần chăm sóc dạy bảo, rối loạn cũng không đáng ngại, quan trọng là khó chịu với người ngoài, lằng lự, dễ dãi với người nhà. Mao chủ tịch nói rất đúng, ai là người nhà của chúng ta, ai là kẻ địch của chúng ta, đây là vấn đề hàng đầu của cách mạng.

Sự thật lại chứng minh, Tần Chính làm đảng viên không phải phí công? Uống nước không quên người đào giếng, giây giây phút phút tưởng niệm lời Mao chủ tịch.

Một đêm làm lụng vất vả, tôi mơ về anh hùng cái thế. Ý trung nhân của tôi là một vị anh hùng cái thế, có một ngày tôi mặc áo giáp, chân đạp mây bầy sắc đi cưới anh ...

Mở mắt tỉnh lại, Tần Chính đã mũ áo chỉnh tề đứng ở đầu giường, vung tay một cái, rèm cửa sổ bị vén ra, ánh mặt trời chiếu xiên vào phòng, tôi mở nửa mắt ra nhìn anh, cảm giác anh tỏa ra ánh vàng lóng lánh như sắp thành Phật đến nơi rồi ...

Anh cúi xuống hôn lên trán tôi một cái, lại xoa xoa đầu tôi, nói: “Tỉnh thì dậy thôi, hôm nay chúng ta còn có việc phải làm.”

Tôi lập tức tỉnh táo lại!

Nhưng mà tôi còn phải dè dặt giả bộ cái gì cũng không biết, yếu điệu yếu ớt để anh dìu tôi đứng lên, anh phì cười, nhéo nhéo mặt tôi, rồi tay kéo tôi. “Mắt sáng như mắt trộm thế kia, còn vờ chưa tỉnh ngủ.”

Tôi nhìn đồng hồ báo thức, sau đó vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, mở cửa sổ, loáng thoáng nghe được mẹ già đang ở trong bếp cất giọng ca văng, hát “Thời thơ ấu” ...

Thật ra “Thời mãn kinh” có vẻ thích hợp với bà hơn.

Rửa mặt xong, vừa ngẩng đầu đã thấy qua gương Tần Chính đang nửa dựa ở cạnh cửa mỉm cười nhìn tôi. Tôi nhất thời cảnh giác, nhú mi, cười tủm tỉm hỏi: “Hôm nay còn chuyện gì phải làm a?”

Trong lòng tôi chỉ có hai chữ: Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn!

Việc tốt hay gặp trắc trở a, cơm chín thì nhanh lạnh, khi nào mới có thể chính thức dùng bữa a.

Tần Chính không đáp, hỏi lại: “Em thấy thế nào?”

Anh không phải Vệ Dục, cho nên tôi sẽ không nói “Hỏi lại em cậu ấy”. chỉ có thể nói: “Hỏi lại ông anh ấy! Biết rõ em ngốc không đoán ra, anh trả lời một tí thì sẽ mang bầu sao!”

Anh tiến lên hai bước, ôm tôi từ sau lưng, cúi đầu hôn má tôi, cười nói: “Em ngốc chỗ nào đâu, người nghĩ em ngốc mới là ngốc thật.”

Anh coi trọng tôi như vậy, tôi không nhận thì là không nể mặt rồi. Nhìn bộ dạng bánh bao này của anh, chắc là cầu hôn không xa nữa rồi, lúc trước anh còn nói niềm vui bất ngờ gì đó rốt cuộc là cái gì, quà Noel tặng trước ư?

Cái quả hồ lô này thật là giết chết cả đám tể bào não ít ỏi của tôi a!

Ăn sáng xong, Tần Chinh tay trái xách giúp tôi đám hành lý không biết đã được đóng gói xong từ bao giờ, tay phải nắm tay tôi, dứt khoát thoát khỏi nhà tôi.

Tôi nói: “Sao mà ra khỏi cửa lại giống bỏ trốn thế này.”

Tần Chinh khởi động xe, ánh mắt khê động, đột nhiên quay đầu nhìn tôi một lúc lâu, nhếch nhếch khóe môi, cười đến ý vị sâu xa: “Quả thật, giống ‘Tây Sương Ký’ vừa ra.”

‘Tây Sương Ký’ là câu chuyện cách mạng nói về nhà cách mạng giai cấp vô sản Trương Sinh Dục đào tường chủ nghĩa phong kiến, cuối cùng cùng với thiên kim tiểu thư nhà tướng quốc Thôi Oanh Oanh cùng nhảy vào nắm mồ tình yêu. Đáng tiếc trong câu chuyện này Trương Sinh cuối cùng thất bại, hấn phản bội giai cấp của chính mình, lao vào vòng ôm ấp của giai cấp địa chủ phong kiến, trở thành một phần tử trong cơ cấu tham hủ rộng lớn, kiên quyết góp một viên gạch cho chủ nghĩa phong kiến, còn sinh ra một đồng tiểu địa chủ, con con cháu cháu cũng không thiếu thốn ...

Tôi đột nhiên cảm thấy thật bi thương, tôi nói: “Vậy anh chính là Thôi Oanh Oanh khuynh quốc khuynh thành kia, em chính là Trương Sinh kẻ đa sầu đa bệnh.” Tôi tỏ vẻ thành phần của mình trong sạch, bần nông và trung nông tuyệt đối không giả.

Tần Chinh không nhịn được cười, ô tô từ từ ra khỏi garage, đánh giá hai chữ: “Khoe khoang.”

Tuy rằng Tần Chinh một câu là cho qua, nhưng dựa vào trực giác nhạy bén của mình, tôi cảm thấy chuyện này chắc không đơn giản như vậy. Phụ thân của nàng Thôi Oanh Oanh kia hình như là muốn Trương Sinh thi được công danh mới có thể lấy con gái ông ta? Ba tôi chắc không máu chó như vậy đi ...

Tôi kéo kéo tay áo Tần Chinh, “Này, ba em không làm khó dễ anh gì chứ?”

Tần Chinh dùng khóe mắt liếc tôi, “Em chỉ cái gì?”

Tôi uyển chuyển nói: “Ví như nói muốn bao nhiêu sính lễ.”

Mắt Tần Chinh chứa ý cười: “Em còn không hiểu ba em sao?”

“Ồm ... Ông ấy à, không thiếu tiền, nhưng thích sĩ diện nên khó nói. Nếu như ông muốn anh mang một đồng lớn sính lễ ...” Tôi khê cần môi nói, “Em sẽ đòi một đồng lớn của hồi môn! Chúng ta không thể lỗ vốn được, anh nói phải không?”

Ý cười trong mắt Tần Chinh càng sâu, “Vẫn là sinh con trai tốt hơn, con gái lớn rồi, khuỷu tay cũng hướng ra bên ngoài.” Tôi vừa muốn trở mặt, anh lại nói, “Hai chữ ‘chúng ta’ nói hay lắm, không thể lỗ vốn được.”

Tim tôi lại thấy ngòn ngọt, nhìn ngón tay hỏi: “Vậy ông rốt cuộc muốn bao nhiêu sính lễ?”

Tần Chinh nói: “Không cần sính lễ.”

Tôi ngây người: “A?” Không thể nào.”

“Không lừa em đâu.” Tần Chinh nói, “Em không cần lo chuyện này, yên tâm dưỡng thai là được rồi.”

“Uhm...” Tôi rầu rĩ lên tiếng, dùng khóe mắt liếc anh, “Vậy chúng ta là đang đi vào nội thành hả?”

“Phải” Tần Chinh nhìn phía trước không chớp mắt.

“Rốt cuộc là đi đâu?”

“Đến em sẽ biết.”

Từ hôm qua cho tới hôm nay, tôi vẫn chưa tìm được cơ hội lục soát người Tần Chinh, cũng không biết anh đã chuẩn bị nhần chưa, thật ra lúc như này rồi, anh dù có dùng cổ đuôi chó cầu hôn tôi cũng đồng ý, nhưng mà Thẩm Phong vẫn bảo cần lãng mạn ...

Từng có người giải thích về lãng mạn cho tôi như này: Chính là ngồi máy bay tới Disneyland Hồng Kông mua một chiếc kem sau đó chạy nhanh trước lúc kem tan hết để kịp đưa kem cho bạn.

Kiểu lãng mạn đót tiền như vậy, thực sự không phù hợp với phát triển bền vững, không có lợi cho việc kiến thiết mô hình xã hội tiết kiệm.

Kem có ngọt hơn nữa cũng không sánh bằng hai câu thủ thỉ của anh.

Ở cái lúc tim đập loạn nhịp, adrenalin tăng vọt như lúc này, mà lại bị kẹt xe trong cả hàng dài ở khu phố trung tâm thật đúng là một kiểu dày vò.

Giờ cao điểm đi làm, không có cách nào a ...

Tay phải tôi chống cằm, năm ngón tay khẽ vỗ vỗ má, nhìn hướng này, hình như là tới cục dân chính. “Phải rồi, đăng ký kết hôn giả của chúng ta sao lại không thấy nhỉ?”

Tần Chinh nói: “Hôm qua mẹ đưa cho anh rồi.”

Tôi quay phắt đầu nhìn anh. “Sao anh không nói cho em biết!”

Chả trách hôm qua mẹ tôi không thúc giục Tần Chinh với tôi đi đăng ký, bà chắc cũng bị thứ kia lừa rồi đi!

“Cũng không cần thiết mà.” Tần Chinh nhú mày, quay đầu nhìn tôi, “Cần thiết ư?”

Tôi ngây ngốc nhìn anh, vươn tay ra: “Trả em!” 10 đồng đâu!

Tần Chinh mỉm cười: “Anh đót rồi.”

“Vì sao!” 10 đồng của Cố Thiệu a!

Tần Chinh nói: “Anh lo là người khác nghĩ anh phạm tội trùng hôn.”

Mặt tôi nóng lên, rút tay về, xấu hổ nói: “Thật ra anh có thể nói trực tiếp hơn chút.” Tôi nói cũng thật thẳng thắn đi ...

Ý trung nhân của tôi là một vị anh hùng cái thế nha, anh nếu không đến cưới tôi, tôi đi cưới anh là được!

Hàng dài nối đuôi nhau từ từ chuyển động, cuối cùng cũng tản ra dưới sự chỉ đạo của cảnh sát giao thông. Tôi lắc đầu thở dài, thành phố này, mỗi ngày đều có nhiều tai nạn giao thông như vậy.

Tần Chinh lái xe, xuyên qua lòng khu phố, mắt thấy đã tới gần cục dân chính, nhịp đập tim tôi cũng hòa cùng tốc độ xe của anh, mà tốc độ xe của anh cũng không giảm lại, cứ như vậy mà xẹt một cái qua cục dân chính.

Khi ấy tôi mới ngây người ...

Tôi quay đầu nhìn anh, nhìn thấy môi anh nhếch lên chút ý cười, khuôn mặt tuần tú tràn ngập vẻ giảo hoạt, tôi cần môi trường mắt anh, anh nhìn phía trước, đầu cũng không quay sang nói: “Còn trường nữa, anh liếc hôn em.”

Tôi khinh thường nói: “Chồng già vợ già rồi ai sợ anh hôn a, cũng chỉ có ‘lắc xe’ là chưa chơi bao giờ thôi!” (Là trò lắc xe làm giường đó, lúc hành sự sẽ khiến xe rung lắc :”>)

Nét cười của Tần Chinh xuất hiện chút vết rạn, có điều kim cương dù có rạn nứt thế nào cũng không ảnh hưởng tới vẻ óng ánh, hoàn mỹ chia ra càng tăng thêm hào quang rực rỡ, giống như những sự vật tốt đẹp như này nếu thuộc về bạn thì lại càng tốt đẹp hơn. Tôi quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, khe khẽ thở dài.

Con đường phía trước xa xăm vắng vẻ, qua thôn này thì cũng chẳng còn tiệm này nữa (*); sớm biết thế đã chẳng làm kiêu rồi, lần đầu anh tìm tôi đi đăng ký tôi không nên chạy, anh cầu hôn tôi ở bệnh viện tôi không nên cự tuyệt — đều là do Cố Thiệu hại!

(*)cơ hội khó có được, không thể đánh mất.

Cuối cùng, xe có dấu hiệu giảm tốc độ, tôi nhìn xung quanh một chút, chỉ nhìn thấy một tòa nhà làm việc thật bề thế. Tần Chinh chạy xe vào gara trong lòng đất, mở cửa để tôi ra ngoài.

Tôi nghi hoặc nhìn anh: “Anh rốt cuộc là giở trò gì?” Tôi vươn tay ra, anh nắm lấy, đưa tôi lên lầu, nhưng vẫn không trả lời.

Thang máy ấn lên tầng 20.

Tòa nhà này không tồi, là tòa nhà lớn duy nhất được ba tôi bỏ qua không dính đại danh của mình lên. Lầu dưới là trung tâm thương mại cao cấp, bên trên là văn phòng, phòng làm việc của các công ty lớn nhỏ; độc lập đối diện sông, rất là phong cách, nhất là giá phòng và tiền thuê, giống như cô hoa khôi phong nhã nhất, chỉ có đứng xem từ xa chứ không thể đùa giỡn. Cô ấy có thể khiến bạn cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là tiện dân. Tôi đã đi ngang qua vài lần, nhưng chưa bao giờ vào trong.

Tôi nhìn thang máy lên một tầng rồi lại một tầng, người ra người vào, giữa đám nam nữ nhân viên muôn hình vạn trạng, một bà bầu bụng lớn như tôi có vẻ không hợp lắm.

Tế bào não của tôi gần như đều nhoáng một cái chết sạch, hoàn toàn không nghĩ ra được anh rốt cuộc muốn làm gì. Chẳng lẽ là kéo tôi lên nóc nhà cầu hôn? Tôi không đồng ý anh liền nhảy lầu?

Nhưng mà tầng 20 cũng không phải tầng cao nhất a ...

Cửa thang máy “ting” một tiếng mở ra, Tần Chính kéo tay tôi đi ra ngoài, rẽ trái hai bước là nhìn thấy một tấm biển lấp lánh – Công ty bảo đảm đầu tư XX.

Dựa vào học thức của tôi, tôi hoàn toàn không biết đây là làm gì ...

Tần Chính đang muốn kéo tôi đi khỏi, một người đàn ông trung niên bước tới phía đối diện, ngẩng đầu nhìn thấy chúng tôi, ngậy người một lát, lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, “Tần tổng, anh cuối cùng cũng đến, tôi đang muốn đi tìm anh đây.”

Tần tổng?

Tôi chớp mắt, quay đầu nhìn Tần Chính. Bởi vì có người ngoài, anh lại bày ra vẻ núi băng lạnh lùng, nghiêm túc; mặt mày thon gọn, khoe mắt hơi nhú, sống mũi cao thẳng đỡ đôi kính mắt viền vàng, vừa sắc sảo lại không mất đi phong độ của kẻ trí thức. Tôi đương nhiên là thích anh chỉ bày ra vẻ gợi cảm này ở nhà ỉn tôi xem thôi, nhưng là ở trường hợp công cộng, cái vẻ uy nghiêm không hề tùy tiện, dễ dãi này cũng khiến người ta tim đập thành thịch, khó kìm lòng được.

“Có chuyện gì ư?” Tần Chính dẫn tôi đi vào, người đàn ông trung niên kia nhìn tôi thêm một chút, lại đáp lời Tần Chính: “Vừa có một người khách muốn vay vượt mức khá lớn, nói muốn gặp anh ngay.” Nói xong lại cười tươi như hoa nói với tôi: “Vị này là phu nhân Tần tổng phải không?”

Tôi ngẩn ngơ nhìn ông ta, lại nhìn nhìn Tần Chính, có vẻ tinh thần vẫn chưa hồi phục.

Tần Chính trả lời giúp tôi: “Phải” Lại giúp tôi giới thiệu nói, “Đây là kế toán của công ty, Vương Ích.”

Tôi cười lên tiếng chào hỏi với ông ta, vẫn đang trong trạng thái người trên gờ.

Vừa nói chuyện đã vào tới đại sảnh làm việc. 3-5 cái ô vuông nhỏ, 3-5 cái văn phòng, 7-8 nhân viên, một cái phòng đón khách nguy nga lộng lẫy, cửa sổ sát đất đối diện sông lớn, cảnh đẹp vô hạn.

Tần Chính nói với Vương Ích: “Ông nói chuyện với khách một chút, tôi lập tức sẽ qua.”

Wang Ích gật đầu, xoay người rời đi. Mấy nhân viên chào hỏi Tần Chính, Tần Chính gật gật đầu, dẫn tôi vào một văn phòng.

Có lẽ là nhìn đến phát ngán mấy cái văn phòng bày biện ra vẻ của ba tôi rồi, nên nhìn căn phòng này cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua bên cạnh giá sách còn một cánh cửa đang mở, sau cửa là một phòng nghỉ hoàn hảo.

Một bộ nội thất màu vàng nhạt, giường, máy tính, bàn ghế, TV, tủ lạnh mini, thậm chí còn có lò vi sóng.

Tần Chính đặt tôi lên giường, nói: “Anh đi gặp khách một chút, mau thôi là sẽ về.”

Tôi ngây ngốc ngửa đầu nhìn anh, gật gật đầu.

Anh cắn cắn môi tôi một chút, mới cảm thấy thỏa mãn rời đi.

Phòng nghỉ này không chật chội nào, tôi tò mò sờ xung quanh, kéo rèm cửa ra, cửa sổ sát đất hướng ra dòng sông nước chảy về đông, tầm nhìn tuyệt đẹp.

Tần tổng?

Tôi rất cuộc cũng có thời gian để mà từ từ suy xét.

Không còn nghi ngờ gì nữa, danh thiếp của Tần Chinh đã thay đổi. Bỏ qua chưa tính đến Công ty đảm bảo đầu tư XX là cái trò gì, anh giờ đã là cấp “Tổng” rồi. Thật ra, phụ nữ bình thường không quan tâm đàn ông làm gì, có quan tâm chỉ là chức vụ mà thôi, đây cũng chính là lý do vì sao trong tiểu thuyết ngôn tình thể loại tổng tài rất thịnh hành tuy đa số độc giả trước giờ vẫn chẳng biết “tổng tài” là cái trò mèo gì. Tổng tài, tổng giám(Thanh tra), tổng giám đốc, có một chữ “tổng” luôn không tồi, chắc không đến nỗi là “tổng quản” đi.

Tôi vẫn chẳng biết tổng tài là cái trò mèo gì như trước, nhưng mà là một độc giả trung thành của tiểu thuyết ngôn tình, tôi tỏ vẻ hài lòng với chức vụ của Tần Chinh.

Có điều lại có vấn đề đây ...

Anh từ khi nào đã đổi nơi công tác tới chỗ này rồi? Sao lại giấu tôi? Chẳng nhẽ đây là cái gọi là niềm vui bất ngờ?

Tôi cũng thật không thấy vui, thấy bất ngờ a ... Trang hoàng tuy đẹp, nhân viên cũng chẳng có mấy.

Tôi lục tung mọi thứ tìm tòi bí mật, muốn phát hiện thứ gì đó có thể cho tôi niềm vui bất ngờ, như lúc chơi trò “Tìm tiền xu” thời tiểu học.

Kết quả cũng chỉ phát hiện ra mấy quyển truyện tranh và tiểu thuyết ngôn tình rõ ràng là chuẩn bị riêng cho tôi, còn có một đồng hoa quả và đồ ăn vặt phù hợp với tiêu chuẩn về khỏe mạnh của Tần Chinh.

Tôi ăn hết đồ ăn vặt mà Tần Chinh còn chưa về, không chịu nổi sự yên ắng, tôi mở cửa đi ra ngoài.

Các nhân viên chắc đều biết thân phận của tôi, nên đều nhiệt tình chào hỏi, tôi cũng nhân cơ hội nói với bọn họ vài câu khách sáo.

“Mọi người làm việc được bao lâu rồi?”

“Hơn một tháng.”

Cái gì! Đã hơn một tháng!

“Tần Chinh có dễ làm việc chung không?”

“Tần tổng là một người nghiêm túc, trách nhiệm; đi theo anh ấy chúng tôi học được rất nhiều.” Cậu này nói chuyện rất uyển chuyển, có tiền đồ.

“Anh ấy không thường xuyên đến đây nhỉ?”

“Bình thường có vụ làm ăn lớn anh ấy sẽ tới đây. Chẳng qua công ty mới khai trương không lâu, vẫn coi là ở giai đoạn khởi đầu, nên số lần Tần tổng lại đây không nhiều lắm.”

Lòng tôi suy tính, lúc trước anh cũng nói với tôi là đi công tác vài lần. Tôi nhìn công ty của anh trang hoàng ánh vàng rực rỡ, có lẽ tốn không ít tiền, nhưng mà nhìn lạnh lẽo, vắng vẻ, cũng không biết có kiếm được tiền không. Nghe cậu thanh niên này nói số lần Tần Chinh tới đây không nhiều lắm, có lẽ cũng chỉ là đẹp mã thôi ...

“Anh ấy không đến, ông chủ không nói gì sao?”

Cậu thanh niên nở nụ cười: “Cô thật hay nói đùa, Tần tổng là ông chủ của chính mình đó thôi.”

Tôi bị sặc nước, ho khan vài tiếng.

Không chịu nổi rồi! Cuối cùng cũng từ giai tầng bị bóc lột thăng thành giai tầng bóc lột! Hoàn toàn thực sự lao vào vòng ô mị của chủ nghĩa tư bản! Tuy rằng vẫn không biết anh làm gì như trước, nhưng ông chủ so với tổng giám, tổng giám đốc gì gì đó lại khiến người ta vui hơn chút chút.

“Bình thường có vụ làm ăn lớn anh ấy mới tới đây?” Tôi lại uống một ngụm nước, từ từ hỏi.

“Ít nhất khoảng 1-2 chục triệu đi, a! Cần thận đừng để bỏng tay!”

Tay tôi run lên, nước bắn ra ngoài tới nửa, may không bị bỏng.

Vì không thể để lộ ra là mình cái gì cũng không biết, tôi tuy rất ngạc nhiên, nhưng cũng ngại không hỏi bọn họ rốt cuộc là làm gì

Tần Chinh đang đàm phán với khách, thủy tinh trong suốt, hoàn toàn cách âm, từ bên ngoài có thể nhìn rõ hai người bên trong nói chuyện. Trong tay Tần Chinh cầm một phần tài liệu, hơi cúi đầu, môi mỏng nhạt màu mở ra khép lại, không biết nói với người bên cạnh điều gì, ngón tay mảnh khảnh xẹt qua mặt tài liệu, đầu ngón tay nhẹ chấm trên mặt giấy. Quả nhiên đàn ông lúc nghiêm túc là có sức hấp dẫn nhất ... Tôi tránh ở sau bàn len lén nhìn anh, nghĩ đến đêm qua đôi bàn tay kia còn chu du trên người tôi, nhin không nổi tê dại một chút.

Không biết đợi bao lâu Tần Chinh mới đàm phán xong, vừa ra nhìn thấy tôi, đáy mắt hiện lên ý cười, tiễn khách ra khỏi cửa rồi, lại đưa tôi về văn phòng của anh.

Cùm cụp một tiếng, cửa khóa lại.

Anh đẩy ngã tôi lên bàn làm việc, mũi chân tôi cách mặt đất, ngồi trên bàn, hai tay anh chống bên sườn tôi, hơi ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Thích mấy thứ này không?”

Tôi nghiêng nghiêng đầu, ngẫm nghĩ, nói: “Em không biết những thứ này anh nói là chỉ thứ nào ...”

Tần Chinh nói: “Sính lẽ chỉ thuộc về em.”

“Hả?” Tôi chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ khó hiểu.

Tần Chinh xoay người đi sang một bên, mở tủ sắt, lấy ra một xấp giấy tờ thật dày, sau đó trở về, đưa vào tay tôi.

Tôi nghi hoặc nhìn anh, lại cúi đầu xem đồng giấy tờ trong tay mình, tùy ý lật vài tờ xong, nói: “Em xem không hiểu, có thể phiên dịch chút không?”

Tần Chinh thở dài, nói: “Cái công ty này, hoàn toàn đứng tên em.”

Tôi ngây ngốc nhìn anh: “Còn gì nữa?”

Tần Chinh cúi đầu, có chút ử rử nói: “Thì chỉ là như thế thôi ...” (khổ, nghĩ đến vẻ ỉu xiu của bạn Tần mà thương)

“Thế à...” Tôi cố gắng suy xét, cố gắng muốn sắp xếp lại chút đầu mối, kết quả lại chỉ có thể nghĩ ra một việc: Khỉ thật! Thật bị Thẩm Phong nói trúng rồi, anh cầm một xấp tiền mặt và sổ tiết kiệm đến cầu hôn tôi!

“Vậy tại sao bọn họ lại gọi anh là “Tần tổng”? Công ty này không phải của anh sao?”

Tần Chinh cuối cùng mới ngẩng đầu lên, tinh thần được khôi phục lại chút. “Anh chỉ là người làm công cho em thôi.”

Tôi sờ sờ đầu anh, tóc anh đen nhánh lại mềm mượt, cảm giác dễ chịu làm tôi không nỡ rời tay: “Anh ở nhà còn phải giúp em làm việc nhà, ra ngoài còn muốn làm công cho em, vậy không phải quá vất vả ư?”

Anh cuối cùng nở nụ cười, nói: “Cho nên em phải đền bù cho anh.”

Tôi cảnh giác nheo mắt, nói: “Anh muốn cái gì? Em đều đền bằng thịt hết.”

“Còn chưa đủ.” Tần Chinh nói xong, bày ra tất cả giấy tờ trước mặt tôi. “Công ty là của em, chủ nhà mới của chúng ta cũng là em, hai phần bất động sản ở chỗ khác cũng đứng tên em, tất cả sổ tiết kiệm của anh cũng đều giao cho em, mật mã là sinh nhật của em. Về sau lợi nhuận em lấy, nợ nần anh trả, nhà chúng ta là hình thức đầu tư cổ phần trên danh nghĩa, tất cả tài sản đều là của riêng em.” Anh dừng một chút, mở ra một tờ cuối cùng, “Bao gồm cả anh.”

Tôi cúi đầu nhìn xuống, nhất thời chói lòa mắt.

Tần Chinh mỉm cười nhìn tôi, nói: “Khế ước bán mình của anh, em có ký không?”

Tôi đã từng nói chưa nhỉ, tôi ghét nhất là sinh viên khoa kế toán, lằng mằng nổi lên là chỉ thấy mùi tiền, bệnh nghề nghiệp nổi lên là khiến người ta không chịu nổi! Tôi không chịu nổi rơm rớm nước mắt, không biết nên khóc hay nên cười.

“Chế độ tư hữu gì chứ, anh đây là đào tường chủ nghĩa xã hội, vất vả khổ sở mấy chục năm, đêm trước giải phóng lại ...” Tôi nghẹn ngào nói.

Anh không để ý đến mấy lời nói xằng nói xiên của tôi, nói: “Về sau tất cả tiền đều là của em, em đền thịt chưa đủ, còn phải nuôi anh.” Tôi nắm lấy khế ước bán mình của anh, anh ôm chặt tôi vào trong lòng, dựa vào trán tôi nói, “Kỳ hạn là, cả đời.”

Tóm tắt khế ước bán mình

Bên A: Tần Chinh

Bên B: Chu Tiểu Kỳ

Quyền của bên A: Ở bên bên B cả đời.

Nghĩa vụ bên A: Bao gồm, nhưng không chỉ giới hạn trong phục tùng mệnh lệnh của bên B.

Quyền của bên B: Bao gồm, nhưng không giới hạn trong sai bảo bên A.

Nghĩa vụ bên B: Nuôi bên A cả đời.

Bên A ký tên: Tần Chinh Bên B ký tên: (dán một chiếc nhãn)

Tôi chạm vào chiếc nhãn, cắn môi hỏi: “Mua bao nhiêu tiền đây?”

Tần Chinh thở dài thật dài: “Em luôn có thể ở thời điểm mấu chốt mà nói ... Aizz ...”

“Em làm sao?” Tôi vô tội chớp mắt nhìn anh, không phải chỉ là hỏi anh nhãn bao nhiêu tiền sao, viên kim cương kia sắp làm mù mắt tôi rồi.

Tần Chinh nói: “Không có gì.” Sau đó cái tay đang vòng trên lưng tôi vòng chặt hơn chút, ngẩng đầu ngậm lấy môi tôi, tôi nắm lấy khế ước bán mình trực tiếp ôm lấy cổ anh, mở cánh môi đón chào anh vào trong thế giới của mình.

Đi đời rồi ...

Tôi thật muốn nuôi anh cả đời.

Đi đời rồi ...

Tôi cam tâm tình nguyện như vậy là vì sao a!

Bởi anh là Tần Chinh đi ...

Anh là người thân thiết nhất trong số những người không có quan hệ máu mủ với tôi trên thế giới này.

Tần Chinh lưu luyến không rời, khẽ hôn trên môi tôi, hơi thở hơi gấp, con ngươi đen láy giống như ánh lên sắc nước, nửa là uy hiếp nửa là dùng sắc dụ, : “Có ký không...”

Tôi đuối theo đầu lưỡi anh, cười nói: “Gian thương, em ký.”

Tôi ký xuống đại danh của mình, anh đeo nhãn cho tôi.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi nhìn anh thật tình cảm, nói: “Này, sao lại đeo không vào thế.”

Tần Chinh đầu đầy mồ hôi, nói: “Anh không nghĩ ra là em béo nhanh như vậy ...”

Có nhầm hay không!

Không thể đầu xuôi đuôi lọt chút được sao!

Tác giả cô đi chết đi!

(Tác giả thật là đồ tiện nhân thích cặn bã a ())

=====

Tình hình là rất nhiều chương mình gõ trong tình trạng người nằm, máy gác trên bụng, đèn tắt, cho nên khả năng gõ nhầm dấu là rất lớn, chương này dài quá, mình giờ đang oải đâm ra lười soát lại, nếu có lỗi chính tả, hay có gì chưa rõ thì bên dưới ỉnh nhé ^^

Muốn lấp hố này trong vòng một tháng nữa mà dạo này có nhiều thứ ảnh hưởng tâm trạng, phần khác là vì làm mãi một truyện, lại đọc trước rồi nên hứng thú cũng giảm bớt, mình đang muốn làm song song một truyện khác để đổi gió:P. Chắc vẫn chỉ hài sủng thôi, chứ với khả năng của đũa học tự nhiên như mình chắc sẽ biến bi kịch thành hài kịch mất :-ss, cơ mà mãi vẫn chưa tìm được truyện nào ưng ý, ai có thể r mend ỉnh một vài bộ không ;;) Chương 36: Máu chó cái đầu nhà mi ... (1)

Tôi đau lòng giận dữ trừng mắt Tần Chinh.

“Em béo thành ra thế này đều là tại anh!”

Tần Chinh nhận sai: “Đều là anh sai.”

“Anh chẳng có chút khái niệm nào về phát triển à, chẳng lẽ không biết em sẽ béo lên à?”

Tần Chinh tiếp tục nhận sai: “Cũng là anh sai.”

“Vậy anh nói xem nên làm gì bây giờ?”

Tần Chinh rất nhanh đã nghĩ ra cách giải quyết, chúng tôi xuống trung tâm thương mại ăn trưa xong lại đi dạo tiệm trang sức, mua một chiếc vòng cổ, khâu nhẫn vào vòng cổ rồi đeo lên.

Tôi đau lòng ủ rũ bước ra khỏi tiệm trang sức. “Em béo lắm rồi ư?”

“Không đâu, ôm càng vừa tay.”

“Anh vừa mới bảo em béo.”

“Lúc nào?”

“Lúc đeo nhẫn cho em!”

Tần Chinh nghiêm mặt lại: “Em nghe nhầm rồi, tuyệt đối nghe nhầm.”

Tôi nghi hoặc nhìn anh: “Thật sao?”

Anh gật đầu chắc chắn, “Tin anh.”

Sau khi đi dạo qua các cửa hàng một vòng; Tần Chinh lại đưa tôi vào văn phòng anh nghỉ trưa một lát. Giường trong phòng nghỉ là giường đôi, có thể thấy anh có mưu mô dự tính tà ác cỡ nào. Trước mặt người ta thì ra vẻ đạo mạo, sau lưng thì ... Thôi đi, người nhà chúng tôi, không thuận theo thì mắng.

Anh ôm tôi nhắm mắt nghỉ ngơi, tôi hỏi anh: “Công ty rốt cuộc là làm gì a?”

Anh nói: “Hợp tác với ngân hàng XX, thực hiện các nghiệp vụ tài chính cho những người đi vay ở ngân hàng XX bao gồm nhưng không giới hạn trong cung cấp dịch vụ bảo đảm cho các khoản nợ, ngân phiếu, thư tín dụng, tín dụng thương mại và những loại hình kinh doanh khác.”

Tôi: “...”

Tôi cảm thấy bản thân hoàn toàn có lý do tin rằng anh là đang cố ý khinh thường chỉ số thông minh của tôi.

Tôi cầu lưng anh nói: “Em cảm thấy dựa vào chỉ số thông minh của anh hoàn toàn có thể giải thích lại cái giải thích này đơn giản, phổ thông hơn chút.”

Tần Chinh cười thầm một tiếng, ăn miếng trả miếng sờ soạng lại trên lưng tôi một hồi, nói: “Chính là trong phạm vi luật pháp cho phép, lại có tiền đề là có tài sản bảo đảm, giảm bớt những tình huống rủi ro, dùng tiền của ngân hàng cho vay nặng lãi.”

Đủ rồi, lại giải thích lại tôi nghe cũng không hiểu, cũng không có hứng thú, dù sao tôi cũng chỉ hiểu 4 chữ cuối cùng, có lẽ mọi người cũng chỉ cần hiểu được 4 chữ này là đủ rồi.

Tôi đắn đo một chút, lại hỏi: “Công ty trị giá bao nhiêu?”

Không hổ là vợ chồng, Tần Chinh đã hiểu câu hỏi của tôi. “10 triệu ký quỹ là tiền của em, 200 triệu hạn mức bảo đảm là tiền của ngân hàng, 200 triệu cũng chính là số tiền có thể dùng để cho vay.”

Cụ thể hơn thì không cần giải thích nữa, chỉ cần biết tôi bây giờ có rất nhiều tiền, là một vị phú bà là đủ rồi.

Tôi và Thẩm Phong từng có nguyện vọng là được đàn ông bao, sau đó dùng tiền của người này đi bao nuôi người đàn ông khác. Tôi bây giờ đủ tiền bao bao nhiêu tên Tần Chinh a ...

Tôi cảm thấy hài lòng mà ôm anh, thân thể ấm áp nha, giống như ôm một con mèo cầu tài, con rùa vàng, con rùa vàng của tôi a ... =))

Tôi muốn gọi điện thoại khoe với Thẩm Phong, với Cố Thiệu, với Chu Duy Cẩn, chị đây chẳng những có đàn ông, lại còn có tiền nữa ...

“Ngủ trưa xong phải đi cục dân chính đăng ký.” Tôi vỗ vỗ lưng anh nói.

Bây giờ tiểu Tần gia nhà chúng tôi, tôi là chủ nhà tôi quyết định.

Mẹ già, con gái không khiến mẹ phải mất mặt a!

Gương kia ngự ở trên tường, ai là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian này ...

Bấy giờ Tần Chinh sớm có mưu mô, hộ khẩu hay gì gì đó đều chuẩn bị xong xuôi rồi, lúc sắp xếp lại giấy tờ, một bức thư rơi ra, tôi mở to mắt nhìn.

“Đây không phải lần trước ...” Là cái bức thư ở nhà lần trước không tên không họ ấy ...

Chẳng qua, bây giờ phong thư đã trống rỗng.

Tần Chinh nhặt bì thư lên, “Vốn là một số giấy tờ chứng nhận quyền sở hữu bất động sản và giấy tờ của công ty, anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ, nên bảo bên gửi thư đừng viết địa chỉ và tên công ty, cũng không nghĩ là sẽ khiến em nghĩ ngợi linh tinh như vậy.”

“Em còn tưởng ...” Tôi rút tay về, ngập ngừng hai câu.

Tần Chinh cúi mình, nhìn vào mắt tôi, như có chút tò mò: “Em tưởng là cái gì?”

Thật ra Tần Chinh là người công tư rõ ràng, cái không gian riêng tư kia của anh cơ bản đều là giấy tờ về chứng khoán, vì sao lúc trước tôi lại có thể nghi ngờ lá thư này là thư tình Bạch Vi viết cho anh được nhỉ?

Không đúng, tôi từng nghi ngờ sao? Tôi tuyệt đối chưa từng nghi ngờ! Tôi chỉ nghi ngờ có gian, tình mà thôi ... Kết quả là có gian, tình thật, có điều là gian tình giữa tôi và Tần Chinh.

Tôi trước giờ đều không thích dùng lòng dạ hiểm ác để suy đoán về Tần Chinh, đều là do đọc tiểu thuyết máu chó nhiều rồi, lê la ở Thiên Nhai, Miêu Phác nhiều rồi, thế giới này đàn ông đề tiện tuy nhiều, nhưng cũng không đến mức để tôi đụng trúng đi.

Ngẫm nghĩ tử tế ra, tôi còn hơi hơi đuối lý, vì thế kéo khuỷu tay Tần Chinh, ngọt ngào nói: “Buổi tối mời anh ăn thịt.”

Anh bây giờ đương nhiên còn chưa hiểu được tiếng lóng của nhà họ Chu chúng tôi, nhưng mà tôi sẽ từ từ dạy ...

Lợi ích lớn nhất của việc làm ông chủ đó là có thể tùy ý đi muộn về sớm, nghĩ đến sau này Tần Chinh không cần phải liêu mạng thức khuya dậy sớm, về nhà còn phải tắm ca, lòng tôi cũng thấy rộn ràng.

Lúc ở trên xe, tôi hỏi Tần Chinh: “Sao anh lại đột nhiên nghĩ đến muốn đổi nghề làm boss?” Ngẫm lại lại cảm thấy không đúng, đây rõ ràng không phải đột nhiên nghĩ tới, mà sớm đã có mưu tính.

Tần Chinh nhìn phía trước nói: “Anh không hy vọng sau này vào sinh nhật của em mà anh vẫn phải đi làm, em tới bệnh viện anh cũng không có thời gian đi cùng em.”

Tôi rưng rưng nước mắt nhìn anh: “Lúc trước anh bận như vậy, có phải là bận chuyện bên này không?”

Tần Chinh thế mà có sao nói vậy: “Uhm, có vài thủ tục phải đợi ngân hàng phê duyệt, còn phải trang trí phòng. Bên phía công ty ở thành phố X vẫn không thả người, phải đạt được công trạng mới đồng ý chấm dứt hợp đồng lao động.”

Tuy là rất đau lòng, nhưng tôi còn nhịn không được oán giận: “Sao anh lại không nói cho em biết chứ? Giữa vợ chồng, không phải nên có phúc cùng hưởng sao!”

Tần Chinh nhếch khóe môi, quay đầu lại nhìn tôi, ngón trỏ phết một cái lên mũi tôi. “Việc như này, để đàn ông làm là được rồi. Em là phụ nữ có thai ...”

“Anh kỳ thị phụ nữ có thai.” Tôi than thở chêm vào một câu.

Anh nở nụ cười, nói: “Anh biết em không muốn để anh nuôi, cho nên về sau anh để em nuôi.”

Anh đây là chơi chữ thôi, trên thực tế còn không phải là anh làm việc, tôi ngồi chơi sao.

“Em cũng muốn giúp anh.”

Tần Chinh thở dài: “Em chắc chắn?”

Vốn là hồi anh mới đi làm ở công ty chứng khoán kia ngày nào cũng bận đến nửa đêm, tôi chủ động xin đi giặt giũ giúp anh giải quyết vấn đề, kết quả là vừa mới tiếp xúc với cái đường gì gì, công thức gì gì, phương pháp phân tích gì đó mí mắt tôi lập tức rũ xuống, bấm sinh đã mẫn cảm với các con số, thể hiện ở việc vừa nhìn thấy đã mệt rã rời. Cuối cùng còn phiền anh bế tôi lên giường, chăm sóc tôi vào giấc ...

“Nhưng mà ...

“Một phụ nữ nếu như cả ngày chỉ biết ở nhà nấu cơm, trông con, sẽ già nhanh lắm. Giống như mẹ em ấy...” Nghĩ đến 3-5 năm sau tôi cũng trở thành giống y như bà, mặc áo lụa in hoa to bản, béo tốt mập mạp, chạy một cái là gió lùa qua nách, như một con gà mái mẹ, tôi bỗng chốc không rét mà run.

Tần Chinh có lẽ cũng đang nghĩ giống tôi, sắc mặt hơi biến, vẻ mặt nghiêm túc gật gật đầu, nói: “Ồm ... Đó là một vấn đề, có điều cứ đợi sinh con xong rồi nói sau.”

Đợi một cái, là đợi đằng đằng mấy năm a

Người xếp hàng ở cục dân chính không ít, nhưng mà đôi phong cách được như tụi tôi đây không nhiều lắm. Tần Chinh như hạc trong bầy gà, suýt nữa chia rẽ mấy đôi vợ chồng còn chưa kết hôn, tôi cười trộm cắn tai anh: “Đầu năm nay, Harry Potter rất được phụ nữ trung niên ưa ái ...”

Tần Chinh vừa bắt đắc dĩ vừa yêu chiều thở dài, lắc đầu.

Đợi một lúc lâu, rốt cuộc cũng đến phiên hai chúng tôi, điện thoại Tần Chinh lại reo vang.

Tần Chinh cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, là một dãy số xa lạ không tên, sau khi tiếp máy, nhíu mày.

“Bạch Vi?” Tần Chinh nhìn tôi vừa kêu tên đối phương, “Có việc gì?”

Bên kia điện thoại huyền thuyên một trận, mặt Tần Chinh biến sắc.

“Ở đâu?” Tôi lập tức đến!” Tần Chinh cúp điện thoại, nói với tôi, “Tiểu Kỳ, ở đây đợi anh, anh sẽ trở lại nhanh thôi.”

Bác gái làm việc thiếu kiên nhẫn réo: “Cấp tiếp theo! Chậm rì rì thế làm gì! Đẹp trai là giỏi lắm sao!”

Tôi nhìn Tần Chinh, lơ mơ cảm thấy màn này thật quen ...

Trong nháy mắt Tần Chinh xoay người, tôi kéo tay anh, Tần Chinh quay đầu nhìn tôi, nhìn ra được, anh rất lo lắng, hiếm khi lo lắng như này.

Tôi cũng không không hỏi đã xảy ra chuyện gì, nói thẳng: “Em đi cùng anh.”

Tần Chinh hơi do dự, tôi lại nhấn giọng nói: “Ông xã! Em đi với anh!”

Sắc mặt Tần Chinh lại đổi, cầm lại tay tôi, nói: “Đi.”

Tận tới lúc lên xe, tôi mới giật mình nhớ ra tại sao lại thấy quen mắt!

Tình cảnh này, rõ ràng là tiết mục Trương Vô Kỵ và Chu Chỉ Nhược báỉ đường trên đỉnh Quang Minh, bị tiểu yêu tinh Triệu Mẫn cướp chú rỏ trước mặt mọi người! Chẳng qua cô Chu Chỉ Nhược này ngốc quá, lúc ấy lại để cho Trương Vô Kỵ chạy cùng Triệu Mẫn, nếu rơi vào tay tôi thì sao lại không thể theo học thuyết của “sư thái mặt to” (2) được, bày ra tư thế của nữ chủ nhân, đầu này để Trương Vô Kỵ đi, rồi quay ngoắt đầu ôm tấm biển “con hiền dâu thảo” lên núi Võ Đang tìm Trương Tam Phong khóc lóc kể lể, hoặc là trực tiếp đi theo Trương Vô Kỵ cũng đi cứu nghĩa phụ.

Với cái tư thế dứt áo ra đi như Tần Chinh vừa rồi, cô gái tầm thường sớm đã biến thành Chu nhị muội (3), cái tương lai thành gà mái mẹ bắt đi bắt dịch này của tôi cũng thành trái bóng lăn theo bước chân anh ấy mà đi rồi. Nếu không phải sớm đã biết Tần Chinh và Bạch Vi không có tư tình, lòng tôi đã chua khẩm lên rồi, cho dù biết anh và Bạch Vi không có tư tình, anh nếu dám vứt tôi lại như thế, trước mặt bao nhiêu khán giả tôi sẽ biết thành Chu nhị muội phát rỏ lên trả thù anh ...

Tôi vì sự anh minh quyết đoán của mình mà thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Xe Tần Chinh chạy không phải là chậm, sắc mặt anh xanh mét, đôi mắt tối đen lóe lên lửa giận. “Vệ Dực tới trường học tìm ba mẹ anh.”

Tôi sửng sốt, cũng nổi giận. “Tên ranh này rốt cuộc chơi đủ chưa a! Cậu ta rốt cuộc muốn làm gì?”

Tần Chinh môi mỏng khểnh, trầm giọng nói: “Có lẽ là muốn khiến ba anh thân bại danh liệt.”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, nhẹ giọng hỏi: “Cậu ta không phải là anh em cùng cha khác mẹ với anh đi ...”

Tần Chinh hừ lạnh một tiếng: “Ai biết được.”

Chuyện này, chú có thể nhịn, chị không thể nhịn được!

Chuyện chung thân đại sự của chị đây bị hai đứa ranh con Vệ Dực và Bạch Vi làm gián đoạn bao nhiêu lần! Tần Chinh có lẽ là sợ ba mình đúng là có lỗi với người ta mới không đành lòng ra tay, nhưng chị đây không chịu áp lực tâm lý nhá! Lần này nếu Tần Chinh không dứt khoát giải quyết cậu ta, chị đây liền thân chinh ra trận! Nếu Tần Chinh ra tay, chị đây sẽ cùng chú ấy song kiếm hợp bích!

=====

(1) Thực ra câu này đã được mình modify một chút, nguyên tác là ” Máu chó em mày” – em mày ở đây cũng là một cách chửi, có điều thay mẹ bằng em :|, nên mình đổi chút vì dấu sao cũng không làm thay đổi tính biểu cảm của bản gốc lắm :D

Ở bên kites mình đã từng post 1 bài giải thích từ “máu chó” (cẩu huyết), nhưng ở nhà mình lại quên, tiện đây, mình xin quote lại: “Máu chó” – cẩu huyết có nguồn gốc từ từ “shit” trong tiếng Anh, sau này dân bên TQ dùng nhiều rồi dần biến thành “cẩu shit” – cẩu ở đây nghĩa là đủ, đạt tới (1 mức nào đó). Sau cùng, bởi vì có cách phát âm giống nhau mà biến thành “cẩu huyết”. “Máu chó” là để chỉ những tình tiết không ngừng lặp đi lặp lại trong phim, những tình tiết na ná nhau thường xuyên xuất hiện, bắt chước một cách vụng về, hay chỉ cách diễn giả tạo, quá khoa trương. Ví như: nghe được tin dữ, trong tay có cái chén, chén trà nhất định sẽ rơi xuống đất vỡ tan tành; gặp phải biến cố, khổ sở đau lòng vọt ra bên ngoài, ngoài trời nhất định là mưa to, sấm chớp đùng đùng; lời phó thác trước khi chết nhất định không nói xong; không gõ cửa mà lao vào phòng nhất định sẽ gặp một trong hai chuyện: có người thất cổ hoặc người ta đang thân mật; nữ chính hoặc nam chính trong một bộ phim truyền hình ít nhất sẽ có một cảnh tắm; nữ giả nam mà bị phát hiện thường theo 4 cách sau: rơi mũ, người bị rơi vào trong nước, sờ phải ngực, lúc thay quần áo bị nhìn thấy; người tốt trốn vào trong phủ, người xấu lục soát đi lục soát lại cũng không thấy; một đám người xấu vác đao xông về phía người tốt thì lúc đấy người tốt nếu không phải đang nói nhảm thì cũng là đứng ngẩn ra, thủ lĩnh đám người xấu luôn không thể đâm một phát chết ngay, còn phải giằng giũa một lúc, đâm thêm phát nữa mới chết hẳn; anh hùng của nữ chính chết rồi, nữ chính rơi xuống một giọt nước mắt trong

suốt, anh hùng cứ thế sống lại tại chỗ ... (cái này kể cho vui thôi :D) Bây giờ, trong cuộc sống, thấy những hành vi dối trá, đạo đức giả cũng dùng từ máu chó.

(2) Sư thái mặt to: tên là Lý Thinh, người Côn Minh tỉnh Vân Nam, là tiến sĩ ngành khí tượng học, là một tác giả sách bán chạy, một người nổi tiếng trên diễn đàn Thiên Nhai, đam mê võ hiệp, bạn trên mạng gọi thân mật là “Sư thái mặt to”. Tháng 5/2008 chị này đã mở một chuyên mục trên Thiên Nhai, bắt đầu ghi lại những những điều tâm đắc của mình về võ hiệp, khoanh vòng nhân vật rồi chỉ ra những chỗ hiểm, lại cho họ một diện mạo mới, thay da đổi thịt.

Có thể chiêm ngưỡng dung nhan chị ấy ở đây

(3) nhị muội: ý chỉ người gốc gác.

Aizz, tối đến là mạng Viettel chỗ mình chấp chờn kinh khủng, mau mau post truyện rồi còn đi tắm

19. Chương 37-38

Chương 37: Đàn ông! Thuần!

Lúc chúng tôi đến được trường học, Bạch Vi lại gọi điện thoại tới lần nữa, Tần Chính dừng xe lại, dẫn tôi vào khu ký túc xá một cách thông thuộc.

Ba mẹ Tần Chính đều là giảng viên đại học lâu năm, trường học cũng phân ột gian phòng hai buồng, có điều là gian nhà cũ đã ở vài chục năm, cũ nát ẩm mốc. Bình thường sau khi lên lớp họ sẽ ở lại trường, cuối tuần được nghỉ mới về nhà bên tiểu khu kia.

Ba Tần và mẹ Tần vì hai ngày nay có tiết nên không về nhà, lúc tôi và Tần Chính đuổi tới dưới khu ký túc xá, đã nhìn thấy Vệ Dục hai mắt đỏ ngầu lạnh lùng trừng ba Tần, nét mặt ba Tần xấu hổ, mẹ Tần tức giận, Bạch Vi đứng xa xa ở một bên, trong tay cầm di động nhìn xung quanh, lúc nhìn thấy Tần Chính hai mắt sáng lên, nhìn thấy tôi lại ủ rũ, những vắn chạy tới rất nhanh.

“Sao cậu ta lại đột nhiên đến đây?” Tần Chính thẳng hướng Vệ Dục mà tiến, nhưng mà là hỏi Bạch Vi.

“Anh ấy uống say.” Bạch Vi nói.

Người mình mãi đều nhìn ra được, Vệ Dục không những uống say, mà còn uống không ít, cả người nồng nặc mùi rượu, râu mọc lởm chởm, tóc tai hỗn độn, cả người lồi thối lếch thếch, nhìn còn khốn khổ hơn cả lần trước vừa bị móc túi rồi còn bị ăn vạ. Không giống là lần trước cậu ta mang về mặt muốn chết, lần này là về mặt dữ tợn muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Tần Chính ngăn giữa Vệ Dục và ba Tần, hai người đàn ông cao tương đương nhau lạnh lùng nhìn đối phương.

“Vệ Dục, cậu ầm ĩ đủ chưa!” Tần Chính nén lửa giận, “Cậu rút cuộc muốn gì, cứ nói ra đi!”

Vệ Dục hừ cười một tiếng, cũng không nói rõ được là cười lạnh hay là cười khổ, “Họ Tần kia, ông còn nhớ rõ hôm nay là ngày gì không?”

Ở đây có ba người họ Tần.

Đương nhiên cậu ta sẽ không hỏi Tiểu Tần và tiểu Tiểu Tần.

Ba Tần xấu hổ nhìn cậu ta, thở dài thật dài. Mẹ Tần trong ấn tượng của tôi vẫn là một người phụ nữ dịu dàng, biết điều, nhưng lần này thật đã bùng nổ, tiến lên hai bước túm lấy cánh tay ba Tần, chỉ vào Vệ Dực nói: “Hôm nay là ngày gì ông nói đi! Ông nợ nó cái gì hôm nay cũng trả đi!”

Tôi nhìn đáng về Vệ Dực, ngẫm nghĩ, hôm nay không phải sinh nhật mẹ cậu ta thì chính là ngày giỗ.

Vệ Dực nói: “Hôm nay là sinh nhật mẹ tôi.”

Tôi đoán đúng rồi.

“Cũng là ngày giỗ của mẹ tôi.”

Tôi lại đoán đúng rồi.

“Giáo sư Tần, ông có lẽ đã quên rồi ... Bấy năm trước, tôi cầu xin ông đi gặp bà lần cuối, ông đã nói với tôi như thế nào.” Trong ánh mắt Vệ Dực ánh lên hận thù mãnh liệt, “Mỗi một chữ tôi đều nhớ rõ! Tôi đồng ý với mẹ tôi, sẽ đưa ông tới gặp bà, khi đó tôi không làm được, bấy năm nay tôi vẫn thường nghĩ ... Vẫn nghĩ, sao ông không xuống đó ở cùng bà ấy đi?”

Tôi hít một hơi lạnh, nhìn chằm chằm Vệ Dực, sợ cậu ta chút nữa sẽ rút một con dao từ đâu đó ra, nghe câu này của cậu ta như là sắp đến lấy mạng vậy.

Ánh mắt Tần Chính cũng cảnh giác lên, lớn tiếng nói: “Vệ Dực, cái chết của mẹ cậu thì liên quan gì đến nhà chúng tôi?”

“Có liên quan gì thì tự cậu hỏi người cha đạo mạo kia của cậu đi!” Vệ Dực say không nhẹ, chân hơi lung lay hơi bước, Tần Chính vội ngăn cậu ta lại.

Tôi len lén nhìn về phía ba Tần, thấy vẻ mặt ông đang do dự và vật lộn, còn chút áy náy khó nhận ra.

Xong rồi

Sẽ không thật máu chó như vậy đi ...

Vệ Dực là anh chồng của tôi?

Tần Chính tiến lên nắm chặt lấy cổ tay Vệ Dực: “Muốn nói gì tới nơi khác rồi nói!”

“Sao lại phải tới nơi khác?” Vệ Dực đẩy tay Tần Chính ra, cười lạnh, “Sợ bị người khác biết, giáo sư Tần hóa ra cũng chỉ là nguy quân tử ra về đạo mạo, thật ra phải gọi là thú vật? Bội tình bạc nghĩa, vứt bỏ vợ con, đi tìm niềm vui mới? Tần Chính, cậu cũng chẳng khác gì ba cậu đâu!”

Tần Chính vung một quyền, không lệch chút nào trúng má Vệ Dực, Vệ Dực lui lại phía sau mấy bước, không đứng thẳng nổi ngã ngồi xuống đất.

“Mồm miệng sạch sẽ chút!” Tần Chính nhìn xuống Vệ Dực từ trên cao, vẻ mặt lạnh băng.

Vệ Dực dùng mu bàn tay lau vết máu ở khóe miệng, mở miệng thở phì phò, vẻ mặt u ám. Ba Tần giữ chặt Tần Chính nói: “Đừng đánh nó.”

Mẹ Tần nắm chặt nắm tay, khóe mắt đỏ lên, bấy giờ cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa, xoay người bước đi.

Tôi nhìn nhìn bên này, lại nhìn nhìn bên kia, có cảm giác không xuống tay được.

Đây là chuyện của bậc bề trên, tôi là bề dưới, nhúng tay xen mồm vào không hay a ...

Tần Chính nói: “Được, chuyện này để chúng ta giải quyết riêng.” Nói xong tiến lên hai bước, cúi xuống túm lấy vạt áo trước của Vệ Dực, hơi nheo mắt trừng cậu ta: “Tôi cũng nhìn cậu lâu rồi, có chuyện gì, chúng ta không ngại nói cho rõ ràng, nếu thật nợ cậu, muốn trả thế nào cậu nói. Nếu như không nợ chút gì ...”

Vệ Dực cười lạnh một tiếng: “Trả? Trả được sao? Trả không xong thì làm sao?”

Tần Chính nhú nhú mày nói: “Vậy thì không trả nữa.”

Vệ Dực vừa ho vừa cười, ánh mắt chuyển từ trên mặt Tần Chinh qua tới mặt ba Tần. “Tôi thật hâm mộ ông, sống được yên tâm thoải mái như vậy. Thế giới này vốn không nên có ông ...”

Tần Chinh kéo Vệ Dực lên, bất thành linh Vệ Dực đột nhiên ra tay, một đấm móc đánh thẳng hướng mặt, Tần Chinh phản ứng cũng coi như nhanh, nhưng vẫn bị quẹt qua má, trên khuôn mặt trắng nõn từ từ hiện ra vết hồng. Ánh mắt Tần Chinh bỗng chốc trở nên lạnh băng.

Tôi chậm chậm mắng một câu: “Khốn ... kiếp”

Một nắm đấm kia đau như đánh lên mặt tôi, cuộc đời tôi lần đầu tiên muốn tự tay đánh một người như vậy!

Tần Chinh luôn là người tao nhã lịch thiệp, đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy anh ra tay đánh người, cuối cùng cũng biết anh bình thường tập thể hình chẳng phải để chơi, ra quyền như gió, mau lẹ mạnh mẽ. Vệ Dực uống rượu, động tác bất ổn, nhưng mà ánh mắt đỏ lên vẻ giết chóc nhìn còn dữ dằn hơn Tần Chinh, ra tay với Tần Chinh như là đang trút giận cái gì.

Tôi quay đầu gọi Bạch Vi: “Còn không mau kéo Vệ Dực ra!”

Bạch Vi đã bị dọa tới ngất người rồi. “Sao tôi phải đi?”

Tôi nổi giận: “Khốn kiếp, cô không đi chẳng nhẽ tôi đi hả? Cô không nhìn thấy tôi lớn bụng à! Vệ Dực là cô đưa đến, còn không mau đưa đi!”

Bạch Vi vẫn đứng bất động.

Ba Tần tiến lên can ngăn, định tách hai người ra, “Hai đứa đừng đánh nữa! Về nhà rồi nói!”

Vệ Dực bị ông kéo lùi về sau nửa bước, cười lạnh nói: “Nhà? Đây là nhà các người, liên quan gì đến tôi? Giáo sư Tần, ông cũng sợ ư? Sợ những người khác biết được bộ mặt thật của ông ư?”

Ba Tần mặt trắng bệch, bất lực thở dài: “Đừng nói nữa...”

Nghe được những lời này của ông, sắc mặt Vệ Dực bỗng chốc trở nên dữ tợn, cuối cùng giơ ra con dao không biết đã giấu bao lâu, nhấc tay hướng về phía ba Tần đâm tới. Tần Chinh biến sắc, dùng tay đẩy ba Tần ra. Vệ Dực nhào vào không khí, lão đảo hai bước, mũi dao thẳng hướng tôi và Bạch Vi đâm tới. Bạch Vi hét lên một tiếng, không biết là cố ý hay không cẩn thận, tay đẩy trên lưng tôi một cái, tôi lão đảo về phía trước hai bước, cứ thế đón thẳng hướng mũi dao ...

Một bàn tay cầm chặt con dao kia lại, Vệ Dực kéo dao về, nhất thời máu chảy đầm đìa, theo kẽ tay chảy xuống dưới.

Sau này tôi hỏi Tần Chinh, sao lại phải nắm con dao kia, anh có thể chọn nắm cổ tay Vệ Dực a, hoặc là trực tiếp cướp dao từ tay cậu ta.

Tần Chinh nói, lúc ấy không kịp nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại, cho dù cầm cổ tay cậu ta, nếu như cậu ta vì đau tay mà buông ra, con dao kia cũng vì quán tính mà bay về hướng tôi, nghĩ tới nghĩ lui, dù có xảy ra lần nữa, anh vẫn chọn cầm con dao kia.

Cho nên nói, kết luận anh đưa ra khi không cần suy xét với sau khi suy xét cũng đều giống nhau, mà điểm này, anh giống tôi.

Trong nháy mắt nhìn thấy Tần Chinh lại gặp chông di cả, tôi đỏ mắt, không thềm nghĩ ngợi, một cước tung ra. Đây là lần đầu tiên từ khi tôi mang thai tới giờ giơ chân cao như vậy, đá chân mạnh mẽ như vậy, nhằm thẳng hướng mục tiêu là cẳng chân Vệ Dực...

Vệ Dực bị đau lão đảo về phía sau, nào ngờ chân vấp phải một thanh gỗ, cứ như vậy mà ngã lộn nhào xuống từ lan can bên này ...

Lan can bên kia là một cái bờ dốc, cứ như vậy ngã xuống, là bằng độ cao của một tầng lầu rồi ...

Tần Chinh đánh nhiều như vậy cậu ta cũng chẳng xi nhê gì, tôi đá một quả, cậu ta đã bị thương nặng! Có cần xui xẻo như vậy không a! Tôi không muốn giết người a!

“Phú nhị đại đẩy người ngã dẫn tới tử vong, tự xưng “Ba tôi là Chu Dịch”

Phú nhị đại – Thế hệ con nhà giàu thứ hai là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc.

Cái tít này nhất thời hiện lên trong đầu tôi, xong đời rồi ...

Tần Chinh dùng cái tay không bị thương cầm lòng bàn tay đang phát lạnh của tôi, cúi đầu liếc qua, an ủi tôi nói: “Không sao, không chết được.”

Tôi ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Chinh nói: “Dưới đó không phải nền xi măng, cậu ta cùng lắm là ngã gãy tay thôi.”

Bạch Vi bấy giờ mới làm một việc mang tính người: Gọi điện kêu xe cứu thương.

Tần Chinh dạo này thật là năm xui tháng hạn, hai lần vào bệnh viện đều là vì Vệ Dục.

Tôi đợi ngoài hành lang trong chốc lát, rốt cuộc cũng đợi được Tần Chinh đi ra, vừa ngược lên, nhìn thấy mặt anh, tôi nhất thời bối rối.

Vốn là một khuôn mặt tuần tú đến nhường nào a, bây giờ thì sắp thành bộ dạng của diễn viên đóng Harry Potter VII rồi, sọc trên trán còn chưa lành, khóe miệng khóe mắt lại tụ máu, tay còn bị cắt hai nhát rất sâu, băng quấn chặt vài vòng.

Tôi đau lòng sờ sờ mặt anh, anh kêu một tiếng, rõ là đang nhịn đau.

“Ba đâu?”

“Đi xem Vệ Dục rồi.” Tôi lều bều một tiếng.

Vệ Dục hơi thẫn, nhìn qua như là tay chân đều gãy, gáy cũng bị đụng một chút, xem như cậu ta nợ Tần Chinh thì giờ cũng đã trả sạch cả gốc lẫn lãi rồi.

Xử lý cậu ta bên đó khá phiền phức, nghe nói còn có dấu hiệu trúng độc cồn nhẹ. Lúc ấy tôi liền chất vấn Bạch Vi, “Cô vẫn là bạn gái cậu ấy nhỉ? Cô trông chừng cậu ấy thế nào vậy, làm sao mà cậu ta uống thành như vậy rồi còn để cậu ta lái xe tới trường học?”

Bạch Vi khoanh tay ngồi trên băng ghế, cúi đầu không nói lời nào.

Từ đầu, tôi còn coi như có chút thiện cảm với cô ta, sau đó tự tôi cảm thấy cô ta quá tốt đẹp, sau đó nữa lại cảm thấy cô ta nhìn nhận người không rõ lắm, đến bây giờ tôi cảm thấy tâm lý ả ta thật sự là tầm tối – thiếu ánh sáng mặt trời chiếu rọi!

Cô ta đẩy tôi một cái kia rốt cuộc là cố ý hay vô tình không thể nào xác minh được, tuy tôi không bị thương, nhưng nếu như không phải ngăn lưỡi dao kia, Tần Chinh cũng sẽ không bị thương.

Cho nên tôi quyết định, lúc kết hôn nhất định sẽ mời cô ta đi uống chén rượu mừng, không khinh bỉ chết cô ta rồi kiếm được một khoản tiền mừng lớn tôi thật sẽ bực bội không yên.

Vệ Dục xem ra cũng gần là anh chồng tôi rồi, tùy là tên Vệ Dục này cũng chẳng phải dạng hay ho gì, nhưng cũng tính là nửa người nhà, tuyệt đối không thể để cậu ta rơi vào tay loại phụ nữ như Bạch Vi này được!

=====

Cái tên chương này làm mình khá bối rối (!): Không biết ý tác giả chỉ là Đản ông là phải thuần, đản ông là thuần khiết, thuần thực hay ý nào khác nữa ... nên tạm thời mình để theo đúng form của nguyên tác, khi nào hỏi được hay nghĩ ra thì sẽ bổ sung Chương 38: Không phải thân mã, là thảo nê mã

Bên này thì Vệ Dục sống dở chết dở, bên kia mẹ Tần lại tắt di động. Hai người đản ông của Tần gia sứt đầu mẻ trán, Tần Chinh lấy khí thế của chủ gia đình, bảo ba Tần đi tìm mẹ Tần trước, tôi và anh ở lại bệnh viện đợi xem Vệ Dục sống chết thế nào, nếu chết thì sẽ đem tới lò hỏa táng, không chết thì chém một dao nữa rồi đưa đi hỏa táng ...

“Anh không hỏi ba trước xem là rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ư?” Tôi huých huých tay Tần Chinh.

“Đợi Vệ Dực tỉnh lại rồi cùng nghe.” Tần Chinh nhíu mày, “Có lẽ trong thời gian ngắn cậu ta chưa tỉnh lại được đâu.”

Tần Chinh dường như không vội tò mò chuyện riêng tư của người khác, với chuyện sớm muộn gì rồi cũng biết, anh cũng không mong ngóng phải biết sớm hơn vài giờ làm gì.

Tôi với Tần Chinh lại đợi thêm hơn nửa tiếng nữa, Vệ Dực mới được đưa ra khỏi phòng giải phẫu, đầu bị băng xem ra còn nghiêm trọng hơn lần trước Tần Chinh bị tai nạn xe, chỉ lộ ra khuôn mặt to bằng bàn tay — hai bàn tay.

Bạch Vi cũng đứng ở một bên đợi, trong thời gian đó vẫn chưa nói câu nào, tận đến khi đèn phòng giải phẫu tắt, cô ta mới ngẩng đầu ngược lên nhìn.

Tần Chinh liếc cô ta một cái, lãnh đạm nói: “Bạch Vi, cậu về đi.”

Bạch Vi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Nếu như cậu muốn biết Vệ Dực bị thương ra sao, bây giờ cũng thấy rồi đó, chẳng còn chuyện gì nữa, mời cậu về cho.” Tần Chinh lạnh lùng nhìn cô ta.

Sắc mặt Bạch Vi trắng bệch. “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Muốn tôi nói rõ ư?” Trong mắt Tần Chinh hiện lên tia lạnh, “Cậu đẩy Tiểu Kỳ một cái kia, không phải chỉ có mình cậu biết.”

Môi Bạch Vi khẽ run, đáy mắt ánh lên nước mắt: “Tôi ... Tôi không phải cố ý ...”

Tần Chinh kéo tay tôi xoay người rời đi, nói: “Vô tâm mới đáng sợ, hành động theo bản năng lại càng có thể phản ánh bản chất một con người. Chúng tôi không chào đón người như vậy.”

Tôi liếc nhìn Bạch Vi đang phát run lên, ngửa đầu nhìn Tần Chinh: “Anh nói năng như vậy với một cô gái, có phải là hơi quá tàn nhẫn không?”

Cái tay đang nắm tay tôi bỗng chặt lại: “May mà em không bị thương ...” Dường như là nghĩ lại mà sợ, anh nhẹ thở phào một hơi, “Em bớt tiếp xúc với người như vậy đi.”

Tôi không khỏi muốn nói: Làm ơn đi, cô ta là bạn học cũ của anh nhá! Em tiếp xúc với cô ta làm cái gì!

Vệ Dực được sắp xếp ở trong một phòng bệnh, đùi bó thạch cao, tay phải cũng quấn băng trắng, bác sĩ nói đùi phải ba tháng sau mới có thể đi lại bình thường, tay phải cũng phải hơn một tháng, gáy khâu bảy mũi, không có di chứng, nhưng phải cẩn thận lúc nằm xuống.

Tôi nhìn cậu ta nằm hôn mê bất tỉnh nhân sự, thật là đáng giận lại đáng thương ...

Tần Chinh liếc mắt nhìn cậu ta, thở dài, đi ra ngoài gọi điện cho ba Tần.

Tôi đi theo ra ngoài, thấy anh nhíu mày. “Tìm được mẹ chưa?”

“Tìm được rồi.” Tần Chinh cúp điện thoại, nói, “Khóa trái mình trong nhà.”

Tôi cười gượng... Thật là nhà nhà đều có mấy cuốn kinh khó niệm, gì mà Kim Cương Kinh, Pháp Hoa Kinh, nguyệt kinh ...

Tìm hiểu về Kim Cương Kinh ở đây, về Pháp Hoa Kinh ở đây, còn nguyệt kinh ... ờ, mình có phải chú thích không nhỉ ;;)

“Anh không lo lắng sao?” Tôi hỏi anh, “Nếu như Vệ Dực thật là anh em của anh, vậy mẹ có thể với ba ... ly hôn không ...”

“Năm lớp 12 ấy, Vệ Dực đã đến tìm ba anh, nói là trước lúc mẹ cậu ta lâm chung muốn gặp ba anh lần cuối. Cậu ta tuy không nói rõ sự tình, nhưng những chuyện như này ...” Tần Chinh khẽ than một tiếng, day day mi tâm có chút bất đắc dĩ, “Vệ Dực đã biểu hiện rõ rồi. Mẹ anh không cho ba anh đi, thậm chí bỏ nhà đi, cũng không có gì đáng trách.”

“Vậy ba thật không đến thăm mẹ Vệ Dực sao?”

“Lúc đó không đi, nhưng sau có lẽ cũng có lên đi thăm rồi. Sau rồi Vệ Dực ra nước ngoài, mọi người đều nghĩ là mọi chuyện đã qua rồi, thật không ngờ cậu ta vẫn không buông tha.”

Thật ra cách làm của Vệ Dực, cũng có thể hiểu được, muốn buông tha làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Chỉ là thật không ngờ được, ba Tần lại là người như vậy ...

“Lúc ba anh còn trẻ đã làm thanh niên trí thức, có điều thời gian chưa tới một năm đã quay lại thành phố rồi, về rồi liền kết hôn với mẹ anh, sau đó sinh ra anh. Vệ Dực lớn hơn anh tầm 7-8 tháng.”

Thanh niên trí thức hay tri thanh là từ dùng để chỉ chung những người tuổi trẻ được đào tạo ở trình độ cao, đây là cách gọi trong một thời kỳ lịch sử đặc biệt, từ những năm 1950 cho tới cuối những năm 1970, những thanh niên tự nguyện hoặc bị ép buộc rời khỏi thành phố tới nông thôn làm nông dân, đa số những người này thực ra mới chỉ ở trình độ cấp 2 hoặc cấp 3 mà thôi. (Theo baike)

“Cho nên trước giờ anh vẫn nghĩ Vệ Dực là anh cùng cha khác mẹ của mình? Ba chưa nói gì sao? Thừa nhận hay là phủ nhận?”

“Chưa, chưa nói gì cả.” Tần Chính khẽ thở dài, kéo tôi vào trong lòng, cầm dựa trên vai phải tôi. “Tiểu Kỳ, nếu như em gặp phải chuyện như thế này, sẽ làm như thế nào?”

Tôi sững sốt, trừng mắt nhìn. “Anh biết mẹ em mà, nếu như ba em có con riêng ở bên ngoài, không tới phiên em được lựa chọn làm như nào, mẹ em sẽ khiến ba em cái gì cũng không làm nổi nữa.”

Tần Chính cười khở một tiếng, nói “Cũng phải.”

Tôi ôm lại anh, tay phải vuốt phía sau lưng anh, nói: “Tần Chính, anh sẽ không giống ba anh chứ ...”

Tần Chính quay đầu lại, hôn má tôi. “Đến khế ước bán mình anh cũng ký rồi, cái gì cũng là của em, kể cả ‘hạt giống’.” :”>

Trong nháy mắt, mặt tôi phát sáng, phát nóng lên ...

Mùa xuân gieo hạt giống, thu về thu hoạch cả vạn bó ...

Vì một trận giằng co này, trời rất nhanh đã tối. Tần Chính sợ tôi bị đói, muốn đưa tôi đi ăn cơm trước, nhưng bên phía bệnh viện lại không đi được, đành phải tự anh đi gọi cơm, tôi ở trong phòng bệnh chờ.

Vệ Dực thật biết chọn thời điểm, Tần Chính vừa đi, cậu ta liền tỉnh.

Tôi khoanh tay, nhếch mày nhìn cậu ta. Cậu ta chut nữa một dao đâm chết tôi, tôi thật không thể nhìn cậu ta một cách hiền hòa được.

Vệ Dực mờ mịt nhìn trần nhà, sau một lúc lâu mới chuyển ánh mắt tới mặt tôi.

Tôi lạnh giọng nói: “Cảm giác thế nào? Có phải rất thoải mái, rất kích tình không?”

Môi Vệ Dực run run, tôi rót ra một chén nước cho cậu ta uống, cậu ta nuốt xuống rất nhanh, lại giơ gương mắt nhìn tôi, tôi bị cậu ta nhìn đến phát sợ, đành phải rót cho cậu ta thêm chén nữa.

“Sao lại là cậu?” Giọng cậu ta trở nên khàn đục.

Tôi bỗng dưng nhớ tới lần phỏng vấn trước, áo mũ chỉnh tề, ple cà vạt, còn vuốt keo xịt tóc, xịt nước hoa giấu mùi cặn bã, ngồi trên sofa da thật đối diện ống kính bày ra nụ cười tự tin, nho nhã, lừa không ít phụ nữ và trẻ em ngây thơ.

Bây giờ nhìn cái bộ dạng yếu đuối này của cậu ta ...

Ngay cả thánh mẫu tôi đây cũng không ngại muốn cười vào mặt.

“Ba Tần đi dỗ mẹ Tần, Tần Chính đi gọi cơm.” Tôi lại bổ sung thêm một câu, “Anh ấy đoán cậu mai mới có thể tỉnh, nên chắc là không gọi cơm cho cậu đâu.”

Vệ Dực nhếch nhếch khóe miệng, chắc là muốn cười, kết quả là đụng đến vết thương, cậu ta đau đớn khóe mắt run rẩy.

“Cậu là đang cười khổ ư?” Tôi nhìn vẻ mặt của cậu ta mà hỏi.

Vệ Dực nhắm mắt lại, im lặng hồi lâu, mới khẽ lên tiếng: “Cậu nói thế thì đúng là thế đi.”

Cậu ta xem như đã tỉnh rượu quá nửa rồi.

Tôi đắn đo một chút, lại hỏi: “Cậu thật là anh chồng tôi sao?”

Lông mi Vệ Dực run rẩy, mở mắt nhìn về phía tôi. “Cậu biết đáp án.”

“Tôi vẫn muốn nghe chính miệng cậu nói.”

Vệ Dực nói: “Phải”

Tôi hít sâu một hơi.

Thật mẹ nó máu chó.

“Lúc ba Tần lên vùng cao, xuống nông thôn, quen biết mẹ cậu, sau đó hai người kết hôn, kết quả sau này chính sách thay đổi, ba cậu lại về thành phố, kết hôn với mẹ Tần, không đón mẹ con cậu về, có phải thế không?” Tôi đưa ra một cái phỏng đoán đầy lý tính.

Vệ Dực cười khổ, nói: “Phải”

“Sao hai người không đi tìm ông ấy sớm một chút?”

“Tôi cũng không biết...” Vệ Dực mở mắt nhìn trần nhà, “Có thể là bà không biết đi đâu tìm, có thể là bà đã từ bỏ, có thể là bà đi tìm rồi, lại thất vọng ... Tôi không biết ba mình là ai, bà cũng chưa bao giờ nói với tôi. Ở vùng quê tôi, có rất nhiều người phụ nữ giống bà, bị bỏ rơi, có người có con rồi, có người chưa có.”

“Vậy sau đó sao bác lại để cậu đi tìm ba Tần?” Tôi nhẹ giọng hỏi cậu ta.

“Bà bị ung thư, bác sĩ nói chỉ còn lại có ba tháng. Tôi thu xếp đồ dùng của mẹ, mới tìm được đăng ký kết hôn của họ, và những đồ vật ông ta để lại cho bà. Khi đó bà đã không nói được nữa rồi, chỉ dựa vào thuốc mà duy trì sự sống. Tìm kẻ họ Tần kia là ý của tôi, bà giữ lại những thứ đồ đó nhiều năm như vậy, nhất định là rất yêu người đàn ông đó, nếu như trước lúc lâm chung có thể gặp mặt ông lần cuối ...” Vệ Dực cười khổ nhắm mắt lại, “Đáng tiếc bà đi quá sớm, không thấy được ... Cũng tốt ...”

Tôi nhìn cậu ta, đột nhiên cảm thấy bất lực, không biết nên nói gì an ủi cậu ta mới tốt, đơn giản là giữ im lặng.

Cảm giác là qua rất lâu rồi, Vệ Dực mới mở mắt ra, nửa là chăm chọc liếc nhìn tôi: “Loại người như các cậu, đương nhiên không thể hiểu nỗi khổ của chúng tôi. Tần Chinh cái gì cũng có, mà tôi thì cái gì cũng phải dựa vào chính mình mới đạt được, kết quả, vẫn là cái gì cũng không so được với cậu ta ...”

Lúc học đại học, Vệ Dực chỗ nào cũng cạnh tranh quyết liệt với Tần Chinh, Tần Chinh lại không ứng chiến, anh chỉ làm việc của mình, nhìn như nhẹ nhàng, băng quơ, không cần tốn nhiều sức cũng thắng được Vệ Dực. Nhưng tôi vẫn an ủi Vệ Dực mà nói: “Chẳng có ai hoàn hảo cả, anh ấy cũng không phải cái gì cũng đều thắng cậu. Ít nhất, nhân duyên của cậu tốt hơn anh ấy.”

Tôi hiếm khi không chế nhạo cậu ta, nghiêm túc nói một câu thật lòng.

“Nhân duyên tốt hơn cậu ta?” Vệ Dực nhú mày, lại cười, “Bạn bè – hai chữ này không đáng tiền, người có thể thổ lộ tình cảm thực sự liệu có thể có mấy người?” Thật ra, chính cậu ta không trải lòng mình, thì dựa vào cái gì mà hy vọng xa vời là người khác thật lòng thật dạ. Vệ Dực dừng một chút, giương mắt nhìn tôi chăm chú, “Ngay cả cậu cũng chọn cậu ta.”

Tôi hít thở không thông, khó khăn nói: “Chữ “ngay cả” này là có ý gì?”

“Mẹ cậu ta cướp ba tôi, cậu ta lại cướp đi người tôi thích.”

“Dừng!” Tôi cắt lời cậu ta, nhìn chăm chăm vào mắt cậu ta, lại nghiêm túc nói, “Bạn học Vệ Dực, cậu có phải tự thôi miên chính mình gì đó, tôi chưa từng cảm giác được là cậu thích tôi! Lúc trước cậu theo đuổi tôi, chỉ là vì muốn chứng minh mình mạnh hơn Tần Chính phải không?”

“Thế sao?” Vệ Dực như là có chút mơ màng, ánh mắt khẽ động, như là đang trong quá trình cân nhắc, cậu ta chần chừ nói, “Không, tôi thích cậu.”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, không ngờ được chính mình bỗng dưng biến thành vạn người mê, nhất thời cảm thấy áp lực rất lớn. “Cậu thích tôi cái gì chứ?” Nếu như tôi thật có ưu điểm gì khiến bản thân dẫn ông dụ bướm, vậy sau khi thành vợ người ta rồi, tôi vẫn nên sửa đi thôi ...

Ánh mắt Vệ Dực từ từ trở nên dịu dàng, cậu ta nói: “Cậu giống mẹ tôi.”

Trong nháy mắt kia, tôi thế mà lại nhớ tới một cuốn tiểu thuyết nào đó đọc thời thanh xuân, nam chính lái xe bị tai nạn chấn thương não mà không chết, kết quả bị nữ chính bạt tai một cái là chết luôn, đây là bi kịch vô nghĩa nhất mà đời này tôi từng xem qua, không còn quyền thứ hai.

Nếu như tôi bây giờ tát chết Vệ Dực, không biết có thể sinh ra một kỷ lục mới không nhỉ.

Kể đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc Vệ Dực như là đang đắm chìm trong ký ức của bản thân, hoàn toàn không chú ý đến tôi đang dấy lên ý muốn giết người.

“Từ nhỏ đến lớn, tôi chỉ có bà là người thân duy nhất. Trên thế giới này, người thật lòng tốt với tôi mà không cần đáp lại chỉ có mình bà. Tâm nguyện lớn nhất của bà là nhìn thấy tôi học đại học, sau đó tham gia lễ tốt nghiệp của tôi, chờ tôi cưới vợ sinh con, bà nói sẽ giúp tôi chăm sóc con cháu... Bà là người phụ nữ rất dịu dàng mà cũng lại rất kiên cường. Cuộc sống khổn khổ, nhưng tôi chưa từng thấy bà oán giận gì, hận thù gì, chưa từng thấy bà rơi một giọt nước mắt. Tôi từng thề rằng, phải trở nên nổi bật, để bà không cần làm việc kiếm tiền đến quên ngày quên đêm nữa ...” Ánh mắt cậu ta khẽ động, nhìn tôi nói, “Tôi và các cậu không giống nhau, các cậu sinh ra đã không thiếu thứ gì, thứ Tần Chính muốn, cái gì cũng có, cậu ta luôn dễ dàng đạt được tất cả những gì tôi muốn, sau đó vứt bỏ không thèm để tâm. Bao gồm cả cơ hội trao đổi ra nước ngoài, cũng bao gồm cả cậu.”

Tôi vốn nghe còn cảm thấy khóe mắt nóng lên, nhưng nghe được câu cuối cùng, tôi lại nhú mày: “Cậu nói thế là có ý gì?”

Vệ Dực cười cười: “Năm nhất đại học, cậu ta tỏ ra ghét cậu còn chưa đủ rõ ràng ư? Cậu ta không thèm để mắt đến cậu, vì sao cậu còn theo đuổi không tha? Tôi thích cậu như vậy, vì sao cậu cũng không thèm liếc mắt một cái?”

“Tần Chính chỉ là hơi lãnh đạm mà thôi. Tôi không nhìn ra là anh ấy căm ghét tôi, cũng không nhìn ra được cậu thích tôi. Ít nhất, giữa việc xuất ngoại và tôi, cậu lựa chọn thứ đằng trước.”

Vệ Dực im lặng một lát, nói: “Cậu nói phải, giữa tiền đồ và tình cảm, là tôi bỏ lỡ cậu. Tôi không quên thứ mình muốn là gì, cho dù bà đã qua đời, tôi cũng muốn sống thật tốt để bà thấy. Mặc kệ cậu thích Tần Chính đến thế nào, cậu ta cuối cùng cũng sẽ không thích cậu, chờ tôi trở lại, cũng vẫn còn có cơ hội.”

Tôi bật cười một tiếng: “Cậu và Bạch Vi thật là giống nhau ...” Cứ tưởng là người khác sẽ ở một chỗ đợi mình, tự mình thì lại là người nào? Chẳng qua chỉ là một người qua đường nhỏ nhoi mà thôi.

“Bạch Vi giống cậu.” Vệ Dực nhìn tôi chăm chăm, hơi hơi cau mày, “Đầu tiên là mắt giống ... Mà lại không giống, cô ấy không ầm áp được như cậu. Nét cười của cậu, dường như có thể cuốn hút người bên cạnh, giống như mẹ tôi ...”

Vệ Dực là người có luyện mẫu tình kết, chỉ tiếc là tìm nhầm mẹ. Ánh mắt cậu ta cũng chẳng tốt gì, không tìm được người chính xác.

“Tần Chính không cảm thấy vậy.” Tôi thở dài, vốn muốn nói Tần Chính nhà tôi tốt như thế nào, nhưng lại sợ kích động đến cậu ta, đành phải thôi, “Tôi cảm thấy, cậu vẫn là thanh niên tốt, biến khổ vô biên, quay đầu lại là bờ đi ...”

“Quay đầu..” Vệ Dực nhếch nhếch khóe miệng, “Chỉ có vực sâu vạn trượng.”

Cửa phòng bệnh vang lên ba tiếng, y tá mở cửa tiến vào, trong tay cầm bình treo.
“Đổi thuốc.” Y tá khô khốc nói, đi đến bên giường, rút kim ra chẳng chút thương hương tiếc ngọc nào.
Tôi ngẩn ngơ nhìn túi máu lúc đầu ...
Bỗng nhiên nhớ ra cậu Cao Kiện khoa sinh dục tiết niệu kia và lần chồng dì cả của Tần Chinh tới.
Có phải kho máu của thành phố A hơi dồi dào rồi không?
Trong đầu xuất hiện một tia sét đánh, tôi cúi đầu hỏi Vệ Dục: “Này ... Gì gì Dục ơi, cậu là nhóm máu gì?”
Y tá và Vệ Dục cùng lúc ngẩng đầu nhìn tôi.

(1) Thần mã, và thảo nê mã đều là tiếng lóng của netizen TQ, thần mã là cái gì (do cách đọc giống nhau), thảo nê mã là một câu chửi tục.

20. Chương 39-40

Chương 39: Đại Kỳ ngày ngày gặp, rửa rửa càng khỏe mạnh. (1)

Tác giả có lời muốn nói: Một đại bi kịch!

Vì sao không có ai nói cho tôi biết tôi phạm phải BUG lớn như này a!

Tối qua khiêm tốn nghe mẹ chỉ bảo mới biết, trước khi đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn phải kiểm tra sức khỏe, mang thai mà không lấy được giấy đăng ký kết hôn và giấy chuẩn sinh (cho phép sinh) thì chỉ có thể sống tạm bợ, sinh xong lại bị phạt tiền. Nói cách khác, Tần nhị thiếu và Tiểu Kỳ mỗi lần đi tới cục dân chính chỉ có thể xếp hàng mà không lĩnh được giấy chứng nhận

~~o(>_<)o>

~~Vì thế tôi phải ngẫm xem nên sửa lại cái BUG này như thế nào!

Bi kịch a

Nhớ mang máng là môn sinh học ở cấp III đã dạy, nhóm máu người chia thành ABO, O và B không sinh ra A, O và A không sinh ra B, có A có B mới có thể sinh ra AB. Lúc ấy tôi và Chu Duy Cẩn còn pha trò với nhau, nói ba là nhóm máu B, mẹ cũng nhóm máu B, chúng tôi chắc là nhóm máu 2B.

Hồi tôi còn đang độ thiếu nữ cũng rất thích nghiên cứu các chòm sao và nhóm máu – cái môn giả khoa học cực kỳ duy tâm lúc chuẩn lúc không này, cũng từng có ý định phân tích Tần Chinh thông qua nhóm máu, kết quả phát hiện không chuẩn nhiều hơn là chuẩn. Tần Chinh lại là thuộc trường hợp hiếm mang nhóm máu O Rh-. Mà nhóm máu của ba mẹ Tần Chinh, lúc hỏi nhóm máu Tần Chinh tôi cũng có hỏi qua, ba Tần là nhóm máu O, mẹ Tần là nhóm máu B.

Tìm hiểu về nhóm máu hiếm Rh- ở đây

Mà Vệ Dực nói, cậu ta thuộc nhóm máu AB.

Tôi lại hỏi: “Mẹ cậu thuộc nhóm máu gì?”

Cậu ta ngậy người một chút, vẫn trả lời.

“Nhóm máu B.”

Lúc ấy tôi liền im lặng.

“Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi ...” Tôi đi theo y tá ra ngoài nộp viện phí, trong đầu không ngừng hiện ra ba chữ cái ABO, các loại tổ hợp ...

Theo lý thuyết mà nói, ba Tần là nhóm máu O, mẹ Vệ là nhóm máu B, chắc là không thể sinh ra Vệ Dực mang nhóm máu AB đi ...

Đương nhiên, cũng có thể là do nhân tố gen lặn linh tinh nào đó, thứ lỗi tôi là sinh viên khoa văn, hiểu về nhóm máu và di truyền hữu hạn, thứ lỗi tôi là bà nội trợ đã xem nhiều kịch bản máu chó rồi, với hiện tượng này chỉ có thể cho ra một cái phỏng đoán máu chó phù hợp với logic đại chúng.

Thật ra ba Tần ... vốn không phải cha ruột của Vệ Dực đi!

Tôi bị phát hiện của chính mình làm cho kinh hãi rồi!

Vừa rồi còn vì thân thể đáng thương của Vệ Dực mà âm thầm lên án tính phong lưu của ba Tần, nhưng mà sao chỉ trong chớp mắt, sự tình đã trở nên khó bề phân biệt thế này?

Tôi hồn vía lên mây đi trả viện phí, nhét hóa đơn vào trong túi xong lại tiếp tục mất hồn mất vía đi về.

Nếu như trong tay có một bông hoa, tôi có lẽ còn tự mình bứt cánh hoa – là cha con, không phải cha con, là cha con, không phải cha con ...

Vừa tới gần cửa phòng bệnh tôi chợt nghe thấy tiếng Vệ Dực: “Ông ta đang ở đâu?”

Đây đương nhiên là cậu ta hỏi ba Tần.

“Nếu như cậu tỉnh rồi, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút.” Tần Chính lạnh lùng đáp trả.

Tôi uể oải đẩy cửa ra, nhìn lướt qua.

Tần Chính đứng ở đuôi giường, Vệ Dực nằm trên giường, một đôi anh chẳng ra anh, em chẳng ra em cùng làm nền cho nhau thành ra thú vị a ...

Tần Chính tạm thời không nhìn Vệ Dực, đưa cặp lông cò vào trong tay tôi, nói: “Tiểu Kỳ, ra ngoài ăn cơm nhé, anh và Vệ Dực có chuyện muốn nói.”

Tôi cầm cặp lông cò nặng trĩu nói: “Em cũng có lời muốn nói, không bằng để anh nói trước rồi em nói, tuy rằng chuyện này quá nửa là chuyện nhà anh, không kể Vệ Dực có phải người nhà anh hay không nhưng chung quy em vẫn là người nhà anh, chuyện nhà anh cũng có thể coi là chuyện nhà em, hoàn toàn gạt em ra ngoài hình như không được phúc hậu lắm, anh có thấy thế không?”

Mối quan hệ với Vệ Dực tuy là vấn đề nội bộ của Tần gia, nhưng tôi cũng không phải theo chủ nghĩa đế quốc như Nhật, Mỹ, tốt xấu cũng coi như một thành viên trong Tần gia, cho dù về chế độ có hơi khác, nhưng rốt cuộc vẫn cùng là người Trung Quốc.

Tần Chính bị tôi làm cho hoang mang, mặt mày bối rối, “Em rốt cuộc muốn nói gì?”

Vệ Dực cũng nhìn tôi vẻ mặt mù mịt.

Tôi nuốt nước miếng, nhìn nhìn Tần Chính, lại nhìn nhìn Vệ Dực, nay hai khuôn mặt tuần tú đều bị thương, nếu như phải nói chỗ nào đó giống thì có lẽ chính là nơi bị thương rất giống nhau, khóe mắt, khóe miệng, gò má đều bầm tím.

Tôi nói: “Không chừng hai người không phải anh em đâu.”

Một câu này khiến cả Tần Chinh và Vệ Dực đều rùng mình một cái, Vệ Dực nheo mắt lại nhìn tôi: “Cậu nói thế là có ý gì?”

“Nhóm máu của Tần Chinh và cậu không giống nhau.”

“Cho dù là anh em ruột cũng không nhất định là nhóm máu phải giống nhau, xác suất này không đến một nửa.” Tuy Vệ Dực nói như vậy, nhưng vẻ mặt cậu ta rõ ràng có bị lung lay.

Tôi bổ sung: “Tần Chinh là nhóm máu O Rh-, mà cậu là nhóm máu AB, mẹ cậu là nhóm B, ba Tần là nhóm máu O ... Tổ không giải thích nữa, cậu cũng biết.”

Tần Chinh nghe câu này sắc mặt khê biến, phút chốc quay đầu lại nhìn chằm chằm Vệ Dực: “Lời Tiểu Kỳ nói là thật ư?”

Vệ Dực kinh ngạc nhìn Tần Chinh, lại càng có vẻ mờ mịt, trong mắt hiện vẻ không chắc chắn, cau mày. “Sao có thể ...”

“Đương nhiên, có thể còn có nhân tố khác, như vấn đề gen lặn, nhưng chỉ ít việc này cũng đưa ra một khả năng khác.” Phim đạo đức gia đình biến thành phim trinh thám, bà chủ gia đình Chu Tiểu Kỳ biến thành thám tử nghiệp dư, tôi thở dài nói, “Không bằng hai người nhân cơ hội này làm xét nghiệm đi.”

Vẻ mặt Tần Chinh phức tạp, nhưng mức độ phức tạp thể hiện trên mặt Vệ Dực còn vượt xa Tần Chinh. Tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng cậu ta vào lúc này, cảm giác như này giống như có một ngày ai đó bảo với tôi Bạch Vi là chị ruột của tôi vậy.

Bụng tôi kêu ọc ọc một tiếng, phá vỡ sự im lặng đang khiến người ta khó xử.

Ngón tay Tần Chinh khê động, sau đó anh quay đầu lại nhìn tôi. “Em ăn cơm trước đi.” Lại nói với Vệ Dực, “Tôi đi gọi điện một chút.” Nói xong đi ra ngoài.

Tôi cầm cặp lồng cơm đến chiếc ghế bên giường ngồi xuống, đặt cặp lồng lên bàn đầu giường, thức ăn nóng hằm hập, thơm ngào ngạt, tôi hỏi Vệ Dực: “Cậu bây giờ chắc là chẳng có hứng ăn nhỉ.”

Vệ Dực không nói, tôi tỏ vẻ quan tâm: “Vậy thì chờ chút nữa hãy ăn nhé.”

Khóe mắt cậu ta giật giật.

Tôi vừa ăn vừa nói: “Tớ đá cậu một cái, tớ rất xin lỗi, dù sao tớ cũng ngờ được là cậu lại xui xẻo ngã xuống như vậy.” Tôi nuốt cơm xuống, nói ra điểm mấu chốt, “Cậu sẽ không kiện tớ chứ?”

Cậu ta vẫn đang im lặng, tôi rất bình tĩnh nói: “Hai chúng ta thân thiết như vậy, kiện cáo thì cuối cùng cũng chỉ là chuyện tiền nong, nói chuyện tiền bạc nhiều làm tổn thương tình cảm ... À đúng rồi, vừa rồi tớ mới trả giúp cậu hơn 5000 tiền viện phí.” Tôi thấy sắc mặt cậu ta càng đen, vội nuốt ực nước miếng yếu ớt nói, “Cậu không cần trả lại tớ đâu...”

Cậu ta thở dài thật dài, chậm chậm quay đầu, ánh mắt có chút dại ra nhìn tôi: “Tớ muốn một mình, yên tĩnh suy xét một chút.”

Tôi nói: “Thế à”

Nhưng mà tôi thật là nhịn không được, ăn mấy miếng cơm lại nói: “Cậu vẫn là đừng nghĩ nữa, cậu nghĩ nhiều năm như vậy cũng chưa nghĩ thông, có thể hy vọng vào cú đá của tớ mà tỉnh sao?”

Cậu ta lại thở dài, bắt lực nhắm mắt lại, cắn răng nói: “Cậu ...” Sau đó lại nặng nề một tiếng, “Aizz ...”

Tôi cho là cậu ta nghĩ nhiều như vậy sớm hay muộn cũng bị tẩu hỏa nhập ma, chặn đứng ý nghĩ của cậu ta mới là cách cứu giúp cậu ta tốt nhất. Từ khi tiếp xúc với Vệ Dực và Bạch Vi xong, lòng tự tin của tôi phồng lên rất nhiều, cảm thấy dễ nhui tôi đây cũng chưa chắc không bằng rùa biển, dựa vào chỉ số thông minh của bọn họ, tôi không thể lung lay được họ sao.

Tôi rót cho cậu ta cốc nước, nói: “Cậu bây giờ cơ thể có lẽ là thiếu nước, đầu óc có lẽ là thiếu oxi, hít thở sâu, uống hộp nước, đừng suy nghĩ linh tinh, sự thật chỉ có một, tuy là tớ cũng không biết là cái gì, nhưng khẳng định với cậu là không giống như suy nghĩ của cậu đâu, cho nên cậu nghĩ cũng phí công, tế bào não không nhiều lắm, có thể sống thêm 1 cái là 1 cái.”

Vệ Dực hít sâu, uống xong cốc nước tôi đưa cho cậu ta.

Tần Chinh mang khuôn mặt bình tĩnh đẩy cửa bước vào, nói với Vệ Dực: “Nửa giờ nữa ba tôi tới.”

Tôi nói: “Hai người muốn làm xét nghiệm huyết thống không?”

“Làm!”

“Không làm.”

Một chữ là Vệ Dực nói, hai chữ là Tần Chinh nói.

Tôi hơi ngạc nhiên nhìn Tần Chinh, Vệ Dực cũng ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Chinh thản nhiên nói: “Tôi vốn cũng không tin ba tôi có thể làm ra chuyện như vậy, chỉ vì lúc trước ông không giải thích, cậu lại quá chắc chắn, hôm nay xem ra, hình như một số việc cũng không như suy nghĩ của cậu. Vệ Dực, quan hệ giữa cậu và ba tôi, là do chính miệng mẹ cậu nói cho cậu sao?”

Tôi lại quay đầu nhìn Vệ Dực.

Sắc mặt Vệ Dực trắng bệch, khuôn mặt anh tuấn mà thâm thương, tinh thần sa sút, môi khê mấp máy, nói: “Không ...”

Tôi lại quay đầu nhìn Tần Chinh.

Tần Chinh nhú mày, có hơi giật mình, có chút căm giận, nói: “Rất tốt...”

Tôi đã nghe câu chuyện của Vệ Dực, thật ra nhìn từ góc độ của cậu ta, cậu ta có phỏng đoán như vậy cũng là rất có căn cứ, hoàn toàn có thể hiểu được, dù sao thì đăng ký kết hôn cũng có, hơn nữa Vệ Dực và Tần Chinh nhìn qua lại có vài nét giống — nghe nói là như thế, dù tôi không phát hiện ra chỗ nào. Điểm duy nhất hai người giống chính là anh tuấn, nhưng chia nhỏ nữa thì kiểu đẹp cũng không giống nhau.

Tôi lặng lẽ ăn cơm, Tần Chinh lặng lẽ nhìn phía ngoài cửa, Vệ Dực lặng lẽ nhìn ngón tay mình, tận đến khi ba Tần vội vàng vàng tới, ba người chúng tôi mới khê giật mình.

Tôi đứng lên, chào hỏi ba Tần, sau đó thức thời cầm cặp lồng cơm ra ngoài, còn ngoan ngoãn đóng cửa lại, sau đó dán tai lên cửa nghe lén.

Y tá đi qua bên cạnh, nét mặt kinh hãi nhìn tôi chằm chằm, tôi cười với cô ấy một cái thật tươi, tiếp tục chăm chú nghe góc tường.

Tôi làm như vậy quả thật là rất không phúc hậu, nhưng ưu điểm nhiều quá rồi, không thêm chút khuyết điểm tôi sợ người người oán trách mất. Chắc... tôi vĩ đại quá a ... bạn càng ngày càng nổ a :-s

Tôi cố gắng muốn nghe nội dung câu chuyện cho rõ ràng, nhưng mà bệnh viện chẳng những cách âm tốt, tạp âm cũng nhiều, thỉnh thoảng từ hành lang bên kia truyền tới các loại kêu rên đau đớn, tiếng khóc nỉ non, tiếng mắng, tiếng xe đẩy lách cách.

“Xin lỗi ... anh anh anh anh... mấy năm nay ... ong ong ong ong... chăm sóc tốt ẹ con cháu ... đau a ... hỏi hận không được thấy bà ấy lần cuối ... Xin hỏi toilet ở đâu?”

Tôi nổi giận! Tay duỗi ra một ngón, hung hăng trừng mắt người hỏi đường nào đó, dùng khẩu hình nói: “Cút!”

Kể nọ vội chuồn mất, chân sau đá chân trước, như sợ chậm một bước sẽ ướm đúng quần.

Bị chen ngang như vậy, tôi đã bỏ sót khá nhiều a.

“Bác đồng ý với bà ấy, giữ bí mật này, kể cả cháu cũng không thể nói. Nhưng mà đến hôm nay, bác cũng không thể tiếp tục giữ im lặng ... Mặc kệ nói ra sao, trong lòng bác, vẫn coi cháu như con ruột.”

Tôi cào cửa, dấu chấm hỏi trong đầu nhảy ra tung tóe — cho nên là thế nào? Vệ Dực rốt cuộc có phải anh chồng tôi không?

Nghe thì có vẻ không phải?

Một lúc lâu sau, tôi loáng thoáng nghe được một giọng vịt đực: “Tôi muốn một mình yên tĩnh một chút ...”

Ba Tần thở dài: “VẬY chúng ta ra ngoài trước.”

Tôi vội cầm cặp lồng cơm ngồi xuống một bên giả bộ hiền lành.

Tần Chinh và ba Tần mở cửa đi ra, tôi mới chầm chậm đứng lên, mỉm cười hỏi: “Bác Tần ăn cơm chưa ạ?”

Ba Tần mỉm cười gật đầu với tôi, người đọc sách nhiều tự nhiên có vị trí thức, đối xử với người ngoài không quá vồ vập, nhiệt tình lễ độ. “Sao vẫn còn gọi bác, nên sửa cách gọi rồi chứ.”

Dù là da mặt tôi có dày thì cũng có chút ngượng, dè dặt gọi một tiếng: “Ba.”

Tần Chinh cầm tay tôi, nở nụ cười, quay đầu nói với ba Tần: “Con vừa mới gọi đồ ăn, bây giờ chắc nguội rồi, chúng ta xuống dưới lầu ăn cơm đi.”

“Thôi.”

Ba Tần lắc đầu, tháo kính xuống day day mi tâm, nhìn có vẻ mệt mỏi, “Mẹ con còn đang ở nhà đợi ba, ba về trước, nhân tiện giúp Vệ Dực mang chút quần áo để thay tới đây. Con chăm sóc tốt cho Tiểu Kỳ, còn Vệ Dực nữa ...” Ba Tần thở dài, cái gì cũng không nói.

Tôi và Tần Chinh đưa ông lên taxi, trước khi ông đi còn nhắc nhở: “Tiểu Kỳ, con đang có bầu, đừng ở bệnh viện lâu, đợi chút nữa bảo Tần Chinh đưa con về nhà.”

Tần Chinh trả lời giúp tôi: “Con biết rồi, ba về nghỉ ngơi trước đi.”

Đợi taxi đi khỏi tầm mắt, Tần Chinh mới quay đầu lại nhìn tôi, nói: “Em mệt không, bận một ngày rồi.”

Tôi lắc lắc đầu, “Anh còn chưa ăn cơm tối đi, cơm nguội rồi, em đi cùng anh.”

“Uhm” Tần Chinh không biết đang nghĩ gì, có chút hoảng hốt gật gật đầu, tiện tay nắm lấy tay tôi, theo thói quen nhét vào trong túi áo khoác anh.

Mặt trời vừa xuống núi không lâu, gió đêm nhẹ nhẹ, mang theo chút cảm giác mát mẻ. Bệnh viện được xanh hóa tốt vô cùng, hai bên đường cây cối, bụi cỏ xanh um tươi tốt, đèn đường đã được thắp sáng, mấy con bướm lượn quanh ánh đèn. Dưới bóng cây trên đường, có vài bệnh nhân và người nhà tản bộ sau khi ăn xong.

Tôi và Tần Chinh đã lâu rồi không được lặng lẽ tản bộ chỉ có hai người như vậy, hình như mấy năm qua, hai người đều bận rộn, hoặc là anh bận, hoặc là tôi bận, đa số thời gian là về nhà, nấu cơm, ăn cơm, sau đó anh xem TV, tôi lên mạng; anh tắm ca, tôi xem TV; tôi tắm ca, anh xem tạp chí; hai người chẳng nói lời nào, ai làm việc người nấy. Thỉnh thoảng đợi khi anh không có việc, tôi cũng không buồn chuyện, mới có thể ôm nhau quần giường quần chiếu, dần dần thành đôi vợ chồng già rồi, thiếu chút không khí yêu đương như hồi còn ở đại học.

Mùa hè cuối cùng năm tư đại học, anh ở bên hướng dẫn tôi làm luận văn tốt nghiệp, mỗi ngày như hình với bóng, không phải ở thư viện, thì là đang ở trên đường tới thư viện. Ngoài Tần Chinh ra, với bất cứ thứ gì khác lực chú ý của tôi đều không tập trung nổi, không được 10 phút đã bắt đầu tâm hồn bay bổng, anh dường như có thể nhận thấy sự mất tập trung của tôi, đầu không ngẩng, mắt không cần nhìn, gờ tay, gõ một cái lên gáy tôi, vẫn nhìn chằm chằm vào luận văn của anh như trước, nói: “Đọc sách, đừng nhìn anh.”

Tôi ôm gáy bị gõ đau ai oán nhìn anh, than thở: “Vốn đã không thông minh rồi, càng gõ càng ngu ...”

Anh hình như nhếch khóe môi một cái, như cười như không nói: “Không thông minh, cũng đừng nhất tâm nhị dụng (*), chăm chú đọc sách đi.”

(*) cùng để tâm vào 2 việc một lúc.

Tôi cười thầm nói: “Anh không nhất tâm nhị dụng, sao biết được em đang nhất tâm nhị dụng nhìn anh?”

Anh nói: “Anh không giống em.”

“Chỗ nào không giống?” Lòng tôi nghĩ, không phải chỉ hơn một lão Nhị thôi ư. (cậu nhỏ của nam giới)

Anh nâng mắt nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Anh không ngốc như em.”

Anh có thể vừa học vừa để ý đến tôi, tôi lại chỉ có thể để ý mình anh thôi, còn phải để anh phân tâm để ý đến việc học của tôi nữa, tôi thấy rất là có lỗi với anh, quyết định lấy thân báo đáp, như thế mới coi là công bằng, tôi bán mình, anh bán nghề ...

Sau đó ra khỏi thư viện, ăn cơm tối xong, khi mặt trời đã sắp lặn xuống núi, anh vừa cầm sách mượn thư viện, tay kia thì nắm tay tôi, bước chậm chậm vòng quanh hồ, tôi thì một bước kéo thành ba bước, anh quay đầu nhíu mày nhìn tôi, nói: “Em thật giống ốc sên.”

Tôi ợ một cái, nói: “Anh thì biết cái gì, phong cảnh đẹp như vậy, đi quá nhanh sẽ bỏ lỡ mất. Hơn nữa ... ợ ... Ăn cơm no xong vốn không thể đi vội vàng, anh đang dắt chó sao?”

Khóe miệng anh giật giật, lại hơi nhếch lên, nhìn bên cạnh một người chủ bị chó kéo đi, giễu cợt nói: “Anh là dắt ốc sên.”

Tôi ôm cánh tay anh nói: “Đường nhân sinh đằng đằng, có ốc sên làm bạn ...”

Môi anh gợi lên chút cười nhẹ, bị ánh tà dương phủ lên một làn sắc ấm áp, tôi dường như có thể nghe được anh khẽ lên tiếng: “Được”

Tôi tiếp tục nói: “Đại Kỳ ngày ngày gặp, rửa rửa càng khỏe mạnh ...”

Anh ngừng một chút, thở dài: “Aizz...”

Cây cỏ thành phố X bốn mùa đều như mùa xuân, trừ khi có bão đổ qua, nếu không hiếm thấy cảnh hoang tàn. Mùa đông hay mùa hè, bên hồ cảnh còn người mất, thứ thay đổi chỉ có là quần áo người đi đường mặc ít hay nhiều và vị trí tay của chúng tôi.

Mùa hè tôi kéo cánh tay anh, mùa đông anh nhét tay tôi vào trong túi áo mình, không có cách nào, anh nắm tay tôi trong lòng bàn tay hà hơi cho ấm rồi nhét vào chỗ sâu trong túi áo.

Tôi nói: “Đây thật không phúc hậu nha, sao em cảm thấy tay anh còn lạnh hơn tay em vậy, rõ ràng là anh lấy em làm đồ ủ ấm tay rồi!”

Anh nói: “...”

Tôi nói: “Anh ‘...' là thừa nhận ư?”

Anh nói: “...”

Tôi nói: “Người không biết còn tưởng là anh bị [] ép buộc.”

Chỗ

này là để thay ột đề tài nhạy cảm, hay ngôn ngữ thô tục ... (ví dụ như trong chương trình truyền hình, tiếng người chửi tục thì sẽ bị thay bằng tiếng tút ấy...)

Anh thở dài nói: “Anh nói không lại em.”

Sự thật chứng minh, nói chuyện cùng anh không phải lúc nào tôi cũng ở thế yếu, tôi vô sỉ hưởng thụ anh []. (Câu này nghe sao thật tà ác ...)

Chỉ trong chớp mắt a, thời gian thấm thoát, năm tháng thoi đưa, mỹ nữ đã biến thành bà bầu, đầu ngón tay anh hơi lạnh, lòng bàn tay lại vẫn ấm áp như năm ấy.

Chúng tôi ở một nhà hàng bên ngoài bệnh viện gọi đồ ăn, hồn nhiên quên luôn chuyện sống chết của Vệ Dục.

Lúc đợi mang đồ ăn lên, tôi chọc chọc tay anh, hỏi: “Chuyện của Vệ Dục giải quyết xong rồi ư?”

Anh ừ một tiếng, hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn tôi. “giải quyết xong rồi.”

“Cho nên...” Tôi cẩn thận, dè dặt nhìn anh hỏi, “Là như thế nào ...”

“Hả?” Anh hơi nghi hoặc nhìn tôi.

“Em là nói, cậu ta là anh trai anh à?”

Tần Chinh im lặng một lát, nói: “Em dán tai lên cửa nghe lén chứ gì.”

Tôi nói: “Em chưa nghe được gì cả mà.” Lại nhấn mạnh thêm một lần, “Thật đấy.”

Trái tim pha lê của tôi bị sự hoài nghi trần trụi của anh đâm tan nát ...

=====

(1) Kỳ trong câu này chữ Kỳ trong tên Chu Tiểu Kỳ, chệch chệch, mình lẩn thẩn, không nhớ ra điều này :-<>

Còn về sau “rửa rửa càng khỏe mạnh” là slogan của một loại dung dịch vệ sinh phụ nữ bên TQ, giống như Dạ Hương của mình ấy (Cái này hỏi trên HĐT, may có ss Schan dẫn đường, chỉ lỗi cho :D)

Chệch, nói cả hai về với nhau vẫn hơi khó hiểu, nhưng mà vẫn còn hơn là mù mờ như lúc đầu :P

Thêm nữa, chương này trong bản cv là chương 40, có bạn bên TQ post lên tieba cũng đề là 40 mà bạn ấy cũng ko biết chương 39 đi đằng nào :-ss . Thực ra thì bạn tác giả này thường không đánh số chương mà chỉ để tên chương thôi ... nên cứ lờ mờ tự đánh số, đến chương này mình mới ngã ngửa vì không thấy chương 39 đâu, sau mò mãi mới phát hiện ra là có một bài tác giả đăng cũng được tính, nhưng chỉ là lời bạn ấy thôi, mình đọc qua qua, đại khái là kể về chuyện có độc giả nào đấy phản hồi rằng truyện này mãi không thấy thịt, đến thịt vụn cũng không nốt, bảo tác giả nên tham khảo sách báo, phim ảnh trong nước và nước ngoài ở mang tí ... lưu ý, bài này là trước chương 34 nhé ;)) ... mình nghi là vì bài phản hồi này nên bạn tác giả mới hứng chí cho thêm một màn H nhẹ vào đấy ;)

Nghĩ đi nghĩ lại, mình quyết định cứ đánh số lần lượt như bình thường, thế này thì chương cuối sẽ là chương 55, thay vì 56 như lúc đầu, sau rồi nếu có thời gian và hứng thú ;)) mình sẽ edit nốt đoạn tâm tình ấy của tác giả. :P

Editor có lời muốn nói: Bạn tác giả, mình oải với truyện của bạn rồi! Chương 40: Một người siêu sinh, cả thôn thất ổng. (1)

“Chuyện này, anh không thể nói cho em biết, chỉ có thể nói, anh có thể thông cảm mấy năm nay ba dù bị hiểu lầm cũng không nói ra sự thật.” Tần Chinh thản nhiên nói.

Anh nói như vậy, tôi càng tò mò. Theo những lời này của anh, ít nhất có thể suy ra ba tin tức hữu dụng.

Thứ nhất, ba Tần vẫn là bị hiểu lầm, nói cách khác ông thật sự không phải cha đẻ Vệ Dục.

Thứ hai, nguyên nhân ông giấu giếm sự thật là có thể tha thứ được, nói cách khác sự thật có lẽ lại càng làm người ta bị tổn thương.

Dù sự thật có như thế nào, tên nhãi xui xẻo Vệ Dục kia ngoài xui xẻo cũng chỉ có xui xẻo hơn mà thôi.

Nếu như Vệ Dục không có quan hệ huyết thống với nhà họ Tần, tôi đây cũng không coi là người nhà của cậu ta, bí mật về thân thế khốn khổ của cậu ta, tôi là người ngoài cũng không tiện hỏi thăm nhiều.

Tần Chinh ăn cơm có chút lơ đãng, tôi hỏi: “Vậy về sau phải làm sao?” “Cậu ta vẫn ổn chứ?”

Tần Chinh nhấp môi, thở dài một tiếng: “Cũng là người trưởng thành rồi, có ngưỡng cửa nào là không qua được. Việc này không liên quan tới em, em đừng để ý linh tinh nữa.”

Tôi rầu rĩ ừ một tiếng.

“Chờ chút nữa anh đưa em về nhà.”

“Vậy còn anh?” Tôi ngẩng đầu hỏi anh.

“Anh ở lại bệnh viện một đêm, ngày mai tìm người y tá chăm sóc cho cậu ta rồi về nhà.”

Nói đến hai chữ “Về nhà”, tôi mới đột nhiên nhớ ra một vấn đề vô cùng quan trọng, vì thế nhìn mắt anh chằm chằm lại thêm phần chờ mong hỏi: “Anh bảo mua căn hộ, là ở đâu?” Trang trí xong chưa?”

Đáy mắt Tần Chinh hiện lên ý cười, cong khóe môi, nói: “Em đoán đi”

Hai chữ này thật đáng đánh đòn, ngoài tàn phá hoa cúc – nghĩa sâu nghĩa xa ra thì không còn cách nào khác có thể trút hết nỗi phẫn uất trong lòng tôi!

“Đây đã là tài sản của em, em có quyền hỏi chứ!” Tôi nghiêm mặt lớn tiếng dùng ánh mắt giết chết anh.

“Nhà mới sửa sang thì để thông gió 3-5 tháng rồi hãy đến ở, bây giờ chuyển đến không tốt cho thân thể, hơn nữa em ở một mình không có ai chăm sóc anh sẽ lo lắng.”

“Không phải còn có anh đấy sao ...” Tôi lầu bầu một câu:

“Chuyện phụ nữ mang thai, anh cũng chỉ biết qua qua. Vấn đề mẹ chăm sóc em anh mới yên tâm.”

Tôi miễn cưỡng chấp nhận lý do này của anh, chỉ là ngoài vấn đề nhà ở, còn có vấn đề quan trọng khác là hai tờ giấy.

Đăng ký kết hôn và giấy chuẩn sinh [cho phép sinh].

Có điều nói đi nói lại, anh bây giờ không xu dính túi, có thể nói ngay cả một sợi lông ít ai thấy được trên người anh cũng là của tôi, đăng ký kết hôn gì đấy, chỉ là nể mặt quốc gia tí thôi, còn giấy cho phép sinh con, mặc kệ họ cho phép hay không tôi cũng để. Ba mẹ tôi đều là người thích náo nhiệt, làm một fan trung thành của “Chu Dịch”, chỉ vì thầy tướng số cầm quyển sách nào đó rồi bấm đốt ngón tay tính toán, nói trong mệnh của ba tôi có một nam một nữ là vượng nhất, ông mới cố nhịn không để mẹ tôi sinh một đứa thôi. Mà thầy tướng số còn nói, trong mệnh của tôi và Chu Duy Cẩn phải nhiều con nhiều cháu mới có thể càng phú quý, vì vậy từ lúc tôi và Chu Duy Cẩn còn vị thành niên, ba tôi đã nói — có bao nhiêu cứ việc đẻ, ba không thiếu tiền cứ để người ta phạt, cũng nuôi được tuốt.

[Chu Dịch là tên của ba Tiểu Kỳ cũng là tên một bộ sách triết học cổ của Trung Quốc, bàn về quy luật vận hành sự vật dựa trên thuyết âm dương nhị nguyên, phân loại tính trạng của thiên địa vạn vật, bàn về thiên can, địa chi, ngũ hành, thậm chí còn dự đoán cả về sự phát triển của sự vật trong tương lai.] @@

Năm ấy, khẩu ngữ treo ở thôn tôi đều là “Một người vỡ kế hoạch, cả thôn thất ổng”, “sinh ít một đứa con, nuôi được thêm lợn”, “Sinh ít con, nuôi con tốt, hạnh phúc cả đời.”

Tôi đã nói: ba à, ba thế này không được, độ giác ngộ quá thấp, chủ nghĩa cá nhân quá nặng, đi ngược lại với chính sách cơ bản của quốc gia, kéo lùi chủ nghĩa xã hội, nói ra thì ai cũng muốn kéo ba đi thất ổng.

Ba tôi rồi rầm nói: “Chuyện này Thất ổng thì được, kế hoạch thì không ...”

Cho nên ở vấn đề vỡ kế hoạch, chủ trương của ba tôi là: Có điều kiện phải vượt, không có điều kiện thì phải tự tạo điều kiện mà vượt.

Tôi giương mắt nhìn Tần Chinh, thế nhưng lại rất nghiêm chỉnh kế hoạch hóa gia đình, cái thai lên xe rồi mới mua vé này của tôi chẳng qua là vì chất lượng sản phẩm không thành công mới thành nhân, nếu như lần sau còn để xảy ra án mạng, thì nhất định là rắp tâm mưu sát rồi ...

Tần Chinh bị tôi nhìn đến nổi da gà, cau mày nhìn tôi nói: “Đang nghĩ gì thế?”

Tôi vội ho một tiếng, nói: “Nghĩ đến chuyện đi đăng ký.”

“Mai là cuối tuần, chỉ có thể đợi tuần sau. Về chuyện chụp ảnh cưới, anh sẽ liên hệ, chắc là cũng tuần sau là chụp được.”

Tôi kinh hãi nhìn anh, không ngờ là anh nghĩ chu đáo như vậy. “Nhưng mà em bây giờ mình hổ thân gấu, thể tích và diện tích đều nhảy vọt, không ăn ảnh.”

“Không sao.” Anh thản nhiên nói, “Chiếm khung ảnh càng lớn, lợi ích thực tế.”

Tôi thiếu chút nữa bị sặc nước mà chết ...

“Coi như chụp ảnh gia đình luôn thể.”

Tôi thật muốn nói, đừng tiết kiệm tiền cho chị làm gì, chị không thiếu tiền.

Nhìn anh khăng khăng làm theo ý mình, tôi cũng chỉ có thể thở dài.

Tần Chinh đưa tôi về nhà rồi tự mình quay về bệnh viện. Lúc về đến nhà đã là hơn 11h đêm, mẹ già đầu cuốn lô, đắp mặt nạ đang xem TV, tôi ngồi xuống bên cạnh bà, bà liền hỏi. “Đi ra ngoài làm gì?”

Xử lý một người tên là Vệ Dực.

Tôi giật giật nói: “Đi la cà với mấy người thân thích của Tần Chinh, đi ra ngoài dạo một vòng, tiêu mất mấy nghìn đồng.”

Mẹ già nghe thế cũng không thấy hứng thú tí nào, quay đầu tiếp tục xem TV, tôi liếc mắt, phỉm kể về một người đàn ông cưới một người vợ nông thôn ở bên ngoài, mang về mẹ không hài lòng, buộc anh ta bỏ vợ lấy người khác, người đàn ông phụ bạc vì chữ hiếu lấy người khác, vợ cũ ôm nỗi hận vác bụng bỏ đi. Hai mươi năm sau, do phải tìm người ghép tửy sống cho đứa con với vợ sau mà người đàn ông bội bạc đi tìm vợ con trước ...

Quả nhiên máu chó vốn là từ cuộc sống, nghệ thuật chế biến lại. Tôi cũng không biết được Vệ Dực họ Tần máu chó hay là không phải họ Tần thì máu chó hơn. Mặc kệ nói ra sao, ba Tần cũng coi như chồng trước của mẹ Vệ Dực.

Mẹ già đột nhiên nói: “Phải rồi, đăng ký kết hôn của chúng mày tao lấy rồi, đăng ký lúc nào cũng không nói với mẹ một tiếng.”

Không sao cả, dù sao đó cũng là đồ rởm.

Đồ rởm ...

Tôi chợt lóe sáng, cuối cùng cũng hiểu rồi!

Hóa ra văn hóa hàng nhái đã có nguồn gốc từ xa xưa, cái gọi là giấy đăng ký kết hôn của ba Tần và mẹ Vệ kia cũng là hàng rởm đi!

Vẫn còn, nếu có đăng ký kết hôn chắc cũng phải có chứng nhận ly hôn, nếu không ba Tần đã phạm tội trùng hôn. Nhưng mà Vệ Dực chỉ nhìn thấy đăng ký kết hôn không có chứng nhận ly hôn, vì sao lại không có, là bởi vì căn bản chưa từng kết hôn!

Tôi lóe sáng như bóng đèn 250W vậy!

Cảm tưởng duy nhất của tôi bây giờ chính là: Dựa vào giá hàng hóa năm ấy mà nói, giấy đăng ký kết hôn giả nhất định rẻ hơn bây giờ.

Lạm phát quả nhiên rất lợi hại a ...

“Còn nữa, hai đứa rớt cuộc đã bàn bạc xong bao giờ thì tổ chức chưa hử.”

“A?” Tôi ngây người một lúc, ba giây sau mới phản ứng lại, nói: “Bố mẹ thấy thế nào?”

“11 đi, ba mày hôm nay gọi điện hỏi đại tiên, ông ta bảo ngày hoàng đạo tiếp theo vừa vặn là ngày 11, ngày này tốt, mày nghĩ xem, về sau ngày kỷ niệm lễ cưới của chúng mày nhà nước cũng cho chúng mày nghỉ nhá.”

Khóe miệng tôi giật giật, nói: “Mẹ, mẹ lo lắng thật chu đáo.”

“Phải rồi!” Bà còn thật hưng phấn, quay sang nói, “Vừa may bạn tốt đều rảnh, thật ra tao với ba mày đã bàn bạc xong rồi, thời gian gấp chút, nhưng may là đủ người, chỉ là thiệp mời phải bắn tĩa nhanh, nếu không người ta đi du lịch rồi là không còn cách nào đâu. Tiệc cưới có hai đợt, kết hôn đợt một, lại mặt đợt hai, kết hôn thì làm ở Kim Mã, lại mặt thì tự làm ở nhà chúng ta. Nhà chúng ta lâu rồi không náo nhiệt như vậy nha!”

Chỉ kết chứ không phải hôn, mà lại là một phụ nữ trung niên trống trải và cô quạnh.

“Việc này con phải bàn bạc với Tần Chinh một chút ...”

Tính ra, cách 11 còn không đến nửa tháng.

“Việc này cứ bàn bạc.” Mẹ già ừ ừ hai tiếng, “Có điều kết quả đã định như vậy rồi.”

Khoé miệng tôi tiếp tục giật giật, quả nhiên không sợ vô sỉ, chỉ sợ không biết đến sỉ, so bì với bà, tôi còn khoảng thời gian 20 năm cần cố gắng.

Tôi thở dài nói: “Con đi ngủ đây, có chuyện gì mai rồi nói.”

Một đêm làm lụng vất vả, lại kinh hồn khiếp vía một ngày, đối với phụ nữ có thai mà nói quá là vô nhân đạo.

“Ừ.” Mẹ già nói, “Đi đi, đi đi, còn có ảnh chụp lần trước hôm nay đưa đến, tao để ở đầu giường mà đây.”

Tôi nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra là ảnh gì, trong đầu chuông cảnh giác chọt reo, trềng mắt nhìn mẹ nói: “Đúng rồi, lần trước ông chủ tiệm chụp ảnh dụ dỗ ba bảo đầu tư gì đó, ba không mắc mưu chứ?”

“Sao có thể chứ!” Mẹ già liếc mắt xem thường, “Tiền ba mà thế nhưng là nhét gót giày đấy, làm gì có chuyện bay ra ngoài dễ thế?”

Thế thì tôi yên tâm rồi.

Tôi cảm thấy mình có thể coi như thánh mẫu được rồi, con bé Thẩm Phong kia khiến tôi lòng đau tan nát tôi cũng vẫn yêu nó, Bạch Vi tuy là không có uy hiếp gì, nhưng mà làm hỏng việc tu hành của tôi. Chị đây một xu cũng không muốn cho cô ta kiếm được, còn phải kiếm tiền mừng của cô ta, cầm được tiền mừng của cô ta còn phải khinh bỉ cô ta khiến cô ta nuốt không trôi tiệc cưới!

Aizz, tôi còn không có khí thế anh hùng của mẹ già lấy dao đuổi giết tiểu tam, đau lòng, thật đau lòng!

Tôi lật lật quyển album, lại nhìn mình trong gương một chút, phát hiện hình thể của mình cũng phồng lên cùng tốc độ với tiền tệ lạm phát, càng thêm đau lòng.

Đầu năm nay cái gì cũng phồng, kể cả cân nặng.

Trước khi ngủ tôi gọi điện thoại cho Thẩm Phong báo tin vui, tái hiện một cách sinh động biểu hiện xuất sắc của Tần Chính.

Thẩm Phong nói: “Tao đi, lời chị đây đúng là thánh phán, đều để chị mà nói trúng rồi a!”

Tôi nói: “Phải, mày trâu, mày gấu, mày nghĩ ra chiêu khế ước bán thân này sao?”

Thẩm Phong nói: “Đây không thể tính được, chuyện phóng khoáng như vậy không giống như là chuyện chồng mày có thể làm.”

Tôi nổi giận, xì một tiếng khinh miệt, nói: “Đây là mày không biết anh ấy!”

Thẩm Phong cố chấp khăng khăng giữ ý mình: “Âm mưu, chắc chắn là âm mưu! Tao nghi ngờ sau lưng cậu ta có cao nhân chỉ dạy.”

“Không chừng là cảm hứng đột nhiên tới thì sao?” Tuy là nó không nhìn thấy, tôi vẫn muốn trợn trềng mắt.

“Mày không đối mặt với sự thật thì sẽ mang thai chắc?” Thẩm Phong cất lời, “Cậu ta thì hiểu khi gì về lãng mạn, mày tự nói xem, dựa vào tính cậu ta có thể nói những lời cảm động như vậy rồi còn làm khế ước bán mình ư? Tao cảm thấy người như cậu ta, đứng tên mày cho bất động sản, công ty thì có thể, nhưng dù có thể, cái loại ở Nhà Trắng như mày thì dù cậu ta có móc đồng xu cuối cùng trong túi đưa ày, mày cũng chỉ nhận với vẻ mặt mờ mịt rồi nói ‘Còn gì nữa?’ ‘Cho nên?’ ...”

Tôi len lén lau mồ hôi, nhớ lại một chút, hình như lúc ấy tôi đúng là có nói “còn gì nữa” ...

“Cho nên ‘khế ước bán mình’ gì đó, ‘em nuôi anh’ – mấy câu mưu sát, nổi da gà như này, nhất định là có cao nhân ở sau lưng chỉ bảo cho cậu ta!” Thẩm Phong khẳng định, “Ngay cả cái loại không biết gì gọi là lãng mạn như mày cũng bị hạ gục, có lẽ kẻ này quá cao tay, quá thâm, tiện, mày tìm được rồi nhớ nói cho tao biết.”

Thẩm Phong không hổ là quân sư quạt mo của tôi, nghe nó nói như vậy tôi nhất thời thấy được ánh sáng.

Lúc trước Tần Chính gạt tôi chuyện về công ty, với nói muốn cho tôi một niềm vui bất ngờ, còn không bằng nói không muốn để tôi lo lắng linh tinh. Kết hợp với cách xử sự ngày thường của anh ấy, tuy rằng thỉnh

thoảng anh có chút dễ dãi, nhưng đều là dễ dãi tự nhiên, lần cầu hôn này quả thật giống như là được sắp xếp tỉ mỉ, là cảm thấy ngọt ngào sớm được tính toán.

Rốt cuộc cao nhân sau lưng anh là ai ...

Muốn biết cao nhân là ai, xin để hạ hồi phân giải.

21. Chương 41-42

Chương 41

Thứ bảy ở nhà nghỉ ngơi nguyên một ngày, Tần Chính đến trưa thì rời khỏi bệnh viện, ở nhà ngủ bù cả buổi chiều, đến tối bị mẹ vợ gọi đến, vội vội vàng vàng lại tiểu Nhà Trắng để bàn bạc chuyện chung thân đại sự.

Tôi nghe mẹ tôi chỉ vẽ giang sơn, nói một câu lấp lánh tinh thần sao đó: “Mẹ, mẹ làm thế thì phô trương, lãng phí quá a, gì mà 49 phát súng chào, lại còn xe siêu sang dẫn đường, nếu bị người ta quay chụp lại rồi phát tán lên mạng, con khẳng định là sẽ bị ‘người thịt’. Ba không phải đã nói làm người phải kín đáo, lặn lội chút, không bằng lấy tiền dùng cho việc kết hôn để quyền góp từ thiện giấu tên đi.”

Người thịt là từ chuyên dụng trên diễn đàn Miêu Phác, chỉ ý bị mọi người đổ xô đi tìm.

Nói xong tôi nhìn về phía cha già, cha già vừa rồi còn đang đối diện với chúng tôi nghe xong câu này lặng lẽ quay đầu đi xem TV, làm bộ chưa từng nghe thấy.

Mẹ già lại lôi cái lý luận chi dùng thúc đẩy sự phát triển của nền kinh tế nước nhà, tiêu tiền là cứu quốc, cái học thuyết kinh tế rổ rau của bà giương oai diễu võ trước đại đao của Quan Công – Tần Chính mà chẳng mấy may áp lực. “Hơn nữa, mẹ cũng không phải chỉ tiêu tiền mà không quyền tiền, nhưng mà hai tay bắt lấy, hai tay đều cần phải cứng rắn (*), mày nói phải không? Kết hôn là chuyện cả đời, dù sao cũng phải lưu lại ký ức tốt đẹp, mày nói phải không? Năm đó, ba mày dùng một chiếc xe ba bánh rách nát đến kéo mẹ qua cửa, mày có biết lòng mẹ lạnh lẽo đến nhường nào không?” Bà vừa nói vừa lau lau khóe mắt vốn ráo hoảnh, không cam lòng nói, “Trước khi kết hôn còn lừa mẹ nói là cái xe cưới hoàn toàn tự động, mui trần, tiết kiệm xăng gì gì đó; kết quả là hoàn toàn tự mình ‘động’, lúc đầu ông ấy lái xe, ba bánh chạy đến nửa đường còn bị xệt mất một bánh, ngay cái lớp dự phòng cũng không có, kết quả là hại mẹ mày phải xuống xe cùng ‘động’, tao đi nửa đường đã muốn chạy về nhà ...”

(*) ý là làm việc kết hợp hai phương diện, phương diện nào cũng phải tăng cường, kiên quyết.

Ba họ khan hai tiếng, yếu ớt nói: “Những năm ấy có xe ba bánh đã là không tồi rồi ...”

Mẹ già nói: “Nhưng mà vẫn là đồ ông đi mượn còn gì!”

Ba già câm miệng.

Kiểu chính quyền áp bức khiến người dân trốn lên Lương Sơn, kiểu vợ áp bức lại có thể khiến chồng tòi ra núi vàng núi bạc ...

Tôi nghĩ ba tôi có thể trở thành tỉ phú, cũng là do bị mẹ tôi dồn ép.

Tôi và Tần Chính lặng lẽ liếc nhau, quyết định vẫn nên tiếp tục im lặng, kết hôn là mệnh lệnh của ba mẹ, thôi thì cứ để hai cụ thích náo nhiệt muốn lặn qua lặn lại thế nào thì lặn.

“Cho nên hai đứa bây giờ cũng không thể đơn giản tùy tiện. Thế này thì ít nhất cũng mời hai ba trăm bàn đi, khách hàng của ba mày, bạn bè của tao, còn có họ hàng xa gần, bạn học, đồng nghiệp của hai đứa, có thể mời được thì mời hết, hôm nay liệt kê danh sách đi, hai ngày nữa là có thể phát thiệp mời rồi...”

Nghe nói mức độ khó khăn của việc kết hôn và ly hôn là tỉ lệ thuận, chi phí kết hôn càng cao, tỉ lệ ly hôn càng thấp, kết hôn dễ thì cũng dễ ly hôn, dựa vào cái mức độ phức tạp của hôn lễ giữa tôi và Tần Chinh, thật là ba đời ba kiếp cũng không nở chia lìa.

Tôi lần mò chỗ mẹ tìm đăng ký kết hôn về, chuẩn bị lần khác treo đầu dê, bán thịt chó, bà bây giờ đầu óc nóng bừng bừng, tôi kết hôn mà bà còn hưng phấn hơn, có lẽ cũng không phát hiện ra sự kỳ lạ của đăng ký kết hôn.

“Anh sợ chưa?” Tôi kéo Tần Chinh trốn vào phòng, nắm cổ tay anh cười tủm tỉm hỏi.

Tần Chinh tuy là vẻ mặt thản nhiên, nhưng hỏa nhãn kim tinh của tôi, liếc một cái là nhìn ra anh còn hoảng hồn chưa trấn định lại được.

“Anh đây là biết rõ núi có hổ, mà vẫn cứ cắm đầu đi.” Tôi hắc hắc cười nói.

Anh nhéo hai má tôi nói: “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con.”

Tần Chinh thật sâu sắc!

Nói thật ra, nhiều năm như vậy tôi vẫn cảm thấy, việc mình có thể tóm được anh vẫn là rất khó hiểu. Bởi vì anh nhìn qua thì có vẻ là loại con một sách tự cho là thanh cao, liêm khiết, đối với loại phú nhị đại cả người nông nặc mùi tiền vẫn mang hận thù giai cấp, từ chiến lược cho tới chiến thuật đều chỉ có khinh bỉ. Ngay từ đầu anh cũng quả thật là khinh bỉ tôi, nhưng mà ý chí cách mạng ngay từ đầu đã không kiên định, thái độ không kiên quyết, thật là ồm ờ nửa theo nửa chống mà đi theo tôi. Tôi giống như một tên địa chủ ác bá cưỡng ép nam dân, làm vậy bản thân thể anh, làm anh lớn bụng – bị anh làm cho lớn bụng, khiến anh không thể không theo tôi bái đường thành thân.

Sau đó tôi dựa vào lòng anh, nâng cằm anh lên hỏi: “Anh hối hận chưa?”

Anh hạ mắt, nhìn tôi xuân sắc vô biên: “Hối hận điều gì?”

“Chúng ta nói toạc ra luôn nhá, trong nhà em là hoàn cảnh gì anh cũng biết, muốn lặng lẽ yên ổn, là rất khó, ba mẹ em lại là ... người ... khụ khụ... Người bên ngoài không biết, tam cô lục bà đặt điều không dễ nghe, đến lúc đó em sợ anh thấy áp lực ...”

Câu này tôi nói đã là rất uyển chuyển rồi, chủ yếu cũng là sợ xúc phạm thể diện của anh, nói trắng ra thì ý chính là: Nhà em quá khủng, ba em thích ra vẻ, người khác không biết tình cảm giữa em và anh, đương nhiên sẽ thích nói huyền thuyên, nói một số lời khó nghe, ví như anh ham em có tiền, ham ba em có thế ... Đàn ông đều thích sĩ diện, lời này sớm muộn gì cũng có người nói, anh sớm muộn gì cũng nghe thấy.

Tần Chinh nhú nhú mày, trầm tư một lúc mới hỏi: “Tam cô lục bà là ai? Các bà ấy muốn nói gì?”

Tam cô lục bà: chỉ những người làm nghề không được coi trọng trong xã hội ngày xưa, nay chỉ những người đầu đường xó chợ, chuyên gây chuyện thị phi.

Anh đây là bức tôi mở miệng a!

Tôi cắn răng, nói thật hết luôn, sau đó sợ hãi hỏi: “Anh có để ý không?”

Anh trầm ngâm nói: “Ồm ...”

Tim tôi nảy mạnh một cái.

Anh nói: “Để ý thì có ích gì?”

Tôi yếu ớt lắc đầu.

Anh nói: “Vậy thì không cần để ý nữa.”

Cách giải quyết vấn đề của Tần Chinh quá thẳng thắn, cực kỳ tàn bạo.

Nếu như trả không hết thì sao? Vậy thì không trả nữa.

Nếu như để ý vô dụng? Vậy thì không để ý là được rồi.

Nhớ lại trên đại hội võ lâm trong “Thần điêu” năm ấy, Tiểu Long Nữ ứng chiến Kim Luân Pháp Vương, Kim Luân Pháp Vương nói: “Nếu người thua thì thế nào?”

Tiểu Long Nữ thản nhiên nói: “Thua thì là thua, còn muốn thế nào nữa.”

Kim Luân Pháp Vương cũng giống như tôi bây giờ ghen hòng.

Tần Chinh chính là Tiểu Long Nam siêu phàm thoát tục kia a ...

Anh xoa xoa đầu tôi nói: “Chuyện của em anh quan tâm còn chưa hết, sao còn có thể phân tâm đi để ý xem người khác nói gì. Dù sao cũng là người khác, tùy họ muốn nói gì thì nói.”

Tôi gật gật đầu nói: “nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ.” (Người không hiểu ta mà ta cũng không oán giận, như vậy cũng coi là quân tử)

Anh nếu là Tiểu Long Nam, tôi cũng coi như Dương Quá, không để ý tới ánh mắt thế tục, làm một đôi thần điêu hiệp lữ. (Chúng tôi chẳng những là hiệp lữ, anh còn có thần điêu ...)

Túm được cơ hội, tôi nắm chặt lấy cà vạt của anh nhàn nhạt hỏi: “Năm nhất đại học, em mời anh bao nhiêu lần anh đều không nể mặt, ánh mắt nhìn em tràn ngập khinh bỉ, có phải là ghét bỏ em không?”

Tần Chinh hơi lúng túng chuyển ánh nhìn, nói: “Đều là quá khứ rồi ...”

“Vậy chúng ta hồi tưởng lại chút nhé.” Tôi cười nói, “Trí nhớ của phụ nữ thật đáng sợ, nhất là lúc cãi nhau, chuyện vặt vãnh năm xưa đều nhớ rõ từng li từng tí.” Cho nên phụ nữ làm kế toán mới nhiều thế a ... Nhìn mẹ tôi là biết, nhiều oán niệm a, ghi hận ba tôi cả đời.

Tần Chinh vẫn muốn dùng sự im lặng để trốn tránh, tôi kéo cà vạt của anh, híp mắt uy hiếp nói: “Chẳng nhẽ anh làm chuyện có lỗi với em?”

“Khụ khụ ...” Tần Chinh ho khan hai tiếng, nói, “Luật còn không hồi tố, khi đó chúng ta còn chưa bên nhau, cho dù có cũng không cách nào tuyên án định tội.”

Tôi hừ một tiếng, khinh bỉ chỉ số thông minh của anh. “Bàn về luật pháp, giảng về đạo lý với phụ nữ ư? Chẳng nhẽ anh không biết em gọi là Chu nhỏ mọn sao? Anh nói như vậy, chẳng nhẽ thật đã làm chuyện có lỗi với em?”

(Chu nhỏ mọn = Chu Tiểu Khí: phát âm giống Chu Tiểu Kỳ)

“Không ...” Trên khuôn mặt trắng nõn của Tần Chinh hiện lên hai đám mây ửng hồng rất khả nghi, nhìn tôi lại càng sợ.

Tôi hít sâu bình tĩnh lại, “Thẳng thắn hưởng khoan hồng, đồng chí Tần Chinh.”

Nét mặt Tần Chinh bối rối, giống như thật sự rất khó mở miệng.

Lòng tôi lại càng lạnh.

“Cho dù anh có cô gái khác ... Em cũng ...” Tôi cân nhắc một chút, nói thật, “Sẽ không để anh chết quá khó coi.”

Khóe mắt anh run rẩy, khe khẽ thở dài, quay mặt đi, ánh mắt lơ lửng, thấp giọng nói: “Vì Chu Duy Cẩn ...”

Tôi kêu một tiếng, hít một hơi khí lạnh ...

Không phải vì tôi xem tiểu thuyết nhiều quá rồi đi, khốn kiếp! Vì Chu Duy Cẩn, khốn kiếp!

Tôi nhịn không được muốn chửi tục một tràng!

Không phải phụ nữ, lại là đàn ông, là em trai của tôi!

Tần Chinh tiếp tục nói: “Vì Chu Duy Cẩn dứt lốt quan hệ, đi cửa sau vào cấp III của bọn anh, ấn tượng của anh với nó không tốt lắm, nên đến em ... Anh tưởng là em cũng vì quan hệ mà vào được đại học X.”

Tôi chết lặng nói: “Thế à”

Tòa thư viện Chu Dịch kia, lớn cùng sự trưởng thành khỏe mạnh của Chu Duy Cẩn, lần trước tôi và Thẩm Phong đi qua, tôi còn chỉ cho nó xem. Chẳng qua, tôi lại không dựa vào quan hệ và tiền tệ mà vào được đại học X, là dựa vào thực lực thật của thôi. Cái gọi là vận may cũng là một loại thực lực.

Nhưng đây là chuyện to tát nhường nào a ...

Đám mây hồng khả nghi trên mặt Tần Chính kia là cảm thấy mình ấu trĩ, vẫn là ấu trĩ ư?

Tôi vuốt mặt anh, dịu dàng nói: “Vây về sau sao lại ốm ờ như vậy?”

Anh tỏ vẻ rất là hưởng thụ sự âu yếm của tôi, mắt lim dim lại một chút, nói: “Em không kiêu căng, ương ngạnh như trong tưởng tượng của anh, không vênh váo hung hăng như các thiên kim nhà giàu khác, mà ngược lại ... còn rất thú vị ...”

Tôi chẳng cảm thấy anh cảm thấy tôi thú vị, trước lần đầu tiên anh hôn tôi, thái độ đối với tôi vẫn lạnh như băng, giống y như đối với những người qua đường khác. Cũng chính là lần nào đấy tôi đi ra ngoài cắm trại dã ngoại mất tích vài ngày, chẳng hiểu sao anh lại đi tìm tôi, nổi lửa bùng bùng.

“Chỉ là thú vị sao?” Tôi tiếp tục dịu dàng thôi miên anh, dụ anh thổ lộ tiếng lòng, “Có còn ưu điểm nào nữa không?”

“Nhiệt tình, ấm áp ...” Anh ôm eo tôi.

Đây là vì anh thiếu thốn sự quan tâm.

“Dáng người được.” Anh sờ lên ngực tôi.

Đây là anh thiếu thốn tình thương của mẹ.

“Ngọt.” Anh hôn lên môi tôi.

Tôi né về phía sau một chút, trừng mắt anh nói: “Em hỏi anh, nếu có một ngày em biến thành kẻ ngớ ngẩn, ngốc nghếch anh có còn thích em nữa hay không?”

Anh đáp không chút nghĩ ngợi: “Còn.”

Tôi đau lòng nói: “Anh quả nhiên chỉ là thích bề ngoài của em, thật không ngờ anh lại là người nông cạn, ấu trĩ như vậy ...”

Hơi thở của Tần Chính bị nghẹn lại, ánh mắt hơi đờ đẫn.

“Vây ... Sẽ không.” Anh thử hỏi thăm dò.

“Anh cứ dễ dàng vứt bỏ em như vậy, quả nhiên đàn ông đều không đáng tin cậy!” Tôi càng đau lòng.

Tần Chính thở dài, không nói gì nhìn trần nhà, cuối cùng ra một quyết định khó khăn, trực tiếp ngăn miệng tôi lại.

Tôi a ư vài tiếng, cũng là nửa theo nửa chống.

Sau một lúc lâu anh mới buông ra, tôi mới thở hắt hắt nói: “Suýt chút nữa bị anh lừa rồi!”

“Cái gì?” Anh cảm thấy thỏa mãn ôm tôi, giọng có chút khàn khàn nam tính quyến rũ.

“Anh là hôn em rồi xác định là vị ngọt mới quyết định làm bạn trai em, hay là trước khi hôn vẫn còn do dự nếu vị không ngọt anh sẽ không muốn em nữa?”

Làm khó Tần Chính lại nghĩ cả nửa ngày mới hiểu ra câu hỏi của tôi, anh thở dài nói: “Phụ nữ thật là cao thủ chế tạo vấn đề.”

Phải, là so với giả thuyết Goldbach còn khó đoán, khó nghĩ.

Tôi xoắn tai anh nói: “Đừng nói sang chuyện khác. Tối hôm Halloween đó, anh bày ra bộ dạng như mới bị người ta đá, lại còn uống rượu, nếu không phải sợ anh bị người khác thừa dịp say mà xuống tay, em mới không bị anh ăn đến! Nói, anh rốt cuộc là có âm mưu từ trước hay là nhất thời nảy lòng tham!”

Tần Chinh lại bắt đầu áp ứng, tôi nghĩ lúc này chắc không đến mức vẫn còn liên quan đến Chu Duy Cẩn đi ...

Tôi nhìn chằm chằm đôi môi mỏng bị tôi hôn đến hồng cả lên, nghe anh nói: “Bởi vì Thẩm Phong..”

Khốn kiếp! Thế mà lại vì Thẩm Phong! Khốn kiếp! Sao có thể là Thẩm Phong! Tôi vốn còn tưởng là Bạch Vi!

Tần Chinh tiếp tục nói: “Bởi vì Thẩm Phong nói ... em đang qua lại với một học trưởng của học viện y...”

Học trưởng: tiền bối, đàn anh, anh khóa trên.

Tôi chết lặng nói: “Thế à”

Tần Chinh hơi bối rối, tay ôm tôi vòng chặt lại, mặt mày thanh tú hơi nhăn lại, nhìn tôi có chút ai oán nói: “Rõ ràng là em theo đuổi anh trước, sao lại bỏ dỡ giữa chừng, chân đạp hai thuyền.”

Chân đạp hai thuyền = bắt cá hai tay.

Tôi cảm thấy anh có lẽ có chút hiểu lầm tôi, thứ nhất, tôi thật đâu có theo đuổi anh, nhưng nếu anh muốn theo đuổi tôi tôi cũng sẽ không cự tuyệt. Thứ hai, cái thuyền học viện y kia chắc chắn là Thẩm Phong bịa đặt, anh – cái thuyền khoa kế toán này tôi còn chưa có vé nữa kìa! Tôi làm sao mà chân đạp hai thuyền được! Anh bực tức vô lý!

Nghĩ lại xem lúc ấy anh nói gì?

Anh kỳ quái nhìn tôi: “Chu Tiểu Kỳ, sao cậu vẫn đi theo tớ?”

Anh thấp giọng hỏi mê hoặc: “Cậu thích tớ phải không?”

Tôi thấy sắc nẩy lòng tham, trúng phải mê hồn ký của anh, mỗi tình đầu, nụ hôn đầu, đêm đầu toàn bộ đều cho anh hết.

Rõ ràng là anh muốn thông báo, lại còn dùng một câu nghi vấn, dụ dỗ tôi trả lời, kết quả tôi lại thành người thích người ta trước.

Còn tưởng là ai bội tình bạc nghĩa với anh, kết quả hóa ra lại là mình

Tôi không đành lòng vuốt vuốt mái tóc mềm, mượt của anh, nói: “Thẩm Phong hận anh đoạt mất em, cho nên chắc chắn sẽ không nói thật với anh. Học trưởng học viện Y ở đâu ra.”

Giọng Tần Chinh chả lấy gì làm vui vẻ: “Nhưng mà lúc trước anh rõ ràng nhìn thấy một nam sinh học viện i đưa em về ký túc xá mà.”

Tôi cố gắng nhớ lại nhưng vẫn là mờ mờ mịt mịt.

Người qua đường nhiều như vậy, tôi có thể nhớ được mấy người.

“Anh làm sao mà biết là học viện Y?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Anh xấu hổ ho khan một tiếng, quay mặt qua chỗ khác, ánh mắt lại bắt đầu lơ lửng.

“Anh bảo Cao Kiện hỏi thăm.”

Cậu em khóa dưới học khoa hoa cúc đưa chuột kia à.

Tôi nói: “Thật nhìn không ra là anh có thể quen biết bạn bè như vậy.”

Tần Chinh qua quyết đáp lời, rất lâu về sau thông qua chính Cao Kiện tôi mới biết được, là Tần Chinh chủ động tìm đến cậu ta nhờ cậu ta hỏi thăm giúp, kết quả Cao Kiện cái cục keo con voi này liền cứ thế dính lấy Tần Chinh đòi làm bạn anh.

Mà tên Cao Kiện này thật không đáng tin, truyền toàn tin vịt cho Tần Chinh. Nói học trưởng học viện Y kia đúng là đang qua lại với một nữ sinh khoa tiếng Anh, làm cho Tần Chinh trúng nội thương, cuối cùng giở mặt nam kế cho tôi vào trông.

Tôi thở dài lại đắc ý nói: “Nếu như lúc ấy em thật đang qua lại với anh chàng khác, anh đây là nam tiểu tam a ...”

Tần Chinh nhếch mi, chẳng xi nhê gì nói: “Thì sao. Hừm.”

Anh quả thực là tam quan bất chính! (Tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan ... bất chính: không đúng đắn)

Nhưng mà tôi thích ...

=====

Chep, không hiểu sao chương này lại không có tên, cũng chẳng sao, càng rảnh

Từ chương này cho tới hết, có một vấn đề xưa như trái đất mình muốn đưa ra để cùng trao đổi ý kiến: Rốt cuộc thì giữa Tiểu Kỳ và Tần Chinh, ai là người đổ trước? ai là con mồi? ai là kẻ đi săn? Chương 42

Chọn ngày xong, tôi và Tần Chinh cùng thảo luận danh sách khách mời dự tiệc cưới, sau đó đau thương phát hiện, hai người chúng tôi nhân duyên đều chẳng tốt chút nào, lại chẳng có mấy bạn bè đáng tin, cuối cùng đành phải dờ sở bạn học, bạn nào cũng mời hết.

Trên đường tới bệnh viện, tôi hỏi anh: “Có muốn mời Vệ Dục và Bạch Vi không?”

Tần Chinh nói: “Vệ Dục có thể mời, Bạch Vi không mời.”

“Anh thật ngốc.” Tôi không thèm khách sáo nói, “Hai người đều mời tất.”

Tần Chinh nhú nhú mày, không nói lời nào.

Tôi giải thích cho anh nghe. “Anh và Bạch Vi thế nào đi nữa cũng coi là cặp đôi tin đồn thời cấp III, nếu như bạn học khác đều mời chỉ có cô ta không mời, người ta chắc chắn sẽ đoán linh tinh, cho là lỗi của anh. Anh mời là anh lễ nghĩa chu đáo, cô ta không đến chính là vấn đề của bản thân cô ta, em cảm thấy cô ta không có mặt mũi mà đến, nhưng tiền mừng nhất định phải đưa, một người học kinh tế như anh, làm sao mà khoản ấy cũng không tính ra? Vệ Dục lại càng phải mời, cậu ta tới hay không cũng chẳng sao, dựa vào phiền phức lúc trước cậu ta gây cho chúng ta, hồng bao này nhất định không thể ít được.”

Tần Chinh nghe xong khẽ gật đầu, nói: “Có lý.”

Tôi tiếp tục nói: “Hôn lễ này còn cần phù dâu, phù rể, nếu như Vệ Dục tiện, ý em là nếu đi đứng thuận tiện, thì để cậu ta đi diễn một chút. Chúng ta phải tận dụng triệt để, bóc lột giá trị thặng dư của cậu ta.”

Tần Chinh hít sâu, quay đầu lại nhìn thẳng vào tôi, mỉm cười nói: “Đồ tiểu tư bản”

Tôi vô sỉ cười đáp lại.

“Còn về phù dâu, Thẩm Phong đã đặt trước vài năm rồi, phía nó chắc là không vấn đề gì. Chúng ta khi nào thì chụp ảnh cưới?”

“Ngày mai đi.” Khi nói chuyện xe đã dừng lại rồi. Tần Chinh đưa tôi tới bệnh viện kiểm tra định kỳ, nhân tiện xem Vệ Dục sống hay chết.

Tôi xếp hàng lấy số, Tần Chinh đi trước xem xét phòng bệnh của Vệ Dục, đợi đến khi tôi kiểm tra xong rồi đi ra, đã nhìn thấy Tần Chinh đang đứng bên ngoài, mi tâm nhú lại.

“Sao vậy?” Tôi đi đến trước mặt anh hỏi.

“Chơi trò mắt tích rồi.” Tần Chinh hừ lạnh một tiếng.

“Cả người chạy mất rồi ư? Quần áo thì sao? Tiền của thì sao?” Tôi hơi ngạc nhiên, không nghĩ là Vệ Dục là kẻ ngây thơ như vậy.

Tần Chinh nói: “Chỉ là không thấy người.”

Dựa vào cái bộ dạng cao quý, đáng tự hào của Vệ Dục kia, đầu quấn một vòng, tay buộc một khúc, đùi còn bó bột, giả làm xác ướp đã giống đến tám phần, còn có thể chạy đi đâu.

Tôi nói: “Có thể là đi toilet chứ.”

“Bỏ đi được hai giờ rồi, hộ lý cũng đang tìm cậu ta, không có trong buồng vệ sinh.” Độ kiên nhẫn của Tần Chinh còn ít hơn cả thịt trong món mặn ở canteen đại học, tình yêu thương lại càng ít ỏi không đáng kể, cho nên Vệ Dục mất tích, anh cũng chỉ cảm thấy phiền nói, “Kệ cậu ta muốn đi đâu thì đi, anh cũng không phải người giám hộ của cậu ta. Chúng ta về nhà đi.”

“Tìm chút đi ...” Tôi bất đắc dĩ nói, “Không chừng là bị ngã ở góc nào đấy trong bệnh viện chờ người đến cứu thì sao. Chúng ta chia nhau đi tìm xem. Nếu cậu ta xảy ra chuyện gì, anh lại khó ăn nói với ba.”

Tần Chinh day mi tâm, thở dài nói: “Anh đi tìm, em ở đây chờ anh.”

Chờ anh đi khỏi, tôi tới bàn y tá tìm người giúp.

“Ngã bị thương tay chân, phải, chính là bệnh nhân trong phòng 250 đó, có thể tìm giúp hay không?”

Mấy cô em trẻ tuổi ở quầy y tá mất hết cả hứng thú, nói: “Chúng tôi sẽ tìm giúp, chị cứ về trước đợi tin đi.”

Tôi nhẹ thở phào một hơi: “VẬY thì phiền các cô. Thật không ngờ cậu ta vừa về nước lại đã xảy ra chuyện này, còn chưa vào làm việc đã thể nghiệm trước chút cảm giác làm bệnh nhân. Việc này cũng không thể để cho viện trưởng của các cô biết được.”

Mấy cô y tá quay đầu lại nhìn, nghi ngờ đánh giá tôi. “Có liên quan gì tới viện trưởng?”

Tôi ngạc nhiên nói: “Các cô không biết sao? Đàm viện trưởng có cậu con trai a, lúc trước đi du học ở Mỹ, năm nay trở về nghe nói muốn thay chân, có điều làm người phải khiêm tốn ... Mấy hôm trước, anh bạn kia của tôi ra ngoài uống rượu xảy ra chuyện, việc này các cô biết là tốt rồi, cần phải giữ bí mật, nếu để viện trưởng Đàm biết thì không xong rồi.”

Mấy cô y tá mặt nghiêm chỉnh lại, bỏ đồ trang điểm trong tay ra, nói: “Chúng tôi biết rồi.”

Sau đó cấp tốc đi hỗ trợ tìm người.

Đàm viện trưởng của bệnh viện này tôi có quen thật, chủ yếu là do ba tôi quen ông ta, cũng cùng ăn cơm hai lần rồi. Cho nên tôi biết ông ta quả thật có con trai, cậu con trai kia đi du học ở Mỹ cũng là thật, năm nay phải về nước cũng vẫn là sự thật. Vệ Dục uống rượu gặp chuyện không may là sự thật, để Đàm viện trưởng biết tôi để Vệ Dục giả mạo con trai ông ta thì không xong với ông ta cũng là sự thật...

Sự thực nhiều như vậy, một câu giả dối tôi cũng chưa nói, các cô ấy hiểu lầm là chuyện của các cô.

Sau này tớ sẽ nhớ bạn lắm, bạn Kỳ ạ ... :-<>

Tôi vốn định đi thẳng về phòng Vệ Dục đợi tin tức, đi được hai bước bỗng nhiên nhớ tới một nơi rất kỳ diệu.

Thiên đài.

Nơi đó trong truyền thuyết ai ai cũng thích đi nhưng vĩnh viễn chỉ có một kẻ lạc loài.

Vệ Dục sẽ không đỡ hơi như vậy, chạy lên thiên đài chơi trò trồng cây chuối chứ?

Nghĩ như vậy, chân tôi liền tự nhiên chuyển hướng, ấn thang máy lên tầng cao nhất, cánh cổng sắt của thiên đài vừa mở ra, tôi nhìn xung quanh một chút, quả nhiên là máu chó, nhìn thấy cái nạng lộ ra trong một góc.

Vệ Dục ngồi dưới đất, dựa lưng vào vách tường, quẳng nạng sang phía bên tay trái, hút hết điếu này đến điếu khác. Cái bộ dạng khốn khổ kia so với khi bị người ta ăn vạ lần trước cũng chẳng khác là mấy, thật là tôi thấy mà thương.

“Có bà bầu ở đây, dập thuốc lá đi.” Tôi nói.

Lông mi cậu ta hơi run, nâng mí mắt liếc tôi một cái, sau đó ấn thuốc xuống đất dập tắt.

“Sao lại chạy đến đây? Hộ lý tìm cậu khắp nơi đấy.” Tôi nói.

“Bệnh viện không cho hút thuốc.” Giọng cậu ta hơi khàn.

“Vậy thì đừng hút a.”

Cậu ta ừ một tiếng, vẫn mang bộ dạng người chết, không thèm nhúc nhích.

“Về đi.”

“Tớ ngồi thêm chút nữa đã.”

“Cậu cũng ngồi đến 2-3 tiếng đồng hồ rồi đi? Nơi này gió lớn, nắng rọi, cậu còn không quay về nằm đi. Đợi chút nữa còn phải đổi thuốc nữa.”

Vệ Dực ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt nặng nề, im lặng hồi lâu mới nói: “Cậu thật ồn ào.”

Tôi không thở ra hơi, suýt chút nữa muốn tát một phát chết cậu ta.

Cậu ta lại cúi đầu nhìn cái chân bó bột của mình nói: “Thật buồn cười.”

Tôi hít sâu nói: “Cậu đang nói chính mình đấy hả.”

Cậu ta nói: “Phải.”

“Tớ đoán ra rồi. Cậu nhất định là hiểu lầm gì đó, thật ra ba Tần không phải cha ruột của cậu. Nhưng mà như vậy cũng tốt, nếu như ông là cha đẻ của cậu, vậy ông không phải người tốt, nói cách khác, cha cậu không phải người tốt. Nếu ông không phải cha đẻ cậu, vậy ít nhất ông vẫn là người tốt, ông đối với cậu cũng coi như không tồi, coi cậu như con đẻ, tốt xấu cậu cũng có một người cha nuôi rất tốt.”

Cái đầu ngà bị thương kia của cậu ta luẩn quẩn vài giây mới hiểu được lời tôi nói, nhếch nhếch khóe miệng, cười khổ nói: “Lời cậu, hình như cũng rất có đạo lý.”

“Lời tớ nói, trước giờ vẫn luôn có đạo lý.” Tôi nhặt nạng lên đưa cho cậu ta, nói, “Cho nên cậu nghĩ thông chưa, nghĩ thông rồi thì về đi.”

Cậu ta nhận lấy nạng, nhưng vẫn không nhúc nhích, khóe miệng tươi cười lại mang ba phần châm chọc. “Thật là rất buồn cười ... Nhiều năm như vậy, cuộc sống của tớ giống y như một câu chuyện cười. Ông biết rõ tớ hiểu lầm, nhưng lại không nói cho tớ biết, khiến tớ sai lại càng thêm sai.”

“Cậu cũng chẳng sai gì cả, không phải công thành danh toại, áo gấm vinh quy sao? Cũng chỉ là hại tớ và Tần Chinh nảy sinh chút mâu thuẫn nho nhỏ, chúng tớ cũng đâu có so đo. Cậu cũng đừng nói phải du học tha hương, cậu học thì có lợi cho chính cậu, bây giờ cậu làm tổng giám đốc rồi, kiếm một đồng tiền, vừa có tiếng vừa có miếng, lợi lộc như vậy người khác có muốn cũng chẳng được.”

“Không phải như thế ...” Trong mắt Vệ Dực hiện lên chút mơ màng, tôi cảm thấy cậu ta sắp tẩu hỏa nhập ma.

“Thế thì là thế này. Ba cậu lúc trước đã đồng ý với mẹ cậu không nói cho cậu về thân thế thật của cậu, ông ấy đã giữ lời, sự thật là gì tớ cũng không rõ, nhưng bọn họ làm như vậy chắc cũng là vì tốt cho cậu. Đương nhiên cậu có thể không cảm kích, nhưng trả thù xã hội gì đó, thì thôi đi. Tốt xấu gì cũng là người học đại học ra, đừng có yếu đuối như vậy a.”

Vệ Dực cười khổ lắc đầu, “Cậu nói nhiều quá.”

“Tớ không nói nhiều sợ là cậu nghĩ không ra a. Chuyện này đều đã là quá khứ, cậu nên hướng về phía trước, kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền, cưới vợ, cưới một cô vợ thật xinh đẹp!” Tôi vỗ vỗ vai cậu ta nói, “Tớ và Tần Chinh đã định ngày cưới là 11, cậu dưỡng thương nhanh chút còn làm phù rể cho anh ấy chứ!”

Cậu ta chớp mắt, nghi hoặc nói: “Phù rể?”

“Phải” Tôi cười nói, “Nhân duyên của Tần Chinh không tốt lắm, có lẽ phù rể không dễ tìm, cậu thì có sẵn đấy thôi. Thật ra vốn ở đại học X, tuy là cậu không đẹp trai, không cao, không thông minh, không tài hoa bằng anh ấy, nhưng nhân duyên của cậu vẫn tốt hơn anh ấy nhiều ...” Tôi nghi hoặc hỏi, “Đấy là vì sao nhỉ ...”

Vệ Dực cười khổ: “Cậu ta đang an ủi tớ, hay là đang đả kích tớ?”

“Vừa an ủi vừa đả kích, như vậy mới có thể cân bằng, để cậu hăng hái tiến lên lại bớt kiêu căng, nóng vội!”

Vệ Dực nằm nạng đứng lên, một chân bó bột treo lưng chừng, đi lại thật khó khăn.

“Tần Chinh có thể lấy được cậu, là may mắn của cậu ấy.” Cậu ta bỗng nhiên phun ra một câu như vậy.

Tôi ngượng ngùng nói: “Cậu khen như vậy tớ ngại quá a. Khen thêm vài câu đi.”

Vệ Dực khoé mắt giật giật, thở dài.

Tôi đi theo bên cạnh cậu ta truy hỏi: “Cậu còn chưa nói có làm phù rể hay không nữa.”

Vệ Dực nói: “Sợ là Tần Chinh sẽ không hài lòng.”

Tôi nói: “Không vấn đề gì, cậu mừng nhiều tiền chút là anh ấy OK liền.”

Vệ Dực: “...”

“Hơn nữa, đến khi đó khách nữ cũng rất nhiều, cậu cũng chả còn ít tuổi nữa, là lúc nên tìm bạn rồi. Cậu còn thích Bạch Vi ư?” Lòng tôi cân nhắc, tôi không thể nhìn cậu ta nhắm mắt làm liều mà cưới Bạch Vi, nếu không đến lúc đấy xảy ra chuyện gì, sợ là lại liên lụy đến Tần Chinh nhà tôi.

“Tớ với cô ấy, là vì lợi ích của đôi bên thôi, nói gì đến thích.”

Nghe nói Vệ Dực nằm viện mấy ngày, Bạch Vi cũng đến được một lần, cũng chính là cái lần đưa cậu ta đến đây.

Xem ra, hai người này cũng tan rồi.

Tôi cảm thấy mình thật quá bao dung, ba Tần coi Vệ Dực như con nuôi, tôi cũng như nửa người nhà của cậu ta rồi. Cái gọi là người nhà, chính là người mà mình đánh được, người khác không đánh được.

=====

Chương này ra trước, hôm sau (1/10/2010) tác giả viết chương kết của Quả nhân có bệnh, bạn ấy bày tỏ là: nuôi con gái, rồi lại nhìn nó lớn lên lập gia đình, thật đau lòng ...

Mình thì mình nghĩ: bạn tác giả, bạn cũng thật biến thái quá đi, bên này thì vui tươi, phở lớ như này ... bên kia thì khiến người ta đau lòng, thất ruột như vậy ... thế mà bạn vẫn hai tay hai súng được, chẹp, thật không phải người bình thường

22. Chương 43-44

Chương 43: Cao nhân ...

Tôi áp giải Vệ Dực về phòng bệnh, sau đó gọi điện cho Tần Chinh để anh quay về, dưới ánh mắt lạnh lùng đoàn kết nhất trí của tôi và Tần Chinh, mũi tiêm lạnh như băng chui vào mạch máu Vệ Dực, để cậu ta chịu tra tấn cả về tinh thần và thể xác.

Tôi nói một cách thăm thía: “Chúng tớ kết hôn, cậu thế nào cũng không thể chống nạng mà đến được, nửa tháng này cậu ngoan ngoãn dưỡng thương đi, Chu Duy Cẩn nhà tớ lần trước gãy tay gãy chân thế nào mà cũng chỉ qua 2-3 ngày là đã chạy nhảy được rồi, nửa tháng thì ba đầu sáu tay cũng mọc ra được. Mấy ngày này chúng tớ hơi bận, có lẽ không thể tới thăm cậu được, nhưng mà tớ tin cậu nhất định sẽ không phải chịu cảnh cô đơn đâu.”

Sẽ có các chị em y tá thay chúng tôi trân trọng, bảo vệ cậu ta ...

Vệ Dực ủ rũ dựa vào đầu giường, vô lực gật gật đầu, nói: “Các cậu đi đi.”

“Chàng trai trẻ, đừng buông xuôi.” Tôi cố vũ cậu ta hai câu, mới theo Tần Chinh ra khỏi bệnh viện.

Tần Chinh nói: “Sao mà cậu ta có vẻ càng chán nản, thất vọng thế? Em nói gì với cậu ta vậy?”

Tôi ngẫm nghĩ, nói: “Em tiếp thêm cho cậu ta dũng khí và quyết tâm để đối mặt với cuộc đời, sau đó bảo cậu ta làm phù rể cho anh, mừng nhiều tiền chút.”

Khóe miệng Tần Chinh giật giật, anh kéo cổ tay tôi, lặng lẽ nhét tôi vào trong xe.

Đối với chuyện Vệ Dực lúc trước nói với tôi gì mà “Chu Tiểu Kỳ, thật ra tớ rất thích cậu”, tôi cảm thấy rất cần thiết phải dùng hành động thực tế nói cho cậu ta “ Đây là cậu bị luyến mẫu tình kết, tớ rất sẵn lòng quan tâm đến cậu, chỉ cần mừng nhiều tiền hơn chút”. Có điều nói đi cũng phải nói lại, tôi cũng nhỏ hơn cậu ta gần một tuổi, cái sự yêu mẹ này của cậu ta cũng thật làm tổn thương đến tự tôn của tôi, dù sao tôi cũng còn cách thời kỳ trung niên cả một đoạn dài dài nữa.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất mà tôi không thêm để ý đến Vệ Dực – mắt nhìn quá kém.

Ra khỏi bệnh viện, Tần Chinh chạy xe thẳng hướng cục dân chính. Trong xe, tôi và Tần Chinh cùng liếc nhau, mặt nghiêm lại, ăn ý tắt di động của nhau, loại trừ muôn vàn khó khăn, bất chấp tất cả, chỉ để lấy được tờ đăng ký kia.

Xe dừng lại, ông cụ trông xe bèn đi tới chào hỏi, vừa thấy hai chúng tôi liền sững sốt, nói: “Nhanh như vậy đã ly hôn rồi?”

Sắc mặt Tần Chinh sa sầm, tôi ho khan hai tiếng nói: “Chưa ạ...” Còn chưa kết thì ly sao được.

“Lần trước không phải là tới rồi sao?” Ông cụ nở nụ cười, “Vì sao? Chỉ xếp hàng không đăng ký, vì hối hận hay là tới để khảo sát thực địa?”

Ông cụ này nhìn người phân phân hợp hợp quen rồi, có lẽ cho rằng cuộc đời cô đơn lạnh lẽo như tuyết rồi ...

Tôi trả phí dừng xe cho ông, trước khi Tần Chinh nổi bão phải vội đưa anh rời khỏi hiện trường.

Bà thím ở cục dân chính thì mang bộ dạng u ám như đời sống tình dục không hòa hợp, ngẩng đầu liếc tôi và Tần Chinh một cái, lại đặc biệt chú ý cái bụng hơi nhô lên của tôi, giọng điệu chả mấy thân mật, lầu bầu một câu: “Lại một đứa không biết tự yêu lấy bản thân nữa.”

Lời này rõ ràng là nói tôi – cái đứa lên xe trước rồi mới mua vé bổ sung này ...

Tần Chinh hít sâu, tôi giữ chặt cổ tay anh, ngẩng đầu thả một nụ hôn gió đến anh, mỉm cười nói: “Yêu anh cũng giống như yêu bản thân mình đó thôi.”

Sắc mặt anh mới dễ nhìn được tí.

Người này thật là kỳ quặc, người khác nói xấu anh, anh lại chẳng có phản ứng gì, nói gì không hay về tôi là mặt anh liền biến sắc, còn phải để tôi làm trung gian bôi trơn nữa.

Chúng tôi đều là người mới, tâm trạng thấp thỏm thuận theo chỉ thị từ chụp ảnh, điền hồ sơ tới trả lời câu hỏi, cuối cùng cũng được nhận tờ đăng ký, lại còn một đồng không biết là thứ gì vào thứ gì, lúc đầu tôi còn tưởng là quà tặng cho vợ chồng mới cưới chúng tôi, kết quả bà thím kiểm kê một chút nói: “Tổng cộng 99 đồng.”

Tôi cuối cùng mới biết, chúng tôi vợ phải giao dịch cưỡng ép rồi.

Mang theo một đồng đồ vô tích sự và tờ đăng ký kết hôn, tôi và Tần Chinh mờ mịt ra khỏi cục dân chính.

Tà dương như máu a ...

Từ nay về sau, tôi đã chính thức trở thành Tần Chu thị.

Cảm giác thế nào ... cũng chả có gì khác cả ...

Bên cạnh mấy đôi vợ chồng trẻ tuổi xúc động ôm hôn, nữ thì khoe mắt đỏ lên, sung sướng cảm động, nam thì cười chất phác thật thà. Tần Chinh cúi đầu liếc tôi một cái, lại nhìn nhìn chân trời, sau đó nói: “Đi đâu ăn cơm?”

Tôi nói: “Về nhà ăn đi.”

Anh nói: “Uhm”

Rất nhiều năm về sau, lúc hồi tưởng chuyện cũ với tụi nhỏ, tôi cũng giống mẹ tôi bây giờ cầm khăn mùi xoa lau khoe mắt ráo hoảnh khóc hưng hức: “Bố chúng mày một câu dễ nghe cũng chẳng nói, lấy được tờ giấy đi ra cũng không được một lời ngon tiếng ngọt, chưa gì đã hỏi tao đi đâu ăn cơm ...”

Khi đó ba lũ nhỏ cũng giống ba tôi bây giờ, yên lặng xem tin tức tiếp âm ...

Lúc ấy tôi nên hiểu được, đây mới là bản tính của anh! Lúc bạn không hề có chuẩn bị, anh ấy sẽ cho bạn chút ít lãng mạn, lúc bạn tràn ngập chờ mong lại khiến hy vọng của bạn tan vỡ. Cho nên bảo tôi là chiêu cầu hôn này do chính anh nghĩ được, tôi, không, tin!

Tôi làm bộ như lơ đãng nói: “Bạn bè anh đều lẻo mồm lẻo mép cả.”

Anh vừa lái xe vừa nói: “Không thể nào.”

Tôi dùng khoe mắt liếc xéo anh: “Giống cái tên Cao Kiện kia a, bạn gái nhiều chứ hả, biết lãng mạn biết cầu hôn chứ.”

Tần Chinh nhếch nhếch khoe miệng, nói: “Anh không quen nó.”

“Không phải chứ, cậu ta cũng dạy anh cách cầu hôn thế nào, các anh còn không thân sao?” Tôi trợn mắt lườm anh.

“Nó dạy anh khi nào?” Tần Chinh nhú mày, quay đầu nhìn tôi nghi hoặc.

Không phải cậu ta?

“Đừng giấu em, em cũng biết rồi, cái khế ước bán mình lúc cầu hôn đấy, vốn không phải chiêu tụi anh nghĩ ra được.” Tôi ra tay trước.

Sắc mặt anh khê biến, thay đổi rất nhỏ này thôi cũng chỉ có tôi người bên anh sớm sớm chiều chiều mới nhận ra được.

Tôi cười tủm tỉm nói: “Anh cứ nói cho em biết là ai đi, dù sao khế ước bán mình em cũng ký rồi, đăng ký kết hôn cũng lấy rồi, con cũng là của anh rồi, anh nói cho em biết ai là người chỉ bảo anh, em cũng sẽ không chạy mất đâu.”

Tần Chinh hơi do dự, tôi dẫn dắt từng bước: “Người đó rốt cuộc là ai, là nam hay nữ, em biết không?”

Tần Chinh xoa xoa đầu tôi nói: “Anh đã đồng ý với người đó sẽ không nói cho người khác biết thân phận của họ.”

Tôi hít một hơi khí lạnh: “Anh thông đồng với người khác sau lưng em còn không để em biết. Em là người khác ư?”

“Đừng nói kỳ quặc như vậy ...” Tần Chinh thở dài, “Người ấy nói không được nói cho người khác, chứ không nói là nếu để người khác đoán đúng rồi anh không được ngầm thừa nhận ...”

Tôi: “...”

Tôi cảm thấy ... về sau lúc tôi nói chuyện với Tần Chinh, cũng phải cẩn thận một chút. Hôm nay anh có thể bán đứng cái người không biết là ai vào ai kia, ngày mai nói không chừng cũng có thể bán đứng tôi ...

Tôi cân nhắc một chút, nói: “Anh để em đoán, vậy ý là người đó em cũng quen?”

Tần Chinh: “Uhm.”

Vì thế tôi bắt đầu đoán từ lũ bạn cùng phòng đáng khinh của anh. Hai tên cùng phòng kia cứ trước lúc thi cuối kỳ là lại ân cần cống tặng cho tôi, khiến cho tôi phượng nhan đại duyệt, sau đó đi dỗ cho Tần Chinh

long nhan đại duyệt. Bởi vậy có thể thấy được, hai tên này cũng là người có tâm kế, hơn nữa hiểu lòng phụ nữ.

Long nhan đại duyệt, phượng nhan đại duyệt: mặt mày tươi cười hơn hở.

Nhưng Tần Chinh tỏ vẻ không phải bọn họ.

Tôi lại bắt đầu đoán từ đồng nghiệp của anh ở công ty, kết quả chẳng trúng một ai.

Tôi giận dữ: “Chẳng nhẽ là phụ nữ?”

Tần Chinh vội vàng vàng nói: “Không phải, không phải, tuyệt đối không phải phụ nữ.”

Tôi che đôi mắt ráo hoảnh, nức nở: “Nhất định là phụ nữ ... Bạn học nam, đồng nghiệp nam của anh em biết đều đã đoán rồi, chắc không phải là bạn học nam, đồng nghiệp nam của em chứ ...”

Bỗng nhiên, anh im lặng ...

Tôi ngừng lại một chút, quay đầu nhìn anh, nhú mi: “Là thật à?”

Ra là nội quỷ a ...

Ngày hôm sau và ngày hôm sau nữa, tôi đều phải kìm nén một cơn tà hỏa không tên, cùng chụp ảnh gia đình với Tần Chinh, bởi vì cái tên trong bụng kia không chịu được cô quạnh cứ nhô ra, cho nên trong ảnh chụp, tôi chẳng được yếu điệu thướt tha chút nào, quả thực là lưng hùm vai gấu, làm tôn lên Tần Chinh – một nhành hoa lê bị hải đường chen ép, một đóa hoa tươi bị cấm bãi phân trâu.

Tôi chống má nhìn chằm chằm trong gương, sau đó giương mí mắt, u buồn nhìn Tần Chinh trong gương nói: “Tướng công, thiếp có đẹp không ?”

Anh nói rất chắc chắn: “Đẹp”

Tôi đau lòng nói: “Có phải là đẹp kiểu tươi non màu mỡ hay không ...”

Anh do dự một chút, sau đó thành thật gật gật đầu.

Từ lúc mang thai rồi sau đó là lấy giấy đăng ký trở đi, tôi đã thực sự tự cô gái biến thành thiếu, phụ rồi, cái cảm giác tang thương và chua xót mãnh liệt này không nên nói với người ngoài, năm đó, Chu Tiểu Kỳ tôi cũng là một đóa hoa của đại học X, nay ... chỉ là càng nở càng rục rở.

Nếu có người đàn ông dám ghét bỏ vợ mình vì mang thai mà trở nên mập mạp, người đi qua đường cũng không nên bỏ qua, đánh cho chết thì thôi, còn không nghĩ xem là ai khiến cô ấy biến thành bộ dạng như thế.

Biểu hiện của Tần Chinh cũng không tồi, tỏ vẻ dạo này anh thích ăn thịt mỡ, thịt mỡ mà không ngấy.

Nghe anh nói như vậy, tôi lại vô thức nghĩ, sẽ không phải là “cao nhân” chỉ dạy anh nữa chứ ...

Tần Chinh vội nói: “Không có, anh chỉ hỏi anh ta cầu hôn em như thế nào em mới chịu đồng ý thôi.”

Tôi gặng gượng mà tin, ngày thứ hai sau khi chụp xong ảnh cưới, Tần Chinh lại đi tới bệnh viện xem Vệ Dục đã chết chưa, tôi cầm cái túi nhỏ, len lén tới trường thăm nom Chu Duy Cẩn.

Bây giờ, tôi có mang theo ví tiền của mình, không có chuyện gọi điện báo trước cho Chu Duy Cẩn thì đã giết đến ký túc xá của nó rồi – ký túc xá của Cố Thiệu.

Kết quả cho thấy, không báo trước thật là sai lầm, ký túc xá Cố Thiệu chẳng có ai. Tôi vừa gọi điện vừa xuống lầu, đến chân cầu thang chợt nghe thấy tiếng chuông quen thuộc ...

Vang lên chưa được hai tiếng đã bị ấn tắt.

Chu Duy Cẩn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho nên nói con gái đều là hàng lỗ vốn, lớn rồi là lòng bèn hướng ra ngoài, muốn lập gia đình cũng không báo trước cho em một tiếng, bây giờ gọi điện đến thả ngựa sau pháo sao? Ông đây mặc kệ.”

Thả ngựa sau pháo: việc xảy ra rồi mới nói hoặc hành động, chả có tác dụng gì cả.

Cố Thiệu lười nhác nói: “Chu Duy Cẩn, cô ấy là chị cậu không phải con gái cậu.”

“Lúc nhỏ, bà ấy bị người ta ức hiếp còn không phải ông đây che chở cho bà ấy!”

“Lúc đầu là cậu bị ức hiếp cũng là cô ấy che chở cho cậu.”

“Tần Chinh ngoại tình, ông đây cũng đứng về phía bà ấy.”

“Thực tế là Tần Chinh không ngoại tình, cậu mượn cớ để trút giận mà thôi.”

“Đại ca, anh rốt cuộc là giúp bên nào đấy! Sao lại nói giúp Tần Chinh!” Chu Duy Cẩn thở phì phì, “Lần trước còn ầm ĩ muốn ly hôn (Cố Thiệu nói xen vào ‘Lúc đó họ còn chưa kết hôn’), bây giờ quay lại một cái đã định ngày rồi, cũng không thêm thảo luận với em một chút, cứ tự định đoạt như vậy, khốn kiếp, con gái lớn không nên giữ lại trong nhà!”

Tôi nghe thấy đuôi lông mày dựng đứng, tận đến khi hai người này rẽ ngoặt, mới đổi mặt tôi.

Tôi ở bên trên, bọn họ ở bên dưới. (Lời này nghe thật mờ ám ...)

Chu Duy Cẩn đỡ người, lập tức ho khan hai tiếng nói: “Đại Kỳ, bà tới làm gì?”

Tôi cười tủm tỉm nói: “Đến thảo luận với mày một tí, mày muốn chết thế nào.”

Cố Thiệu chẳng mấy may gì, chậm chậm bước lên bậc, giơ tay chào tôi, mỉm cười nói: “Trước khi đến sao lại không gọi điện trước?”

Chu Duy Cẩn nghiêng răng, sải bước đi lên, ngẩng cổ nói: “Bà tới đúng lúc lắm, ông cũng có chuyện muốn hỏi đây!”

Tôi nắm lấy túi theo sau, nói: “Rất tốt.” Lại quay đầu nói với Cố Thiệu, “Bà đây cũng có chuyện muốn nói với anh!”

Cố Thiệu chả hiểu gì nhú mày, sờ sờ mũi, mỉm cười.

Trong phòng ngủ của Cố Thiệu, ba bên hội đàm.

Chu Duy Cẩn nổ phát súng đầu tiên: “Tần Chinh kia là chuyện gì, hai người giải quyết xong chưa, sao lại đột nhiên lại nói muốn kết hôn!”

“Gì mà bảo đột nhiên, vốn là sẽ kết gian, chẳng qua là giữa chừng tao do dự tí, sau đó thì không do dự nữa. Tiểu Chu Tử, thành kiến của mày với anh rể quá lớn!”

Chu Duy Cẩn phát điên: “Ông không vừa mắt cái bản mặt tú lơ khơ của anh ta.”

Tôi cười: “Anh ấy mà rạng rỡ mặt mày với mày, tao mới cảm thấy có vấn đề!”

“Anh ta với chị cũng mang bản mặt tú lơ khơ chứ khác gì ...” Chu Duy Cẩn nhìn tôi xa xăm, “Không cảm thấy anh ta tốt với bà.”

Tôi vỗ vỗ vai nói, nói lời thăm thía: “Nhóc con, mày còn non, chờ đến khi mày trưởng thành rồi, có người trong lòng sẽ hiểu được đó là chuyện gì.”

“Là chuyện gì?” Chu Duy Cẩn hất tay tôi ra, khinh bỉ nói, “Tôi còn không hiểu được thì bà có thể hiểu được sao?”

“Chị mày là người từng trải. Anh ấy tốt với tao, tao biết là đủ rồi, chẳng nhẽ còn phải khoe ra hạnh phúc ày ghen tị? Cho dù anh ấy đối với tao không tốt, chỉ cần tao cảm thấy tốt là đủ rồi. Tiểu Chu Tử, mày là chưa cai sữa, hay là yêu chị, hay là đơn giản chỉ là không ưa Tần Chinh?”

“Cái thứ ba.” Chu Duy Cẩn trả lời dứt khoát, sau đó đặt mông ngồi lên ghế hăm hừ, “Bà sớm đã biết tôi không ưa anh ta.”

Chậc... Tính thật trẻ con ...

Tôi ôn hòa nhã nhặn nói: “Anh ấy thật sự đối tốt với tao, ngoại tình chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Con người anh ta nhìn đã có vẻ đào hoa rồi, cả đồng con gái thích, thư tình hồi cấp III đều phải dùng bao tải chứa, bà không cảm thấy nguy cơ, tôi cũng sợ chị bị đá mất thôi.” Nó không khách khí đả kích tôi, cũng không biết là mắng Tần Chinh hay là tán tụng Tần Chinh, Tần Chinh tốt còn tôi thì rất kém ư?

“Thoái hóa thì thoái hóa, dù sao thì dùng cũng dùng rồi, tiền cũng là của tao, ai đá ai còn chưa biết đâu. Chu Duy Cẩn, mày không thể tin tưởng chị mày một chút sao?”

Nó nói: “Rất khó.”

Tôi thở dài, quay đầu nhìn Cố Thiệu: “Anh không nói câu nào sao?”

Cố Thiệu trầm ngâm một lát nói: “Uống trà không?”

Tôi nhếch mi nói: “Nhìn không ra a ... Anh thế mà lại có thể giúp Tần Chinh, Tần Chinh thế mà lại nghe lời anh ...”

Chu Duy Cẩn giống như bị đâm một cái, nhảy dựng lên ngăn đầu nhìn Cố Thiệu: “Gì chứ? Anh giúp anh ta?”

Cố Thiệu rót hai chén nước ấm, nói: “Không uống trà, vậy uống nước nhé.”

Tôi uống hợp nước, thông cổ họng, thanh thanh cổ họng nói: “Hai người các anh thông đồng ra sao?”

“Thật ra ...” Cố Thiệu nói thông thả, ra dáng vẻ giáo sư, “Trước đó không lâu, anh đi ăn cơm cùng giám đốc ngân hàng XX, mới vừa khéo nghe thấy ông ta bảo Tần Chinh mở công ty bảo đảm, anh nghĩ chuyện này cậu ta nhất định giấu em, không biết cậu ấy muốn làm gì, nên gọi điện thoại tới hỏi cậu ấy.”

“Anh ấy nói hết cho anh?” Tôi hoài nghi nhìn Cố Thiệu chằm chằm.

Cố Thiệu mỉm cười như cáo: “Cậu ấy không nói, anh không đoán được sao?”

Tôi hít sâu một hơi.

“Anh đoán đúng rồi, cậu ta không thừa nhận được sao.” Cố Thiệu lại thông thả uống nước, tôi và Chu Duy Cẩn nhìn chằm chằm anh không chớp mắt, “Chú Chu là người như thế nào hai đứa cũng không phải là không biết. Tần Chinh với Tiểu Kỳ dù có tốt, có tuấn tú, tài giỏi thế nào, nếu không có bản lĩnh thật sự, chú cũng sẽ không gả Tiểu Kỳ cho Tần Chinh để phải chịu khổ. Muốn lấy Tiểu Kỳ, cậu ấy nhất định phải chứng tỏ bản lĩnh thực, qua được sự kiểm nghiệm của chú Chu. Cậu ấy mở công ty đảm bảo, đều phải giao dịch với các chi nhánh của ngân hàng, quan lớn của thành phố, đứt lốt xã giao không ít, dựa vào tính cách của cậu ấy, muốn đối phó chu toàn với những kẻ trung gian này thật không dễ dàng, huống chi cậu ấy hoàn toàn không dính dáng tới hào quang của chú Chu, lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không như vậy làm sao có thể được nhạc phụ tương lai đồng ý?”

Chẳng trách anh nói lấy tôi không dễ ... Chẳng trách anh nói phải chờ tới 30 tuổi ... Chẳng trách anh kiểm tiền như đi giặt tiền vậy ...

“Sau đó anh bèn hỏi cậu ấy một câu, công ty đứng tên ai.” Cố Thiệu nếu như diễn nhân vật phản diện, nhân vật chính diện chắc chắn là chết sạch ... “Cậu ấy quả nhiên vẫn nghĩ chưa chu đáo. Anh bèn nói với cậu ta, chú Chu sao lại muốn cậu chứng tỏ bản lĩnh thực, để nhìn cậu phát đạt ư? Đương nhiên không phải, cậu nghèo túng, chú ấy thương Tiểu Kỳ chịu khổ.”

Cậu phát đạt rồi, chú còn lo cậu đứng núi này trông núi nọ, cho nên cách tốt nhất, là cậu phát đạt, nhưng tiền đều do Tiểu Kỳ quản lý. Chu Duy Cẩn không phải đã nói, muốn lấy chị nó, ít nhất phải có một xấp chứng nhận quyền sở hữu bất động sản, cậu đứng tên cho Tiểu Kỳ cả công ty lẫn nhà ở, chú mới an tâm được. Tính Tiểu Kỳ ra sao cậu cũng biết, nếu tiền nhiều hơn 5000 đồng là cô ấy chả có khái niệm gì, cũng không tham tiền của cậu, trái lại còn có thể quản lý gia đình.”

Tôi run rẩy nói: Sau đó anh ấy liền nghe lời anh, cho em tất cả ...”

“Đương nhiên như thế là có thể dễ được bố vợ, mẹ vợ, Tiểu Kỳ chả có khái niệm gì về tiền tài cả, cậu cho cô ấy tiền cô ấy cũng chẳng dám động tới, cậu lại dâng cả hai tay của mình, thế là đời này cô ấy chọn cậu rồi.” Anh ho khan hai tiếng, “Sau đó, cái kế ước bán mình kia là anh nghĩ giúp cậu ta.”

Chu Duy Cẩn trợn mắt há hốc mồm.

Lúc ấy tôi cũng sợ ngây người.

May mắn... May mắn anh là bạn của tôi ...

Cố Thiệu xoa xoa đầu tôi, cười tươi như hoa nói: “Anh làm sao có thể đứng về phía cậu ta được, bây giờ cái gì của cậu ấy đều là của em, còn phải lo cậu ấy biến chất sao?”

“Anh ấy ... Sao lại có thể nghe lời anh như vậy ...” Tôi lắp ba lắp bắp.

“Bởi vì lời anh có lý.” Cố Thiệu mỉm cười nói, “giám đốc ngân hàng XX còn nói với anh, Tần Chinh đi xã giao với những người đó, có một lần uống đến suýt chút nữa là xuất huyết dạ dày. Anh xem xem nếu như cậu ấy nghe lời anh, cái gì cũng cho em hết, vậy là em có bảo hiểm kép rồi. Chàng trai này có thể lấy được.” Nói xong quay đầu nhìn Chu Duy Cẩn, “Cậu còn gì không hài lòng về anh rể của mình không?”

Chu Duy Cẩn ngập ngừng hai tiếng, nói: “Còn, vẫn còn ...”

Sau đó không được tự nhiên lắm ngẩng đầu nhìn trần nhà. Chương 44

Cảm tình của tôi với Cố Thiệu xưa nay vô cùng đơn thuần, anh chính là anh cả gần gũi đáng kính của tôi, bây giờ lại thêm một cảm giác nữa – đáng sợ.

Tuy là nụ cười của anh như khiến vạn vật được tưới tắm trong mưa phùn, gió xuân tháng ba, nhưng tôi rõ ràng cảm giác được chút lạnh lẽo.

Trần trọng sinh mệnh, rời xa Cố Thiệu.

Tên nhóc Chu Duy Cẩn kia ở gần anh ấy như vậy, có khi ngày nào đấy bị anh bán đi mà còn đếm tiền hộ nữa.

Có điều nhìn quan hệ khăng khít giữa ba chúng tôi như này, Cố Thiệu chắc là sẽ bán nó vào gia đình tốt chứ nhỉ ...

Cuối tuần Chu Duy Cẩn được nghỉ, buổi tối cũng vừa lúc cùng tôi về nhà; tâm trạng phức tạp, tôi sờ sờ đầu nó, nó né ra, nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái.

“Đại Kỳ, bà bệnh à, sao mà nhìn tôi như vậy?”

Tôi thở dài trong lòng nói: “Không có gì ... Chỉ là nghĩ tới sau này chị sẽ không thể ở bên cạnh mày chăm sóc mày, lòng hơi buồn bã.”

Nó phụt cười một tiếng: “Bà đã từng chăm sóc tôi lúc nào?”

Tuy là nói chúng tôi từ sau cấp II thì đã không còn học cùng trường nữa, nhưng tinh thần và linh hồn của tôi vẫn kề bên theo sát bước chân nó, nó phạm phải chuyện táng tận lương tâm nào tôi cũng được nghe qua qua, bây giờ nó nói lời này thật là tổn thương tình cảm của tôi.

Tôi nói: “Tao biết mày vẫn không thích Tần Chinh lắm, nguyên nhân cụ thể là gì tao cũng không thật rõ, tao nghĩ có thể là vì mày quá để ý đến bà chị này, tao nghĩ mày chỉ là quá kiêu ngạo, khó chịu, không muốn thừa nhận mà thôi.”

Nó cắt lời tôi nói: “Đúng là không phải nguyên nhân này, bà đừng tự kỷ.”

Tôi quay đầu nhìn nó: “Không thế thì là gì?”

Nó mím môi không nói, tay giữ vô lăng, mắt nhìn phía trước chằm chằm.

Tôi hí hóp đoán: “Có liên quan tới phụ nữ?”

Nó vẫn giữ im lặng.

“Chu Duy Cẩn, từ lúc tao ở bên Tần Chinh mày đã không vừa mắt anh ấy rồi, chẳng lẽ là hồi trung học có xích mích tình cảm?”

Chu Duy Cẩn mặt kiên nhẫn nói: “Thôi đi, chuyện đàn ông chúng tôi, phụ nữ các bà bớt hỏi đi!”

Tôi xoắn tai nó: “Nói năng với chị mày như vậy, muốn chết hả!”

Nó kêu thảm một tiếng, theo bản năng né về phía bên kia, kết quả là vành tai càng bị kéo mạnh, bị đau kêu oai oái. “Đại Kỳ, bà càng ngày càng thô bạo, càng ngày càng giống mẹ, sớm muộn gì cũng biến thành obasan!”

Tôi ung dung rút tay về, sờ sờ bụng nói: “Có người làm chỗ dựa cảm giác nó khác a ... Chu Duy Cẩn, mày mang chủ nghĩa đàn ông lớn như vậy, để ý về sau không tìm được bạn gái.”

Nó xoa vành tai nói: “Vớ vẩn, cả đồng con gái theo đuổi tôi, ông đây không thiếu.”

“Thế mà mày vẫn tị nạnh với Tần Chinh về phụ nữ ư?” Tôi chợt nảy ý, “Không phải là cô gái mày ngắm trúng lại thích Tần Chinh chứ?”

Chu Duy Cẩn cau mày nói: “Không phải ”

Tôi nhìn vẻ mặt của nó, cười nói: “Vậy chắc chắn là cũng suýt soát rồi. Sức quyến rũ của mày không bằng Tần Chinh, tổn thương chứ gì.”

Chu Duy Cẩn im lặng trong chốc lát, mới rầu rĩ nói: “Có mấy lời, tôi cũng cảm thấy có lẽ không nên nói, có điều tôi vẫn cho rằng bà nên ở bên anh cả mới phải.”

“Ngu ngốc!” Tôi trợn mắt nhìn nó, “Mày hiểu cái gì gọi là tình thân, cái gì là tình bạn, cái gì gọi là , tình yêu ư? Cố Thiệu là anh cả của chúng ta, chỉ như vậy mà thôi. Thật ra làm anh cả rất tốt, anh ấy thông minh hơn cả hai chúng ta, có anh ở bên mới không bị thiệt.”

Chu Duy Cẩn hừ một tiếng, “Vậy còn phải nói, lần này ít ra có anh ấy chỉ dạy Tần Chinh, không thì chị có thể gả đi được sao? Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, có tiền sẽ không sợ anh ta ức hiếp chị, về sau anh ta dám thoái hóa, chị cứ cuồn tiền chạy ...”

Té ra là nó vẫn không vừa mắt tôi và Tần Chinh a ...

“Nói đi cũng nói lại, Cố Thiệu cũng 28 rồi, còn chưa kết hôn nữa ...” Tôi vuốt cằm trầm tư, “Vì sao nhỉ?”

“Tôi còn tưởng là anh ấy thích bà, xem ra sức quyến rũ của bà cũng không lớn như vậy.” Chu Duy Cẩn cười hừ hừ, “Chẳng qua người ta ở nước ngoài lâu rồi, nước ngoài mọi người đều kết hôn muộn, anh ấy có lẽ cũng nhiễm cái thói xấu này rồi.”

Lại còn thói xấu, chẳng nhẽ nó muốn tảo hôn à?

“Thật ra tao muốn giới thiệu Thẩm Phong cho anh ấy ... Lần trước lúc đi thành phố X, nhìn hai người ấy hình như bên nhau cũng không tồi, còn ở chung phòng ...”

“Gi?” Chu Duy Cẩn quay phắt đầu nhìn tôi, “Cùng phòng?”

“Thì là ngủ một tí.”

Chu Duy Cẩn nuốt ực nước miếng.

Tôi lại giải thích một chút, “Thì là Thẩm Phong làm Cố Thiệu ngủ một đêm.” Hình như càng giải thích càng mờ ám, tôi cân nhắc một chút, “Không biết có làm gì gì đó hay không ...”

Trong mắt Chu Duy Cẩn giống như có mảnh mảnh thủy tinh tan vỡ, sáng lóa cả mắt tôi.

Lần trước nhìn thấy ánh mắt như này của nó, là lần tôi đưa Tần Chinh về nhà một tối nào đó.

Đó là trận tuyết thứ N năm 20XX, tôi muộn một chút so với mọi năm.

Kỳ nghỉ đông năm tư đại học, ngày giao thừa ấy, thành phố A đón một trận tuyết lớn nhất năm, sau khi gửi một cái tin “Chúc mừng năm mới” cho Tần Chinh xong, không hiểu sao tôi lại muốn thấy anh, sau khi nổi kích động qua đi, tôi đã đặt chân tới tiểu khu nhà anh mất rồi.

Tiểu khu đó lúc trước tôi có nghe anh nói qua một lần, vị trí cụ thể anh lại chưa nói. Cái mũi đông cứng đỏ ửng, răng va lập cập, tôi đang muốn gọi điện cho anh, lại kinh ngạc mừng rỡ phát hiện, tốt thật, tên móc

túi thật chuyên nghiệp, tết nhất thế này mà vẫn còn ra ngoài công tác, móc sạch cả tiền và di động của tôi, lại còn nhét lại cho tôi một cái thiệp chúc mừng năm mới ... trộm này cũng phong cách quá đi =))

Chúc cái đầu nhà mi ấy! Luật đã quy định tết là ngày nghỉ a! Khốn kiếp!

Tôi bực mình lại như một cái bánh trưng, đón gió mà lệ rơi, đi đến phòng bảo vệ hỏi địa chỉ Tàn Chính, bảo vệ tỏ vẻ ông cũng không rõ lắm, là thật không biết hay là bảo vệ riêng tư, tôi cũng không biết được.

May là nhà tôi cũng có một căn phòng trong tiểu khu này, không may là tôi lại không mang chìa khóa, may là tôi biết cái chìa khóa dự phòng giấu trong một ô gầm sau cửa sắt. Tôi cởi găng tay run rẩy muốn luồn tay qua khe hở của cửa sắt để lấy chìa khóa, kết quả là vì áo lông quá dày, tay tôi bị kẹt lại, đành phải rút tay về, cởi áo, đợi đến lúc tôi cởi áo lông xong vắt lên khuỷu tay, lạnh quá bắt đầu hắt xì, thì hai ông bảo vệ khí thế xuất hiện, trừng mắt nhìn tôi như nhìn trộm, không nói lời nào đã tha tôi về phòng trực ban, tôi đau lòng, tức giận nói: “Tôi là chủ nhà! Tôi là chủ nhà a!”

Bọn họ không tin, tôi lại nói: “Áo lông của tôi, áo lông của tôi a...”

Cái giao thừa bi kịch ấy, tôi hắt xì, nước mắt nước mũi thay nhau lên sàn, lại cũng có khi lên sàn cùng lúc, nhân viên bảo vệ tiến hành kiểm tra thân phận tôi, tôi trả lời rõ ràng, rành mạch. Có điều cũng 3 năm không về, cảnh còn người mất, cũng chẳng còn ai quen tôi nữa ...

Có người gõ cửa phòng trực ban, bảo vệ mở cửa, tôi nghiêng đầu liếc một cái, nhất thời nước mắt ào ào như thác.

Tàn Chính nhú mi nhìn tôi, nghi hoặc nói: “Tiểu Kỳ?”

Đảng a, bát lộ a, người nhà a!

Bát lộ quân: tiền thân của quân giải phóng TQ.

Tôi giống như Tàn Hương Liên thấy Bao Thanh Thiên, Bạch mao nữ thấy giải phóng quân, đầy một bụng đau buồn, phần nộ cuối cùng cũng có thể trút hết. Tàn Chính nắm tay tôi, giải thích xin lỗi một hồi với hai anh bảo vệ, cuối cùng cũng đưa được tôi đi.

Anh cởi khăn quàng cổ của mình ra, vòng một vòng quanh cổ tôi, trên khăn còn mang theo nhiệt độ cơ thể và mùi của anh, trong nháy mắt làm tôi ấm áp lên rất nhiều.

“Sao em lại chạy đến đây?”

Tôi khụt khịt mũi nói: “Em muốn gặp anh ... Di động và ví tiền bị móc mất rồi ... Em muốn lấy cái chìa khóa trong nhà ... Họ lại nghĩ em là trộm ...”

Về mặt anh nhất thời còn bối rối hơn tôi, sau một lúc lâu mới nói: “Thật là phần khích.”

“Anh chẳng biết thông cảm gì cả ... Hắt xì!” Tôi hắt xì một cái rõ to.

Anh nhin không được phụt cười một tiếng, rất nhanh lại quay mặt đi chỗ khác, nắm tay tôi lại chặt hơn.

Thật là đồ vô tình, ác nghiệt a ... Lúc ấy tôi nghĩ như vậy, rồi lại càng tủi thân, cảm thấy nhờ vả không đúng người, mạo hiểm gió tuyết đến gặp anh, kết quả gặp rồi mà đối với tôi cực kỳ nhẫn tâm, anh cũng không thêm an ủi, sưởi ấm cho tôi một chút.

“Nhà em ở khu nào?”

Tôi chỉ đường cho anh, anh giúp tôi lấy chìa khóa, mở được cửa tôi lập tức chui vào trước, đi tìm điều khiển điều hòa cái đã. Vì chỗ này mỗi tuần đều có người tới quét dọn, cho nên vẫn rất sạch sẽ.

Phía sau vang lên tiếng đóng cửa, tôi ấn nút mở điều hòa, ngay sau đấy liền bị một đôi tay ôm chặt lấy từ sau lưng, dồn đến bên bàn ăn cơm, người bị xoay lại đối diện với anh, môi lưỡi ấm áp ép xuống, mang theo chút vội vã bị dồn nén từ lâu.

Hóa ra là anh vờ nhẫn nhịn ...

Hồi lâu sau, anh mới buông ra, môi vẫn lưu luyến trên môi tôi, nói bằng giọng hơi khàn: “Lạnh đến ngốc rồi à!”

Tôi thở hổn hển nói: “Cảm rồi, sẽ truyền sang cho anh.”

“Kẻ ngốc sẽ không bị cảm.” Anh nói.

Tôi hắc hắc cười nói. “Anh là đứa ngốc.”

Anh cười nhàn nhạt không nói.

Sau tôi mới suy nghĩ cẩn thận, anh muốn nói là, tôi là đứa ngốc, không bị cảm được, nên không lây sang cho anh. Có điều anh đi thích đứa ngốc, nên cũng chẳng thông minh chỗ nào.

Tần nhị thiếu.

Tần nhị thiếu: nhị (2) ở đây là chỉ ngốc ấy, sau này bạn Tần với bạn Kỳ còn bị gọi là nhị dài dài ;))

Tôi cẩn nhẹ môi dưới của anh, thấp giọng nói: “Em ra ngoài lâu rồi, phải gọi điện thoại về, tối còn phải về ăn cơm tất niên nữa.”

Anh vẫn đang ôm tôi, lấy di động của mình ra cho tôi, tôi vừa ấn số vừa nghĩ, có phải gió điều hòa quá nóng không, sao mà mặt vẫn nóng thế nhỉ ...

Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói oang oang của mẹ già, đôi môi ẩm áp của Tần Chính lại lướt qua lướt lại bên cổ tôi, tôi cố nén cho giọng khỏi run nói: “Con... Con sẽ về ngay lập tức ...”

Sau đó cúp điện thoại, quay đầu nhìn anh hằm hằm.

Đáy mắt đen láy của anh hiện lên ý cười. “Về sau có ra ngoài, gọi điện trước cho anh, em dễ dàng để xảy ra chuyện lắm. Lần sau anh không tìm thấy thì em làm thế nào?”

“Em cảm thấy anh sẽ tìm được ...”

“Vì sao?”

“Đã nói là cảm giác, sao mà có thể có nguyên nhân được.” Tôi coi thường anh, “Được rồi, gặp được anh rồi, em phải về nhà.”

“Hôm nay rất khó gọi xe, nhà em ở ngoại thành, anh đưa em về.”

Tần Chính đã ra quyết định, bình thường tôi rất khó khuyển được anh, cho nên cùng anh đi lấy xe, sau đó nói với anh: “Sớm biết thế, em đã gọi điện cho anh tới gặp em, em không cần phải chạy một chuyến như này.” Lại tò mò hỏi, “Em muốn gặp anh, anh sẽ đến chứ?”

Anh nhếch khóe môi, nói: “Em đoán xem”

Tiếc là tôi không đoán được, bởi vì một khoảng thời gian dài sau đó, hai người chúng tôi đều ở chung một chỗ, ít khi rời nhau đến nỗi phải nhớ nhưng không nguôi.

Giao thừa đó Tần Chính đưa tôi về nhà, cuối cùng cũng để ba mẹ tôi gặp được người thật, tin là tôi thật sự tóm được Tần Chính – truyền thuyết, khảo thần của thành phố A.

Lúc ấy người mở cửa cho chúng tôi – Chu Duy Cẩn, cũng là mang cái vẻ mặt đau lòng, mắt mát như bây giờ, đáy mắt như có vô số mảnh thủy tinh nhỏ, sáng chói mắt mà khó chịu a ...

“Chu Duy Cẩn, mày không sao chứ.” Tôi vỗ vỗ vai nó, khó hiểu hỏi.

Nó thở dài thật dài, nói: “Tôi, rất tốt.”

“Thẩm Phong sẽ làm phù dâu của tao, tuần sau nó sẽ đến thành phố A.”

“Thế à.” Chu Duy Cẩn đáp lời với vẻ mất mát.

“Kỳ nghỉ quốc khánh tao với Tần Chính đi hưởng tuần trăng mật, để Cố Thiệu giúp tao tiếp đãi nó.”

“Thế à.” Chu Duy Cẩn cúi đầu.

“Chu Duy Cẩn cổ mày bị teo à, nói lớn tiếng lên!” Tôi vỗ vỗ lưng nó, “Mày đây là cái dạng đức hạnh gì, hoa cúc tàn hử!”

“Thế à.” Chu Duy Cẩn thở dài thườn thượt, chẳng nói gì nữa.

Trước ngày cưới 5 ngày, Thẩm Phong mới tới thành phố A, hôm đó vừa vặn là ngày tôi tới tiệm áo cưới mặc thử để sửa chữa váy cưới.

Vì mang bầu mới kết hôn, nên váy cưới chỉ có thể sửa lại, Vệ Dực và Tần Chính cũng đang tới, bọn họ cũng muốn mặc thử lễ phục của chú rể và phù rể.

Khả năng hồi phục của Vệ Dực thật đáng ngạc nhiên, quả nhiên là buổi nói chuyện kia của tôi đã cổ vũ cậu ta một cách sâu sắc, khiến cậu ta làm lại cuộc đời. Về cơ bản có thể bỏ nạng, chỉ đi hơi chậm chút thôi.

Sau khi Thẩm Phong nghe lại quá trình bị thương bi thảm của Vệ Dực, lặng lẽ bày tỏ sự ngưỡng mộ với thân thủ của cậu ta.

“Bị nó tàn phá như vậy cậu còn vui lòng làm phù rể cho Tần Chính, trong quá khứ đã kích cậu là tớ không phải, cậu quá rộng lượng, chắc là sẽ không để ý chứ.”

Vệ Dực nhếch nhếch khóe miệng, nói: “Hai người các cậu thật là giống nhau.”

Tôi và Thẩm Phong liếc nhau, cùng đồng thanh nói: “Hứ! Ai mà giống nó!”

Tần Chính và Vệ Dực liếc nhau nói: “Càng giống.”

Tôi kéo Thẩm Phong qua một bên nói: “Mày cẩn thận a ... Vệ Dực có luyện mẫu tình kết, lúc trước cậu ta nói thích tao, còn nói chúng ta giống nhau.” Sau đó cúi đầu nhìn lướt qua ngực nó, thở phào một hơi, “Nhưng mà mày chắc là không phải phiên nào như tao.”

Không hổ là bạn bè, luôn ăn ý ở chỗ không nên ăn ý, lập tức phản ứng lại lời tôi nói, dùng sức véo hai má tôi. “Cút! Đừng giở trò lưu manh với chị mày!”

Tôi cười hắc hắc, hất tay nó ra: “Nhìn tao như này, mày muốn kết hôn không?”

Nó giúp tôi chỉnh trang lại váy cưới, mình thì mặc một bộ lễ phục dáng dài, chít eo, vạt rộng. Tóc nó vốn là xoăn lộn to, bây giờ đang dùng một đóa hoa cuốn lên, chỉ rủ xuống một lọn tóc xoăn màu cà phê nhạt tới xương quai xanh.

Nó đeo đồ trang sức nền nhã, vốn là một khuôn mặt xinh đẹp lại thêm phần dịu dàng, cúi đầu xuống giúp tôi sửa lại làn váy, lông mi tỏa bóng nhàn nhạt trước mắt.

Nghe tôi hỏi như vậy, nó nói: “Không muốn.”

Bốn năm đại học, hai năm sau tốt nghiệp, tôi quen nó 6 năm rồi, chưa từng thấy nó yêu đương bao giờ. Nó xinh đẹp, có cá tính, hoặc là nói quá cá tính, người thích nó không ít, nhưng mà bị nó lạnh mặt liếc một cái, phần đông đều chùn bước. Người thất bại quá nhiều rồi, dần dần có người tung tin Thẩm Phong thật ra là đồng tính luyện ái, dù sao nếp sống ở đại học X khá cởi mở, đồng tính luyện ái đúng là không ít. Nam sinh theo đuổi nó ít đi, nữ sinh lại nhiều lên, nó vẫn như trước lạnh lùng không phản ứng. Đến cuối cùng lại thành vấn đề của tôi, vừa qua lại với Tần Chính, vừa chơi trò đồng tính với Thẩm Phong, Chu Tiểu Kỳ khoa tiếng Anh nam nữ ăn tuốt, bắt cá hai tay ...

Người phiêu bạt trong giang hồ, có thể nào không bị lời đồn làm phiền nhiều.

Vốn tôi chỉ tưởng là duyên phận của Thẩm Phong chưa tới, bây giờ coi thái độ của nó, sợ là có nguyên nhân khác.

Tôi thở dài trong lòng nói: “Mày cảm thấy con người Cố Thiệu thế nào?”

“Tao biết mày có ý định gì, có thể dừng đi. Tao không có hứng thú.” Thẩm Phong cắt lời tôi ngay từ đầu.

“Tiểu Phong Phong a, người phải hướng về phía trước, bỏ lỡ thôn này thì còn miếu này ...”

Thẩm Phong ngẩng đầu, nhìn tôi qua gương nói: “Tiểu Kỳ, không phải ai cũng may mắn như mày, có thể gặp được một người đàn ông yêu mình.”

Tôi mỉm cười. “Nói thật, ai cũng cảm thấy là tao may mắn, nhưng mà Tần Chinh không phải là tao gặp được, là tao theo đuổi mà có. Từ lúc gặp nhau đến bây giờ, bao nhiêu lần bao nhiêu người khuyên tao buông tay, nếu một lần nào đó tao lùi bước, có lẽ không thể tới ngày hôm nay được. Lưu Bị mời Gia Cát Lượng rồi núi cũng phải ba lần bái phỏng lều tranh, không chủ động một chút, đợi hạnh phúc tới gõ cửa, ai biết phải đợi tới khi nào.” Tôi kéo kéo làn váy, nói, “Càng nhiều thời điểm là vấn đề tâm lý, vấn đề tầm nhìn. Ánh sáng và cái bóng luôn đi đôi, có người nhìn thấy ánh sáng, có người chỉ nhìn thấy cái bóng mà thôi.”

Thẩm Phong im lặng một lát, cười nói: “Mày thế nhưng thật ra tình khôn lắm chỉ giả bộ hồ đồ thôi.”

“Tao khôn ngoan hay hồ đồ không quan trọng, quan trọng là mày nghĩ như thế nào. Chị em à, phụ nữ qua 30 là giảm giá trị mau lắm, mày bây giờ còn có thể bán giá cao, muộn thêm tí nữa là phải trừ khấu hao rồi.”

Thẩm Phong nói: “Nhưng tao cảm thấy như bây giờ rất tốt, không muốn phải thay đổi làm gì.”

“Vậy thì là ...” Tôi ngẫm nghĩ, nói, “Mày có gặp được người khiến ày muốn thay đổi hay không thôi.”

Thẩm Phong cười khỏ, “Có lẽ.”

Tôi vỗ vỗ vai nó, cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Tôi và Thẩm Phong dù có ăn ý hơn nữa, thì rốt cuộc vẫn là hai trái tim nhịp điệu khác nhau, không thể hoàn toàn đoán được ý của nó, cũng không thể nghĩ thay nó được. Lòng nó có nút thắt, không phải tôi có thể cởi bỏ.

Tần Chinh và Vệ Dục thử xong lễ phục, bước tới nhìn tôi và Thẩm Phong, xác định không có vấn đề gì rồi, mới thay áo rồi khỏi tiệm áo cưới.

Tần Chinh lái xe, tôi ngồi ở ghế phụ, quay đầu hỏi Vệ Dục: “Cậu không phải công tác ở thành phố X ư, xin nghỉ lâu như vậy không vấn đề gì sao?”

“Đi làm không nhất định phải ở công ty.” Vệ Dục nói, “Tớ ở đây cũng có thể xử lý công việc như thế. Hơn nữa, tớ định từ chức.”

Tôi ngây người: “Vì sao?” Cậu không phải làm đang tốt lắm ư?”

Vệ Dục cười cười: “Không muốn bị chủ nghĩa tư bản bóc lột nữa, muốn làm nhà tư bản bóc lột người khác.”

Trong xe có 4 người, Tần Chinh và Thẩm Phong đều quay sang làm ông chủ bóc lột người khác, tôi lại bóc lột lại hai vị chủ này. Ngược lại Vệ Dục, tuy là tiền lương cao, địa vị xã hội cũng cao, nhưng so với Tần Chinh thì có lẽ hơi tị ti.

Tôi cổ vũ cậu ấy: “Được đấy. Thừa lúc tuổi trẻ thì liều một tí, không ép mình một trận, cậu mãi mãi không biết được mình ưu tú đến nhường nào.” Giống như Tần Chinh. Qủa nhiên áp lực từ vợ còn lợi hại hơn áp lực từ chính phủ.

Vệ Dục cười cười với tôi.

Cậu ta bây giờ nhìn khỏe mạnh hơn so với trước đây rất nhiều, quả nhiên là tôi khiến cho lần làm lại cuộc đời này của cậu ta có ý nghĩa a! Để cho cậu ta làm phũ phàng thật là một quyết định chính xác.

Trước hôn lễ ba ngày, tôi và Tần Chinh bắt đầu bị cách ly. Bánh cưới và thiệp mời đều đã phát đi hòm hòm rồi, Chu Duy Cẩn nhận lệnh của ba mẹ đã về trước một ngày để giúp đỡ, ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ về nhà, về nhà nhận mà không phô trương hiếm thấy, thật thà lên tiếng chào hỏi Thẩm Phong, đã bị mẹ già gọi đi hỗ trợ.

Thẩm Phong ở cùng tôi qua đêm độc thân cuối cùng, nhớ lại từ ngày nhập học đại học cho tới chuyện hai ngày trước.

Thẩm Phong nói: “Hồi năm nhất đại học tao nhìn thấy mày đã cảm thấy mày về sau nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Thân thiết nhiều năm như vậy mà tao lại không biết mày có thể xem tướng cơ đấy.”

Thẩm Phong nói: “Thượng đế đóng lại một cánh cửa chính sẽ mở ra một cánh cửa sổ, mày ngốc như vậy, ông ấy sao lại không bồi thường ày chút được?”

Tôi thở dài: “Mày không châm chọc tao thì sẽ chết à?”

Thẩm Phong nói: “Quả nhiên làm người vẫn nên ngốc một chút mới tốt.”

Tôi vỗ vỗ vai nó nói: “Mày cũng đừng quá đau lòng, mày cũng không phải không ngốc lắm đâu, không nghe nói sao, hai ta rất giống.”

Nó nói: “Hứ! Ai giống mày.”

“Mày đừng xấu hổ, tao biết mày thích tao rất nhiều năm rồi, hai ta cũng có tương phu thê nữa. Mày thật không cần nhắc đến Cố Thiệu một chút ư?”

“Quả nhiên phụ nữ trời sinh đã thích làm bà mối à?” Thẩm Phong hết chỗ nói.

“Nước phù sa không cho chảy ra ruộng người ngoài được.” Tôi nói, “Mai tao ném cầu hoa, mày nhất định phải tóm được a!”

“Không thêm, tao sẽ trốn xa xa ...” Nó lại khó chịu, lại kiêu căng rồi.

“Vậy tao không cho con gọi mày là mẹ nuôi nữa!” Tôi cũng kiêu căng.

“Chu Tiểu Kỳ...” Thẩm Phong kỳ quái liếc tôi một cái, “Mai là mày kết hôn, mày làm sao mà tập trung tinh thần muốn gả tao đi thế? Tao nhìn có vẻ không gả đi nổi ư? Không phải bảo phụ nữ đều có chứng sợ hãi trước hôn nhân sao? Mày sao mà chút phản ứng cũng không có, là phụ nữ ư?”

Tôi trả lời nó một cách thản thía, rành rọt: “Tao không phải cảm thấy mày không gả đi được, mà là cảm thấy mày không lấy được ai. Chứng sợ hãi trước hôn nhân là cái gì, chỉ có phụ nữ, trẻ em vô tri mới có bệnh đó thôi, Tần Chinh đã cho tao 2-3 cái bảo hiểm rồi, chẳng còn gì đáng sợ nữa. Dù sao ngày mai cũng coi như một nghi lễ thôi, chịu khó một tí, đối phó với phụ lão hương thân một tí, an ủi hai cụ thích sĩ diện, náo nhiệt nhà tao một tí.”

“Mày thật đúng là tâm hồn thanh thản, thân thể khỏe mạnh a...” Thẩm Phong sờ sờ đầu tôi nói, “Sống vô tâm thật tốt.”

“Mày lại lạc sang chuyện khác rồi. Cố Thiệu thật không tồi, nước phù sa không cho chảy ra ruộng ngoài, thân quen tao mới giới thiệu ày. Không thì ... Vệ Dục cũng tạm tạm, không thì, Chu Duy Cẩn tao cũng hy sinh. Dù sao thì gái hơn ba (tuổi) là ôm cục vàng ...”

“Mày nói nữa tao sẽ ày một trận! Mày còn không ngủ đi mai sẽ thành mắt gấu mèo!”

“Được rồi, không nói nữa, đi ngủ.” Tôi nhắm mắt lại, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Mười phút sau.

Tôi nói: “Hay là mày thích mẫu người không đáng tin? Tao biết một tên bác sĩ ... á, mày đánh tao...”

Sau đó thì yên tĩnh hẳn rồi.

23. Chương 45-46

Chương 45: Tổng động viên cực phẩm.

Nghe nói, thời cổ con gái xuất giá đều phải khóc, khóc càng to càng tốt.

Mẹ chọc gáy tôi nói: “Mày gào hai tiếng đi.”

Tôi cắn một miếng bánh, ngẩng đầu: “Hu hu hu hu ...”

Tôi thật là khóc không nổi a, cười đến đỏ cả mặt rồi.

Trong vở kịch “Hong đăng ký” có hát, chú họ nhà tôi đêm không biết, không có chuyện lớn không đến nhà. Bây giờ tôi cuối cùng cũng cảm nhận được những lời này. Vẫn còn cảm thấy nhà của tôi rất trống trải, bỗng đứng lại xông ra một đồng người tự xưng là cô ba, cậu bảy, ông này ông nọ của tôi, anh họ, chị họ, em họ đứng xếp hàng là đủ mở một lớp luôn, nhìn đáng vẻ thân thiết của ba mẹ tôi khi nói chuyện với họ cũng không giống cách đối xử với mấy người qua đường vốn chỉ để kiếm lời.

Mấy cô gái trang điểm, mặc áo cưới giúp tôi mới đầu bị đoàn đoàn người này dọa cho, nhưng rất nhanh đã khôi phục trạng thái bình thường, thể hiện tốt phong thái chuyên nghiệp. Tôi tiếp mấy vị thuộc hàng trưởng bối như cậu bảy, ông ba, mời trà lắng nghe họ dạy bảo và chúc phúc, lúc về phòng bụng lại xướng “Không thành kế”, chịu không nổi phải vừa ăn bánh vừa để cho các cô ấy trang điểm lại.

Hồng bạch nhị sự nói đúng ra, đều là đương sự chịu khổ, để mặt mũi cho người ngoài. Lễ cưới này thuận túy là cho ba mẹ tôi chút thể diện, báo đáp công ơn dưỡng dục của họ. Buổi sáng đợi Tần Chinh tới đón tôi, sau đó tới giáo đường hoàn thành nghi thức theo kiểu phương Tây, nói một câu tôi đồng ý, sau đó tới nhà Tần Chinh, chào hỏi trưởng bối bên nhà, tiếp theo nữa là chiều 4-5 giờ tới khách sạn tiếp khách, 300 bàn, bao trọn cả 3 tầng, tiệc cưới là tầm 7h30 tối bắt đầu, sau khi đọc diễn văn, khách khứa khởi động, chúng tôi ... còn 300 bàn ... phải mời rượu từng bàn một ...

Hồng bạch nhị sự: tang và hỷ

Tôi cào bàn, bỗng nhiên kích động muốn gào khóc.

Bên ngoài có người kêu: “Chú rể đến rồi!” Một đám khách mời, phù dâu ùn ùn chen lấn tới cạnh cửa sổ để xem.

Thẩm Phong cũng vén rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tôi cũng tha thiết chờ mong dán tới bên nhìn lên, vừa thấy, tôi liền nổi giận.

“Vệ Dục là phù rể thì thôi, sao mà cả Chu Duy Cẩn và Cố Thiệu đều qua bên anh ấy, hai người này là người bên mình mà!”

Nhưng mà không thể không nói ... bốn người đàn ông này cùng đứng một chỗ, lực sát thương quá khủng khiếp.

Kiểu BOSS nghiêm nghị lạnh lùng – Tần Chinh, kiểu quân sư đa mưu túc trí – Cố Thiệu, mẫu nhân vật phản diện quân tử nhún nhường – Vệ Dục, còn có mặt trời nhỏ buổi sáng lúc 8-9 giờ nhà chúng tôi kia – Chu Duy Cẩn ...

Phù dâu đồng thanh hét chói tai.

Xem ra đối phương định dùng mỹ nam kế.

Thẩm Phong nói: “Hứ! Lũ đàn ông xấu, vật hợp theo loài!”

Tôi đánh giá nó từ trên xuống dưới, nhìn không nổi che miệng cười trộm.

Nó trừng mắt liếc tôi một cái. “Mày cười cái gì?”

Tôi vịn tường mảnh mai yếu ớt nói: “Tao là công chúa bị nhốt trên tháp cao, chờ hoàng tử của tao trào dềo lội suốt vượt mọi chông gai tới cứu, còn mày ...” Tôi chỉ chỉ nó, lắc lắc đầu, “Chính là mụ phù thủy.”

“Mày có tin là tao ăn thịt mày luôn không!” Thẩm Phong nhe răng trợn mắt, lộ ra bộ mặt hung ác.

Tiếng ồn ào bên ngoài lớn dần, đám phù dâu lại ùn ùn đổ ra phía cửa, tôi đẩy Thẩm Phong nói: “Sao mày không đi?”

Thẩm Phong hừ một tiếng: “Mày thì biết cái gì? Trước cứ để đám tiểu yêu kia xem xét tình hình đối phương thế nào đã.”

Không sai không sai, mấy cô ấy là bụi rào có gai của tôi.

Tôi lại muốn biết ba con người tài năng xuất chúng ngoài kia – Tần Chinh, Cố Thiệu, Vệ Dực rốt cuộc có thủ đoạn gì, còn Chu Duy Cẩn là kẻ đi ngang qua, tập hợp cho thành F4 thôi, tính năng không cần để ý.

Tôi và Thẩm Phong nghe trộm sau cửa.

Tiếng đám phù dâu thật là chói tai, tôi nghe mà da đầu run lên. Tần Chinh ho nhẹ một tiếng, các cô bỗng đứng yên lặng 3 giây.

Có lẽ là bị anh dọa rồi. Cố Thiệu dịu dàng, hiền hậu cười nhẹ một tiếng làm dịu bầu không khí nói: “Thật ra đây cũng không coi là làm khó. Tần Chinh, đây là một cơ hội tốt cho cậu thể hiện tình yêu trước Tiểu Kỳ. Đừng bỏ lỡ.”

Bất Tần Chinh phải làm chuyện trái với bản tính của anh ở trước mặt nhiều người như vậy, thật là làm khó cho anh ... Nhưng mà rốt cuộc là muốn anh làm việc gì?

Tôi và Thẩm Phong dán tai lên vách cửa, nghe được một cô phù dâu nói: “Phải, phải, anh nếu thật sự thích cô dâu thì nên vì tình yêu mà hiến thân đi!” Cái gì! Muốn anh hiến thân? Hiến thân thế nào! Tôi hoảng sợ, càng dán chặt lên cửa.

“Hát một bài không phải quá đáng chứ?”

Tôi thở phào một hơi, hóa ra là hiến giọng ...

Hát đương nhiên không quá đáng, quan trọng phải xem là hát bài gì ...

Cố Thiệu bỗng dừng chuyển mũi dùi, nói: “Đúng, hay là hát bài Tiểu Kỳ thích nhất là được rồi.” Sau đó lên giọng hỏi: “Tiểu Kỳ, em thích bài nào nhất?”

Chu Duy Cẩn cười ha ha ha ba tiếng, nói: “Đại Kỳ thích nhất là ‘Mua bán tình yêu’.”

Quay lại chương 1 nghe bài Mua bán tình yêu nhé ;)

Tần Chinh, vợ đây thật xin lỗi anh a ...

Tập thể phù rể quay súng lại bắn quân mình, họ quả nhiên chẳng có bụng dạ tốt đẹp gì ...

Thẩm Phong xoa xoa cằm nói: “Nếu cậu ta thật dám hát, tao sẽ thả ày đi với cậu ta.”

Tôi không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng là gân xanh bên thái dương Tần Chinh giật dữ dội, có day như thế nào cũng không làm đám xoắn xuýt đó yên lại được.

Trong tiếng cười vang, Vệ Dực nói một câu: “Để tiết kiệm thời gian, hay là có mấy cửa tất cả các cậu nói hết ra đi, để Tần Chinh làm một thể luôn.”

Bên này tư tưởng còn chưa thống nhất, nội bộ lại có mâu thuẫn, tranh nhau nói: “Hít đất! Với đàn ông mà nói hít đất rất quan trọng! Hay là vừa hít đất vừa hát đi?”

Cái ý tưởng ôi như này mà cũng có người hưởng ứng sao ...

Không phải chồng các cô các cô không biết xót a!

“Mở cửa biểu tiền, năm con chín! (99.999)” Lời này thể nhưng mà nghiêm túc đấy.

Tôi nói với Thẩm Phong: “Tiền của Tần Chinh là tiền của tao, năm con chín này còn không phải là từ túi tao à. Thệt đau a!”

Thẩm Phong nói: “Nếu vậy, cậu ta lại chẳng xi nhê gì.” Nó mở cửa, nói vọng ra bên ngoài qua khe cửa, cứ thế nói: “Vẫn nên hát thôi! Còn phải chuyển nhạc cụ tới hiện trường nữa!”

“Gi?” Tôi muốn đẩy nó ra tự mình xem xem, lại bị nó túm được, nói, “Đừng để mấy tên kia nhìn thấy mày.”

Tôi chỉ nhìn thoáng qua đôi mắt cười đến tít cả lại của Cố Thiệu.

Thẩm Phong nói: “Tần Chinh và Chu Duy Cẩn đi chuyển đạo cụ, tao ra ngoài xem hiện trường giúp mày ... Cái này quay phim lại làm bảo bối a ...”

Nói xong, nó cứ như vậy bỏ rơi tôi, khóa tôi lại một mình trong phòng.

Tiếng cười đùa bên ngoài không dứt, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng Cố Thiệu và Vệ Dực, thỉnh thoảng một hai câu lại pha trò cho đám con gái kia cười liên tục, có lẽ là phớt lờ chẳng thấy bên bờ rồi.

Tôi còn đang chờ lần đầu được nghe Tần Chính hiến giọng, kết quả đợi 2 phút rồi, cuối cùng mới nghe thấy giọng Tần Chính.

“Tiểu Kỳ”

Tiếng này cũng là truyền từ sau lưng tôi lại, khiến tôi sợ tới rùng mình, quay phắt đầu lại, nhìn thấy Tần Chính đứng sau lưng tôi, cúi mình nhìn tôi, trong mắt đen láy chứa ý cười nhàn nhạt.

“Anh ...” Tôi nhìn nhìn anh, lại nhìn nhìn cửa, sau lại ngẩng đầu nhìn anh, “Anh vào bằng cách nào?”

Tần Chính chỉ chỉ cửa sổ nói: “Vào qua cửa sổ.”

Tôi hít một hơi lạnh, không nén nổi nói: “Tần Chính, em nhìn lầm anh rồi, không nghĩ ra anh là người như vậy, anh thế mà lại trèo cửa sổ!” Tôi nhìn trái nhìn phải, “Không phải Chu Duy Cẩn ở cùng anh sao? Người đâu người đâu rồi? Anh đánh nó ngất rồi hả?”

Chu Duy Cẩn giống như thú bị triệu hồi gần như là thò đầu ra khỏi cửa sổ ngay sau đó, trừng mắt nhìn về phía tôi nói: “lèo nhèo vớ vẩn gì đấy, còn không nhanh lên chút!”

Tôi ngây ngẩn cả nửa ngày mới hồi phục tinh thần, Tần Chính kéo tay tôi tới cạnh cửa sổ, tôi ngây ngốc hỏi: “Anh làm gì vậy? Hát thế nào mà ra được?”

Tần Chính nhấp môi dưới, gợn chút ý cười dịu dịu, nói: “Bỏ trốn.”

Chu Duy Cẩn ở dưới giữ thang mất kiên nhẫn nói: “Nhanh, nhanh lên! Bên kia Cố Thiệu sắp không chống đỡ được rồi!”

Tần Chính thật cẩn thận đỡ tôi xuống thang, tôi lắc đầu thở dài nói: “Tần Chính, anh chơi xỏ! Công chúa bị nhốt trên tháp cao cũng chẳng có thang ! Anh chẳng phải vượt mọi chông gai, giết rồng và mụ phù thủy, làm sao có thể lấy được công chúa xinh đẹp chứ!”

Tần Chính dẫn tôi lên xe, mới nói: “Công chúa, điều binh khiển tướng, vậy Ngụy cứu Triệu, giương đông kích tây, chúng ta là người Trung Quốc, phải biết dùng binh pháp Tôn Tử.”

Tôi vỗ tay khen ngợi: “Chí phải chí phải! Đá chọi đá đấy là chuyện ngu xuẩn chỉ có nước tư bản mới làm, thắng lợi bằng mưu trí mới là cao tay ! Đây mới thể hiện tính ưu việt của chủ nghĩa xã hội của chúng ta!”

Tần Chính nhếch khóe miệng, nhún ga một cái, cười nói: “Cho nên, chúng ta đi giáo đường trước đi.”

Tôi ủ rũ nói: “Phong Phong sẽ bóp chết em ...”

“Bọn Vệ Dực sẽ đưa cô ấy tới giáo đường, đi sau là tới.”

“Nó sẽ bóp chết Vệ Dực.”

“Ồm” Tần Chính chẳng mảy may nói, “Vậy thì chịu chết đi.”

Quả nhiên là đàn ông không xấu phụ nữ không yêu à ... Tôi yêu nhất là cái khí chất coi mạng người như cỏ rác này của anh! Hai vợ chồng nhà chúng tôi xưa nay tàn khốc vô tình, mang thứ khí thế dững mãnh kiêu đi đến đâu là khiến người khác chết đến đó!

Nhưng mà tôi vẫn đang canh cánh trong lòng.

Tôi nói: “Anh ngay cả hát một bài cho em cũng không muốn, em cứ như thế theo anh có phải quá mất giá hay không?”

Tần Chính nói: “Anh sẵn lòng.”

“Hả?” Tôi nhú mi nhìn anh.

“Bây giờ hát.”

Tôi nhìn anh chăm chăm không chớp mắt.

Anh nhấp môi dưới nói: “Anh chọn bài.”

Tôi gật đầu cái rụp.

Tôi trước kia vẫn cảm thấy, người như Tần Chính cả đời chắc cũng chỉ biết hát mỗi bài “Nghĩa dũng quân tiến hành khúc”, nếu nói như vậy, anh lại còn yêu nước, yêu Đảng, yêu dân hơn cả tôi. Nhưng tôi lại cảm thấy, người chỉ biết hát mỗi “Nghĩa dũng quân tiến hành khúc”, chắc là không thể có giọng hát khỏe như vậy chứ.

Nghĩa dũng quân tiến hành khúc: quốc ca của Trung Quốc.

Một chiếc xe thể thao mui trần đơn độc lướt trên con đường nhỏ vùng ngoại thành vắng bóng người, gió mùa thu trong lành mát mẻ lướt nhẹ qua mặt, sau đó rút lại phía sau xe chúng tôi.

Tôi sờ soạng xung quanh, Tần Chính cầm tay tôi hỏi: “Làm gì đó?”

Tôi nói: “Ghi lại làm kỷ niệm, cài làm nhạc chuông.”

Anh nói: “Nếu em thích, về sau anh sẽ hát cho em nghe.”

“Ngay lập tức?”

“Uhm, ngay lập tức.”

Tôi cảm thấy thỏa mãn gật gật đầu nói: “Thật ra, thân thể của anh là của em, giọng nói cũng là của em, em bảo anh hát anh nên hát ngay mới đúng.”

Tần Chính cười cười, nói: “Vợ nói phải.”

Trong lúc hoàn thiện máy rút tiền, lại kết hợp hoàn hảo thêm máy tính và máy ghi âm, một cái máy chiến đấu Tần Chính mới toanh ra đời! Từ nay về sau, nữ sĩ Chu Tiểu Kỳ quang vinh trở thành chủ máy, sống một cuộc sống hạnh phúc mỗi ngày chỉ có ăn cơm, ngủ nghỉ, ngồi máy bay ...

Tần Chính liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của tôi, nói: “Thật ngốc.”

“Không ngốc mà có thể đi theo anh à!”

Cứ thể đi với anh cả đường, cả đường hát.

Chúng tôi thành công thoát khỏi vòng vây truy đuổi chặn đường của đại địch, sau khi tới lễ đường được 10 phút, Cố Thiệu lái xe chở Thẩm Phong, Vệ Dục, Chu Duy Cẩn tới.

Vệ Dục dẫn đầu mở cửa xuống xe, hai ngày trước còn chẳng thể đi đứng nhanh nhẹn được trong nhảy mắt đã được nâng cấp, mở cửa liền chạy thẳng về hướng chúng tôi, Thẩm Phong bước ra từ ghế phụ, nâng váy đàng đàng sát khí đuổi theo, miệng thét một tiếng lớn, khiến tôi và Vệ Dục trong nhảy mắt tưởng Sparta.

Nó nói: “Bước chân rộng như thế, chạy nhanh như thế làm gì, không sợ đụng đến trướng à!”

Trướng là nguyên văn nhá, còn tiếng Việt dân dã gọi là bi, cà các kiểu. Ôi, xấu hổ :”>

Về mặt Vệ Dục bối rối, dùng thái độ cực kỳ quyết đoán di dời lửa chiến sang người tôi, mình thì trốn đằng sau Tần Chính.

Thẩm Phong quả nhiên vừa nhìn thấy tôi đã bỏ qua tấm bia hộ Vệ.

“Chu Tiểu Kỳ mày được lắm!” Thẩm Phong nghiêng răng nghiêng lợi, “Tao còn nhiều chiêu như vậy còn chưa xuất, mày đã ôm cửa chạy rồi! Để lại mình tao với đám phù rể à!”

Ôm cửa chạy trốn, coi Tần Chính là người có của a.

Tôi nhìn Tần Chính bị đám phù rể vây quanh, lại quay đầu cười với Thẩm Phong. “Cưng à, mày cũng kết hôn đi! Tao sẽ mang thang tới ày!”

Thẩm Phong ngăn người một lát, lập tức hừ một tiếng rất thiếu tự nhiên.

Lần cuối, lúc cha già ngậm ngùi khôn xiết trao tôi vào tay Tần Chinh, tôi cảm thấy chúng tôi đã đi một đoạn đường dài đằng đẵng như 2 vạn 5 ngàn dặm vậy.

Sau đó bỗng dưng quay đầu lại, chúng tôi đều quên. ()

Cố Thiệu không biết tự lúc nào đã thay quần áo mục sư, tôi nhìn trái nhìn phải nói: “Anh ... Đánh ngất mục sư rồi hả?”

Cố Thiệu lắc đầu nói: “Tiểu Kỳ, tư tưởng em thật đồi trụy, thật bạo lực, sau này phải sửa nghe chưa, không thể làm nhàn thê lang mẫu.”

Nhàn thê lang mẫu: chế lại từ câu “hiền thê lương mẫu”, ý là vợ lười mẹ dữ.

Tôi nhin, cũng quen rồi ...

Đây là loại người nào a So với bọn họ, tôi và Tần Chinh đều là người cực kỳ bình thường!

“Anh đây là làm gì vậy ...” Khóe mắt tôi giật giật nhìn anh.

Cố Thiệu nói: “Không phải lúc nhỏ em muốn anh làm mục sư cho em, giúp em chủ trì hôn lễ sao?”

Tôi ngẩn người.

“Trước kia là diễn tập thiếu chú rể, hôm nay mới là nghi lễ chính thức.” Cố Thiệu nháy mắt, cười ý tứ sâu xa, giống như vô số lần tưởng tượng của tôi trước kia, một giọng nói dịu dàng hiền hậu mang theo hơi thở cảm xúc thoang thoảng vờn quanh bên tai.

“Tần Chinh, anh có đồng ý lấy cô Chu Tiểu Kỳ làm vợ, dựa theo lời dạy của “Kinh thánh” ở bên cô ấy, cùng cô ấy hòa thành một thể trước mặt Chúa, yêu cô ấy, dỗ dành cô ấy, tôn trọng, bảo vệ cô ấy, như yêu chính bản thân mình vậy. Dù cô ấy ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, chung thủy với cô ấy, cho tới lúc cái chết chia lìa.”

Đi một đoạn đường dài như vậy, cuối cùng cũng tới được đây, nghe đôi bên nói một câu —

“Tôi đồng ý.”

Lúc trao nhẫn, tôi cúi đầu cười ha ha, Tần Chinh lén nhéo một cái trong lòng bàn tay tôi.

Chiếc nhẫn kia anh cố ý mang đi sửa lại một chút, để vừa với ngón tay tôi.

Tôi nói, tôi sinh con xong gầy lại thì làm sao?

Anh nói, vậy thì sửa nhỏ lại.

Tôi nói, nhẫn không phải nên kiên trì không đổi, trước sau như một giống tình yêu sao?

Anh nói, cũng nên co được giãn được, chứa được em dù béo hay gầy.

Xong rồi ...

Chu Duy Cẩn cũng thế, anh cũng vậy, ở cùng Cố Thiệu một thời gian, thì không trắng nổi nữa rồi.

Cố Thiệu ho khan một tiếng, phá ngang đoạn liếc mắt đưa tình của chúng tôi.

“Sau cùng, trước lúc chú rể hôn cô dâu, xin mời chú rể đọc theo tôi một đoạn tuyên thệ cuối cùng.”

Gần đây mới phát hiện ra một chỗ mình không biết: đây là từ chương Dế nhũi PK rùa biển, hồi làm chương này tớ không để ý nên đã bỏ qua, rùa biển đọc là hải quy (quy ở đây là rùa), đồng âm với hải quy (quy ở đây có nghĩa quay về, trở về) nên rùa biển là chỉ người đi nước ngoài về, trong truyện là chỉ Vệ Dục và Bạch Vi, hai bạn đều là du học sinh. Dế nhũi (thỏ miết) thực ra chỉ là để đối với rùa biển (thỏ: đất, miết: con ba ba -> chả hiểu sao thỏ miết lại là dế nhũi @@), dế nhũi là chỉ những người chưa từng ra nước ngoài, trước giờ vẫn chỉ ôm riết lấy đất mẹ ;)), cũng có ý là chỉ người quê mùa, không theo kịp trào lưu. Chương 46: Đại nghiệp kiến quốc.

Cái cuộc sống khó chịu này a!

Thần kinh Tần Chinh trở nên căng thẳng trong nháy mắt, đầu ngón tay anh truyền sang khiến tôi cũng thực sự bị xúc động lây, đau trướng từng cơn.

Đau trướng: nam giới bị đá vào giữa hai chân thì biết =)), hình dung những hành động vô cùng vô duyên hoặc nhấn mạnh cảm giác vô vị nhạt nhẽo; hay trạng thái khó xử, theo kiểu gặp phải sự vật trái với logic thông thường.

Nếu là 3 phút trước có lẽ tôi cũng không đau như vậy, nhưng bây giờ Tần Chinh đã là người nhà của tôi, vấn đề hàng đầu của cách mạng đã thật rõ ràng rồi, không kể Cổ Thiệu đứng về phía ai, chỉ cần là người nhà bị thương tôi đều xót a!

Một câu của Cổ Thiệu thu hút thành công sự chú ý của mọi người trong hội trường.

Anh có vẻ nhận ra điều ấy, ngẩng đầu nhìn đám quần chúng đang ngơ ngác, chẳng hiểu mô tê gì, mỉm cười nói: “Bình tĩnh, bình tĩnh, đừng nôn nóng ...”

Cổ Thiệu ho khan hai tiếng, mặt tuy mỉm cười nhưng lại nghiêm túc nói với Tần Chinh: “Cậu có quyền giữ im lặng, nhưng vì hạnh phúc của cậu, tôi thiện ý nhắc nhở cậu hoàn thành nốt khâu cuối cùng.”

Về mặt Tần Chinh cũng nghiêm túc như vậy, anh gật gật đầu.

Theo từng câu dẫn dắt của Cổ Thiệu, Tần Chinh nhấp môi, chậm chậm nói: “Tần Chinh tôi, xin thề trước Chúa, từ bây giờ trở đi tôi chỉ thương mình Chu Tiểu Kỳ, chiều cô ấy, yêu cô ấy, không lừa dối cô ấy, mỗi câu với cô ấy đều là nói thật, không ức hiếp, mắng mỏ cô ấy, mãi mãi tin cô ấy, lúc cô ấy vui vẻ tôi sẽ cùng vui vẻ, lúc cô ấy không vui tôi sẽ dỗ để cô ấy vui lên, mãi mãi cảm thấy cô ấy là người xinh đẹp nhất, nằm mơ cũng chỉ mơ thấy cô ấy, trong trái tim cũng chỉ có mình cô ấy ...”

Chúa toàn trí toàn năng a ...

Cũng chỉ có ngài mới có thể khiến Tần Chinh nói ra những lời như thế thôi ...

Bên dưới một đám ồn ào. Cổ Thiệu hài lòng khẽ gật đầu, lại quay đầu lại nhìn tôi, cười hỏi: “Cô Tần Chu Tiểu Kỳ, cô có hài lòng không?”

Tôi gật mạnh.

Cổ Thiệu nói: “Xin cho phép tôi nhắc nhở một chút, thời hạn có hiệu lực bản khế ước này là 100 năm, không chấp nhận hủy bỏ, không có quyền bảo lưu, nếu như cuối cùng đôi bên đều xác nhận là đồng ý, vậy xin dùng nụ hôn hoàn thành công tác ký tên cuối cùng này.”

Khuôn mặt trắng nõn của Tần Chinh cũng ửng hồng rồi, trán còn lấm tấm mồ hôi, không biết là vì mệt hay bị dọa rồi. Khi anh hôn tôi, rõ ràng tôi cảm nhận được, người nóng hơn bình thường không ít.

Nhạc lại vang lên lần nữa.

Cứ như vậy bị anh chinh phục, cắt đứt đường rút lui ...

Vệ Dục khoác vai Chu Duy Cẩn, lau mồ hôi lạnh, nói: “Vụ kết hôn này, thật chẳng có tí nhân quyền nào ...”

Cổ Thiệu quay đầu cười với cậu ta, nói: “Trên thế giới này có ba loại người, đàn ông, phụ nữ, và đàn ông đã có vợ.”

Vệ Dục nói: “Phong thủy luân phiên chuyển, hôm nay nhìn người ta bị xui xẻo, anh cũng sẽ có ngày như vậy.”

Cổ Thiệu xoa xoa cằm, chẳng nhằm nhò gì cười nói: “Vậy cũng không tôi.”

Vẫn là Chu Duy Cẩn và tôi hai chị em ăn ý nhau, nó nói: “Vụ kết hôn này chẳng khác gì trường chinh, trào đèo lợi suối, vượt thảo nguyên, cuối cùng cũng có thể bái sư.”

Nghe được những câu này, tim tôi trầm xuống.

Quả nhiên, Cổ Thiệu nói hộ lòng tôi. “Còn chưa xong đâu, tôi nay còn phải đối phó 300 bàn khách, đợi chiến trường dọn dẹp xong rồi, mới có thể bắt đầu đại nghiệp kiến quốc.”

Cổ Thiệu cũng coi như được dễ chịu, anh cùng lắm cũng chỉ phải hỗ trợ tiếp đón khách, Chu Duy Cẩn phải đi theo tôi kính rượu từng bàn một, vừa nghe thấy thế, khuôn mặt tuần tú bỗng chốc biến thành tái mét.

Kết hôn cũng giống kiến quốc, đều chẳng dễ dàng gì! Phải chống lại bọn yêu ma quỷ quái, gạt bỏ gian nan hiểm trở, phải đánh ngoài dẹp trong, phải đoàn kết phải ăn ý, không dễ dàng gì mới xây dựng được đất nước, rồi lại phải đặt ra hiến pháp, gia pháp, so với giữ vững giang sơn, tranh đấu giành thiên hạ vẫn coi là dễ dàng. Chưa từng nghĩ, bất cần định ra quốc sách hồ đồ, vất vả cực nhọc mười mấy năm giờ, một đêm trước giải phóng ...

Cổ Thiệu nói với Tần Chinh: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần tiếp tục cố gắng.”

Khóe mắt Tần Chinh giật giật, anh bắt đầu dĩ nhiên nhìn tôi một cái.

Tôi cười với anh, trốn đi tìm Thẩm Phong. Khóe mắt nó đỏ hoe, thấy tôi liền mắt tự nhiên quay mặt đi, chớp chớp mắt mới quay lại nhìn tôi, thô lỗ lớn tiếng nói: “Không đi tiếp đón khách, đến đây làm gì?”

Tôi đề thấp giọng nói: “Đợi đến khi tao ném cầu hoa, mày nhất định phải đón được, tao sẽ hướng về phía mày mà ném!”

Thẩm Phong cười nhạt. “Ai thèm cầu hoa! Đón được cầu hoa sẽ nhất định kết hôn sao? Đây là mày phong kiến, là mê tín, là chủ nghĩa duy tâm chủ quan!”

Tôi ngả đầu vào vai nó rơm rớm muốn khóc. “Hu hu hu hu ... Phong Phong, mày nhấn tâm thấy tao đau lòng ư ... Hôm nay là ngày lành của tao, mày cứ vô tình cự tuyệt tao như vậy ... Hu hu hu hu ... Không phải chỉ là một cái cầu hoa thôi sao ...”

“Không phải chỉ là một cái cầu hoa thôi sao ...” Thẩm Phong bắt đầu dĩ nhiên vỗ vai tôi, “Được rồi, được rồi, mày ném tao đón liền.”

“Nếu tao ném không chuẩn mày cũng phải cướp lấy!” Tôi chêm một câu.

“Được rồi...” Cái tay đang vỗ vai tôi dừng một chút, Thẩm Phong bỗng nói, “Nhìn thấy quỷ ...”

“Hả?” Tôi nghi hoặc giương mắt nhìn nó, sau đó nhìn lại theo hướng ánh mắt nó, nói, “Đúng là gặp quỷ ...”

Lễ cưới này mời không ít bạn học trung học, cho nên nhìn thấy họ tôi tuyệt đối không ngạc nhiên, ngạc nhiên là bạn học Bạch Vi cũng tới ...

Tôi thật là khinh bỉ cô ta, cô ta làm sao mà có thể bền gan vững chí, kiên cường bất khuất càng bại càng hăng như thế được a! Da mặt cô ta lột xuống cũng đủ để tôi đóng gói cái bánh gato chín tầng kia!

Tôi nhìn thấy, Tần Chinh cũng thấy rồi.

Chuyện tí ti giữa Bạch Vi và Tần Chinh chẳng thành vấn đề, trong mấy người ở đây chỉ có Chu Duy Cẩn là ở trạng thái hoàn toàn mờ mịt, nhưng mà nó vẫn nhận thấy ánh nhìn của chúng tôi, nó nhìn qua, ngẩn người nói: “Ồ, đó không phải người của tiệm chụp ảnh sao? Chụp ảnh trong hôn lễ hai người cũng mời tiệm đó hả? Đại Kỳ không phải đã bảo là không thích sao?”

Tôi dường như là đã quên nói với nó về chuyện này. “Đó là Bạch Vi, bạn học trung học của Tần Chinh.”

Chu Duy Cẩn bấy giờ mới vỡ lẽ. “Hóa ra còn có quan hệ này nữa ... Bạch Vi... Tên thật quen tai ...”

“Phải” Tôi cười tủm tỉm nói, “Lúc học trung học, cô ấy là nhân vật phong vân, tính ra cũng là chị khóa trên của mày.”

Nhân vật phong vân: chỉ những người có quyền thế mà lời nói và hành động có thể ảnh hưởng tới đại cục.

Chu Duy Cẩn nhà chúng tôi tuy là người thì có lúc hơi chập cheng tí, nhưng mà khuôn mặt này dù để kiểu tóc nào cũng vẫn đẹp, hơn nữa lại mang thân phận phú nhị đại, lại có nghĩa khí, lúc học trung học trai gái đều chết, già trẻ không tha, lúc học cấp II còn có bà chị học cấp III chạy trốn ngầm trộm nó, còn chưa nhập học cấp III, mà thư tình, thư hẹn trước vẫn chưa khi nào gián đoạn.

Bây giờ còn chưa tốt nghiệp đại học, có lẽ giấy đăng ký kết hôn (hôn thư) cũng đã được chuẩn bị trước rồi ...

Đám chị em em tới tham gia tiệc cưới này, chỉ sợ là không ít người muốn cướp cầu hoa trước rồi tiện tay vợ phù rể, tôi cảm thấy trừ Chu Duy Cẩn ra, hai người còn lại đều là trai lớn nên dựng vợ rồi.

Nhưng mà rõ ràng là, độ nổi tiếng, được ưa chuộng của Chu Duy Cẩn đều cao hơn hai người còn lại ...

Quả nhiên là sức hấp dẫn của tiền tài ư...

Bạch Vi tiến tới chúc mừng tôi, thái độ lại cực kỳ tự nhiên thoải mái, vì cái bộ dạng này tôi lại càng phục cô ta. Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn.

Bạch Vi tới bàn đăng ký khách ký tên, đưa tiền mừng, tôi đếm một chút, oái một tiếng.

Tần Chinh cúi đầu hỏi tôi: “Sao vậy?”

“Không ổn ...” Tôi khóc không ra nước mắt, “Thông minh cả đời lại hồ đồ phút chốc. Hôm nay cô ta mừng tiền, sau này cô ta kết hôn mình lại phải mừng nhiều hơn! Kết hôn trước chịu thiệt a!”

Hôm nay khách đưa bao nhiêu tiền mừng đều ghi lại, về sau người ta kết hôn vì thể diện mình lại phải mừng chỉ có nhiều hơn chứ chẳng thể ít đi! Tôi chịu thiệt, chịu thiệt ...

Để hòa vốn chỉ có thể cầu mong hai việc. Thứ nhất, lạm phát, tiền bị giảm giá trị, thứ hai, cô ta không gả đi được ...

Vẫn là nguyên rửa cô ta không gả đi được thôi ...

Tần Chinh cười nhẹ một tiếng, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu.

“Vệ Dục.” Bạch Vi tới bên cạnh Vệ Dục, mặt tươi cười, “Em vừa mới biết anh làm phù rể cho Tần Chinh.”

Vệ Dục nhìn cô ta một cái, cười nói: “Đúng vậy thịnh tình không thể từ chối.”

Chắc... Nói cứ như là tôi cầu xin cậu ta vậy, rõ ràng là cậu ta dùng tiền dứt lốt mới được.

“Mấy hôm trước em về thành phố X bàn giao công việc, cho nên không tới bệnh viện thăm anh được, ngại quá.”

Vệ Dục thản nhiên cười nói: “Không sao.”

Bạch Vi nhìn cậu ta chăm chăm một lát, nhú mày hỏi: “Anh hình như hơi thay đổi rồi nhỉ?”

“Thay đổi cái gì?” Vệ Dục liếc cô ta một cái, không phải quá thân thiết, cũng không lạnh nhạt quá đáng, chỉ chỉ cái bàn cách đó không xa nói, “Đó chắc là bạn học của em nhỉ, em tới ngồi đó trước đi, anh ở đây tiếp đón khách.”

Bạch Vi gượng gượng nở nụ cười, nắm chặt túi xách, xoay người bước tới cái bàn kia.

Nhìn qua, nhân duyên của Bạch Vi cũng chẳng tốt đẹp gì, hình như lúc học trung học cũng mang dáng vẻ xinh đẹp thế này, học lẫn hành đều giỏi giang như bông hoa trên đỉnh núi, không dễ dàng tiếp cận.

Vài bạn học trung học nữ của Tần Chinh tới chạm cốc cùng tôi, cười nói: “Năm đó Tần Chinh đắt giá thế nào a, thư tình đều nhét đầy bao tải, không ngờ là cuối cùng lại bị nữ sinh trường khác trối mất.”

Tôi cười không nói, nghe các cô ấy nói chuyện, khóe mắt liếc thấy Chu Duy Cẩn đang bước tới, bèn kéo nó tới giới thiệu với những người khác.

Chu Duy Cẩn miễn cưỡng chào hỏi các cô ấy, ngăm trừng mắt liếc tôi một cái.

Một nữ sinh trong đó cười nói: “Lúc tốt nghiệp cấp III, Tần Chinh nhận được rất nhiều thư tình, có điều một lá cậu ta cũng không đọc, ném thẳng đi, vẫn là qua tay tôi tiêu hủy. Nghe nói Bạch Vi cũng viết thư tình cho cậu ấy ...” Sau đó còn nói một câu rất nhanh, đợi người ấy tự mình phản ứng lại thì lời không nên nói cũng đã thốt ra rồi, cũng đã muộn rồi.

Bạch Vi cũng nghe thấy câu nói kia, cười cười không đáp lại.

Chu Duy Cẩn nhìn cô ta vài lần, đột nhiên mắt sáng lên, sắc mặt lại hơi sa sầm, kéo tôi sang một bên thì thầm.

“Đại Kỳ, lần trước bà bảo Tần Chinh ngoại tình, có phải chính là cô Bạch Vi kia hay không?”

Tôi trợn trừng mắt, “Đã nói là hiểu lầm.”

Chu Duy Cẩn hừ lạnh một tiếng: “Bạch Vi từng viết thư tình cho Tần Chinh.”

“Anh ấy lại đâu có nhận”

“Đấy là vì tôi nhận được ...” Chu Duy Cẩn khẽ cắn môi, ra vẻ dửng dưng, nói. “Lá thư đó của anh ta ... đưa đến chỗ tôi ...”

“Gi?” Tôi trừng mắt nhìn, “Tao hơi lơ mơ ...”

Chu Duy Cẩn nói: “Khi trước Bạch Vi viết cho Tần Chinh lá thư này, bị người khác đưa lầm đến chỗ tôi!”

Tôi hít sâu một hơi, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Chu Duy Cẩn nói vẻ đương nhiên: “Đương nhiên là vứt đi. Mẹ nó, một ông đây thích nó như vậy, kết quả là viết cho người khác ...”

Có ai muốn biết thiên tình sử của bạn Cẩn không? ;;)

Tôi trầm ngâm một lát nói: “Cho nên mày ghét Tần Chinh nhiều năm như vậy ...”

Tần Chinh ... Thật là oan quá ... Oan hơn cả Đậu Nga a ...(1)

“Cho nên Đại Kỳ, thật không thành vấn đề à?” Chu Duy Cẩn liếc mắt nhìn Bạch Vi một cái, nhú nhú mày, “Tần Chinh thật không sao ư?”

“Không thành vấn đề, tin tao đi!” Tôi vỗ vỗ vai nó, cảm thấy tuy là Tần Chinh nhận được thư cũng sẽ chẳng có gì thay đổi cả, nhưng mà nếu để Bạch Vi biết được lá thư này của cô ta bị Chu Duy Cẩn nhà tôi hủy đi, có khi lại nảy ra chút chuyện không hay. “Mày cũng giúp chúng tao giữ thang bỏ trốn rồi, cũng gọi anh rể rồi, bây giờ hối hận cũng đã muộn.”

Tôi cười tủm tỉm nói: “Nhận rồi thì nhịn đi.”

Bạch Vi có lẽ cũng đã chết tâm với Tần Chinh rồi, nhìn kiểu này là muốn quay đầu ăn cỏ cũ rồi, bước tiếp theo tốt nhất là kéo Vệ Dực trở về.

Vệ Dực có chịu để cô ta ăn hay không là chuyện của hai người họ, trước mắt chị không đếm xỉa tới họ, việc ném cầu hoa cho Tiểu Phong Phong quan trọng hơn.

Lúc ném cầu hoa, các cô gái chưa kết hôn đứng ở một bên, tôi nhìn bên đó dáng vẻ như sói, như hổ đói vô mồi, bên nhỏ giọng bàn bạc với Thẩm Phong.

“Đợi chút nữa tao ném về phía đông, mày đứng ngoài vòng về hướng đông, tao ra tay một cái mày phải chạy, hiểu chưa?”

Thẩm Phong không nói gì gật gật đầu, nhịn không được lại nói: “Nếu đón được cầu hoa mà có thể kết hôn thì thế giới này không lắm gái ế như vậy.”

“Ngoan...” Tôi xoa xoa mặt nó, nó ghét bỏ né ra, “Yêu – cái thứ này a, giống như ma ấy, tin ắt có, không tin ắt không. Mày phải tin, phải tin cơ ...”

Nó im lặng nhìn tôi một lúc lâu, nhận lệnh chạy về phía đông của đám người kia.

Tim tôi đập tăng tốc, xoay người đưa lưng về phía mọi người, mắt khép lại, gắng sức ném cầu hoa về phía đã định sẵn.

Trong phút chốc, thiên binh vạn mã phi lên khiến tôi không có trứng mà cũng đau, tôi quay đầu lại, vừa nhìn thấy nhịn không nổi muốn phun một ngụm máu.

Quả nhiên quay lưng lại nhằm hướng không chuẩn, ném cầu hoa về phía đám đàn ông đang xếp hàng, mấy ông này đều né hết (nghe nói nếu như điều kiện cho phép, đàn ông đều không thích kết hôn ...) Vệ Dực chậm chân chậm tay, lảo đảo một chút, đón phải cầu hoa, còn chưa kịp hồi phục tinh thần đã bị một trận tập kích cực kỳ dã man. Thẩm Phong đi giày cao gót chạy nhanh quá không phanh lại được, đầu đụng trúng cằm cậu ta, cậu ta kêu thảm một tiếng lùi hai bước, cầu hoa trong tay bị Thẩm Phong cướp mất.

Thẩm Phong trừng mắt cậu ta, nắm chặt cầu hoa trong tay, xuống tay ác độc bứt cầu hoa lả tả như hoa cúc tàn rụng.

“Đại lão gia, cậu cướp cầu hoa làm gì?”

Vệ Dực đau không nói lên lời, lấy tay che miệng, mắt đã ươn ướt, muốn thanh minh vài câu, bắt gặp ánh mắt tràn ngập sát khí của Thẩm Phong, lại ngậm miệng ...

Thật ra tôi ... có thể đồng cảm với nỗi yếu ớt này ...

(1) Đậu Nga oan: tên đầy đủ là “Cảm thiên động địa Đậu Nga oan” của nhà viết kịch cổ Quan Hán Khanh, kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình. Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn “Trời” và “Đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!” Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.

24. Chương 47-end

Chương 47: Đời này của ta cũng đáng

Trên thế giới này có một sự việc sẽ khiến người ta nghĩ tới 4 chữ để hình dung —

Một đêm qua đi

Đừng đánh vào mặt a!

Tôi là đang nói đến 300 bàn tiệc vô cùng bá đạo kia a!

Tôi vốn còn giấu cợt Tần Chính mắc chứng mù mặt, kết quả phát hiện mình cũng chẳng tốt hơn anh là bao, một lần nhìn 3000 khuôn mặt, chợt quay đầu, tôi một người cũng không nhớ nổi.

Tiệc cưới kết thúc đã là hơn 10 giờ, tôi tuy rằng trên danh nghĩa là mời rượu, nhưng trên thực tế là uống nước lọc, cái mỹ danh của hành động này là chủ nghĩa nhân đạo quan tâm tới phụ nữ có thai. Thứ Tần

Chinh là rượu xái, pha cả nước lọc, kẻ liều mạng thật sự là đám phù rể Chu Duy Cẩn, giúp Tần Chinh ngăn cản đám ép rượu thiện chí lẫn không thiện chí nhào tới từ năm sông bốn bể, một Tần Chinh đứng dậy là ngàn vạn phù rể ngã xuống.

Thẩm Phong bạo rượu hơn cả tửu lượng của nó, người khác nhìn nó hào khí ngút trời đều ngại không ép nó uống nữa, chỉ có tôi biết nó nhìn thì có vẻ tỉnh táo nhưng thực ra thì đã bất tỉnh nhân sự rơi vào trạng thái cơ giới hóa, ai tới cũng không cự tuyệt. Cố Thiệu nhìn không ổn giúp nó ngăn lại một chút, kết quả là hai người cùng xỉu luôn rồi.

Sau khi khách khứa rời đi, tôi và Tần Chinh đứng ở giữa phòng, run rẩy nhìn bốn phía chung quanh, gần như là chẳng kiếm nổi một người còn sống nào mà vẫn đi thẳng, đứng thẳng được cả ...

“Chúng ta ... Nên trốn thôi ... Vẫn nên trốn thôi ...” Tôi kéo kéo tay áo anh nói.

Đôi mắt Tần Chinh đã nhuộm men say chiuến choáng, nhưng vẫn rất tỉnh táo ra một quyết định khó khăn. “Đi thôi!”

Chết đạo hữu chứ không chết bần đạo, chuẩn ra, cần chuẩn bị tâm lý bị đám bạn đâm cho hai nhát.

Tần Chinh nắm chặt lấy tay tôi, tôi giao bản thân cho anh, anh giao đám Cố Thiệu ấy người phục vụ ở khách sạn.

“Để lái xe đưa chúng ta về đi.” Tôi nói với anh, “Anh uống say rồi.”

“Yên tâm, anh giả bộ thôi.” Mặt anh đỏ phừng phừng mà lại đi nói những lời này, thật khiến người ta không tin được a, “Anh không uống nhiều lắm.”

“Tuy là pha nước, nhưng vẫn uống vào không ít rượu a.”

Người say đều nói mình không say.

“Không phải pha nước.” Anh mở cửa xe, để tôi ngồi ở ghế phụ, đeo dây an toàn, sau đó nói, “Là nước pha rượu.”

Đây là vấn đề giữa 1:100 và 100:1 ...

“À ...” Tôi nói, “Anh thật dâm tiện ...”

Anh ngồi vào ghế lái, sau khi đóng cửa lại liền vươn tay giữ lấy gáy tôi, đôi môi nóng rực phủ lên tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói khàn khàn, “Thích không?”

Hai má tôi nóng lên, lú lú một tiếng: “Uhm ...”

Quần quýt một hồi, anh mới hít sâu buông ra, vũng vàng đưa xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe.

Mười phút sau.

Cảnh sát giao thông: “Hà hơi!”

Tần Chinh bất đắc dĩ nói: “Tôi không say.”

Cảnh sát giao thông: “Anh đã uống rượu. Điều 91 luật an toàn giao thông Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa quy định: Sau khi uống rượu mà điều khiển xe cơ giới, tạm giữ giấy phép điều khiển xe cơ giới từ một tới ba tháng, phạt tiền từ 200 tới 500 nhân dân tệ, sau khi say rượu mà điều khiển xe cơ giới, bị cơ quan công an quản lý giao thông tạm giữ cho tới khi tỉnh rượu, tạm giam 15 ngày và tạm giữ giấy phép điều khiển xe cơ giới từ 3 tháng tới 6 tháng, phạt tiền từ 500 cho tới 2000 nhân dân tệ.”

Tôi nói: “Đồng chí cảnh sát giao thông, anh phải tin, anh ấy chỉ dùng nước hoa và nước xịt thơm miệng hương rượu xái thôi.”

Chú cảnh sát giao thông trừng mắt liếc tôi một cái, tỏ vẻ rõ ràng là: Cui ông đây là tên gốc hủ!

Tôi và Tần Chinh liếc nhau ...

“Theo tôi về cục cảnh sát giao thông.” Thái độ anh cảnh sát cực kỳ nghiêm chỉnh, thật khiến người ta yên tâm mà lòng thì chua xót a ...

Tôi gục vào vai Tần Chinh khóc hừng hức. Một ngày quá là nhiều bi kịch, quá là nhiều kỷ niệm, tôi không muốn qua đêm động phòng ở cục cảnh sát giao thông a ...

Tôi lau nước mắt, ngẩng đầu nói với cậu cảnh sát giao thông: “Đồng chí cảnh sát giao thông, cậu còn chưa kết hôn phải không?”

Cậu ta ngẩn người một lát, gật gật đầu nói: “Thì sao?”

Lòng tôi chua xót nói: “Cho nên cậu nhất định không hiểu được tâm trạng bây giờ của chúng tôi. Kết hôn, là chuyện cả đời, chuyện cả đời mới có một lần, cậu hẳn tâm thấy đôi vợ chồng mới cưới chúng tôi phải lưu lại ám ảnh cả đời như thế sao?”

Cậu ta hừ một tiếng: “Có ám ảnh mới nhớ rõ, lần sau đừng điều khiển xe sau khi uống rượu!”

“Xe để cậu giữ, tiền để cậu phạt, còn người thì để chúng tôi đi nhé ...”

“Không được, phải giữ lại cho tới khi tỉnh rượu.”

“Anh ấy vốn không say!”

“Việc này phải kiểm tra mới biết được.”

Cậu cảnh sát không biết linh động a!

Tôi ra chiêu sát thủ!

“Tối nay chúng tôi mở tiệc đãi khách ở Kim Đế, trong đó có đội trưởng Hoàng của các cậu.”

Cậu cảnh sát giao thông dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi tiếp tục nói: “Còn có đội trưởng Trương, đội trưởng Lâm ... Thật ra, họ hình như cũng là uống rượu xong lại tự lái xe về nhà ...”

Cậu cảnh sát sau ba giây mới phản ứng lại, nói: “Ba cô là Chu Dịch?”

Thật ra, tôi rất muốn hợp tác với cậu cảnh sát giao thông a, tôi là một công dân tốt, sống 25 năm chưa từng vượt đèn đỏ (bởi vì không thể lái xe), cũng chưa từng khạc nhổ bừa bãi, nhưng mà đời này chỉ một lần này thôi a ... Đảng và nhân dân sẽ tha thứ cho tôi chứ?

Ai lại nhẫn tâm nhìn một phụ nữ có thai kiêm cô dâu mới đã phải chịu giày vò cực kỳ vô nhân đạo, vào đêm động phòng hoa chúc lại phải ngồi xem các bác, các chú ở cục cảnh sát giao thông chơi đấu địa chủ chứ ...

Cho nên tôi nói: “Ba tôi là Chu Dịch.”

Cậu cảnh sát giao thông vô cùng kính cẩn: “Chính là đồng chí Chu Dịch – đệ nhất đại thiện nhân của thành phố chúng ta, quyền tiền cứu tế thiên tai không kém ai bao giờ, lấy việc xây các tòa cao ốc thúc đẩy sự phát triển nền kinh tế thành phố ta làm nhiệm vụ đó ư?”

Chính là vị Chu Dịch lấy việc “đi đến đâu xây nhà đánh dấu đến đó” làm nhiệm vụ của mình đấy, không sai đâu ...

“Thật ra chúng tôi cũng rất thông tình đạt lý.” Cậu cảnh sát giao thông nói, “Nhưng mà uống rượu vào lái xe quá nguy hiểm, với người với mình đều nguy hiểm, việc này cũng là suy nghĩ cho sự an toàn của các vị.”

Tôi gật mạnh.

“Cho nên...” Cậu cảnh sát nghĩ nghĩ, “Như thế này đi ...”

Cám ơn trời, cám ơn đất, cảm ơn Đảng và chính phủ, không có cách mạng thì không có cuộc sống mới này ...

Cảnh sát giao thông lái xe đưa chúng tôi về nhà a ...

Đây là tiểu phẩm của chương trình cuối năm nào ấy nhỉ, chị đây sao lại cảm thấy quen thế nhỉ ...

Tôi rơm rớm nước mắt: “Cậu là đồng chí tốt, nhất định sẽ tìm được một cô vợ hiền thảo.”

Cậu cảnh sát ngượng ngừng cười hì hì.

Tần Chinh đã rơi vào trạng thái câm nín được một thời gian dài rồi, đời này của anh, có lẽ rất hiếm khi trải qua những việc như vậy, tôi có thể cam đoan với anh, từ nay về sau, sẽ không ít được đâu.

Đến ngã tư đường, Tần Chinh chợt mở miệng nói: “Rẽ trái, cảm ơn.”

Tôi ngẩng người một lát, nhìn ra ngoài, lại quay đầu hỏi Tần Chinh: “Anh say rồi phải không? Đây không phải hướng về nhà?”

Anh ra hiệu chó có lên tiếng, rồi cười cười một cách thần bí.

Tôi dựa vào IQ 125 nhân hai của mình nhanh chóng nghĩ một cái, mắt nhất thời sáng lên.

Nhà mới ... Nhà mới ... Nhà mới ...

Chả trách anh muốn tự mình lái xe, hóa ra là muốn cho tôi một niềm vui bất ngờ, kết quả lại bị cậu cảnh sát giao thông chặn lại.

Nhưng mà xe lại dừng ở trước cửa cao ốc công ty.

Tôi và Tần Chinh thể hiện sự biết ơn tự đáy lòng với đồng chí cảnh sát giao thông, đồng chí cảnh sát tử vệ, phục vụ nhân dân là niềm vinh dự của cậu ấy.

Tuy là tôi vẫn cảm thấy nguyên nhân căn bản là do ba tôi là Chu Dịch – có điều tôi đề nghị mọi người nên quên đi chút xíu nhân tố thiếu hài hòa ấy, tin tưởng vững chắc xã hội là hài hòa, Đảng của tôi xưa nay vẫn là đại diện cho lợi ích căn bản nhất của quảng đại quần chúng nhân dân.

Lòng tràn đầy cảm kích, tôi chào tạm biệt đồng chí cảnh sát giao thông, quay đầu hỏi Tần Chinh: “Anh dẫn em về công ty làm gì?”

Anh cười nhạt không nói, vào thang máy ấn tầng 30.

Tôi nói: “Công ty chúng ta ở tầng 20.”

Anh nói: “Nhưng nhà ở tầng 30.”

Tôi nói: “Thế à ... Hả?” Chớp mắt, “Sao anh không nói sớm?”

Nhà và công ty, chỉ cách có 10 tầng ... Thật ra anh chỉ để tiện đi làm, tan ca chứ gì!

“Như vậy em muốn gặp anh cũng rất tiện.” Tần Chinh phản bác lại suy đoán trong lòng tôi.

Cái gọi là, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, uống công tôi thông minh cả đời, lại hồ đồ phút chốc, tất cả các tòa nhà trong thành phố đều lượn quanh một vòng, đoán nhà mới có khả năng ở nơi nào, lại bỏ sót mất tòa nhà này!

Cạch một tiếng, cửa mở.

Tôi cứ thế vào, anh cứ thế bật đèn, tận đến khi tất cả các bóng đèn trong phòng chẳng muốn đơn côi đều sáng hết lên rồi, sáng rực căn nhà rộng trên dưới 300 mét vuông.

“Ấy da, thật dung tục.” Tôi lau lau khóe mắt nói, “Treo ảnh kết hôn làm cái gì, thật chẳng có gu thưởng thức. Vốn đã béo, còn bị anh phóng to ra, cảm giác thật là vô biên vô hạn ...”

Tôi nhìn bức ảnh bị phóng to trên tường phòng ngủ kia, không khỏi đau xót trong lòng.

Tần Chinh ôm lấy tôi từ phía sau, không chịu để bị lơ là căn cứ vai tôi, bỏ qua mấy lời than vãn của tôi, khàn khàn gọi một tiếng: “Tiểu Kỳ...”

“Hả?” Cảm giác ẩm ướt, ẩm nóng lướt qua lướt lại sau gáy, vừa tê vừa ngứa.

Tần Chinh: “Vợ à ...”

Tôi: “Uhm ...”

Tôi giữ lại cái tay xấu tính của anh, nói: “Có muốn kéo rèm cửa sổ lên không?”

Nguyên một mặt của tầng 30 là cửa sổ sát đất, ánh đèn neon, cảnh sông lấp lánh, tôi nhìn thấy mà — áp lực rất lớn ...

.

“Không có người nhìn thấy được đâu.” Anh lạnh nhạt bác bỏ.

“Khỉ thật!” Tôi nghiêng rằng mắng một câu, “Nhìn nhầm anh rồi, không ngờ anh lại là người dâm tiện như vậy!”

Anh cắn phéc mơ tuya sau lưng tôi, kéo xoẹt một cái là tới cùng.

Tôi hơi run, kiên quyết muốn kéo rèm cửa sổ. Anh giữ chặt tôi, kiên quyết không thả người ...

Tôi không kiên quyết bằng anh ...

Đối với chuyện xảy ra sau đó, tôi cũng muốn nói bốn chữ — Một đêm qua đi ...

Khốn kiếp! Đứa nào đánh mặt chị đứng ngay ra đây cho chị!

Đợi ... Đợi chị hồi phục tinh thần, sức khỏe rồi chị đánh chết mày ...

Hồng học, hồng học ...

Hồng học, hồng học ...

Một đêm hồng học hồng học như này khiến tôi sức cùng lực kiệt ...

Tận đến chiều hôm sau, tôi vẫn đang nằm trên giường không dậy nổi, cho dù ánh mặt trời lúc 8-9 giờ sáng khiến cho tinh thần tôi hưng phấn, nhưng thân thể vẫn đang kêu gào mệt a, mệt a, đành phải đáp cho Tần Chính một cái, nói: “Đi kéo rèm cửa đi.”

Anh lần mò đầu giường, tìm được điều khiển, ấn ấn một cái, sau đó quay về tiếp tục ôm tôi.

Tôi tình ý phát hiện ra tâm trạng anh hơi sa sút, vì thế chọc chọc lưng anh, hỏi: “Anh sao vậy?”

Anh nói: “Không có gì.”

Tôi nói: “Vừa mới kiến quốc thôi, sao anh lại mang cái dáng vẻ hối hận rồi thế?”

“Không phải ” Anh kéo kéo tôi một chút, nói, “Em ngủ tiếp đi, anh đi gọi điện thoại.”

Kết quả ...

Hóa ra là chuyện công ty ...

Làm sao mà chịu nổi a! Quân vương vẫn còn muốn lâm triều! Sức quyến rũ của bà đây vẫn chưa đủ a!

Tần Chính nói xong cúp điện thoại, lưng dựa vào đầu giường, vô thức nghịch điện thoại, vẻ mặt như vẫn đang suy nghĩ. Tôi ngẩng đầu thưởng thức sắc đẹp, vừa tỉnh lại đã có thể nhìn thấy mỹ nam tinh anh thân trên ở trần, ngập tràn xuân sắc, khuôn mặt nghiêm túc bàn việc công, thật sự là quá tốt đẹp a ...

Tôi chọc chọc anh, nói: “Anh rốt cuộc là đang sầu muộn gì thế? Chẳng nhẽ phụ nữ có chứng sợ hãi trước kết hôn, đàn ông lại có chứng sầu muộn sau khi kết hôn ư?”

Anh cúi đầu nhìn tôi, xoa xoa đầu, không nén nổi cong khóe môi, nói: “Anh đang nghĩ một việc.”

“Ừ?” Tôi tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

Anh vuốt ve má tôi, chậm chậm nói: “Còn phải cố gắng bao lâu, mới có thể khiến em nói ‘Chồng tôi là Tần Chính’, mà không phải nói ‘Ba tôi là Chu Dịch’”

Trong lòng tôi như có vạn con thảo nê mã (1) đang gào thét!

Chính gia! Anh quá chí khí, quá lý tưởng!

Tôi lau khóe mắt nói: “Về sau con ta cũng có thể nói ‘Ba tao là Tần Chính’, đời này của ta (2) cũng đáng ...”

Cho nên ...

Đây coi là kết thúc rồi ư?

Vớ vẩn!

Chị còn phải sinh con, con còn sinh cháu, con con cháu cháu nhiều không kể!

Muốn kết thúc?

Trừ khi tác giả xuyên không!

(1) Thảo nê mã: cách đọc giống với một câu chữ bậy (câu chữ thông dụng nhất có 3 âm tiết ấy, chính nó đây >.<) –=“ là=“ một=“ loài=“ động=“ vật=“ hư=“ cấu=“ trong=“ thập=“ đại=“ thần=“ thú=“ do=“ netizen=“ tq=“ sáng=“ tạo=“ ra,=“ được=“ lưu=“ truyền=“ rộng=“ rãi=“ trong=“ các=“ chat=“ room,=“ forum=“ trực=“ tuyến; từ=“ này=“ được=“ chế=“ ra=“ nhằm=“ tránh=“ bị=“ hệ=“ thống=“ thăm=“ tra=“ internet=“ của=“ tq=“ loại=“>

Cũng giống ở các 4r của mình, nếu một post có chứa từ tục tĩu thì sẽ bị biến thành *** hoặc bị xóa thẳng tay.

Tạo hình của con này là dê đà hoặc lạc mã (lai giữa lạc đà với dê hoặc ngựa), google hình ảnh thì được em này:

Tiền đây cũng phải nói luôn, tất cả những chỗ “khốn kiếp” hay “khỉ thật” trong truyện đều là tở dùng thay cho cái từ chữ tục phổ biến nhất nhé. =.=

(2) Ở đây là “Sái gia” – đây là cách người đàn ông tự xưng, thường thấy trong văn Bạch Thoại thời kỳ đầu – Theo Lạc Việt.

Trình độ tả H đã lên tới bậc thượng thừa, chỉ bằng 4 chữ “hồng học” =))

25. Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại: Ký sự đặt tên.

Ai cũng bảo chuyện đặt tên cho con là rất khó khăn, ngay cả đối với người học đại học ra cũng chẳng dễ dàng gì.

Sau khi tiểu boss nhà họ Tần được sinh ra, Tần Chu thị chịu trách nhiệm ở cũ, Tần đại boss chịu trách nhiệm gỡ tự điển, lật cả một biển từ để chọn một cái tên thích hợp.

Phải ngụ ý sâu sắc.

Phải tao nhã cao quý.

Phải tràn đầy khí thế.

Phải có yêu thương và ấm áp.

Tần đại boss mỗi ngày nghĩ ra một trăm cái tên, tự mình phủ quyết 50 cái, sau đó đưa 50 cái cho ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại phủ quyết, trên cơ bản chả có cái tên nào lọt tới cửa người mẹ mang nặng đẻ đau kia.

Ở cỡ 30 ngày, 3000 cái tên, Tần đại boss sắp phát diên đến nơi, lúc ký hợp đồng thường xuyên ký ra một cái chả biết là tên ai.

Tần Chu thị Tiểu Kỳ cũng không nhàn rỗi, cô gọi điện cho tứ phương thu thập tên.

“Một khi chọn dùng, lập tức trả tiền nhuận bút.” Chu Tiểu Kỳ gõ bàn tính, “Có thể làm ba nuôi hoặc mẹ nuôi của bé con.”

Thẩm Phong nói: “Được rồi, tao vốn đã mẹ nuôi của Tiểu Tần Thú rồi mà.”

Chu Tiểu Kỳ cảm uất không thôi: “Mày chắc lại gọi nó là Tiểu Chu Chu chứ gì ...”

Thẩm Phong cười nhạt: “Đợi mày cho nó thêm một đứa em gái thì sẽ gọi là Tiểu Chu Chu.”

Cố Thiệu nói: “Làm cha nuôi của nó là vụ đầu tư dài hạn hạng nhất, trước khi nó có thể tự lực cánh sinh, hàng năm anh sẽ mừng hồng bao cho nó, đưa nó đi chơi sinh nhật, tặng quà cho nó, đến khi nó kết hôn xây dựng gia đình, anh còn mừng nó một khoản kha khá. Sau đó mới có thể đợi nó đến hiếu kính anh. Chu kỳ này rất dài ... Đương nhiên anh cũng không nói là nếu không làm cha nuôi thì sẽ không cho nó hồng bao, chỉ là Thẩm Phong đã là mẹ nuôi thì anh đây làm cha nuôi cũng là hợp tình hợp lý nhĩ...”

Chu Tiểu Kỳ dờ dẩn cúp điện thoại.

Chu Duy Cẩn nói: “Gọi là Tần Nhất Nhất đi.”

Chu Tiểu Kỳ rất ngạc nhiên: “Vì sao?”

“Về sau viết tên nhanh hơn tí.” Tên Chu Duy Cẩn vẫn là vết sẹo trong lòng cậu, lúc nhỏ bị phạt chép tên đến mức tay muốn đứt lìa luôn, cậu cảm thấy mình không thể đổi tên, nhưng tên đứa bé nhất định phải ít nét thôi. Tên đứa bé mà quá nhiều nét bạn sẽ đau lòng không kịp.

(Tần Nhất Nhất =) :))

Chu Tiểu Kỳ biết không cần phải qua hội đàm sáu bên đã có thể khẳng định cái tên này tuyệt đối sẽ bị bác bỏ ngay.

Không đáng tin, các loại không đáng tin a

Tận đến khi làm xong đầy tháng, tên vẫn chưa nghĩ ra được.

Ông nội gọi Tần tiểu boss là “Tiểu tôn tôn”, bà nội gọi là “Bảo bối”, ông bà ngoại đều gọi là “Cục cưng”, Thẩm Phong gọi là “Tiểu Tần Thú”, Cố Thiệu gọi là “Bé con”, Chu Duy Cẩn gọi là “Cháu trai tôi”, Tần Chính gọi là “Con trai”, Chu Tiểu Kỳ gọi là “Chúa công”...

Một tối nào đó, Tần Chính trở về sau khi đọc xong tài liệu trong thư phòng, Chu Tiểu Kỳ cũng vừa dỗ chúa công đi ngủ xong.

Ngọn đèn quả quyết mờ mờ tỏa ra bầu không khí mờ ám. Tần Thú khổng lồ chịu cảm dục đã lâu đột nhiên đẩy ngã Chu Tiểu Kỳ, cắn một cái lên cổ cô, hì hục phả hơi nóng bên cổ, thì thầm: “Sao lại gầy nhanh như vậy ...”

Gọi là Tần Thú khổng lồ để phân biệt với Tiểu Tần Thú, bạn Phong cũng đã man quá, cháu nó đã biết gì đâu mà đã gọi là Tiểu Thú =.=

Khi nói câu này, hai cái tay xấu tính lặn vào trong vạt áo cô, sờ mò khắp nơi.

Chu Tiểu Kỳ rầm rì xoay tới xoay lui, muốn chống cự mà lại còn nghênh đón liếc mắt đưa tình: “Em béo quá, áp lực lên anh không phải rất lớn ư, em là giảm cho anh đấy ...”

“Anh thích cảm giác đầy đặn mượt mà.” Mặt trời xuống núi, trăng tròn lên cao, sói cũng rời hang.

Chu Tiểu Kỳ bị anh đè đến khó chịu, đẩy anh ra một chút, hạ thấp giọng nói: “Đánh thức chúa công rồi thì mai anh đừng hồng nhĩ đến chuyện đi làm.”

Tần Chinh rất bị kịch, hơn nữa loại bị kịch này giằng co cũng được một khoảng thời gian khá dài rồi, Chu Tiểu Kỳ cũng bị tai bay vạ gió. Mỗi tối chúa công cứ múa may từng bừng không chịu ngủ, hai bố mẹ thái y ngu thân, chiêu gì cũng dùng hết rồi, cuối cùng đổ được cu cậu ngủ, trời cũng sắp sáng.

Thái y ngu thân: hiểu thảo với cha mẹ, chuyện kể rằng thời Xuân Thu, Lão Lai Tử rất hiểu thảo, đã 70 tuổi nhưng vẫn mặc áo màu mè sắc sỡ, giả làm con trẻ, khiến cha mẹ phải bật cười, cơ mà trường hợp này là ngược lại :))

Làm mẹ thì còn có thể ngủ thêm mấy tiếng nữa, nhưng kẻ làm ba còn phải rời giường đi kiếm tiền mua sữa. Mỗi ngày mang cặp mắt thâm quầng đi làm, bị nhân viên dưới quyền len lén giễu cợt. Anh nói: “Con quấy nửa đêm.”

Từ đầu mọi người còn tin anh, dù sao boss nhìn cũng có vẻ nghiêm túc chính trực. Tận đến lần nào đó bị phu nhân để lại dấu tây trên người, vô ý lộ ra ngoài, chúa công không ngủ – cái cơ này không dùng được nữa.

Có lẽ có bạn không biết dấu tây là gì, thế này nhé, chọn chỗ da nào mềm mềm, mỏng mỏng ấy, dùng miệng mút mạnh một lúc lâu, xem nó để lại cái gì ;;)

Tần Chinh nói: “Con quấy không ngủ.”

Mọi người liền nói một cách mờ ám: “Chúng tôi hiểu, chúng tôi hiểu ...”

Vừa quay đầu lại đã nói: “Tiểu chúa công thật đáng thương, còn nhỏ như vậy đã bị lấy ra làm bia đỡ đạn cho cha mẹ hoang dâm.”

Tần Chinh bó tay thôi.

Trời muốn đổ mưa, cô gái muốn đi lấy chồng, thì theo anh ta thôi ...

Dù sao nói thật cũng chả có người tin, vậy thì dứt khoát để tội danh thành thật đi. Anh giở quẻ bình đã mẻ thì ẻ thêm: “Anh muốn ...”

Chu Tiểu Kỳ dùng tinh thần nữ chiến sĩ kháng Nhật nói: “Không muốn!”

Tần Chinh đè chặt Chu Tiểu Kỳ lại, tự mình ra tay, cộm no áo ấm, đi giành giật đồ ăn, Chu Tiểu Kỳ bị cù ngứa ngứa thở hổn hển cười, vội vàng xin tha nói: “Để tự em!”

Tần Chinh buông lỏng tay, cô bỗng nhiên nói: A! Em bỗng nhớ ra một cái tên!”

“Gì?” Tần Chinh không nghiêm túc thuận miệng hỏi một cái.

“Á Châu!” Chu Tiểu Kỳ nói, “Á Châu a, tên này khí thế hào hùng cỡ nào, ngụ ý sâu xa cỡ nào a!”

“Chả nghe ra ngụ ý sâu xa gì, chả thấy dễ nghe gì cả.” Tần Chinh lập tức phủ quyết.

Chu Tiểu Kỳ nói: “Không phải, anh nghĩ mà xem, Tần Á Châu, Tần Á Châu, Tần áp Chu...” (cách đọc giống nhau và áp ở đây nghĩa là đè :>)

Tần Chinh dừng lại một chút, dứt khoát đẩy ngã Chu Tiểu Kỳ, trầm giọng nói: “Nếu đây là mong muốn của em, anh sẽ giúp em thực hiện ...”

Cuối cùng tên này trên thực tế vẫn bị loại bỏ, may mà nó không được chấp nhận, nếu không tên này quả thực chính là một bộ hài hòa đồ rồi. (Cứ liên tưởng đến xuân cung đồ nhé)

Mà cuối cùng lật nát cả biển từ cũng không tìm ra hai chữ có thể sáng mù mắt thể nhân, hội nghị đặt tên mở rộng vẫn phải khai mạc ở Tần công quán, mỗi người chọn vài cái tên, tiến hành bỏ phiếu cùng quyết định, thể hiện đầy đủ tính ưu việt của dân chủ.

Nhưng ngay trong khoảng khắc sắp quyết định kia, chúa công gào khóc, mấy vị đang bỏ phiếu mới đột nhiên phát hiện ra một chuyện vô cùng quan trọng.

Ông nội nói: “Mấy người chúng ta đại diện như này cũng không phải cách lựa chọn hiệu quả, có lẽ tiểu tôn tôn không thích bị người khác thay mặt.”

Hậu quả chuyện này rất nghiêm trọng, chúa công rất tức giận, các vị đại biểu thương lượng nhất trí, quyết định chuyện gọi tên này vẫn để cho đương sự tự mình quyết định.

Vì chuyện đặt tên này là đại sự mang tính lịch sử, ngay tại lúc Tiểu Tần Thú đang khóc oa oa giờ tay chop một cái quyết định luôn.

Bàn tay kia chụp trúng một chữ.

Hi.

Ông nội gật đầu nói: “ [Nhĩ Nhã] , [Quốc Ngữ] đều có nói, hi giả, quang minh dã, tên này không tồi, cứ gọi là Tần Hi đi.”

Hi giả, quang minh dã: đại khái là ý chỉ hi cũng có nghĩa là ánh sáng mặt trời.

Ông bà ngoại nói: “Được đấy, được đấy, chính là mặt trời nhỏ nha.”

Mặt trời nhỏ mút ngón tay, chớp chớp đôi mắt to còn ươn ướt, cuối cùng cũng cảm thấy hài lòng ngủ thiếp đi.

Từ này về sau, cậu bé không còn là Tiểu Tần Thú, đây đúng thật là một chuyện hài hòa Trung Quốc. Phiên ngoại: Mẹ cháu rất nhị ...

Bạn nhỏ Tần Hi từ bé đã đưa trẻ rất tĩnh lặng, cậu bé thích tự nắm ngón tay mình, ngược đôi mắt tròn xoe đen láy yên lặng quan sát xung quanh, di truyền một cách triệt để tật xấu man show của ba mình.

Man show: chỉ người bề ngoài có vẻ tĩnh lặng, trầm tính nhưng trên thực tế là người có tư tưởng phong phú và sâu sắc, loại người này không dễ dàng bộc lộ với người khác nổi vui mừng, tức giận hay đau thương và sự thay đổi trong tình cảm của mình, nhưng trong hoàn cảnh hoặc trường hợp đặc định thường sẽ biểu hiện ngoài dự đoán của mọi người. (Theo baike)

Mẹ nuôi Thẩm Phong mỗi lần đến tìm cậu bé chơi đùa — hoặc là nói chơi đùa cậu bé đều hận cái chứng man show này mà nhéo nhéo má cậu bé, ôm cậu bé vào trong ngực hung hãn vầy vò, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu Hi Hi, cười hì hì, cười với mẹ nuôi một cái nào!”

Tiểu Hi Hi và cười hì hì phát âm giống nhau :D

Sau đó Tần Hi sẽ nhìn mẹ nuôi nhếch miệng cười: “Hi ~ “

Mắt cong cong, lộ ra mấy viên ngọc trai nhỏ còn chưa mọc hết.

Mẹ nuôi Thẩm Phong lại thơm cho cậu bé cả mặt dính toàn nước miếng, xoa đầu cậu thương xót nói: “Ngô nghe y như nhị mẹ của con vậy.”

Tần Chu thị ở bên cạnh phun hạt dưa hấu, nói: “Ngốc ngếch khiến người ta thương. Mặt trời nhỏ nhà chúng tao được yêu thích nhiều quá, một tuần tao cũng chỉ có thể ôm nó mấy tối thôi, mỗi lần mày tới đều đưa ày .”

Lúc này Tần Hi sẽ nhìn Thẩm Phong, lại nhìn nhìn mẹ nhà mình, im lặng bắt đầu động não.

Người đang ăn dưa hấu này là mẹ hai, đang ôm mình là mẹ nuôi, vậy mẹ cả là ai?

Thẩm Phong gọi Chu Tiểu Kỳ là nhị mẹ (nhị mẹ) vì nhị ở đây là gốc gác, nhưng mà bị bé Tần Hi hiểu thành mẹ hai ;))

Tìm mẹ cả, trở thành vấn đề cần giải quyết trong thời gian ngắn của bạn nhỏ Tần Hi.

Để bồi dưỡng khả năng giao tiếp của bạn nhỏ Tần Hi, mẹ Tần cho cậu bé tới vườn trẻ. Mỗi sáng đều ăn vận như một quý ông nhỏ, nắm tay mẹ lạch bà lạch bạch đến vườn trẻ.

Đều bảo cháu trai giống cậu, bạn nhỏ Tần Hi kế thừa một cách triệt để bi kịch của cậu Chu Duy Cẩn. Là cậu bé lùn nhất và cũng xinh đẹp nhất trong lớp mẫu giáo bé. Sau khi mẹ đưa bé tới vườn trẻ lại nhớ tới chuyện Chu Duy Cẩn hồi nhỏ bị người ta bắt nạt, lòng thấp tha thấp thỏm.

Cậu bé lớn vậy rồi mà đây là lần đầu tiên rời khỏi tầm mắt của người thân a ... Lòng cô đậm cảm giác tang thương.

Cuối cùng đợi chán đợi chê cũng đợi được đến lúc đón Tần Hi về nhà, buổi tối nấu một bàn lớn đồ ăn khao bạn nhỏ Tần Hi độc lập tự cường, mẹ dịu dàng hỏi: “Cục cưng, hôm nay ở trường có nhớ mẹ không?”

Tần Hi gật mạnh.

Mẹ vui mừng, lại hỏi: “Cục cưng, hôm nay ở trường có khóc không?”

Tần Hi lắc lắc đầu.

Chu Tiểu Kỳ cắn môi một cái, quay lưng lại yên lặng múc canh. Tần Chinh nhìn cô một cái, lại quay đầu đến, chạm phải ánh mắt thật ngây thơ, thật ngốc nghếch của bạn nhỏ Tần Hi, mỉm cười nhỏ giọng nói: “Mẹ khóc rồi.”

Mất mặt a ... Mẹ quá lo cho con, khóc rồi.

Tiểu chúa công Tần Hi còn chưa hiểu được tại sao mẹ bình thường vẫn vui hơn hờ tự dưng lại cảm thấy áy náy vì mình, có điều mẹ khóc rồi, cậu bé cũng cảm thấy rất đau lòng, đau lòng nên cơm tối ăn ít một cái đùi gà. Mà vì cậu ăn ít một cái đùi gà do chính mình cất công chuẩn bị, dồn bao tâm huyết, mẹ lại càng đau lòng ...

Mẹ gọi video call ẹ nuôi Thẩm Phong, khóc rưng rức: “Con lớn rồi, không cần mẹ nữa.”

Mẹ nuôi Thẩm Phong liếc một cái xem thường: “Làm ơn, con mày mới có 3 tuổi có được không!”

Mẹ càng đau lòng. “Ba tuổi đã không cần mẹ nữa!”

“Chu Tiểu Kỳ, mày thật là đủ nhị.”

Bạn nhỏ Tần Hi nghe được, yên lặng nghĩ: Mẹ hai, lại hai rồi. Mẹ cả ở đâu?

Bạn nhỏ Tần Hi tư duy nhanh nhạy đang im lặng quan sát xung quanh, cậu phát hiện người khác hình như chỉ có một mẹ, chỉ có mình là có ba mẹ, trong đó một người thì ngày nào cũng ở cạnh mình, một người thỉnh thoảng sẽ tới thăm mình, một người tới bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Một hôm nào đó các bạn nhỏ thảo luận xem mình từ đâu tới, 10 bạn nhỏ đều tỏ vẻ chúng là được nhặt về từ các bãi rác khắp nơi trên thế giới.

Bạn nhỏ Tần Hi kinh ngạc — hóa ra đồng rác chẳng những sản sinh ra ruồi bọ, mà còn có thể sản xuất ra trẻ con nữa!

Buổi tối sau khi về nhà, cậu bé hỏi mẹ: “Mẹ ơi, con có phải là được nhặt về từ đồng rác không?”

Mẹ kinh ngạc, cúi đầu nhìn cậu, sau đó lại từ từ thở phào một hơi, tủm tỉm cười nheo mắt cậu nói: “Phải, phải, là nhặt về từ đồng rác đấy.”

Bạn nhỏ Tần Hi cúi đầu, ngẫm nghĩ: Vậy mẹ cả nhất định là ở đồng rác rồi.

Khi đó cậu bé còn chưa nghĩ tới chuyện đem vấn đề này đi hỏi người khác, ví như hỏi ba, ví như hỏi ông nội học thức uyên bác, có lẽ trong tiềm thức mơ mơ hồ hồ của cậu, mẹ cũng rất có uy tín, sẽ không lừa người đâu, cho nên đi hỏi những người khác đáp án cũng thế mà thôi.

Cứ như thế, Tần Hi tin tưởng vững chắc, mẹ cả của mình ở bãi rác — cũng có khả năng ở cạnh bãi rác cũng nên.

Vào ngày quốc tế thiếu nhi, ba và Tần Hi đưa mẹ đi chơi công viên trò chơi, mẹ chơi rất vui vẻ. (Mẹ: Này, không cần phải nói thế chứ ...)

Chơi mệt rồi, mẹ ngồi một bên nghỉ ngơi, ba đi mua soda, Tần Hi đeo ba lô nhỏ, tròn xoe mắt nhìn cô bên cạnh.

Cô mặc áo gi lê màu vàng, đang đẩy một chiếc xe rác, nhìn mặt có vẻ hiền lành, lặng lẽ thu nhặt đồ phế thải mà du khách ném xuống đất. Chạm phải ánh mắt Tần Hi, cô hơi ngẩng đầu, mỉm cười với Tần Hi. “Cậu bạn nhỏ, bố mẹ đâu?”

Tần Hi đỏ mặt, hơi ngượng rỗi. Lông mi dài chớp chớp, đột nhiên nhỏ nhẹ nói: “Cô ... Là mẹ cả của cháu à?”

Cô này ngẩn người.

Người phản ứng trước tiên là mẹ ruột mẹ hai Chu Tiểu Kỳ vừa mới ngừng thở một hơi, cô tròn tròn mắt, bế Tần Hi ngồi lên trên đầu gối, “Cục cưng, con nói gì thế? Mẹ không thể nhận bừa được a!”

Tần Chinh mang theo soda, hot dog quay về, cười hỏi: “Sao vậy?”

Chu Tiểu Kỳ tủi thân nói: “Con anh nhận người khác làm mẹ cả kìa.”

Tần Hi vẫn đang nhìn chăm chăm cô lao công kia, bấy giờ mới ngẩng đầu lên nhìn ba mình. “Papa, mẹ cả đang ở đâu?”

Ba Tần cũng ngẩn người: “Mẹ cả cái gì?”

Chu Tiểu Kỳ hừ hừ hai tiếng: “Anh kim ốc tàng yêu hồi nào, bị con phát hiện rồi chứ gì.”

Tần Chinh dở khóc dở cười, xoa xoa đầu con. “Đừng nói lung tung, con chỉ có một mẹ thôi.”

Tần Hi lại còn lắc đầu rất nghiêm túc, vạch ra mấy ngón tay trắng trẻo múp míp nói: “Con có ba mẹ, mẹ nuôi Thẩm Phong, mẹ nuôi bảo mẹ là mẹ hai, vậy thì còn mẹ cả.”

Chu Tiểu Kỳ quỳ sụp xuống, đầu gối trên vai con. Tần Chinh mỉm cười nhìn cô: Làm người quả nhiên không thể quá nhị.

Nói một câu xin lỗi với người qua đường vô tội vô cớ bị dính vào xong, Tần Chinh kiên nhẫn giải thích với con: “Con chỉ có một mẹ.”

Tần Hi vạch ngón tay ra đếm: “Một, hai ... một, hai ... Mẹ hai, mẹ cả ...”

Chu Tiểu Kỳ nghiêm túc nói: “Mẹ không nhị, mẹ không phải mẹ hai, thật đấy, đừng tin lời mẹ nuôi Thẩm Phong của con, mẹ chính là mẹ cả của con!”

Tần Hi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, ngẩn ngơ nhìn Chu Tiểu Kỳ. “Vậy ai đem con ra vứt ở bãi rác chứ?”

Chu Tiểu Kỳ nhất thời chẳng biết trả lời câu này ra sao, bạn nhỏ Tần Hi vẫn bèn bĩ nói: “Mẹ nói con là nhặt được từ đồng rác mà.”

Tần Chinh mỉm cười nhìn Chu Tiểu Kỳ khốn đốn càng thêm khốn đốn.

Cuối cùng Chu Tiểu Kỳ không thể không thừa nhận một sự thật tàn khốc.

“Xin lỗi con, mẹ làm sai rồi ... Thật ra ... con là được mẹ sinh ra từ nách ...”

Trẻ con a, thường là phải trưởng thành trong một đồng những lời nói dối, nhưng mà chả còn cách nào, bạn rất khó giải thích với một đứa trẻ mới lên ba rằng con đến từ đâu, chúng sẽ còn hỏi tiếp chuyện gì nữa chứ, trí tò mò dồi dào của trẻ con thật sự là một loại bi kịch.

Thật là, chúng rồi cũng sẽ phát hiện ra nhanh thôi.

26. Phiên Ngoại

Phiên ngoại Cố Thiệu: Thanh mai trúc mã.

Lý lịch tóm tắt cuộc đời Tần Chinh có thể nói là xán lạn, không kể là ai nhìn một cái đều sẽ nói: Khốn kiếp, quá lợi hại!

Lý lịch tóm tắt cuộc đời Cố Thiệu, lấy ra nhìn một cái, phần đông sẽ nói: Khốn kiếp, là tao nhìn nhầm sao? hay là mày viết sai rồi?

Anh giống như một người ở thời tương lai mới được tái sinh, quả thực là cái BUG lớn nhất tồn tại ở thế kỷ 21 này.

Hầu hết những người thành công đều có một điểm giống nhau, là biết cách chọn lọc, không để tâm đến tạp âm của thế giới bên ngoài cũng như cách người ngoài đánh giá anh ta, Tần Chinh như thế, Cố Thiệu lại càng như vậy, mắt không nhìn ngang liếc dọc, tâm không lơ đãng cứ thế nhảy lớp, lại còn rất ngang ngược không thêm yêu sớm.

Kể khác vô cùng phần nộ a ...

Đối với việc bản thân ưu tú đến nhường nào, anh dường như trước nay chưa từng nhận ra, sau này khi được phỏng vấn ở Mỹ, anh nghĩ một chút, nói: “Bởi vì tôi gặp phải người còn mạnh hơn tôi rất nhiều.”

Câu này làm dậy lên một trận sóng to gió lớn trong phạm vi thể giới, đám phóng viên sẵn lòng khắp chốn kẻ mạnh nhất trong truyền thuyết kia, nhưng mà bao năm phí công mà chẳng có kết quả.

Khi đó, cái con người khủng nhất thế giới ấy đang ngồi trước TV vừa xem chương trình vừa nói với người đàn ông của cô ấy: “Ôi chào, Cố Thiệu vẫn vờ vịt như trước.”

Tần Chinh – người đàn ông của cô ấy lặng lẽ nhìn cô một cái, lắc lắc đầu, vừa vui vẻ yên tâm vừa xót xa trong lòng mà tiếp tục vùi đầu làm việc.

May mà mình ra tay trước giành thế mạnh, may mà Cố Thiệu vẫn rất quân tử.

Với câu nói “còn mạnh hơn tôi” kia, anh vẫn không cho ý kiến gì. Trên thực tế, câu nói ấy có khả năng chỉ là tỉnh lược đi một số trạng ngữ, định ngữ rất quan trọng, ví như nói thần kinh so với anh còn dẻo dai, mạnh mẽ hơn, ở điểm này mà nói, Chu Tiểu Kỳ thắng là không nghi ngờ gì nữa.

Lúc Cố Thiệu 20 tuổi là đang du học ở châu Âu, thường hay nhớ tới cô bé Chu Tiểu Kỳ gốc đến là tự nhiên kia, sau đó coi thư viện là chốn không người mà lộ ra nụ cười tàn sát tất cả các sinh vật.

Lúc Cố Thiệu mới gặp Chu Tiểu Kỳ, anh mới 11 tuổi, cô nương nhà họ Chu 8 tuổi, em trai 5 tuổi, ba người xếp thành một dãy cấp số cộng—sau này, Cố Thiệu hay dùng cách này để giải thích cho hai cô cậu nhà họ Chu về cấp số cộng.

Khi đó Chu cô nương buộc một bím tóc, Chu đệ đệ để đầu bé gái, một đứa là mặt tròn tròn, một đứa là cằm nhon nhọn, một đứa vui tươi hoạt bát, một đứa hay xấu hổ ngượng ngùng, chị gái đeo cặp sách đi cùng anh tới trường, em trai bám lên thanh sắt trên cửa rơm rớm nước mắt nhìn hai người đi xa.

“ Ôi, Chu Duy Cẩn nhà em dễ thương biết bao, bắt nạt nó rất vui nhé!” Cô bé tự đặt bàn tay mình vào trong lòng bàn tay anh, “Cố Thiệu, Cố Thiệu, anh đi chậm một chút, chờ em với.”

Tay cô bé này vừa nhỏ vừa mềm mại, đôi mắt cong cong cười đến rất là ... tiện, rất là ngốc nghếch ...

Lúc đấy Cố Thiệu còn chưa hiểu được ý nghĩa cụ thể của chữ “tiện” này, cứ nghĩ là như bộ dạng nhỏ nhắn của Chu cô nương này rất dễ thương, rất ấm áp, tuy là chuyên làm ra những chuyện cực kỳ dã man với Chu Duy Cẩn.

Ví như nói, cầm 10 tờ 1 hào đổi lấy của cậu bé một tờ 5 đồng, Chu Duy Cẩn ở tuổi ấy còn chưa biết phân biệt giá trị lớn nhỏ, chỉ có thể phân biệt được nhiều ít thôi.

Ví như nói, kích đùi Chu Duy Cẩn, nói trong trường học vui ra sao, vui như nào, làm cậu bé ghen tị ứa nước mắt. Thật ra, bình thường cô bé đi học thường xuyên ngủ gật rồi bị phạt đứng ở ngoài hành lang, anh đã phải ra khỏi lớp đưa cô bé về bao nhiêu lần rồi.

Ví như nói, giúp Chu Duy Cẩn hóa trang, biến khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của cậu bé thành cái bảng phôi màu, tô vẽ thành phẩm không nở nhin, lại còn lừa cậu bé là vô cùng xinh đẹp. Cố Thiệu hoài nghi thẩm mỹ quan của mình thực ra là bị cô bé làm éo mó.

Tội ác chồng chất như thế, cô bé vẫn còn thích kéo anh làm chuyện xấu cùng, nói: “Cố Thiệu, Cố Thiệu, cùng chơi đi.”

Cố Thiệu cúi đầu nhìn Chu Duy Cẩn vẽ mặt ngây thơ vô tội, nhìn nhìn lại vẻ mặt cười nham hiểm của Chu Tiểu Kỳ, không khỏi ngẩng đầu nhìn trời, có nỗi bi thương nhàn nhạt ...

Anh chỉ là tới làm gia sư thôi, thế nào mà lại nhân tiện kiêm luôn cả chức bảo mẫu và người chơi cùng?

Lại còn nhân tiện làm luôn cả người giám hộ.

Khi đó, việc làm ăn của ba mẹ nhà họ Chu đang không ngừng phát triển, đang ở thời kỳ phát lên, bận tới nỗi chân không chạm đất, hai cô cậu nhỏ ở nhà đều giao cho Cố Thiệu. Ba Chu nói, đứa trẻ Cố Thiệu này rất kiên định, vững vàng, có nó trông mình cũng yên tâm.

Cố Thiệu lại nhìn cô bé Chu Tiểu Kỳ đang cười vừa ngốc nghếch vừa rạng rỡ, cậu bé Chu Duy Cẩn còn đang ngây ngô mút ngón tay, nghĩ thầm trẻ con nhà nghèo thường sớm phải lo liệu việc nhà, mình cũng là bị buộc thành ra già trước tuổi thôi ...

Ba Cố và ba Chu là anh em kết nghĩa, anh cũng ở lại nhà họ Chu, mỗi ngày khi trời vừa mới sáng, anh rời giường, trước tiên là chỉnh trang ỉnh gọn gàng, sạch sẽ đã, rồi mới lôi Chu Tiểu Kỳ ra khỏi ổ chăn. Cô bé nói sợ tối, cứ thế chạy sang ngủ cùng giường với Chu Duy Cẩn, hai chị em ôm nhau thật chặt, Chu Tiểu Kỳ mắt nhắm mắt mở cầu xin: “Ngủ thêm 10 phút thôi.”

Chu Duy Cẩn rơm rớm nước mắt: “Chị, chị bỏ em ra, không thở nổi đây này ...”

Cố Thiệu im lặng trong chốc lát, lôi thẳng chăn đi.

Chu Tiểu Kỳ không cam lòng mà phải rời giường, một tay cầm sữa đậu nành, tay kia nắm lấy Cố Thiệu, tay còn lại của Cố Thiệu lại giúp cô bé cầm màn thầu. Sáng sớm mùa đông lạnh giá, vừa a một cái, hơi ẩm trong miệng bay ra như là trong nháy mắt đã kết băng rồi.

Khuôn mặt cô bé bị đông lạnh đến đỏ bừng, ngáp một cái, khóe mắt vẫn còn vương nước mắt, lúc ngẩng đầu nhìn anh vẫn còn tràn đầy oán hận, “Không muốn đến trường đâu ...” lại còn hơi mang giọng mũi, giống y như đang làm nũng.

“Cuối kỳ thi được 200 điểm, nghỉ đông không cần làm bài tập ngoại khóa nữa.”

Ánh mắt cô bé sáng lên, “Thật á?”

Anh khẳng định gật gù đầu. Dù sao cô bé cũng nhất định không đạt nổi 200 điểm.

Cô bé làm sao nhẫn tâm làm anh thất vọng, cuối kỳ thi hai môn được 99 điểm khiến anh không biết nên khóc hay nên cười.

Cô bé ôm lấy Chu Duy Cẩn khóc bù lu bù loa: “Rõ ràng là chỉ thiếu chút nữa thôi mà ...”

Chu Duy Cẩn bị nghẹn đến mặt mũi đỏ bừng, “Chị, chị buông ra, không thở nổi đây này ...”

Anh lại ban ơn ngoài quy định “Vậy giảm một nửa bài tập ngoại khóa nhé.”

Tiếng khóc thút thít dừng lại, cô bé mắt còn đang ngập nước kinh ngạc mừng rỡ nhìn anh: “Thật hả, thật hả?”

Cố Thiệu nghĩ thầm, thật ra vốn không nên cho thêm cái thứ bài tập ngoại khóa này, vì sao anh lại muốn cho cô bé thêm nhiều bài tập nữa ... có lẽ là vì cảm thấy đáng về cô bé nhịu mảy cần đầu bút, đập đầu xuống bàn rất dễ thương ... vậy cứ để cô bé làm thêm một ít bài tập là được rồi ...

Chu Tiểu Kỳ bị đánh 50 roi mà vẫn cảm động cầm lấy tay anh, đầu dụi dụi, như con mèo nhỏ đang lấy lòng anh: “Cố Thiệu, Cố Thiệu, anh là tốt nhất ...”

Anh xoa xoa đầu cô bé, chẳng may chút cảm giác chột dạ, thật không ổn.

Thời gian nghỉ đông, cô bé và Chu Duy Cẩn tới nhà anh làm khách. Căn phòng đơn sơ, u ám ẩm ướt, tốt xấu cũng coi như sạch sẽ, nhưng so thể nào được với dinh thự nhà họ Chu rộng rãi, thoáng mát. Cậu bé con sợ hãi nắm lấy tay chị, trốn sau lưng chị, ló ra cái đầu nhỏ nhìn ngó xung quanh. Chị gái thì trước giờ vẫn bạo quen rồi, dỏ miệng thích cười, khiến bà nội Cố Thiệu rạng rỡ mặt mày, còn làm bánh trôi nóng ấy nữa.

Lúc mấy đứa tới, bà Cố Thiệu nói: “Sao cháu lại mang hai đứa về, nhà chúng ta vừa nhỏ vừa hẹp, chúng là trẻ con nhà có tiền có thể quen được sao?”

Lúc bọn họ đi, bà Cố Thiệu nói: “Lần sau lại đưa về nhé ... đứa bé này thật khiến người ta thương yêu ...”

Anh dẫn theo hai đứa trẻ ngồi xe bus về nhà, mỗi tay dắt một đứa, hai đứa ăn no, mệt rã rời, ở trên xe một trái một phải ngã đầu lên đùi anh ngủ gật. Anh cúi đầu nhìn hai khuôn mặt bé bỏng đang say ngủ, cảm thấy mùa đông năm đó hình như rất ấm áp.

Anh đưa tay vén đám tóc tán loạn trên trán cô bé, bị cô bé túm được tay, biến thành gối kê đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại cứ thế dụi dụi.

Anh không khỏi nở nụ cười, đầu ngón tay cong lên gãi gãi cằm cô bé, cô chớp chớp miệng, phát ra mấy tiếng líu ríu chẳng rõ có nghĩa gì.

Có người nói, năm tháng là con dao giết lợn, nhưng cái con dao này lại dường như chẳng lưu lại chút vết tích gì trên người Chu Tiểu Kỳ cả, từ 8 tuổi cho tới 18 tuổi, cô bé hình như cũng chẳng thay đổi gì, vẫn cái hình hài thơm thơm mềm mềm khiến người ta nhìn thấy đã muốn cắn ột cái, vẫn như một con gấu không đuôi, cái bộ dạng ngây thơ như nhìn thấy ai cũng đều muốn chạy lại dụi dụi lấy lòng.

Cố Thiệu trước giờ đều được coi là trưởng thành sớm so với trẻ con cùng tuổi, cả đời thư tình tới lui không ngớt. Trong trường học, Chu Tiểu Kỳ nói với người ngoài rằng Cố Thiệu là anh họ của cô, kể từ đó, cơ bản là vài ngày lại nhận được mấy bức thư tình viết cho Cố Thiệu. Bạn học Cố Thiệu rất tự nhiên mở thư ra, sau đó lấy thư tình làm mẫu để dạy bạn Chu Tiểu Kỳ cách sửa lỗi câu có vấn đề.

Đợi đến khi bạn Chu Tiểu Kỳ cũng lơ lơ mờ mờ trưởng thành rồi, cô bé mới hỏi Cố Thiệu: “Anh cũng nhận nhiều thư tình như thế rồi, sao lại không yêu sớm nhỉ?”

Khi đó, Cố Thiệu đã sắp tốt nghiệp cấp III rồi, Chu Tiểu Kỳ nói: “Bây giờ không yêu thì muộn mất!”

Cố Thiệu nghiêm túc trả lời cô bé: “Lúc đầu, bọn anh vẫn còn nhỏ.”

“Sau thì sao?”

“Sau thì ... anh càng nhỏ ... các cô ấy lại quá già rồi.”

Chu cô nương vấp mặt xuống bàn.

Câu này của Cố Thiệu vừa thành thật lại ăn khớp với thực tế. Ngay từ đầu, tất cả mọi người đều chung một vạch xuất phát, không kém nhau là mấy, sau đó anh biến thành Lưu Tường, cứ thế vượt rào nhảy lớp, bạn học cùng lớp đều hơn tuổi anh, theo mỗi lần anh nhảy lớp, mà cái khoảng cách tuổi tác này càng được nói rộng ...

Lưu Tường là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004 và lập kỷ lục thế giới 12,88 giây ở cùng cự ly vào năm 2005. Hì hị, không biết mọi người còn nhớ không nên cứ trích lại chú dẫn :P

Thật ra thì, anh nhìn Chu Tiểu Kỳ, nghĩ thâm, có một thanh mai trúc mã như thế bên cạnh, ai có thể không mấy may động lòng chứ, nếu nói chưa từng nghĩ cách, đó đương nhiên là lừa người thôi.

Thế nhưng cô gái này không tim không phổi, ném tú cầu cho anh, lại e thẹn nói: “ Em còn thiếu một vị mục sư.”

Mục sư thì là mục sư đi Cô bé muốn anh làm gì, anh làm cái đó là được rồi.

Về cảm tình với Chu Tiểu Kỳ, anh cũng không thể nói rõ cụ thể nó là loại nào, có lẽ là tình thân nhiều hơn một chút, cũng có thể là tình yêu. Lần kinh nguyệt đầu tiên của cô bé, cũng là để anh mua giúp băng vệ

sinh, lấy áo khoác của mình giúp cô che đi. Cảm tình của cô bé dành cho anh, có lẽ cũng là tình anh em là chính.

Ba Chu lại rất thích anh. Lúc anh tốt nghiệp đại học, ông có tìm anh hỏi về cảm tình của anh dành cho Tiểu Kỳ. Khi đó anh không thể đưa ra một câu trả lời khẳng định thuyết phục, ba Chu cho anh thời gian cân nhắc, thậm chí còn chi không ít tiền bồi dưỡng tài năng cho anh.

“Cháu cũng không cần phải có gánh nặng tâm lý gì cả, coi như là chú đang đầu tư, dựa vào năng lực của cháu, sau này có thể trả lại cho chú gấp bội. Về phần Tiểu Kỳ ... thật ra, hai đứa cũng còn nhỏ, chú bây giờ hỏi cũng hơi sớm.”

Nói sớm cũng không sớm, nếu như khi đó anh gạt đầu, nói anh thích Tiểu Kỳ, có lẽ sau này tất cả đã khác. Lúc đi ra khỏi thư phòng, anh rẽ qua phòng khách, thấy TV phòng khách đang bật, Chu Tiểu Kỳ lại đang nằm trên sofa ngủ khò khò.

— Ai lấy được cô bé, chắc sẽ rất hạnh phúc.

Cũng chỉ là một ý niệm như vậy chợt lóe trong đầu.

Cho rằng vì ở quá gần nhau nên không rõ tình cảm, cho nên chọn rời đi, chọn tiếp tục đào tạo chuyên sâu. Ở châu Âu, tha hương nơi đất khách, mùa đông tuyết rơi rất dày, anh một mình tới Na Uy, tới Phần Lan, lạnh tới khoan khoái cả người, nhưng lại ngẩn ngơ nhớ tới đôi tay bé bỏng ấm áp, mềm mại kia.

Trong bức thư viết cho anh, chủ nhân đôi tay bé nhỏ đó có nhắc tới một chàng trai tên là Tần Chính.

Anh hình như về đã muộn một chút rồi.

Chu Duy Cẩn tức tối bất bình nói với anh: “Rõ ràng Đại Kỳ với anh mới là một đôi mà!”

Anh cản lời nó nói: “Tần Chính đối với cô ấy rất tốt.”

Từ đầu Cố Thiệu đã nghĩ, nếu cậu ta không đối tốt với cô bé, nếu như chỉ là ham xuất thân bạc tử của cô bé, vậy anh sẽ cướp cô về. Lúc đi công tác ở thành phố X, anh thấy cô bé cười hì hì nắm tay cậu ta, nhét tay vào túi áo cậu ấy sưởi ấm. Người đó tên là Tần Chính, ánh mắt nhìn cô tuy có hơi bất đắc dĩ, nhưng không giấu được chút dịu dàng sâu trong đáy mắt.

Cô bé rất khá.

Cô bé Chu Tiểu Kỳ này, bộ dạng thật thà chất phác, nhìn đáng vẻ cô bé khi cười rộ lên, rất ít người có thể nhẫn tâm làm khó cô. Cứ mang cái vẻ mặt vô hại với cả người lẫn vật như thế, lừa vô số anh hùng phải khom lưng.

Sau khi xem xong “Hậu hắc học” của Lý Tôn Ngô, Cố Thiệu cảm thấy, Chu Tiểu Kỳ nếu sinh sớm 1800 năm, cũng có thể giống như Lưu Bị là bá chủ một phương vậy. Dày mà vô hình, đen mà vô sắc, có thể thần nhiên đối mặt với sự nhục mạ của 18 đạo quân chư hầu; hăm hại, lừa gạt, ngầm bắt nạt người ta mà vẫn còn khiến cho người ta cảm thấy mình rất phúc hậu.

Có thể tìm hiểu về Hậu hắc học ở đây, tác giả cuốn Thick face, black heart cũng được inspire bởi cuốn này.

Người thông minh biết giả ngu như thế nào, người có trí tuệ hiểu cách sống vui vẻ ra sao.

Cố Thiệu nghĩ, mình so với Chu Tiểu Kỳ, còn kém ở chỗ đó.

Chu Duy Cẩn hỏi anh: “Anh chẳng thích chị em chút nào sao?”

Cố Thiệu chậm chậm nhấp một ngụm trà, bộ dạng như giáo sư về hưu trước tuổi. “Cậu là trẻ con, hiểu cái gì.”

Anh đương nhiên là thích cô bé, có điều thế giới này có rất nhiều vấn đề chỉ có một lời giải, nhưng cách giải lại có rất nhiều loại. Anh thích Chu Tiểu Kỳ, nhưng là kiểu thích này không thuần túy, có thể là tình thân nhiều hơn một chút, với tình yêu anh không cố chấp, nếu không thể trở thành hạnh phúc của cô ấy, vậy thì giúp cô theo đuổi hạnh phúc vậy.

Khi cô vui vẻ, anh vui cùng cô.

Khi cô không vui, để Tần Chinh tới dỗ cô đi.

Nói như thế, làm anh cả vẫn thoải mái, ung dung hơn cả.

Cố Thiệu cảm thấy hài lòng gật gù.

Phiên ngoại Chu Duy Cẩn

Tôi biết Chu Duy Cẩn rất không thích tôi, cái sự không thích này lại càng tăng vì tôi biết cái quá khứ mà rất ít người biết của hắn, hoặc là nói, chứng kiến toàn bộ quá trình trưởng thành của hắn. Với điểm này, tôi vô cùng chắc chắn, không cần dùng một phó từ chỉ mức độ như “có thể” để trau chuốt.

Tôi là học trò ba tốt trong mắt giáo viên, học sinh ưu tú từ trong ra đến ngoài, là người quản lý, phụ trách các hoạt động ngoại khóa, là cán bộ lớp ưu tú của tỉnh, mà cái tên Chu Duy Cẩn này, ngoài bụng dạ không xấu ra thì chỗ nào cũng tồi hết. Đương nhiên, đó là chỉ từ cấp hai về sau, hồi tiểu học, hắn vẫn là một đứa trẻ ngoan ngoan.

Khi đó, hắn ngồi phía trước tôi, thấp hơn tôi nửa cái đầu, trong giờ thể dục con trai đứng một hàng, con gái đứng một hàng, hắn đứng bên cạnh tôi, tôi vẫn luôn thích dùng ánh mắt như lơ đãng mà phát hiện ra hắn, ngạc nhiên nói: “A, cậu cũng ở đây hả? Xin lỗi nhé, lúc quá không nhìn thấy.”

Cậu bé để kiểu tóc em gái – Chu Duy Cẩn sẽ rất tổn thương tròng mắt liếc tôi một cái, hai cánh môi mỏng mím chặt lại, bộ dạng rơm rớm muốn khóc. Nào ngờ chữ ... bộ dạng hắn như vậy càng khiến người ta muốn bắt nạt ...

Chị của Chu Duy Cẩn – Chu Tiểu Kỳ là một đàn chị rất hung hãn, giữa đám bạn cùng tuổi, chị ta cũng coi như là xinh xắn, đáng yêu, chỉ có với lũ lớp dưới như bọn tôi mới có thể tác oai tác quái. Chu Duy Cẩn bộ dạng xinh đẹp, luôn được các bạn nữ chào đón, ở trong đám con trai thì không được hoan nghênh lắm, luôn là đối tượng bị trêu chọc. Sau khi Chu Tiểu Kỳ tan học sẽ tới đón em trai, lúc đầu còn có một nam sinh tuần tú nữa, nhưng sau này anh ấy lên cấp II, nên chỉ còn hai chị em này thôi. Lúc Chu Duy Cẩn bị người khác bắt nạt, Chu Tiểu Kỳ bèn nắm lấy chổi khuya khoảng tứ phương, thật chẳng giống với bộ dạng khóc rầm rứt “Tớ sẽ mách cô giáo” như mấy nữ sinh khác.

Chị ấy nói với Chu Duy Cẩn như vậy: “Nếu mày mách giáo viên, bọn nó về sau sẽ càng khinh thường mày!”

Khi đó tôi đã cảm thấy, Chu Tiểu Kỳ rất biết suy xét, Chu Duy Cẩn thế mà rất ngốc. Có điều ngốc một chút cũng tốt, con trai tự tình là thông minh nhiều lắm, tôi cũng thích hắn ngây ngô dễ bắt nạt.

Cái tên Chu Duy Cẩn này, là tập hợp của các loại bi kịch, tập trung thể hiện ngay ở tên của hắn — ý tôi là, lúc bị phạt viết tên ấy. Những lúc như này, hắn liền vô cùng hăm mộ tôi, xoa cổ tay mỗi như ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Tớ với cậu đổi tên đi, cậu lại chẳng bao giờ bị phạt chép tên cả.”

Tôi chịu trách nhiệm giám sát hắn, dùng chóp mũi chĩa chĩa mặt bàn nói: “Tớ có thể cho phép cậu theo họ của tớ.”

Tôi họ Đinh, tên Ninh, múa tay không phải là ít, nhưng mà tên của hắn, ha ha ... Có lẽ 6 năm tiểu học cái chữ mà hắn viết quen tay nhất cũng chính là chữ Cẩn.

Đinh Ninh = , Chu Duy Cẩn = -> Có thể thấy rõ sự khác biệt :))

Tôi nhìn cái khuôn mặt nhỏ nhắn đau buồn của hắn, nhin không nổi nói: “Hay là, cậu đổi tên thành Chu Nhị đi? Dù sao cậu cũng là con thứ hai trong nhà, sinh ra đã là lão Nhị của người khác, cực quá nhỉ.”

Chu Nhị = , lão Nhị vừa là chỉ bạn Cẩn là con thứ hai, vừa là chỉ đệ đệ của nam giới, bạn Ninh cũng thâm thật ;))

Đứa nhỏ này thật là bị chị hắn bắt nạt quen rồi, để tôi trêu chọc đủ kiểu, hắn cũng chỉ biết giàn giụa nước mắt thôi.

Lúc học lớp ba, học sinh tiên tiến giúp học sinh chậm tiến, trường học lại thêm vào môn Tiếng Anh, chị cả nhà hắn lại lên cấp II, hắn một thân một mình, học lực xuống dốc không phanh, trong hoạt động đôi bạn cùng tiến, cô chủ nhiệm chuyển hắn tới ngồi bên cạnh tôi.

Hắn đeo cặp sách, còn hơi do dự nhìn tôi, tôi cười thân thiện với hắn một cái, hắn ngược lại càng sợ ...

Chuyện này thật có chút kỳ lạ. Tôi tự nhận là làm người rất thành công, ít nhất các giáo viên đều thương tôi, các học sinh khác đều phục tôi, tôi đối với Chu Duy Cẩn cũng coi như phúc hậu, ngoài thỉnh thoảng mở miệng bắt nạt hắn vài câu, cũng chẳng gây khó dễ gì cho hắn, hắn không nên sợ tôi mới phải.

Nhưng tốt xấu cũng coi như chung sống hòa bình.

Trẻ con nhà có tiền luôn ăn mặc đặc biệt gọn gàng, nhà hắn có bảo mẫu chăm sóc, quần áo mỗi ngày đều không giống nhau, nửa tháng không mặc trùng một lần. Từ đầu hắn cũng coi như là yên ổn, nhìn cũng có vẻ thông minh, phải cái thành tích nhắc không lên nổi, phong độ cực kỳ ổn định mà giữ vị trí đội sổ, đến tôi cũng không cứu nổi. Có lúc thật muốn bỏ đầu hắn ra xem bên trong cấu tạo như nào, đeo khuôn mặt xinh đẹp như vậy, mà hóa ra chỉ là chiếc gối thêu hoa.

Bỗng nhiên có một ngày tập thể dục xong, hắn đột nhiên đến trước mặt tôi, tôi ngẩn ngơ nhìn hắn thật lâu, sau đó hỏi: “Sao hả?”

Con người đen láy trong trẻo của hắn nhìn tôi chằm chằm, lại nói: “Nhìn thấy tớ chưa?”

Tôi bình tĩnh nói: “Cậu cũng chả phải trong suốt, tớ đương nhiên là thấy được.”

Hắn đột nhiên lên cơn thần kinh, tức giận bỏ đi, tận đến khi làm kiểm tra sức khỏe xong hắn làm bộ như vô ý đẩy giấy kiểm tra sức khỏe sang phía tôi, tôi mới bình tĩnh.

Không phải muốn nói là đã cao hơn tôi ư ...

Thật là ngây thơ.

Tôi bấm đốt ngón tay tính toán, khi đó hắn cũng học lớp năm rồi, vì thế lại nói với hắn: “Nói như nào đi nữa, cậu vẫn thấp hơn tớ 12 năm liền.”

Khi đó Chu Duy Cẩn cao vống lên tới 1m6, mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ, tóc ngắn đen nhánh mềm mượt, thanh tú xinh đẹp như thiếu niên bước ra từ truyện tranh vậy, nhận được thư tình đều nhét vào ngăn bàn, hắn luôn không ngại triển lãm cho tôi xem hắn được chào đón biết bao, tôi cũng vẫn bèn bỉ dả kích hắn: “Đủ để chỉnh lý rồi cho ra một cuốn bách khoa toàn thư về lỗi câu rồi.”

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, chúng tôi lên cùng một trường cấp hai, chẳng qua là qua một đợt nghỉ hè, hắn đã thay đổi hoàn toàn.

Mái tóc đen nhánh, mềm mượt làm bao nữ sinh hâm mộ kia được thay bằng quả đầu đinh, thiếu niên thanh tú xinh đẹp biến thành đàn ông khí phách gì đó, ăn vận ra vẻ lưu manh, nói chuyện cũng lớn giọng, cả ngày nhập bọn với một đám nam sinh bỏ bê học hành, ra ngoài uống rượu, trốn đi hút thuốc trộm. Tôi thật bất hạnh lại cùng lớp với hắn, hắn làm ra vẻ như không biết tôi, tôi cũng lười chả quan tâm tới hắn nữa.

Chỉ là lại có người nhắc tới: “Ôi, Đinh Ninh, hóa ra cậu là bạn học cùng lớp cùng trường của Chu Duy Cẩn à.”

Tôi còn chưa trả lời, đã nghe hắn nói: “Ai cùng lớp với cậu ta chứ.”

Thiếu niên tới lúc đổi giọng, giọng hơi khàn khàn, không tự nhiên nhảy khỏi bàn, hai tay đút túi rồi đi ra ngoài.

Chắc... Giấu đầu hử đuôi như vậy, là sợ người khác không biết ư?

Sau này, hắn bị chuyển chỗ tới ngồi đằng sau tôi, tên thiếu niên ngây thơ kia a ... luôn thích dùng bàn húc lưng ghế của tôi, chỗ ngồi vốn không rộng lắm, giờ lại càng ngày càng chật.

Chỗ ngồi đã được sắp xếp hợp lý rồi, kết quả là tôi và hắn đùn đẩy, tôi lui một bước, hắn lại tiến một bước, cứ như là muốn ép chết tôi trong cái không gian nhỏ hẹp đó vậy, tận đến khi bạn trực nhật reo lên: “ Ái chà, Chu Duy Cẩn, chỗ ngồi của cậu sao lại dựa sát vào với Đinh Ninh vậy!”

Tôi quay mình lại, tay trái chống cằm, nheo mắt, cười cười nhìn hắn.

Không ngoài dự kiến, khuôn mặt trắng nõn của hắn ửng đỏ, ấp úng không nghĩ ra được cách giải thích hợp lý, cuối cùng tung bàn ra, chạy trốn chết.

Bạn trực nhật hoảng sợ liếc nhìn bóng dáng hắn, cúi đầu hỏi tôi: “Có phải cậu đả tặc gì đó với cậu ta hay không?”

Tôi nói: “Đâu có.”

“Chu Duy Cẩn là tên côn đồ, phú nhị đại thì làm sao, cùng lắm cũng chỉ là phá gia chi tử.”

Aha... Chu Duy Cẩn a, hắn vẫn chỉ là trẻ con thôi.

Theo tôi thấy thì, hắn vẫn giống y như hồi tiểu học, bản chất cũng chẳng thay đổi gì. Hắn không phải là muốn trả thù hồi nhỏ bị tôi trêu chọc thôi sao ... Vẫn còn non lắm.

Đường trả thù này của hắn cũng giống như cuộc trường chinh 25000 dặm vậy, có điều trên con đường trường chinh này đã bao người bỏ mạng rồi, tôi không cảm thấy là cậu thiếu niên kia có thể chống đỡ được tới điểm cuối cùng.

Hắn lúc có lúc không khiêu khích tôi một tí, không thèm nghĩ là, tôi làm lớp trưởng của hắn những chín năm, ba năm tiểu học, ba năm cấp hai, một năm cấp ba.

Tận đến sau khi phân ban ở cấp ba, tôi vào lớp chọn tự nhiên, còn hắn không biết là dần dần sa đọa ở cái xó xỉnh nào.

Lớp 12 là một năm trời đất u ám, đây là với người khác thôi, với tôi mà nói, ngày ngày vẫn giống như trước đây, không phải vì thành tích học tập của tôi quá tốt, mà vì tôi không có chí hướng gì lớn, hoặc là nói tôi đã lên kế hoạch cho tương lai của mình tốt lắm rồi. Thi vào đại học trong tỉnh, học luật, thi công chức, sau khi tốt nghiệp dựa vào quan hệ của ba mẹ ở trong tỉnh mà tìm một công việc ổn định, lấy một anh chàng khá khẩm hơn tôi một chút, cứ như vậy mà sống cả đời. Chỉ cần không thay đổi triều đại, cho dù khủng hoảng kinh tế tôi cũng vẫn có thể ăn tiêu dè xẻn, như vậy cũng đủ rồi.

Cho nên lúc người ta đang mải mê vui đầu vào sách vở, tôi thường hay một mình đi dạo khắp các góc ngách trong trường, tay cầm cốc trà sữa, ngậm ống hút, lúc không có ai thì chẳng cần ra về học sinh ưu tú hiền lương thực đức. Ở thời điểm ấy, kể có thể nhàn nhã giống tôi cũng chỉ có dạng như Chu Duy Cẩn thôi. Chẳng qua hắn thâm hơn tôi một chút, không biết đánh nhau với ai, quần áo rách tơi tả, khoe miệng bầm tím, ngồi ở một góc thờ hồng học, nghe thấy tiếng động là cứng đờ người định trốn, tôi miễn cưỡng mở miệng: “Không phải chủ nhiệm lớp, là tôi, Đinh Ninh.”

Hắn dừng lại, quay đầu liếc tôi một cái, coi thường dùng mũi hừ lạnh, sau đó lại ngồi lại.

Tôi khoan thai bước tới bên cạnh hắn, thưởng thức tạo hình mới của hắn, sau đó nói: “Chu Duy Cẩn.”

“Làm sao?” Hắn không vui vẻ gì bóp lại.

Tôi nói: “Cậu thật phi chủ lưu.” (1)

Hắn ngẩng đầu, hung ác trừng mắt liếc tôi một cái, nếu là nữ sinh khác có lẽ đã khóc lóc chạy đi mất rồi ... Sao tôi lại cảm thấy hắn vẫn đáng yêu như thế nhỉ ...

Có lẽ là vì chuyện này, hắn mới chán ghét tôi như vậy.

Câu nói kia nói như thế nào nhỉ ... thiếu niên của tôi a ...

“Có cần tôi tới phòng y tế mang chút gì về cho cậu ...” Tôi cân nhắc một chút, nói, “Chữa thương?”

“Không cần, không sao cả.” Hắn rầu giọng nói.

Khi đó là lớp 12, hắn đã cao tới 1m83 rồi, lại thành ra tôi ngưỡng mộ hắn. Tóc và quần áo hỗn loạn, xộc xệch, nhưng ánh mắt vẫn đen láy trong trẻo, còn có làn da phơi nắng không đen đi, những thứ này đều khiến hắn rầu rĩ không thôi.

“Sao cậu lại giúp người ta đánh nhau?” Tôi ngậm ống hút, ngồi xuống bên cạnh hắn. Tuy là chưa có tuyết rơi, nhưng sàn cũng rất lạnh, tôi hít hà một hơi, bị hắn khinh bỉ liếc mắt một cái.

“Chuyện đàn ông, nói cậu cũng không hiểu.” Hấn hừ một tiếng.

“Chu Duy Cẩn.” Tôi nói.

“Sao hả?”

Hấn thật chả tinh khôn tí nào, chẳng nhẽ không biết mỗi lần tôi gọi như vậy đều sẽ chẳng có câu nào dễ nghe ư?

Tôi nói: “Cậu thật ngây thơ.”

Hấn trợn đôi mắt xinh đẹp đen láy trong veo nói: “Cậu mới ngây thơ.”

Tôi cười hề hề nói: “Đầu năm nay không chuộng đấu võ nữa rồi, có tiền dùng tiền ném chết người, có quyền dùng quyền đùa chết người, ba cậu là Chu Dịch, sao cậu lại ngây thơ như vậy a?”

Sắc mặt hấn sa sầm, “Cậu im miệng.” Sau đó bụng ọt ẹt một tiếng, nhất thời phá vỡ bầu không khí.

Tôi nhìn môi hấn lạnh tới trắng bệch, thương hại hấn, nên không móc máy nữa, đưa cốc trà sữa nóng hổi cho hấn: “Muốn uống không?”

Nhìn lại ống hút bị tôi cắn nham nhở, hơi ngượng, rút ống hút lại, nói: “Uống như này đi.”

Hấn nhìn tôi một lúc lâu, tôi nói: “Cậu là đại ca giang hồ, đàn ông khí khái, chắc không để ý đến đồ bị phụ nữ uống rồi chứ gì.” Hấn bấy giờ mới nhận cốc trà sữa, không khách sáo một hơi cạn sạch.

“Cậu còn chưa ăn cơm tối hả, đi thôi, tôi đi cùng cậu.” Tôi nói.

“Tôi mới chả cần cậu đi cùng.” Hấn lạnh lùng nói.

Tôi thật nhịn không nổi, nắm chặt lấy má hấn, khiến hấn sợ tới ngây người. “Cậu – cái đồ nhãi ranh này, ra vẻ lạnh lùng, ác nghiệt cái gì, rõ ràng chính là ngây thơ.” Tôi vừa mắng vừa nghĩ, chắc, cảm giác thật non, mềm, sờ còn thích hơn cả đám con gái suốt ngày che chắn đủ kiểu, khuôn mặt mềm mịn không có sọc, không mọc mụn, thế mà lại bị trúng mấy đám như vậy, không tự làm hại bản thân lại thấy ngứa ngáy à.

Hấn bị mấy cái véo kia làm cho sợ tới mức nửa ngày sau mới phản ứng lại, mở miệng lại động đến vết thương nơi khóe miệng, lại á một tiếng hít một hơi lạnh.

Tôi không phúc hậu nhìn hấn cười.

Tay phải hấn che miệng, vừa ngẩng đầu nhìn thấy tôi cười, tức giận, trong đôi đồng tử đen láy dấy lên hai ngọn lửa nhỏ.

Sau đó ...

Tôi trừng mắt nhìn.

Cái cảm giác mềm mại, lành lạnh trên môi này là gì?

Hình như là hấn đánh tôi còn hợp với logic hơn là hôn tôi.

Chẳng qua chỉ là chạm nhẹ một cái như thế, hấn tự rút về như nhìn thấy quỷ, sau đó ngây người nhìn tôi, giống như là người vừa mới làm chuyện đó không phải hấn vậy, bị quỷ ám sao?

Tôi đưa tay chạm vào môi, lại gương mặt nhìn nơi vừa mới chạm vào kia.

Kể vừa làm chuyện xấu, cứ như thế vắt chân lên cổ chạy.

Nói thật là, cảm giác ấy cũng không tệ, sau hồi tưởng lại, còn khiến tim tôi đập loạn nhịp.

Bạn học Chu Duy Cẩn từ đó thấy tôi lại đi đường vòng, có thể cách xa bao nhiêu thì xa bấy nhiêu, hoàn toàn là cái thái độ không muốn chịu trách nhiệm. Tuy là tôi cũng không định bắt hấn chịu trách nhiệm, nhưng mà thái độ này của hấn đúng là khiến tôi vừa thương tâm lại vừa vui mừng — chắc không đến nỗi là nộ hôn đầu của hấn chứ ...

Tôi là một học sinh ba tốt, đương nhiên sẽ không yêu sớm, hẳn một Cổ Hoắc Tử (2) như thế, ra ngoài mà không mang theo mấy cô là sẽ bị anh em chê cười ngay, cho dù ngây thơ thật thì cũng phải ra vẻ phóng đãng a.

Cho nên tôi bảo hẳn là trẻ con, thật là không ngoa mà.

Lên đại học, tôi vẫn cùng trường với hẳn như trước.

Tính tử tế ra, tuy rằng chúng tôi vốn là đồng hương, nhưng mười chín năm học cùng nhau, duyên phận này không thể nói là không sâu.

Tôi theo như nguyện vọng vào học khoa luật, nhanh chóng quen với bài vở, các hoạt động đoàn thể, thực tập; cái vẻ lưu manh của hẳn cũng được thu bớt lại, hình như là vì có người thầy tên là Cố Thiệu kia. Kiểu tóc bát nháo bị bỏ đi, lại là tóc ngắn mềm mại đen bóng gọn gàng như trước, không thích đánh nhau, thích vận động, thích leo núi, bóng rổ, quyền anh – một loạt vận động rất bạo lực ...

Nói ... tôi thế nào mà có vẻ như là hiểu biết hẳn như vậy nhỉ ...

Nhất định là do đám fan của hẳn suốt ngày léo nhéo bên tai tôi.

Tôi và hẳn, vốn là người của hai thế giới, sau này có lẽ sẽ lại càng cách xa nhau. Có lẽ có một ngày khi hẳn kết hôn sẽ tới đưa thiệp mời cho bạn học cũ là tôi này, sau đó hẳn ở trên lễ đường nắm tay cô dâu nói lời tuyên thệ, tôi ở phía dưới lặng lẽ uống rượu, nhìn hẳn mỉm cười, giống như hồi tiểu học vậy.

Thiếu niên của tôi a ...

Rồi sẽ có ngày là của người khác ...

(1) vốn là khái niệm trừu tượng, chỉ những gì mà một bộ phận thiểu số người đi theo, ngược lại với những gì được coi là xu hướng chính, chủ đạo; theo nghĩa hẹp và phổ biến trong giới trẻ bây giờ thì khái niệm này để chỉ một hiện tượng chủ yếu lan truyền qua mạng của giới trẻ, thường được viết tắt là FZL.

Để biết thêm thông tin chi tiết, xin vui lòng click vào đây

(2) Cổ Hoắc Tử: Người trong giang hồ, tên tiếng Anh là Young and Dangerous, là một bộ phim Hồng Kông về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lưu Vĩ Cường được công chiếu lần đầu năm 1996. Với dàn diễn viên chính gồm Trịnh Y Kiện, Trần Tiểu Xuân, Ngô Chấn Vũ, Lê Tư, Nhậm Đạt Hoa... Khi công chiếu, bộ phim đã được khán giả đón nhận nồng nhiệt ... (Nguồn wikipedia) Thiếu niên của tôi a ... Rồi sẽ có ngày là của người khác ...

Đọc đến đây lại nhớ dòng chữ “Tân hôn vui vẻ, tuổi thanh xuân của tớ” mà Kha Cảnh Đằng viết trên hồng bao cho Giai Nghi, lúc xem đến đây, tất cả cảm xúc như vỡ òa ... Phiên ngoại: Bí mật không thể nói – rating: PG-13

“Đã yêu nhau được hai năm, bây giờ đang ở chung, vẫn chưa quan hệ, có bình thường không?”

Nếu thời gian có thể quay trở lại, người có thể sinh ra lần nữa, Chu Tiểu Kỳ thề tuyệt đối sẽ không bao giờ lại đăng cái chuyên mục đó nữa.

Đó là một ngày nào đó năm 20XX, cô và Thẩm Phong đang thảo luận từ năng lực cho tới khả năng, tình dục của đàn ông, tới khi mà Chu Tiểu Kỳ đã cứng họng lú lười cố nói quanh nói co, Thẩm Phong yên lặng đánh giá cô một lát, sau đó hỏi: “Chẳng lẽ ... mà vẫn chưa được bóc tem?”

Những từ bị tách ra bởi dấu phẩy như này là do bạn tác giả cố ý nhấn mạnh nhé ;))

Chu Tiểu Kỳ ha ha cười gượng.

Vấn đề như này thật sự là làm tổn thương tình cảm, nếu như mấy năm trước, lúc ấy các cô còn nhỏ tuổi, nếu có người nói “Cô không còn zin nữa”, tự mình có thể cây ngay không sợ chết đứng mà lớn giọng đáp lại “Cô mới không còn zin, cả nhà cô không còn zin”. Đến cái tuổi khó xử này rồi, nếu có người nói “Cô là xử nữ”, phải hung hãn đáp lại “Cô mới là xử nữ, cả nhà cô là xử nữ” ...

Hồi tở mới sa chân vào ngôn tình, thật sự không biết “xử nữ” là có ý đây đâu :>

Thật là không nhận mình già cũng không được nữa rồi.

“Tao và Tần Chinh trước giờ vẫn duy trì mối quan hệ nam nữ thuần khiết.” Chu Tiểu Kỳ nói rất chính đáng, danh thép.

Thẩm Phong cười nhạt. “Hoặc là cậu ta không được, hoặc là cậu ta không yêu, chỉ có hai khả năng này thôi.” Nói tới đó, cô dừng lại một chút, nháy mắt, “Cũng chưa từng thấy cậu ta ở cùng cô gái nào khác, chẳng lẽ là GAY?”

“Chuyện này sao có thể.” Chu Tiểu Kỳ cười gượng, “Cũng chưa từng thấy anh ấy ở cùng thằng con trai nào.”

Thẩm Phong dựa vào thực tế nói đạo lý: “Kết quả điều tra cho thấy, tình anh mê ngoài sáng sửa thường hay có bệnh tâm lý không muốn để người khác biết, đồng tính luyến ái tuy không phải một loại bệnh tâm lý, nhưng bệnh này lại phổ biến ở đám người chỉ số thông minh cao, Tần Chinh, rất có khả năng ...”

“Không phải, không phải.” Chu Tiểu Kỳ liên tục xua tay, ánh mắt lấp lóe chớp chớp, “Anh ấy có cảm giác với tao ...”

“Hả?” Thẩm Phong ghé mặt lại gần, nhú mày ép hỏi, “Nói cụ thể chút xem nào.”

Chu Tiểu Kỳ đẩy mặt cô ra, “Muốn nghe kể chuyện đêm khuya thì tới về nhà kể, chỗ đông người thế này ...”

Thẩm Phong đảo mắt nhìn bốn phía một vòng.

Quán trà giữa 12 giờ trưa, âm ỉ tiếng người.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, ở chỗ như thế này ngược lại chẳng có ai để ý mà đang nói gì, lại không đoán được mà có thể nói cái gì.” Thẩm Phong đe nẹt, dụ khí, dỗ dành, lừa gạt, “Ngoan ngoan, nói cho chị, chị giúp mà giải quyết vấn đề nan giải.”

“À ...” Chu Tiểu Kỳ ấp úng bị dỗ nói ra, “Thì là ... Có tới tao tắm rửa xong đi ra, anh ấy sẽ ôm tao ... Hôn hôn sờ sờ gì đó Sau đó ép ở trên giường ...”

Thẩm Phong tập trung tinh thần chăm chú lắng nghe, liên tiếp gật đầu, “Không tồi, không tồi, vẫn coi là bình thường, ai chủ động?”

“Anh ấy chứ.” Chu Tiểu Kỳ đỏ mặt, “Nhưng mà chỉ như vậy thôi, sau đấy anh ấy cứ thế đi tắm ...”

Thẩm Phong sững người.

“Cho nên, rốt cuộc là tình huống gì đây?” Chu Tiểu Kỳ chớp mắt nhìn cô, “Tao ngưng ngưng hỏi anh ấy, nếu như anh ấy thật có ... Vậy không phải là ...”

Tuy là lược bớt bộ phận quan trọng, nhưng mà cũng giống AV ấy, tuy là làm mờ mờ che đi rồi, người coi vẫn biết chỗ mờ mờ ấy là cái gì.

“Cậu ta có phải là ... không dám bộc lộ điểm yếu hay không?”

Chu Tiểu Kỳ giơ tay vỗ đầu cô một cái: “Vớ vẩn, tao xác định, chắc chắn cùng khẳng định là thiết bị phần cứng không vấn đề.”

“Thế thì là phần mềm có vấn đề? Vấn đề về hệ thống? Vấn đề của CPU?” Thẩm Phong nghĩ, mình tuy là lý luận phong phú, nhưng mà thao tác thực tế thì vẫn là tay mơ thôi, đương nhiên là việc này không thể để Chu Tiểu Kỳ biết, nếu không sau này nó sẽ xem thường cô.

“Hay là mà cứ trực tiếp dụ dỗ cậu ta, đẩy ngã cậu ta, xem cậu ta phản ứng như nào.” Nói xong, Thẩm Phong lại hơi hối hận, “Vấn đề này thật là phức tạp, nói như thế, chúng mà còn chưa kết hôn đã OX, nếu về sau cậu ta không chịu trách nhiệm thì phải làm sao? Mà khổ a. Nhưng nếu mà không kiểm tra hàng hóa một tí, đợi đến lúc kết hôn mới phát hiện tính năng của cậu ta không tốt, muốn rút lui ly hôn cậu ta lại không chịu, vậy cũng thiệt ...”

Hai chị em thở dài một tiếng: “Làm phụ nữ, thật khó ...”

Muốn kiểm tra hàng hóa chút không?

Chu Tiểu Kỳ bói hoa, kết quả thể hiện, mọi việc đại cát, bao gồm sắc, dụ.

Vì thế một buổi tối nào đó năm 20XX, mây che trăng, hoa tỏa bóng, Chu Tiểu Kỳ tắm rửa cho thơm ngào ngạt, làn da bị hấp hơi nóng biến thành màu phấn hồng, quần một mảnh khăn tắm ...

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Nữ lưu manh nhất khứ hề bất phục phản. (1)

(Gió hắt hiu, sông Dịch lạnh,

Nữ lưu manh một đi không trở về)

Lúc đấy Tần đại thiếu vẫn còn đang chiến đấu với một đám đường xanh xanh đỏ đỏ trên màn hình, bỗng ngửi thấy làn hương thơm, quay đầu vừa nhìn thấy, tay cầm chuột run lên, chút nữa là không cẩn thận bán ra cả đồng cổ phiếu.

Chu Tiểu Kỳ tay trái thì giữ khăn tắm, tay phải thì choàng lên vai anh, hơi hơi cúi mình xuống nói: “Nước tắm pha xong rồi, đi tắm đi.”

Ánh mắt Tần Chính trượt từ đầu vai mềm mại của cô cho tới khe rãnh trước ngực, sau đó thản nhiên quay đầu đi nhìn màn hình, “Chút nữa sẽ đi, em nghỉ ngơi trước đi.”

Thất, thất bại rồi ...

Chu Tiểu Kỳ thất bại uhm một tiếng, cụp vai, xoay người trở về phòng. Lông mi Tần Chính rung rung, hơi nghiêng đầu lại nhìn cái bóng dáng có lỗi có lỗi gọi cảm kia.

Càng ngày càng khó sống, sớm biết thế này đã không ở chung - trong lòng người họ Tần nào đó thở dài một tiếng.

Tắm rửa vất vả lắm mới khiến dự niệm an ổn lại được, vừa đẩy cửa vào phòng, cả người trong nháy mắt lại bị điện giật.

Chu Tiểu Kỳ đang nằm trên giường anh, ôm gối của anh, cặp đùi thon dài trắng như tuyết nâng lên, chiếm tới 2/3 giường ngủ, áo sơ mi lụa rộng thùng thình không che được cảnh xuân phơi phới, xương quai xanh và chiếc quần chip nhỏ cùng tôn vẻ gợi cảm a ...

Tần Chính khó khăn bước tới, ngồi trên đầu giường vuốt ve má cô — vừa non vừa mịn, cảm giác ấm áp mềm mại, bị anh đụng vào, trong lúc ngủ miệng lại chóp chép, lông mi khẽ run.

“Tiểu Kỳ?” Anh cúi mình xuống, mặt kề mặt thật gần, cánh môi hồng nhạt hơi hơi mở ra được phủ một làn hơi nước trong suốt – hôn một chút cũng không đáng ngại nhỉ.

Vì thế cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lại, mút vào.

“Uhm ...” Người bị quấy rầy phát ra vài tiếng nỉ non không rõ nghĩa, vô thức lè lưỡi liếm liếm môi dưới, bỗng cảm giác được trên người trầm xuống, khó thở, vì thế bấy giờ mới mở mắt ra, ngầy ngầy ngốc ngốc nhìn đôi môi mỏng đang từ từ ép xuống, lại theo phản xạ có điều kiện, hai tay bỏ luôn gối đầu quay ra ôm lấy cổ anh, hôn lại lên môi anh.

Sau đó nhắm mắt hoa mắt nghĩ — đây là đang làm gì nhỉ ...

Cái tay ấm áp kia vén vạt áo sơ mi lên, vuốt ve nơi mềm mại trước ngực cô chẳng chút cách trở, tay phải như là đang vỗ về sau lưng cô, trượt tới tận xương cụt, nhẹ nhẹ ấn một cái, khiến cô trong nháy mắt rùng mình, muốn kêu lên một tiếng, lại bị anh nuốt vào miệng rồi.

Hơi thở và nhiệt độ cơ thể đều từ từ nóng rực lên, tay anh khéo léo vuốt ve dưới lớp áo, ngón tay gảy một cái, mở ra hai nút áo, nụ hôn ấm nóng ầm ứ đọng từ cổ trượt tới ngực, ngậm lại, mút vào, khẽ cắn.

Cô khó mà chịu nổi giây giũa vài cái, cong mình lên, đùi chui vào giữa hai chân anh, chạm phải nơi nào đó nóng rực.

Sau đó, người đàn ông trên mình cô bỗng nhiên cứng đờ lại.

Hít sâu, nâng mình dậy, hai tay chống bên tai cô, lại hít sâu vài cái, cuối cùng rời khỏi người cô.

“Về phòng ngủ đi.” Anh hôn lên vành tai cô, giọng nói lẫn chút khàn khàn gợi cảm.

Thân thể bị âu yếm nóng đến đầu óc mơ màng, cô gái nào đó ngẩn ngẩn ngơ ngơ nói một tiếng: “Uhm.” Sau đó lách thếch xuống giường, quần áo hỗn độn, mặt ửng hồng, xỏ dép lê quay về phòng mình.

Đến khi nằm trên giường rồi, chậm rãi mấy chục nhịp mới nhớ ra mục đích hành động của mình — sắc, dụ a! Thế nào mà mình lại cứ thế ngủ mất!

Vắt vả lấm mới hôn hôn ôm ôm sờ sờ được một tí, sao mà bị anh dỡ một câu đã đi ra rồi!

Thẩm Phong nói: “Tao thật khinh thường mày!”

Chu Tiểu Kỳ nói: “Tao cũng khinh thường bản thân tao!”

Vì thế, mới có chuyện mở ra chuyên mục như vậy.

Lúc đó Chu Tiểu Kỳ đang làm việc, với một kẻ ăn hại mà lúc đi làm với lúc tan tầm cũng chả khác nhau là mấy, cô cảm thấy rất tự hào. Buổi sáng 10 giờ đăng chuyên mục, 12 giờ đã có không ít trả lời, nhưng mà chả có tí tính khả thi nào. Buổi trưa ăn cơm với Thẩm Phong, bị nó khinh bỉ một trận, lúc về ban biên tập, lập tức bị đám phụ nữ trung niên vây lấy.

“Nghe nói anh chàng của cô không được hả?” Trên mặt cô này hiển hiện vẻ tò mò và dâm, tà, rõ ràng là đã coi lên lịch sử web của cô rồi ...

Bi kịch a!

Dưới trận dồn ép bức bách của bầy sói xám, tiểu bạch thổ khai hết sự thật, chỉ lược bớt một ít nội dung có thể bị cưa đồng. Một nơi gặp khó khăn tám phương tương trợ, một đám bà tám biến buổi trà chiều thành tiết mục kể chuyện đêm khuya, gắng sức vì Chu Tiểu Kỳ mà sáng tạo đời sống tình dục của đồng.

Tới tận khi Tần Chính đến đón Chu Tiểu Kỳ lúc tan tầm, bi kịch a!

Dù anh có dần, có chậm hơn nữa cũng có thể nhận ra điều kỳ lạ, cái ánh mắt vừa ẩn chứa sự thương hại và ý cười này, khiến cho gân xanh trên thái dương của anh giật thành một chữ tình ()

“Cho nên ... Chuyện là như vậy ...” Trên bàn ăn, hai bên hội đàm, Tần Chính – chủ tịch Tần gia hết cách đành day thái dương, gân xanh vẫn giật giật nhảy loạn xạ.

Chu Tiểu Kỳ ngây ngô cười hai tiếng, quay người là chuẩn mắt.

Nhìn cái bóng thô tục kia, Tần Chính cảm thấy ... Có phải mình đã quá nhân từ nương tay rồi hay không?

Khổ anh nhin vắt vả như vậy, hóa ra cô cũng nhin rất khổ sở. Có lẽ từ đầu nên chọn một cách khác, giữ cô dưới người làm tới một chết thì thôi.

Vì thế ở một đêm chả lấy gì làm lãng mạn, lần đầu tiên Tần Chính từ phái bồ câu (2) thành phái chủ chiến, từ phái lý luận tiến thân vào phái hành động, dùng lý luận chỉ đạo thực tiễn, dùng thực tiễn kiểm nghiệm chân lý, tận tới khi cô nàng Chu Tiểu Kỳ phải phủ phục dưới quần tây của anh, thừa nhận đồng chí Tần Chính “thập phần có khả năng” ...

“Hu hu hu hu ... Bây giờ thì không muốn nữa”

“Chân dạng ra, lưng ưỡn lên ...”

H không phải anh muốn, muốn là có thể, không muốn là không muốn ...

“Ai ... A! ... em sai rồi ... Phù phù ... Chậm, chậm một chút ...”

“Nóng quá, nhanh quá ...”

“Oa

~~ Tần Chinh! Anh cái đồ khốn kiếp này a ...”

(1) Câu này vốn được chế ra từ:

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

(Gió thổi hiu sông Dịch lạnh lòng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về)

Đây là hai câu thơ được Kinh Kha ứng tác bên bờ sông Dịch, trước khi lên đường đi ám sát Tần Thủy Hoàng. (Theo wikipedia)

Liên tưởng hai cái tình huống này với nhau mà chết cười =))

(2) Phái bỏ câu: thường chỉ những người ôn hòa, muốn thương lượng để giải quyết vấn đề trong hòa bình.

Phải nói qua một chút, chương này có trong bản cv, nhưng hầu hết các trang post truyện onl bên Tàu mình hay vào để kiểm raw thì lại không có, search chán chê mới thấy có nơi đăng, có điều mình băn khoăn là sao người ta lại bỏ qua chương này nhỉ, ừ thì nội dung nó có hơi hot một tí :”>, nhưng rating cùng lắm cũng chỉ là PG-13 thôi, chưa đến mức R, mà đọc cũng ngộ ngộ .

Tuy nhiên, nó cũng chỉ là suy nghĩ chủ quan của mình thôi, mọi người đọc mà cảm thấy có vấn đề hay không cần thiết thì nhớ feedback nhé, để mình cân nhắc xem có nên bỏ qua lúc làm ebook không. Phiên ngoại: Những năm tháng tình cảm mãnh liệt thiêu đốt

Trước khi gặp được Chu Tiểu Kỳ, Tần Chinh là Tần thiếu.

Sau khi gặp được Chu Tiểu Kỳ, Tần Chinh không biết đào ở đâu ra một người anh, thành Tần nhị thiếu.

Nhị này không phải chỉ thứ bậc, mà là thuộc tính, không phải thuộc tính, thì là virus, có thể lây lan.

Tất cả những chữ “nhị” (= 2) trong chương này đều có ý mỉa mai, chỉ người ngốc ngếch nhé ;)

Có một loại bệnh gọi là “chứng mù mặt” (*) , không biết thì có thể Google một chút, dùng lời của Chu Tiểu Kỳ thì chính là “Xin lỗi a, Tần Chinh nhà chúng tôi nhận người không tốt, qua khỏi tầm mắt là quên ngay”. Quay đầu lại cô liền thở dài, nhìn anh chán ghét, nói: “Anh xem anh đi, đến mặt mũi người ta cũng không nhớ được, EQ lại thấp, chỉ được cái đáng vẽ để nhìn với IQ cao tí thôi. Mặt mũi em cũng không tồi, IQ cũng tạm được, nếu không phải em lấy thì chắc chắn là anh ở vậy cả đời!”

(*) Có chứng bệnh này thật, ai quan tâm có thể search google cụm từ “prosopagnosia”

Tần nhị thiếu cười mà không nói, nhìn cô vợ nhà mình tự mãn năm nay tốt lành hơn năm trước, khề gật đầu phụ họa.

Về vấn đề tại sao Tần nhị thiếu lại có thể thích Chu Đại Kỳ, đối với Chu Đại Kỳ mà nói trước giờ đều không phải vấn đề, cô lên mặt với Thẩm Phong, cười hừ hừ nói: “Chị đây có gì không tốt, anh ấy dựa vào cái gì mà không thích tao?”

Thẩm Phong tặng cô một chữ: “Xí!

Trong tất cả những món quà Thẩm Phong tặng cô, chữ “xí” này là có thời hạn bảo hành lâu nhất, nếu như muốn thêm vào một kỳ hạn, thì chính là một đời.

Cũng cùng câu hỏi như thế, Tần nhị thiếu cũng không cảm thấy có vấn đề gì. Anh nói: “Tôi có ấn tượng sâu sắc với khuôn mặt của cô ấy ...”

Lần đầu tiên Tần Chinh gặp Chu Tiểu Kỳ, anh còn chưa nhị, nhị chỉ có mình Chu Tiểu Kỳ thôi. Anh vẫn còn nhớ rõ cái phát minh tả tơi rách nát của Chu Tiểu Kỳ, nữ tính tiểu tiện khí, chính là một cái quần lót khoét một cái lỗ ở bên trong rồi trùm lên một cái phễu mềm. Lúc ấy cô ấy còn rất phần khích kéo tay anh giải thích cách sử dụng của cái thứ kia, trong cuộc đời lần đầu tiên anh hạn cái trí nhớ siêu khủng của mình,

đi nhớ cái phát minh bát nháo kia cả đời. Sau này khi ngồi xem show “Khang Hi đến rồi” cùng vợ, lúc có một ông chú giới thiệu cái phát minh nữ tính tiểu tiện khí của ông ta, nghe nói được giải thưởng quốc tế, vợ anh còn nhăn nhó mặt mày nói: “Tần Chinh, sao em cảm thấy cái thứ này nhìn quen quen nhỉ ...”

Anh lặng lẽ gọt miếng táo nhét vào miệng cô. Có vài thứ, mình anh nhớ rõ là được rồi, chỉ là không ngờ rằng, hóa ra cái loại phát minh như này mà cũng có người tán thưởng ... Loài người quả nhiên là loại sinh vật bất chấp lý lẽ, phụ nữ quả nhiên vẫn là giống người bất chấp lý lẽ nhất. (Nếu như anh biết cái thứ khí kia là được hoàn thành dưới sự chỉ đạo của Cố Thiệu, có lẽ cũng sẽ không cảm thấy đàn ông là cái loài lý tính gì cho cam.)

Trên thực tế, anh vẫn cho rằng là ban giám khảo lúc đó nể mặt ba cô là Chu Dịch nên mới tùy tiện cho cô một cái giải khuyến khích. Tiểu cô nương hoàn toàn không cảm thấy như vậy, khuôn mặt tròn tròn hồng hồng, đôi mắt tròn tròn đen láy, nhìn qua thật giống một quả đào mặt cực lớn, bên trên lại gắn hai quả nho – đối với người mắc chứng mù mặt, nhận người kém như anh mà nói, Chu Nhị Kỳ cô nương chính là mang khuôn mặt như thế đấy. Thời kỳ đầu cải cách mở cửa, thiếu nam thiếu nữ vẫn còn kín đáo giữ lễ, cho dù có động lòng dữ dội với bạn học Tần Chinh đi nữa thì về cơ bản cũng chỉ dám thăm mền mà thôi. Bởi vậy tuy là Tần Chinh tương mạo xuất chúng, nhưng vẫn không tự ý thức được mình là soái ca, lần đầu gặp phải cô nương nhiệt tình như lửa – Chu Tiểu Kỳ, anh cảm thấy: Thật phiền à ...

Lolita nhiệt tình: “Cậu cao thật đấy, bình thường thích ăn cái gì vậy?”

Thiếu niên mặt than: “...”

Lolita nhiệt tình: “Mẹ tớ luôn bắt tớ uống sữa, bảo là có thể tăng chiều cao, còn phải ăn đủ đủ, uống sữa đậu nành để ngực lớn, cậu cũng uống sữa hả?”

Thiếu niên mặt than: “... ...”

Lolita nhiệt tình: “Thật ra cao sớm quá cũng không tốt nha, nghe nói con trai mà dậy thì sớm về sau sẽ không lớn được nữa.”

Thiếu niên mặt than: “...”

Lolita nhiệt tình: “Sao cậu lại kén ăn như vậy nhỉ? Chả trách nhìn cậu trắng như vậy, hóa ra là rối loạn dinh dưỡng, mẹ tớ nói trẻ con không được kén ăn, cậu nên ăn nhiều thịt, mặt mới không xanh xao ...”

Một sợi dây bị kéo căng, đứt phụt một tiếng ...

Thiếu niên mặt than: “Cậu khát nước rồi nhỉ.”

Lolita nhiệt tình: “Phải, cậu thấy Coca ở chỗ nào?”

Thiếu niên mặt than lặng lẽ đưa coca của mình trên bàn cho cô, hy vọng chặn được cái miệng nhỏ nhắn thích lải nhải kia.

“Ôi, cậu thật là một người tốt!” Cô “vui vẻ yên tâm” nhận lấy cốc nước, “Chúng ta bây giờ là bạn rồi ư?”

Anh đáp lời qua quýt, cảm thấy mấy cái dây thần kinh trong đầu đang sắp đứt phụp phụp đến nơi rồi.

Lời của cô giống như vô số trojan oanh tạc dữ dội tường lửa của anh, mà ở thời khắc mấu chốt này, hệ thống phòng ngự của anh lại giống như tiểu sư tử Thụy Tinh (*), ngoài làm vật biểu tượng, tính năng gì cũng chẳng có.

(*) Hình như là một phần mềm diệt virus của TQ.

Vì thế khi cái cô Chu Nhị Kỳ mặt quả đào mắt quả nho kia uống xong coca rồi ngã xuống với tư thế oai hùng, cùng với đó là vô số trojan thâm nhập sâu vào trong hệ thống của anh, chạy chương trình bảo vệ màn hình, khiến cho đầu óc của anh những lúc thả lỏng nghỉ ngơi lại thỉnh thoảng hiện lên cái khuôn mặt kia – mặt mày đau khổ nhăn nhó, sắc mặt đỏ rồi lại đỏ, quả đào biến thành màu xanh lè, khóe mắt chảy ra mấy giọt nước trong suốt ...

Làm cho anh bỗng dưng cảm thấy, thật sự là vừa đáng thương lại đáng cười a ...

Anh không phải là người có tính tò mò mạnh, vì điều kiện bẩm sinh đã quá tốt, luôn có thể dễ dàng đạt được tất cả những thứ mình muốn hoặc không muốn, thi đua cũng tốt, học tập cũng tốt, vị trí thứ nhất cho tới giờ dễ như trở bàn tay, chưa bao giờ thể nghiệm cái gọi là cảm giác thất bại, ngoại trừ sinh vật lạ loài tên là Chu Tiểu Kỳ kia.

Tới khi mà cô lại xuất hiện một lần nữa, đầu óc lập tức reo chuông cảnh báo mãnh liệt, màn hình máy tính xanh ngòm, chỉ nhảy ra một từ đơn – error. Cô đang cầm chén rượu ai oán lại tủi thân nhìn anh, cầm nhón đi một chút, người cao hơn một chút, ngực ... đầy đặn hơn một chút ... Mắt quét qua một cái, hệ thống tự động nhập số liệu, sau khi phân tích cho ra kết luận — không có thay đổi gì quá lớn, đủ ăn không phí công. =))

Cô hình như không nhớ ra anh, không nhiệt tình như hồi nhỏ, tìm anh uống xong cốc nước quả là chuẩn mất, quả nhiên là quân tử chỉ giao đàm như thủy. (Tình bằng hữu giữa những người quân tử trong sạch, thanh đạm như nước -Theo Lạc Việt, mình thì nghĩ là – nhạt, loãng như nước thì có)

Anh cũng không để ý lắm, chẳng có nổi xúc động gặp được người thân quen, cũng chẳng cảm thấy mất mát nhiều lắm.

Sau đó lên đại học, hợp đồng hương lại gặp được cô, cái hệ thống WINDO 98 của anh rốt cuộc không chịu nổi sự giày vò của cô, sập hoàn toàn, sập triệt để rồi...

Dựa vào định luật bảo toàn XX, tổng số của tất cả là một hằng số bất biến, cũng chính là khi một thứ bị mang đi, nhất định sẽ có một cái gì đấy được mang tới để giữ vững hằng số này.

Đấy cũng chính là lý do vì sao Chu Tiểu Kỳ vẫn cho rằng bồn cầu là nguồn suối linh cảm, bồn cầu mang đi nhiều XX như vậy a, chắc là có thể mang tới chút gì đó ...

“Lạy đại thần bồn cầu, mong linh cảm của con tuôn ra như dòng nước tiểu ...” Chu Tiểu Kỳ ngồi trên bồn cầu đến 20 phút, Thẩm Phong ở bên ngoài đá cửa, “Chu Tiểu Kỳ, mày đã xong chưa vậy, mày chiếm bồn cầu mãi mà không thải ra được à!”

Chu Tiểu Kỳ chẳng còn hơi sức nói: “Cửa không đóng ...”

Thẩm Phong mở cửa bước vào, lạnh lùng nhìn cô từ trên cao xuống, nói: “Chu Tiểu Kỳ, mày có bệnh.”

Chu Tiểu Kỳ thán phục, ngưỡng mộ Thẩm Phong: “Phong Phong, mày thật là thần y, vọng văn vấn thiết, mày chỉ nhìn một cái mà biết tao táo bón đã một tuần rồi.”

“Hoa cúc của mày cũng giống như cái đầu mày vậy, nhanh nhẩu mà trống rỗng, chẳng thải ra cái gì được!” Thẩm Phong không nhịn nổi nắm chặt tay, “Tao lần đầu tiên nhìn thấy có người quần còn chưa cởi đã ngồi bồn cầu, mày rốt cuộc là muốn làm gì hả!”

Chu Tiểu Kỳ cười hắc hắc: “Tao định viết thư tình cho Tần Chínhh ...”

Thẩm Phong khóe mắt giật giật, khóe miệng lại giật giật tiếp: “Thế à, thật là làm khó à, sao mày không thử chép thơ Tagore nhỉ? Tao tin là cái thứ không phải bị ép ra trong bồn cầu nhất định sẽ lại càng tốt đẹp hơn.”

“Vậy có phải không có thành ý lắm không?” Chu Tiểu Kỳ ủ rũ nói, “Nếu như bị anh ấy phát hiện thì tao phải làm sao?”

“Cậu ta chắc không đọc Tagore chứ?”

“Không biết nữa, ôi ... Anh ấy đọc Graham, Dodd, Buffet, Lynch, Lambert.”

Nếu mình không nhầm thì là Benjamin Graham, David Dodd, Warren Buffett, Peter Lynch, Eddie Lambert, toàn là các nhà kinh tế học, nhà đầu tư, phân tích tài chính nổi tiếng.

“Aizz...”

Chu Tiểu Kỳ nghiêm túc nói: “Không biết, dù sao cũng nhất định rất lợi hại, vì tao đọc đều không hiểu. Cái tên Tagore nghe cũng rất phong nhã, có lẽ anh ấy cũng đọc rồi.”

Thẩm Phong đành chịu. “Vây mày chép của Quỳnh Dao, chắc chắn cậu ta chưa đọc qua.”

Chu Tiểu Kỳ sung sướng gật đầu: “Phong Phong, cái này chép được.”

“Vây sao mày còn không thêm đứng dậy?” Thẩm Phong nhú mi trừng cô.

“Hắc hắc...” Chu Tiểu Kỳ nói, “Chân tao tê cứng rồi.”

Thẩm Phong: “! @# %...”

Đồng chí Chu Tiểu Kỳ vẫn cảm thấy đồng chí Tần Chinh cảm thấy, thư tình là một thứ rất hình thức, đầu tư nhiều mà thu về thấp, không có tính khả thi. Nhưng mà một ngày nào đó, đồng chí Chu Tiểu Kỳ phát hiện ra mong muốn năm mới của đồng chí Tần Chinh lại là “Nhận được thư tình”, cô kinh ngạc ...

Chỉ chớp mắt, họ đã tới năm tư rồi. Sản lượng đầu ra cuối cùng của cô có quan hệ trực tiếp với đầu vào, năm nhất mời Tần Chinh ăn bao nhiêu lẩu cay như vậy, anh đều trả lại gấp trăm ngàn lần, báo cáo tỉ suất là đạt tới 250%! Nghĩ đến những khi anh đưa cô đi ăn khuya, giúp cô viết khóa luận, cô cảm động tràn trề, viết xuống là ra một phong thư tình rồi a!

Nghĩ thì dễ, viết lại rất khó à ... Thật đấy ...

Lúc lên thư viện với Tần Chinh, anh vùi đầu vào ngực Graham, Dodd, Buffett, Lynch, Lambert , cô lấy có đi tìm sách trốn đi, nhào vào thế giới của bà nội Quỳnh Dao.

— Em vô tình, em ác nghiệt, em cố tình gây sự!

—— Anh mới vô tình, anh mới ác nghiệt, anh mới cố tình gây sự ...

Tưởng tượng cô và Tần Chinh cũng nói chuyện với nhau như vậy, bao nhiêu mỡ trong người cô đều chảy xuống hết ... Vì thế cô lại một lần nữa hoài nghi tính khả thi của việc học hỏi kinh nghiệm từ bà nội Quỳnh Dao.

Nhưng mà tên đã căng dây rồi không thể không bắn ... Ngày kia chính là nguyên đán rồi!

Chu Tiểu Kỳ khẽ cắn môi, liều mạng, mang theo một quyển Quỳnh Dao thánh kinh, lại cảm thêm mấy tác phẩm thâm sâu khó lường làm ngụy trang rồi trốn về.

Tần Chinh tay trái chống cằm, lông mi dài rậm che khuất tầm mắt, cúi đầu đọc sách. Tận tới khi Chu Tiểu Kỳ ngồi xuống mới phát hiện, Tần Chinh thế mà lại ngủ gật ...

Hơi thở nhẹ nhẹ, mắt hơi khép, tay phải vẫn cầm bút nghiêng nghiêng, chớp mũi xẹt qua xẹt lại đứt quãng trên giấy trắng thành một đường. Cô ngạc nhiên như phát hiện ra đại lục mới vậy, nín thở len lén áp sát, chớp mũi gần như dán lên mặt anh.

Da Tần Chinh tốt vô cùng, thật khiến cô phải ghen tị, cô ăn lẩu cay sẽ bị mọc mụn, mà anh lại không mọc mụn, không có bết, làn da mịn màng, sáng sủa, gần như là nhìn không thấy lỗ chân lông. Màu môi rất nhạt, nhưng cũng giống sắc mặt, rất dễ ửng hồng, cắn một cái, mút một cái là đỏ ửng rồi.

Suýt chút nữa là chạm phải môi anh rồi ...

Anh bỗng dừng ngẩng đầu, cánh môi lướt qua má cô.

Chu Tiểu Kỳ hoảng sợ, theo bản năng muốn vắt chân lên cổ chạy, lại bị Tần Chinh túm được gáy, nghe thấy giọng anh hơi khàn khàn, mỉm cười nói: “Bắt quả tang.”

Chu Tiểu Kỳ chờ người quay sang nhìn anh, thở dài thật dài, sau đó ngẩng đầu cười xán lạn, hắc hắc nói: “Yếu điệu quân tử, thực nữ hảo cầu.”

Anh bắt đắc dĩ lắc đầu, nói: “Quay lại, ngồi xuống.”

Chu Tiểu Kỳ ngoan ngoãn nằm bò ra bàn, dựa vào mấy quyển không biết là sách gì để che giấu, len lén đọc Quỳnh Dao, ngoài miệng lại hỏi: “Sau anh học lại ngủ gật thế, tối qua không ngủ sao?”

Tần Chinh ừ một tiếng, nói: “Phòng ngủ quá âm ỉ.”

Chu Tiểu Kỳ bỗng nhớ tới chuyện một cặp đàn anh đàn chị chuyển ra ngoài ở chung, thuê một phòng ngay ở khu nhà trọ ngoài trường, thế giới yên tĩnh chỉ có hai người, thật khiến người ta mơ tưởng a ...

“Tần Chinh, sau khi tốt nghiệp anh muốn làm gì ...” Còn có nửa năm nữa là tốt nghiệp rồi, thực rầu lòng.
“Đi làm.”

Thật là thừa lời ...

“Ý em là, ở lại thành phố X sao? Không quay về thành phố A à?”

“Ồm” Tần Chinh nói, “Thành phố A là thành phố cấp III, không gian phát triển quá nhỏ, trước cứ ở thành phố X xây dựng sự nghiệp đã.”

Vậy cô cũng muốn tìm việc ở thành phố X ... Thật ra cô rất muốn về thành phố A, trong xương tủy vốn là người mang quan niệm gia đình rất nặng, đã có thể thấy trước tương lai là bà chủ gia đình của cô rồi.

Có điều rất nhiều người nói, năm tư là cái hổ, cũng không biết cô và anh có thể bước qua được không, có lẽ do hai người là đồng hương, hổ có lẽ là cũng nông hơn người khác một chút.

Tâm hồn Chu Tiểu Kỳ lại bắt đầu treo ngược cành cây, tận tới khi Tần Chinh lấy bút gõ vào gáy cô một cái, cô mới hồi phục tinh thần, hăng hái chiến đấu với cả một biển những thứ buồn nôn, nổi da gà. Phiên ngoại: Những năm tháng JQ thiêu đốt.

Mùa đông năm ấy dường như đặc biệt lạnh, nhiệt độ không khí thành phố X gần như bằng không, nơi nào cũng lạnh cóng người, ngập trong tuyết đáng yêu. Có điều đều là tuyết nhân tạo ...

Dãy cửa hàng bên ngoài trường học tuyết nhân tạo rơi lả tả, Chu Tiểu Kỳ run cầm cập đứng trong gió lạnh đợi đã lâu lắm, nhận được 7-8 tờ rơi, trà sữa cũng uống hết 2 cốc rồi, vẫn chưa thấy bóng dáng Tần thiếu đầu.

Anh chàng đẹp trai phát tờ rơi bên cạnh cũng thương hại cô. “Em cũng đợi đến 3 tiếng đồng hồ rồi còn gì.”

Chu Tiểu Kỳ liếc xéo cậu ta, khịt khịt cái mũi lạnh cóng đến đỏ ửng cả lên.

“Là đàn em ở khu phân hiệu hả, người em đợi có lẽ không tới rồi. Anh còn 15 phút nữa là tan ca, hay là anh mời em ăn tối nhé?” Gã trai dung tục bộ dạng có vẻ của đồng hương về phía cô bắt chuyện.

Chu Tiểu Kỳ quét mắt liếc cậu ta một cái, nói: “Chị năm tư rồi.”

“Ôi chao?” Tên kia ngẩn người, lập tức nở nụ cười, “Không nhìn ra là cô còn hơn tôi một khóa, lừa người chứ gì, nhưng mà cũng chả sao cả, cùng uống cốc café nhé.”

Chu Tiểu Kỳ quay mặt đi, “Không có hứng.”

Lòng cô nhen nhóm một đám lửa, cháy bùng bùng, thư tình trong túi bị cô vo viên lại ...

Đã nói là cùng nhau ăn tối, đợi thêm nữa thì thành ăn khuya luôn rồi ... Di động chết tiệt mãi mà vẫn không liên lạc được, cô đi tới đi lui vẫn không thấy tín hiệu, cuối cùng đành bỏ cuộc. Đúng là quẻ xui, cô quyết định đợi thêm 15 phút, đợi không thấy thì đi luôn!

Gì mà quẻ năm mới chứ, thật làm người ta đau trứng ...

“Đàn chị, tôi tan ca rồi, đi thôi, ở đây lạnh lắm, vào trong uống cốc café đi.” Cậu em qua đường dù là thái độ có vẻ chả liên quan nhưng vẫn ăn nói khá chuyên nghiệp.

Chu Tiểu Kỳ kéo khóa lên cao, nhét cả cằm và miệng vào trong cổ áo, chỉ lộ ra một đôi mắt đen lóng lánh, kiên định nói: “Không cần.”

“Đi đi, tôi cũng không tới đâu. Cái loại đàn ông mà để phụ nữ phải chờ là chẳng đáng một xu.” Cậu em tiếp tục xỉa mũi vào, “Tôi mới không để bạn gái chờ lâu như thế, tôi tốt hơn anh ta nhiều.”

Chu Tiểu Kỳ liếc mắt đánh giá cậu ta một cái, không thèm khách sáo nói: “Cậu không cao bằng Diêu Minh, không đẹp trai bằng Beckham, không nhiều tiền bằng Tiger Wood, cũng chỉ có mụn trứng cá là nhiều hơn Lưu Tường thôi, cậu có chỗ nào tốt hả?”

Mùa đông năm đó, với cậu mà nói đặc biệt lạnh, đứng dưới làn tuyết nhân tạo, càng nổi bật vẻ thô lương. Khu mua sắm vang tiếng chào đón trận tuyết đầu tiên của năm 2002, tới muộn hơn một chút so với những năm trước ...

Một chiếc taxi dừng lại trước mặt, cửa mở ra, tiếng động quá lớn, Chu Tiểu Kỳ quay đầu lại nhìn, mày nhíu chặt lại.

“Tiểu Kỳ, xin lỗi em, anh đến muộn.” Tần Chính thở hổn hển, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, “Khu phố trung tâm bị kẹt xe.”

Chu Tiểu Kỳ hừ một tiếng, nói: “Em phải đi rồi.”

Tần Chính nín thở, căng thẳng nhìn cô chằm chằm. “Anh biết em đợi rất lâu rồi ...”

Chu Tiểu Kỳ nói: “Phải, trà sữa cũng uống hai cốc rồi, nếu anh không tới, em sẽ phải tìm một chỗ đi toilet.” Sau đó anh sẽ không tìm thấy cô, tưởng là cô đi thẳng về rồi, sau đó lại tới ký túc xá nữ tìm cô, tìm không thấy lại đợi dưới lầu, mà cô đi toilet xong lại quay lại tiếp tục đợi ... Nhiều máu chó, nhiều thương tâm a, Quỳnh Dao gì gì đó đứng qua một bên! Chu Tiểu Kỳ khịt khịt mũi, tiếng nói còn nặng giọng mũi: “Em sắp tè công rồi...”

Lòng bàn tay anh ấm áp, cầm tay cô nhét vào chỗ sâu nhất trong túi áo mình, nói: “Mời em đi ăn khuya.”

Giữa đám tuyết lả tả, cậu em qua đường khóa dưới loáng thoáng nghe thấy đàn chị mặt chíp hôi kia thăm thăm thì thì nói: “Đi toilet trước đã ...”

Vốn đã đặt chỗ xong xuôi rồi, vì anh tới muộn mà tự động bị hủy.

“Lúc này rồi còn chỗ nào có thể ăn được cơm nữa a...” Chu Tiểu Kỳ giậm chân, hà hơi cho ấm, sà vào lòng Tần Chính tránh gió. Chu Tiểu Kỳ nhìn thì có vẻ tròn tròn, mịn mịn, ấm áp dào dạt, nhưng mà bản thân cũng rất sợ lạnh. Tần Chính che ở nơi đầu gió, gọi vài cuộc điện thoại vẫn không đặt được chỗ, Chu Tiểu Kỳ bỏ cuộc, nói: “Chúng ta gói lại rồi về ký túc xá ăn đi.”

Quy tắc phổ biến trong cả nước đối với sinh viên: Nữ sinh có thể vào ký túc xá nam, nam sinh không thể vào ký túc xá nữ. Nếu chót vào ký túc xá nữ, đầu và JJ – một thứ phải ở lại.

Có ai không biết JJ là gì không? Mình cũng mới biết thôi :”>

Cho nên nói nam nữ bình đẳng a, bao giờ chủ nghĩa cộng sản thành hiện thực rồi thì cũng không xa nữa.

Kết quả của bữa tối tết nguyên đán, là Chu Tiểu Kỳ dẫn theo Tần Chính đi quét sạch một vòng ở ngoài trường học, thăm mấy tiệm ăn, mua thịt nướng, bánh rán Sơn Đông, bánh dẻo, gà rán, bông, thạch chè, oden, mực viên lại còn mousse trái cây và bia nữa ...

Tần Chính nhú mày nói: “Ăn như vậy không sao chứ?”

“Người Trung Quốc chúng ta ăn các loại độc tố mà lớn lên, khả năng miễn dịch kháng độc tốt nhất trên thế giới, có chút đồ như này, ăn không chết được.” Chu Tiểu Kỳ vô cùng tin tưởng vào thể chất của mình.

Ai bảo mình đến muộn chứ, đành liều mạng ăn cùng cô ấy vậy ...

Trong phòng ngủ có bốn cái giường, một người chuyển ra ngoài, hai người khác thì ra ngoài chơi đùa thỏa thích rồi, còn chưa tới 9 giờ, họ không thể về sớm như vậy được.

Chu Tiểu Kỳ ngồi trên ghế của Tần Chính, xuýt xoa không thôi trước cả một bàn đầy đồ ăn linh tinh, một miếng thịt nướng, một miếng bánh rán, một miếng bánh dẻo ăn một lượt ...

Tần Chính hơi bối rối, nghe nói nữ sinh ở trước mặt nam sinh mình thích luôn khá là chú ý hình tượng, nhưng những lời này không được kiểm chứng trên người Chu Tiểu Kỳ.

“Anh đi đâu thế...” Cô tranh thủ hỏi anh một câu, “Sao lại chạy tới khu phố trung tâm.”

Tần Chinh âm ờ một tiếng qua quýt, lấy từ trong túi ở mặt trong của áo gió một hộp quà nho nhỏ, vốn định đặt vào lòng bàn tay Chu Tiểu Kỳ, nhưng nhìn thấy bộ móng vuốt dính đầy dầu mỡ của cô, dừng một chút, lại rút về.

Ánh mắt Chu Tiểu Kỳ thẳng tắp, trơ mắt nhìn quà tới tay rồi lại bay về mất.

Tần Chinh rút hai tờ giấy, kéo tay cô lại lau chùi tỉ mỉ, việc này không khỏi khiến cô hoài nghi, anh có phải sắp tặng cô nhẫn cầu hôn hay không.

“Tần Chinh ...” Chu Tiểu Kỳ nhỏ nhẹ nói, “Có phải anh có quà muốn tặng em không?”

Tần Chinh nhếch nhếch khóe miệng, không nói gì.

Chu Tiểu Kỳ nói: “Em cũng có quà muốn tặng cho anh.”

Tần Chinh ngừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn cô, con ngươi đen láy trong chớp mắt như lấp lánh hơn một chút, khóe mắt hơi cong lên, chứa ý cười nói: “Cái gì?”

“Anh tặng trước rồi em mới đưa.” Chu Tiểu Kỳ không ngốc đâu.

Tần Chinh cười khẽ một tiếng, lau khô tay cô xong, mới lại lấy ra hộp quà được bọc tỉ mỉ, đặt vào trong tay cô.

Cô nín thở, run run bóc quà, vừa bóc vừa nghĩ: Sao lại cảm thấy là lạ nhỉ, có vụ cầu hôn nào lại để con gái tự mở nhẫn sao? Hơi thiếu thành ý a ...

Kết quả khiến cô có chút vui sướng lại có chút thất vọng.

Là một chiếc vòng tay.

Một tháng trước lúc đi dạo phố với anh nhìn trúng nó, nhưng mà vì đắt quá, cô chỉ xem thôi chứ không mua. Tuy là ba mẹ nhiều tiền, nhưng mà tiền tiêu vặt của cô cũng chẳng khác những người khác là bao, vòng tay giá hơn 4 số, tương đương với tiền cơm nước của cô trong 2-3 tháng – cô vẫn ăn khá là nhiều, cái thứ xa xỉ phẩm này, cô nhìn chút là được rồi.

Đương nhiên nếu là nhẫn, thì lại là chuyện khác.

Tần Chinh giúp cô đeo vòng tay, nhìn thấy mắt cô có vẻ tiu nghỉu, lấy làm lạ hỏi: “Em không thích sao?”

“Không phải thế ...” Chu Tiểu Kỳ cúi đầu, rũ mắt tay mân mê chiếc vòng, nhỏ giọng nói, “Em cảm thấy ngón tay hình như cũng hơi trống ...”

Tần Chinh giật mình phản ứng lại, ý cười nổi lên đầy mắt, kín đáo mà sâu xa. “Em muốn kết hôn ư?”

Chu Tiểu Kỳ đẩy vai Tần Chinh một cái, đỏ mặt trừng mắt anh: “Có người cầu hôn như thế sao!”

“Hả? Anh đâu có cầu hôn, chỉ là thuận miệng hỏi chút thôi.”

Chu Tiểu Kỳ: “...”

Tay Tần Chinh không biết từ bao giờ đã ở sau lưng cô, ôm trọn cô trong lồng ngực, “Đợi đến khi anh 30 tuổi.”

“Sao lại là 30? Anh 30, em cũng 30 rồi, anh tam thập nhi lập, còn em chỉ sợ tam thập nhi ly thôi ...” Chu Tiểu Kỳ rầu rĩ bực bội.

Tần Chinh chỉ cười nhạt không nói, tì vào trán cô.

Tam thập nhi lập: 30 tuổi có được thành tựu.

“Thẩm Phong nói ở quê nhà nó mọi người đều đính hôn trước.” Cô đỏ mặt nhắc khéo anh.

Cánh môi anh dán lên cô, ấm áp mềm mại, tinh tế tỉ mỉ, nhẹ nhàng ma sát, hơi thở mờ ám quanh quẩn bên môi, anh nói: “Cho nên?” Nói xong ngậm lại môi dưới của cô, hai tay từ từ vòng chặt.

“Hả ...” Môi lưỡi ẩm ướt, ẩm nóng khiến cô nói không nên lời, mở miệng ra không còn là “ân” (hả), mà lại biến thành “a” ...

Anh cảm thấy cô vẫn chưa trưởng thành, vẫn giống y như lần đầu tiên anh gặp cô vậy, giống một quả đào chín mọng, dụ dỗ người ta cắn một miếng, vừa chạm vào răng là tỏa mùi thơm, ứa đầy nước miếng.

Ngón tay lần theo vạt áo vào trong, cảm giác lạnh lạnh khiến cô run rẩy, nghẹn ngào một tiếng, hơi mở mắt ra, một đôi mắt đen láy ướt át nhìn anh, có chút tủi thân có chút u oán.

Anh nhất thời cảm thấy miệng lưỡi khô nóng, bụng căng cứng, đẩy cô dựa trên tủ quần áo, tỉ mỉ hôn cô, tay phải vuốt ve sau lưng cô, lòng bàn tay cảm nhận sự mịn màng và ấm áp.

“Tần ... ưm ...” Hai tay cô vô thức túm lấy vạt áo trước của anh, lại từ từ bám lên vai anh, từ không bạo lực thì không hợp tác cho đến tích cực hưởng ứng, thông đồng làm bậy ...

Anh đẩy áo ngực của cô lên cao, lòng bàn tay phủ lên nơi mềm mại trước ngực cô chẳng chút cách trở — may thay, cô vẫn là người trưởng thành rồi ...

“Đêm hôm đó, em làm tổn thương tôi ...” Âm thanh chất chứa thô lỗ vang lên, làm gián đoạn cảnh đẹp trong phòng.

Chu Tiểu Kỳ run lên, mở to hai mắt nhìn, vội đẩy Tần Chính ra.

Về mặt tuy là thản nhiên nhìn không ra cảm xúc, nhưng mà năm ngón tay từ từ nắm lại thể hiện nổi mắt mát và trống vắng của anh ...

“Alo ...” Chu Tiểu Kỳ nhận điện thoại.

“Bao giờ thì mày tan cuộc?” Thẩm Phong rống lên ở đầu bên kia điện thoại.

Chu Tiểu Kỳ liếc nhanh về phía Tần Chính một cái, nói: “Tối nay ...”

Ánh mắt Tần Chính nhìn về phía cô bỗng chốc sáng lên.

“Bên này đang hát Karaoke, bảo mày tới đây.”

“Không đi được rồi ...” Chu Tiểu Kỳ nói.

“Mất hứng! Không phải chỉ là thằng cha ra vẻ thôi sao! Thư tình của mày đưa rồi chứ?”

“Vẫn chưa ...”

“Đưa sớm, sớm siêu sinh!” Thẩm Phong nói dứt lời liền cúp điện thoại.

Chu Tiểu Kỳ cúp máy, cuối cùng cũng nhớ ra bức thư tình bị quên bém mắt, dưới ánh mắt chờ mong của Tần Chính, cô từ từ lấy ra bức thư tình màu hồng nhạt nhắn dúi dúi từ trong túi, run rẩy đưa tới trước mặt Tần Chính, nói: “Cho ... Cho anh này...”

Không phải là ngại, là xấu hổ muốn chết a ...

Tần Chính nghi hoặc nhíu mi, nhận thư tình bóc ra, cô nhân cơ hội chỉnh lại áo ngực.

Lần đầu tiên bị ăn đậu phụ triệt để như vậy, quả nhiên món hời không thể tùy tiện cầm ...

Ăn đậu phụ: hiểu đơn giản là sờ mó, sàm sỡ; hiểu phức tạp là quấy rối tình dục >:)

Bên kia, Tần Chính mặt không chút thay đổi đã xem xong thư tình.

Chu Tiểu Kỳ vẫn có chút chờ mong nhìn anh, sợ sệt hỏi: “Thế nào ...”

“Uhm ...” Tần Chính cân nhắc nói, “Thì là như vậy ...”

“Anh thích không?”

“Thì cũng như vậy ...” Về mặt Tần Chính thản nhiên.

Chu Tiểu Kỳ nổi giận, “Là anh nói năm mới muốn có thư tình em mới viết, em viết thật chẳng dễ dàng gì, anh không động viên được một chút sao!”

Tần Chính ngạc nhiên hỏi: “Anh nói muốn thư tình bao giờ?”

Ngón tay Chu Tiểu Kỳ ra dấu: “Em nhìn thấy đám nguyện vọng năm mới ở sau cửa phòng của các anh!”

Trên đó có các loại “cầu phụ nữ” “cầu nhân dân tệ” “cầu hợp thể” “cầu qua tất cả các kỳ thi”, còn có “cầu tình thư” rõ ràng là nét chữ của Tần Chinh ...

Hợp thể: nghe bảo là chỉ chuyện XXOO :>

Tần Chinh im lặng nghĩ ngợi một lúc lâu, thông thả nói: “Ba chữ đó, không phải đọc như vậy.”

“Cái gì?”

“Không phải ‘Cầu, tình thư’, mà là ‘Cầu tình, thư’ ...” Tần Chinh khó khăn giải thích, “Bạn cùng phòng đánh bóng rổ bị gãy xương tay phải, nhờ anh viết thư cầu xin được thi cuối kỳ cho giảng viên phụ trách môn học ... Còn về phần ai cắt xuống dán lên, anh không nhìn thấy, không để ý, không rõ lắm ...”

Cầu tình ở đây là xin tha thứ, cầu xin thương tình.

Chu Tiểu Kỳ khô khốc nói một tiếng: “Thế sao, như vậy à.”

Tần Chinh nói: “Uhm, thì là thế đấy.”

“Vậy ... Rốt cuộc anh có thích không?”

Tần Chinh vẫn chỉ nói: “Thì như vậy đó ...”

“Anh là thích hả, vẫn là thích hả?” Mắt Chu Tiểu Kỳ sáng lấp lánh nhìn anh, Tần Chinh không che giấu nổi, chỉ có thể nói: “Thích...”

“Vậy anh đọc cho em nghe đi ...” Chu Tiểu Kỳ nhìn anh chờ mong.

Giọng Tần Chinh rất lôi cuốn, như giọng anh dẫn chương trình radio nửa đêm vậy, giọng trầm vờn quanh âm thanh nổi, trong trẻo, lạnh lùng mà thuần thấp.

Anh dùng cái chất giọng đó đọc thư tình của Chu Tiểu Kỳ một cách khô khốc: “Anh có biết địa vị của anh trong lòng em là cao cả cỡ nào, tôn quý cỡ nào không? Trên thế giới này không có ai có thể khiến em ngửa mặt trông lên như thế! Trong lòng em tràn ngập sùng bái, thương tiếc, đau lòng và ảo tưởng với anh, những tình cảm này quả thật đang đem em kéo rách ra, đẩy xuống vực sâu vô tận. Lúc không thấy được anh, việc em có thể làm, chỉ là nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh. Lúc ở bên anh, tất cả những điều em nghĩ, chỉ là làm sao yêu anh, yêu anh, yêu anh. Nhưng mà, anh đối với em thật tàn nhẫn, thật ích kỷ, cho dù là một chút tình cảm cũng không muốn bố thí cho em. Vì thế, em muốn trốn chạy, anh lại cũng không cho em trốn. Đúng thế, anh chỉ dùng một ánh mắt, đã khiến em không cách nào thoát được, biết rõ là rượu độc cũng cam tâm tình nguyện uống xuống. Anh có biết không, bây giờ em quá đau khổ, quá bất lực, quá khổ sở. Nhưng mà, em không có cách nào không chế bản thân, phải, em điên rồi, đó là vì, em rất yêu anh! Rất rất yêu anh a!”

Edit đoạn này mà da gà, da vịt lổn ngổn :-ss

Đây là kết quả cô tìm kiếm ở Google mà ra, chép hết không bỏ chữ nào, hơn nữa có thể chắc chắn Tần Chinh tuyệt đối không xem loại văn cảm xúc dào dạt như này, chỉ là vẻ mặt nhăn nhó kia của anh là vì sao a, đọc uể oải như vậy lại là vì sao a ...

“Anh không yêu em ...” Cô đau buồn nói, “Em viết giàu tình cảm như vậy, anh đọc lại chả có cảm xúc gì.”

“ ... ”

“Anh qua quýt với em, rõ ràng là không thích còn nói là thích, đúng là đang lừa gạt em.”

“ ... ”

“Anh còn không thèm nhìn em, dùng sự im lặng để đối phó với em, quả nhiên anh đối với em thật tàn nhẫn, ích kỷ, dù một câu cũng không muốn bố thí cho em ... ừm ừm ...”

Quả nhiên, trong các cách khiến cô ngậm miệng lại thì như này là trực tiếp nhất.

Anh cũng thích cái cách vừa mềm, vừa thơm, vừa ngọt như này.

Tối đó, hai người giải quyết hết cả đám đồ ăn lớn nhỏ mang phong cách hậu hiện đại kia, sau đó trước lúc đám bạn cùng phòng của Tần Chinh về, anh đưa cô về ký túc xá nữ.

Thẩm Phong uống say chũnh choáng, nằm trên giường lẩm bẩm hát.

Chu Tiểu Kỳ đau khổ ngồi trên bồn cầu lẩm bẩm, lớn tiếng kêu: “Thẩm Phong! Linh cảm đến rồi! Linh cảm đến rồi! Mau đem bút mực đến đây phục vụ! Tao muốn viết thư tình!”

Thẩm Phong say bí tỉ hát: “Em là người tôi yêu ... Một cô gái giống như đóa hoa hồng ...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ăn chơi chè chén trở về, tại phòng ngủ 419.

Bạn cùng phòng thô bỉ A: Tần lão đại nhìn qua có vẻ xuân phong đắc ý a?

Bạn cùng phòng dâm tiện B: Sai! Là xuân tình phơi phới!

Bạn cùng phòng thô bỉ A: Ăn thật rồi.

Bạn cùng phòng dâm tiện B: Chu cô nương rơi vào tròng rồi.

Bạn cùng phòng thô bỉ A: Tần lão đại vui hoa dập liễu.

Tần Chinh: Thi cuối kỳ lần này các cậu tự xử nhé.

Bạn cùng phòng thô bỉ, dâm tiện AB: Lão đại, chúng em biết sai rồi! Tha cho chúng tiểu nhân nhất thời rượu vào lỗ mồm, vô ý nói lời bất kính với đại tẩu, anh SM thế nào không liên quan gì đến bọn em, trăm lần ngàn lần đừng xuống tay đợt thi cuối kỳ, nó mới chỉ là trẻ con thôi mà ...

Tần Chinh: Bình thân đi.

Bạn cùng phòng thô bỉ A: Lão đại, rốt cuộc anh tặng cho đại tẩu cái gì vậy? Đợt trước làm thêm kiếm không ít tiền nhỉ ...

Bạn cùng phòng dâm tiện B: Hóa ra là anh làm thêm! Sao em lại không biết nhỉ, là bạn cùng phòng mày thế mà biết lại không báo! Tao còn tưởng là mỗi tối lão đại về muộn như thế là đi vui vẻ với chị dâu, mỗi ngày tinh thần uể oải, thận hư người mệt

Tần Chinh: Thi cuối kỳ ...

Bạn cùng phòng thô bỉ, dâm tiện AB: Lão đại, chúng em biết sai rồi! Tha cho chúng tiểu nhân nhất thời rượu vào lỗ mồm, vô ý nói lời bất kính với đại tẩu, anh SM thế nào không liên quan gì đến bọn em, trăm lần ngàn lần đừng xuống tay đợt thi cuối kỳ, nó mới chỉ là trẻ con thôi mà ...

Tần Chinh: (Thở dài nghĩ — có vài kẻ luôn chẳng biết nghe lời ...)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-can-than-hoa-lon-roi>